

Giới thiệu Trời Sinh Một Cặp

Truyện Trời Sinh Một Cặp là một truyện mới được giới thiệu với bạn đọc trên trang đọc truyện online, truyện bắt đầu với tình huống thực sự đầy những bất ngờ, không thể lường trước được mọi chuyện tương lai rồi sẽ ra sao, mọi thứ sẽ như thế nào, liệu có phải chăng định mệnh của họ là dành cho nhau. Giữa vòng xoáy cuộc đời và dòng chảy của cuộc sống, truyện ngôn tình của bọn họ nảy sinh và cũng nảy sinh định mệnh của cả hai, không phải mọi thứ đều tự dừng đến mà tưởng chừng như ông trời đã cố sắp đặt. Là một cảnh sát, lấy chủ nghĩa Mác làm tư tưởng chỉ đạo, Lâm Vi Lam luôn sùng bái khoa học, phản đối mê tín dị đoan. Có điều, cô mà lại có thể xuyên không! Không khoa học!!! Diễn cái kịch bản chẳng ra làm sao kia, Lâm Vi Lam chỉ muốn lật bàn mà gào thét: “Mẹ kiếp, có can đảm cho bà đây một thế giới bình thường không hả?” Giọng nói từ trời xanh: “Thật xin lỗi, số mấy quý khách vừa gọi đang nằm ngoài vùng phủ sóng, xin vui lòng gọi lại sau...” Thật ra, đây là một câu chuyện về cô nàng ngốc nghếch vì muốn theo đuổi tình yêu đích thực mà muốn khiến mọi người cũng thành ngốc nghếch. Nam chính chính là một đám mây bay nơi chân trời mà bạn không thể nào chạm tới được, nữ chính lại là một con người tương đối phàm tục khiến bạn không có sức mà phi nhỏ. Liệu có phải hay không tất cả đều là giả dối hay sẽ là nhân duyên, liệu rồi sẽ có cái kết đẹp cho truyện, liệu màu hạnh phúc sẽ được nhuộm hay cuối cùng chỉ là truyện bàng quơ và cuối cùng hai bọn họ có phải là trời sinh một cặp không ???

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Lâm Vi Lam ngồi dựa lưng trên chiếc giường lớn của mình, cầm quyển sách mà bạn thân cho cô mượn, nghe nói là giáo dục giới tính cực kỳ mạnh, khỏe miệng co gật liên tục đến không thể kiềm chế được. Quả thật là giáo dục giới tính cực kỳ mạnh. ôi, cái tên truyện mới trong sáng làm sao!!! Nhưng sau khi cô xem xong, trái tim thủy tinh đáng thương của cô đã bị rơi xuống đất vỡ nát thành từng mảnh nhỏ.

Thái dương Lâm Vi Lam như muốn nổi lên một chữ thập nho nhỏ. Một quyển truyện hơn mười vạn chữ, mà mẹ kiếp, trong đó phải có hơn sáu vạn chữ là miêu tả về chuyện ư ư a a, các loại tư thế, các địa điểm khác nhau, tình yêu của nam nữ diễn viên được các địa điểm trên thế giới chứng kiến, còn về chuyện nội dung thì chỉ là mây bay, mây bay mà thôi!

Thật ra, điều khiến Lâm Vi Lam khó chấp nhận nhất đó là: Chuyện ư ư a a của nữ chính và nam chính, mà tác giả cũng có thể viết vui vẻ thoải mái như vậy, đúng là hiếm thấy, chẳng lẽ trong truyện H, không phải đều là cả truyện nam nữ đều thật nhau đến n lần sao? Còn nữa, không phải bà tác giả này hâm hạp cô đấy chứ? Vì sao nữ phụ cũng tên là Lâm Vi Lam?

Mẹ kiếp! Đứa bé kia thật ra là sao chiếu mạng chuyển thế đúng không? Trong khoảng bốn vạn chữ không phải thật kia, cô ta và anh cô ta chiếm phần lớn nội dung, nhưng lại xui xẻo đến mức đi giữa đường lớn cũng có thể bị cút chim rơi vào đầu, uống cốc nước mát cũng bị rụng răng, dù bị cưỡng bức tập thể cũng chỉ có một vài dòng nói qua sự khổ sở của cô ta, vậy mà cô ta lại tên là Lâm Vi Lam! Lâm Vi Lam cực kỳ mất bình tĩnh, tác giả à, rốt cuộc là bà muốn làm loạn đến mức nào?!

Lâm Vi Lam nhớ tới biểu cảm lúc bạn thân đưa cho cô quyển truyện này, về mặt lúc đó, cực kỳ bi ôi!

Mặt Lâm Vi Lam càng trở nên khó coi hơn.

Lâm Vi Lam xoa đầu, lẩm bẩm: “Bố yêu quý ở thiên quốc xa xôi, xin bố tha lỗi cho con gái! Nhưng mà, thế giới này thật đúng là fucking shit!”

“Có điện thoại, có điện thoại, mau nghe máy, mau nghe máy!” Không chờ Lâm Vi Lam lẩm bẩm xong, tiếng chuông điện thoại đã vang lên dồn dập. Lâm Vi Lam bật người như cá chép nhảy từ trên giường xuống theo phản xạ. Đây là tiếng chuông riêng của đại đội trưởng, cô có thể cam đoan, đại đội trưởng Đỗ thân mến của bọn họ, một khi mà đã điện thoại thì không phải chuyện gì tốt.

Quả nhiên, dự đoán của Lâm Vi Lam phi thường chính xác. Sau khi cúp điện thoại, trong lòng Lâm Vi Lam như có ít nhất một nghìn con dê kết thành đoàn gào thét chạy qua! Một đại tiểu thư nhà giàu bị mất mèo mà cũng gọi cô. Chẳng lẽ nhìn cô có vẻ nhân hạ như vậy sao? Còn nữa, hôm nay là ngày nghỉ của cô cơ mà!!!!

Có điều, lời của đại đội trưởng đại nhân, cô cũng không dám không nghe, chỉ đành phải chấp nhận số mệnh, ăn mặc chỉnh tề. Ngắm nhìn cô gái phong độ trong gương, Lâm Vi Lam khẽ cười, lộ ra tám cái răng xinh xắn. A, thật ra nhìn cô cũng đâu có xấu?

Lâm Vi Lam cô là một người cảnh sát nhân dân nho nhỏ, chà, thật ra lý tưởng lớn nhất của cô là làm chủ của một nhà hàng nhỏ, nhưng đâu ngờ khi bỏ cô qua đời, đã uy hiếp cô nhất định phải vào học trường cảnh sát. Vì thế, vốn là một cô em gái ngây ngô, mềm mại, đáng yêu, sau ba năm bị ma luyện ở trường cảnh sát, một cô nàng hào hán thô lỗ ra đời, đây là chuyện đáng sợ đến mức nào chứ?!

Lâm Vi Lam suy sụp, lẳng lặng quay đầu, cầm túi trên bàn rồi nhanh chóng đi tới đơn vị. Vừa vào cửa, Lâm Vi Lam đã nhìn thấy ngay đội trưởng anh mình thân vô của mình đang cười xán lạn như ánh mặt trời. Chuyển mắt nhìn sang bên cạnh, hai mắt Lâm Vi Lam đã đỏ ửng lên, ôi ôi ôi chào, chói lóa, mù cả đôi mắt chó của cô mất thôi! Nhìn xem nhìn xem, mái tóc dài đen như mực kia, nhìn hai gò má xinh đẹp kia kia, nhìn đôi môi khiêu gợi đỏ mọng rồi nhìn hai cái đùi vừa trắng vừa mịn kia nữa, mẹ kiếp, Lâm Vi Lam quả thực vừa ao ước lại vừa đổ kỵ.

“A, Vi Lam, mau tới đây, cô nhất định phải giúp đỡ Cô Phùng đây tìm cho được Kaka đấy, nghe thấy không hả?” Đội trưởng Đỗ quay người lại, mới vừa rồi nụ cười còn rạng rỡ như tỏa nắng, thoáng chốc đã như phủ mây mù, trợn trừng lên như mắt bị rút gân nhìn Lâm Vi Lam, tay còn nhéo mạnh vào tay Lâm Vi Lam một cái khiến cô kêu lên một tiếng vì đau.

Trong mắt Lâm Vi Lam như lóe lên tia sáng dữ tợn khiến đội trưởng Đỗ sợ hãi lùi về sau ba bước, mỉm cười với người đẹp kia, rồi dùng tốc độ cực kỳ nhanh quay lại phòng làm việc của mình. Cô bé Lâm Vi Lam này ấy mà, đã muốn đánh người thì sẽ không thêm để ý đến giới tính và cấp bậc gì nữa, mà hiện giờ thì hẳn không hứng thú làm bao cát để cho cô tập đấm bốc một chút nào hết.

Lại nói, đại đội trưởng Đỗ của bọn họ, trừ việc cứ nhìn thấy người đẹp là không làm được gì ra, thì vẫn rất ổn. Lâm Vi Lam vừa nghĩ vắn vơ vừa đi đến bên bàn làm việc chuẩn bị ghi chép.

“Cô Phùng phải không nhỉ? Cô tới đây nói cho tôi nghe một chút về con mèo... nhà cô đi...” Lâm Vi Lam ngồi bên bàn làm việc, cầm bút lên, nói xong chính cô cũng nghẹn lời, mèo nhà cô ta tên là gì chứ?

“Lâm Vi Lam” Cô Phùng không trực tiếp trả lời câu hỏi của Lâm Vi Lam, mà gọi thẳng tên cô, nhưng vừa nghe thấy cô ta gọi, Lâm Vi Lam suýt nữa đã phun máu vào mặt cô Phùng.

“Lâm Vi Lam, cậu thực sự không nhận ra mình à?” Cô ta hơi nhướn đôi mày liễu, tuy đặt trên mặt mỹ nhân thì vẫn rất xinh đẹp, nhưng động tác này, đối với thực nữ mà nói, thì thật sự không thích hợp chút nào.

Lâm Vi Lam nhìn kỹ người đẹp trước mặt, hình như khi còn rất nhỏ cô cũng có một người bạn nhìn giống cô ấy! Vì thế, Lâm Vi Lam không quá khẳng định, hỏi: “Trần Trần, Phùng Trần Trần à?”

“Đúng vậy, mình là Phùng Trần Trần đây, mình về rồi!” ngón tay thon dài trắng nõn của Phùng Trần Trần khẽ gõ lên bàn, mắt cũng cong lên như hình trăng khuyết. Trong đầu Lâm Vi Lam không biết vì sao bỗng hiện lên ba chữ rất to: Bạch Liên Hoa!!!

Bạch Liên Hoa: là một danh từ riêng để chỉ những người nhìn thì có vẻ như thiên sứ, thuần khiết, lương thiện, trong sáng, nhưng thật ra trong nội tâm lại là người rất âm hiểm, độc ác...

Có điều, Phùng Trần Trần đúng là bạn hàng xóm trước đây của cô, dường như hồi đó hai cô bé cũng làm không ít chuyện xấu!!! Nhưng mà...

“Cậu... mình...” Tay Lâm Vi Lam run lên, mắt trợn trừng, cô bé trước đây còn nức mũi lòng thông giờ biến thành một người đẹp thế này, thật quá đã kích người khác mà.

“Vi Vi, tạm thời đừng cậu cậu mình mình nữa, Kaka nhà mình là cục cưng quý báu của thái hậu nhà mình đấy, cậu phải giúp mình tìm cho được nó nhé!” Giờ phút này, trên mặt Phùng Trần Trần không giấu được vẻ lo lắng, mẹ cô đã xảy ra một chút chuyện, nếu không có Kaka thì sẽ thực sự xảy ra chuyện lớn mất.

Lâm Vi Lam cũng suy nghĩ, nhớ năm đó đúng là đi Trình cũng có một vài vấn đề nhỏ, cho nên cuối cùng nhà họ mới chuyển đi.

“Được rồi! Mình nhất định sẽ giúp cậu tìm ra Kaka...”

“Kaka vừa đến đây, còn chưa quen đường xá, nếu bị lạc thì phải làm sao bây giờ!” Nhìn người đẹp Phùng nhún mày quả thực rất vui tai vui mắt, nhìn đám đàn ông đang vây người ra là biết, ngay cả Lâm Vi Lam là phụ nữ cũng còn bị kinh ngạc vì vẻ đẹp của cô ấy cơ mà.

“Trần Trần, cậu yên tâm!” Lâm bạn bè, chuyện nhỏ này cô vẫn có thể giúp được.

Trí nhớ rõ ràng đến đây là chấm dứt. Những hình ảnh còn lại chỉ vụt qua rất nhanh như cười ngửa xem hoa. Lâm Vi Lam day day cái đầu đang đau như muốn vỡ tung ra, nhìn nơi ở trước mặt không phải nhà cô, khỏe miệng liên tục co rút. Cũng phải thôi, bị một chiếc xe lớn như vậy đè lên người, dù có là kim cương vô địch cũng nát như tương thôi!

Chep chép, con mèo Kaka tai họa này.

Còn về chuyện những dấu hiệu xuyên không, Lâm Vi Lam tỏ ra vô cùng bình tĩnh. Không phải là thần kinh của cô vững vàng, mà là cái thể giới khốn nạn này, thực sự rất khốn nạn.

Nhưng mà, đây là nơi nào chứ? Không chờ cho Lâm Vi Lam nhìn kỹ ngôi nhà có vẻ rất xa hoa này, thì một trí nhớ không lồ lập tức chui vào óc Lâm Vi Lam, đau đớn khiến mặt cô trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Chân tướng quá đau khổ khiến Lâm Vi Lam kinh hãi, không kịp đi giày, vội vàng chạy thẳng đến trước gương, vừa nhìn vào, mặt cô đã đầy nước mắt.

Dung nhan trong gương giống cô như đúc này là thể nào?! cái em gái nhà bà ấy!

Lâm Vi Lam nhăn nhó mặt mày, tay đang nắm bàn chột siết mạnh.

Một tiếng ‘rắc’ giòn giã vang lên. Lâm Vi Lam trợn tròn mắt, trong tay cô là nửa thanh gỗ, dường như là góc bàn. A, cái thể giới chết tiệt này đang đùa giỡn cô sao? Phụ nữ mạnh mẽ gì gì đó, thật chẳng có gì tốt đẹp.

“Vi Vi, con làm sao thế? Không thoải mái ở đâu à? Bác sĩ, bác sĩ...” Giọng nói lo lắng của một người phụ nữ vang lên, cánh cửa bị đẩy mạnh vào, một người phụ nữ nhìn rất xinh đẹp, sang trọng vội lao vào.

Ngay khi Lâm Vi Lam vẫn còn đang sững sờ, thì người phụ nữ sang trọng kia đã sờ soạng khắp người cô, miệng không ngừng hỏi: “Vi Vi, con làm sao thế? Không thoải mái ở đâu thì phải nói cho mẹ nghe! Bác sĩ, bác sĩ mau tới khám xem...” Trong mắt người phụ nữ sang trọng đó không giấu được vẻ lo lắng.

Không phải Lâm Vi Lam không muốn nói chuyện, mà cách ăn mặc của người phụ nữ sang trọng này như muốn làm mù đôi mắt chó của cô vậy! Nhìn viên kim cương to tướng kia kia...!

Do tâm lý và ánh mắt bị kích thích quá mạnh, Lâm Vi Lam thực sự muốn ngã xuống ngất xỉu. Xuyên không vào làm nữ phụ của quyền tiểu thuyết vừa mới xem xong đã làm cô tổn thương đến không thể gượng dậy nổi!

Hết chương 1.

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Trong tiểu thuyết, Lâm Vi Lam là một em gái vô cùng khổ sở. Cô ấy có thân thể rất oanh liệt, có bố mẹ yêu thương, ngàn vạn sự cung chiều chỉ tập trung vào một mình cô ấy. Nhưng bạn nói thử xem, sao cô ấy thích ai không thích, lại đi thích nam chính vừa phúc hắc vừa mặt than, để rồi liên tục liên tục bày mưu tính kế hãm hại nữ chính chứ? Kết quả là lại bị nữ chính như Bạch Liên Hoa kia cùng với nam chính giống bậc đế vương đó bày mưu hãm hại khiến cả nhà đều gặp họa.

Đương nhiên là sau khi xem hết cuốn tiểu thuyết này, Lâm Vi Lam nghĩ rằng, tác giả thực sự đã biến những đứa con của mình thành thần thánh hết rồi, nếu không, thì hai người từ đầu tới cuối truyện chỉ suốt ngày ư ư a a, làm sao có được cấp bậc đại boss mà hành hạ nhà họ Lâm lên bờ xuống ruộng chứ? Chà! Ai nghiêm túc thì người đó sẽ thua!

Tất nhiên, cũng không thể phủ nhận rằng, kết cục mà nhà họ Lâm gặp phải, thì mười phần cũng là do sự kiêu ngạo của Lâm Vi Lam và ông anh trai Lâm Thần Hàn không có việc gì lại đi trêu chọc nữ chính kia gây ra. Lâm Thần Hàn cũng thật là, anh thử nói xem, anh là một nam phụ cực kỳ độc ác, sao rảnh rỗi thế nào lại đi đùa giỡn Bạch Liên Hoa làm gì chứ? Anh đùa giỡn Bạch Liên Hoa, chỉ bằng đùa giỡn nam chính còn hơn! Từ từ đã, có chỗ không ổn. Lâm Vi Lam chớp mắt, có vẻ vừa rồi cô hơi hỗn loạn.

Thật ra, khi đọc truyện, Lâm Vi Lam đã nghĩ, sự tồn tại của người đàn ông tên Lâm Thần Hàn này đúng là sống thì lãng phí không khí, chết thì lãng phí đất chôn. Đầu đầy những suy nghĩ xấu, ngay cả nam chính cũng đôi khi bị hấn hành cho lên bờ xuống ruộng. Tuy kết cục cuối cùng vẫn là nam chính nữ chính ư ư a a, nhưng đứa bé này vẫn dốc sức phá hoại hai người, hai người tiếp tục ư ư a a, lại phá hoại, lại ư ư a a, lại phá hoại... Toàn bộ câu chuyện như một vòng tuần hoàn, càng lúc càng xấu, xuyên suốt cả tác phẩm, Lâm Thần Hàn là một nam phụ độc ác độc nhất vô nhị, Lâm Vi Lam thực sự báỉ phục ý chí kiên định bền bỉ của hần.

Nhưng hiện giờ, tên đàn ông hư hỏng đó lại thành anh trai cô, Lâm Vi Lam cảm thấy như gặp phải một núi đá lớn trước mặt. Nếu bảo nàng thực hiện nhiệm vụ cải tạo lại tên đàn ông hư hỏng đó, thì chỉ bằng nhét lão anh của cô vào lại bụng mẹ rồi nhào nặn sinh ra lại một lần nữa còn thiết thực hơn. Đương nhiên, điều này cũng chỉ có thể tồn tại trong suy nghĩ.

Nhớ đến kết cục cuối cùng của nhà họ Lâm, Lâm Vi Lam sợ đến run cả người. Cô không muốn bị ném vào trong nhà đá, rồi bị đám đồng tính nữ XXOO rồi lại XXOO, sau đó chết vô cùng thâm đau!!!

AAA, cái thế giới chết tiệt gì thế này!!!

Vì tương lai của mình, Lâm Vi Lam siết chặt nắm tay, ai dám ngăn chặn không cho cô được hạnh phúc, cô sẽ đập hấn đến mức mẹ hần còn không nhận ra! Dù gì thì danh tiếng là cao thủ đai đen Taekwondo, Karate của cô cũng đâu phải chuyện đùa!

Chuyện đang xảy ra hiện giờ là khi Đặng Vũ đưa Lâm Vi Lam đi chơi ở thành phố Y một chuyến, kết quả là có một tay không có mắt dám đùa giỡn em gái Lâm. Mà em gái Lâm là người thế nào? Là chúa nóng tính, quan trọng nhất là, từ bé, đứa nhỏ này đã có giấc mộng làm nữ hiệp, vì thế, em gái Lâm liền động thủ tại chỗ, trong lúc hỗn loạn, không ngờ chính mình lại ngã úm xuống nước, và tạm dừng, cũng đúng lúc Lâm Vi Lam cô bị xuyên vào đây. Lâm Vi Lam thảm chửi thề, đúng là thế giới chết tiệt! Có thể khổ kiếp hơn một chút nữa được không?!

Có điều, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, nếu muốn thay đổi kết cục, thì trước phải thay đổi những tật xấu hư hỏng của anh trai cô đã, rảnh rỗi lại đi vui đùa vào ngực mấy em gái thì làm được cái trò gì. Nếu không, để đến mức có một tên đồng đội như heo, Lâm Vi Lam sẽ không thể kiềm chế... Cô không thể để nhà họ Lâm đi đến kết cục như thế được!

Đầu tiên, cô phải đề nghị bố già cắt đứt nguồn cung cấp kinh tế của anh trai, trong xã hội hiện nay, có tiền có thể sai khiến cả ma quỷ, còn không có tiền à, ha ha! Lâm Vi Lam cười rộ lên, lộ ra hai chiếc răng nanh nhỏ xíu. Ở đâu đó xa xa, người đàn ông nào đó đang vui mặt vào ngực mấy em gái xinh đẹp,

hất xì hơi mạnh một cái.

“Vi Vi, xuống ăn cơm. Hôm nay mẹ làm rất nhiều món ngon cho con tắm bổ!” Giọng nói dịu dàng của mẹ Lâm truyền từ ngoài cửa vào. Sau khi mẹ Lâm xác nhận đi xác nhận lại với bác sĩ là con gái nhà mình không có vấn đề gì lớn, thì chui luôn vào phòng bếp, bắt đầu công cuộc tắm bổ, con gái của bà phải tắm bổ, phải tắm bổ thật nhiều!!!

Bụng Lâm Vi Lam cũng rất thức thừ kêu rột rột một tiếng, khụ khụ, Lâm Vi Lam vội yên lặng chạy xuống nhà ăn cơm, có thể xấu hổ hơn nữa được không?!!!

Nhà họ Lâm là trùm địa ốc, khổng chế hầu hết giới địa ốc của thành phố W, tình huống trong truyện cũng diễn ra giữa các gia đình giàu có nhất thành phố W. Nếu không, dù hai anh em họ đã đắc tội với nhiều người, thì cuối cùng cũng không đến mức phải rơi vào kết cục kia. Có điều... Lâm Vi Lam tròn tròn mắt nhìn bàn ăn đầy những món sơn hào hải vị. Bận đừng mong một người lính thô lỗ dưới sự e ngại của mọi người xung quanh mà có thể hiểu được nghi lễ trên bàn ăn. Cái thứ gọi là nghi lễ kia có no bụng được đâu!!!

Cả Lâm Chấn Tung, người bố hiện giờ của Lâm Vi Lam, và Đỗ Mẫn Nhu, người mẹ hiện giờ của Lâm Vi Lam, đều không ăn cơm, ánh mắt nóng rực nhìn về phía cô. Khóe mắt Lâm Vi Lam run lên, bị nhìn chăm chăm như vậy, cô còn nuốt trôi được mới là lạ ấy.

“Vi Vi, con ăn nhiều một chút đi, con nhìn xem, con gầy thế kia kìa. Tên nhóc nhà họ Đằng cũng thật là... đã không biết chăm sóc người khác, thì đừng có đưa Vi Vi đi cùng chứ. Nếu Vi Vi mà xảy ra chuyện gì, mẹ... Lần sau con không được đi cùng nó nữa. Lần sau, mẹ nhất định phải nói chuyện cho ra lẽ với dương của con. Thằng nhóc ấy thật không biết điều gì cả.” Mẹ Lâm cố gắng giấu đi hơi nước trong mắt, tiếp tục giận dữ cắn nhai. Lần này bà vô cùng tức giận, nên trút lên cả em rể của mình. Không ai có thể gây chuyện xấu với bảo bối nhà bà, dù là em gái ruột cũng không được. Nếu Vi Vi xảy ra chuyện gì, bà thực sự không dám nghĩ nữa.

“Mẫn Nhu...” Lâm Chấn Tung hơi đau đầu với bà vợ yêu con gái đến phát cuồng của mình. Vi Vi của bọn họ bị chiều đến hư mất rồi, có điều, lần này tên nhóc nhà họ Đằng thực sự cũng hơi quá đáng.”

“Mẹ... mẹ... chuyện này không liên quan gì đến Đằng Vũ. Là tự con muốn đi mà.” Lâm Vi Lam có cảm giác như mình biến thành thánh mẫu vậy. Trong truyện, Đằng Vũ là một gã đàn ông nham hiểm, giả dối, độc ác, vì nữ chính Dương Nham Du, chuyện gì gã cũng có thể làm được! Rất nhiều chuyện xấu của Lâm Vi Lam đều là do tên Đằng Vũ này khởi xướng! Còn cái vị anh trai kia của cô, vừa nhìn thấy Dương Nham Du đã như ong nhìn thấy mật, bỏ nhào vào người người ta. Chẹp chẹp, IQ tụt thẳng xuống con số âm đã đành, còn làm toàn những chuyện ngu xuẩn. Không được, cô nhất định phải ngăn cản tình huống anh trai mình nhìn thấy Dương Nham Du, cách ly hoàn toàn khỏi nội dung câu chuyện, cách xa nữ chính.

“Không trách nó thì trách ai, tên nhóc đó, lần sau đừng có mà vác mặt tới nhà chúng ta.” Mẹ Lâm nghiêm mặt, thẳng thừng hạ lệnh cấm.

Lâm Vi Lam và ông bố già nhà mình lén lút liếc nhau, đành phải cười khò, lời của mẹ cô là thánh chỉ, mà người yêu vợ hơn mạng sống như Lâm Chấn Tung ông cũng tuyệt đối không phản đối bà xã mình. Với Lâm Vi Lam, tuy lần này thật sự không liên quan đến Đằng Vũ, nhưng ai bảo Đằng Vũ là một tên đàn ông hư hỏng chứ! Vì thế, Lâm Vi Lam cũng không hề áy náy khi khiến Đằng Vũ phải mang tiếng xấu lên người.

“Bố, anh đâu ạ?” Lâm Vi Lam nhìn ba người bên bàn cơm, tuy cô biết hiện giờ tên anh trai cận kề của mình nhất định là đang chìm chìm nổi nổi trong lòng một cô nàng không biết tên nào đó, nhưng cái gì cần nói thì phải nói, cái gì cần làm cũng phải làm.

Cô vừa hỏi câu này, bàn ăn hoàn toàn yên lặng.

Nhìn hai người đang nhìn mình đầy kinh ngạc, Lâm Vi Lam cảm giác như phải đối mặt với một ngọn núi lớn: “Sao... sao lại nhìn con thế ạ?” Chẳng lẽ họ nhận ra cô không phải là người thật sao?

“Con mà lại hỏi đến anh trai con à? Không phải hai anh em các con...” Bố Lâm vốn muốn nói là hai đứa không hợp nhau, nhưng lại nghĩ, cả hai đều là con của mình, nói như vậy thì thật là...

Đầu óc Lâm Vi Lam xoay chuyển một chút, thời điểm này có lẽ là lúc Lâm Vi Lam sắp lên đại học, hỏi về anh trai mình một chút, chắc cũng sẽ không khiến người khác nghi ngờ đâu: “À, thật ra... đã lâu con không gặp anh ấy, nên muốn hỏi chút thôi!”

Nhớ đến lúc biết có thể được học đại học lần nữa, Lâm Vi Lam đã rất vui sướng, nhưng khi nhớ đến trường của chủ thân thể này, Lâm Vi Lam thực sự muốn đâm đầu xuống đất. Học viện cảnh sát đầu phải là nơi mà ai cũng học được chứ!!! Cảm ơn nhé! Bố Lâm, mẹ Lâm à, vì cái lòng gì mà lúc ấy hai người lại không ngăn cản một chút chứ?! Cô không muốn phải học lại một lần nữa đâu!!!

“Hừ! Nhắc đến nó làm cái gì. Thằng hư hỏng!” Bố Lâm dường như đã sớm quen với sự phóng túng của con trai nhà mình, vừa nghe cô con gái nhỏ hỏi, ông liền hừ lạnh một tiếng, cầm đũa bắt đầu ăn cơm.

“Ông thật là, ông nói con trai như thế là sao. Nếu ông không thích con trai mình, thì đuổi nó ra khỏi nhà họ Lâm là được rồi. Đừng có lo cho nó nữa.” Vừa nhìn thấy dáng vẻ của bố Lâm, mẹ Lâm cũng tức giận, cậu con trai ngoan ngoãn của bà cuối cùng đã biến thành thế này, giờ Lâm Chấn Tung nói vậy là có ý gì chứ?

Thấy vợ mình tức giận, Lâm Chấn Tung yêu vợ hơn mạng sống vội vàng dỗ dành bà xã, bỏ mặc con gái ngồi một mình ở bàn ăn, hai người thoải mái ngồi đó anh anh em em tình cảm với nhau.

Nhìn hai bố mẹ bảo bối đang đùa giỡn trước mặt mình, tâm trạng của Lâm Vi Lam vô cùng phức tạp. Bọn họ chẳng qua cũng đang cố chọc cho cô vui vẻ thôi, không thể phủ nhận rằng, Lâm Vi Lam thực sự rất may mắn, có bố mẹ vô cùng yêu thương cô. Lâm Vi Lam giấu đi sự cô đơn trong đáy mắt,

lòng càng kiên định hơn: từ nay về sau, tôi là cô, người nhà họ Lâm nhất định sẽ không đi trên con đường ban đầu nữa!!!

Buổi tối cùng ngày, Lâm Vi Lam gõ cửa phòng đọc sách của bố Lâm. Ngày hôm sau, Lâm Vi Lam kéo hành lý gọn nhẹ bước vào hành trình thay đổi anh trai và vận mệnh của nhà họ Lâm.

Ở cửa, bố Lâm rút một hơi thuốc lá đã lâu không còn động đến.

Mẹ Lâm ôm cánh tay bố Lâm, vừa khóc vừa cười, con gái bà rốt cuộc cũng trưởng thành rồi.

Hết chương 2.

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Khu Ngự Cẩm Hoa là một khu biệt thự cực kỳ nổi tiếng nằm ở phía nam thành phố W. Lâm Thần Hàn, anh trai của Lâm Vi Lam ở nơi này, đương nhiên, đây cũng là một trong những khu đất do nhà họ Lâm đầu tư.

Đi qua cửa kiểm soát, Lâm Vi Lam kéo hành lý đi vào nhà A, nhìn tòa nhà trước mặt, một con người bé nhỏ ở trong lòng Lâm Vi Lam lặng lẽ cắn khăn tay, cái cảm giác đột nhiên từ giai cấp vô sản biến thành kẻ có tiền này... thật sự không dễ chịu lắm!!!

Cô chủ động lấy chìa khóa ra mở cửa, đá bay đôi giày trên chân, quen thuộc đi thẳng vào phòng bếp, lấy một lon nước ngọt. Đi suốt chặng đường dài, khát chết cô mất thôi.

Đội đã, tiếng gì thế nhỉ? Động tác chuẩn bị uống nước của Lâm Vi Lam dừng lại ngay bên miệng, không phải là có trộm vào nhà chứ???

Dưới sự huấn luyện của trường cảnh sát, Lâm Vi Lam nhất thời không sửa được căn bệnh nghề nghiệp của mình, liền buông lon nước trong tay xuống, nhẹ nhàng, chậm rãi bước đến nơi phát ra tiếng động. Lúc này, cô đã hoàn toàn quên mất, ở khu dân cư cao cấp này, làm gì có trộm chứ?!

“A... ưm... mạnh vào... to quá... A...” Tiếng kêu phóng đảng của phụ nữ khiến Lâm Vi Lam đen mặt!!!

Cái thằng anh khốn kiếp kia lại dám mang phụ nữ bừa bãi về nhà, muốn chết sao?!!!

Lâm Vi Lam bùng lửa, đập thẳng vào cửa phòng, hình ảnh đập vào mắt khiến Lâm Vi Lam nhướn mày, chép chép, tình hình chiến sự thật kịch liệt!!! Hương vị tinh dục tràn ngập khắp căn phòng, quần áo rơi trên đất đã bị xé rách đến không nhìn ra hình ra dạng gì.

Tiếng động lớn vang lên khiến đôi nam nữ đang vận động kịch liệt trên ghế salon vụt ngừng đầu lên.

Thấy Lâm Thần Hàn ngừng đầu lên, Lâm Vi Lam liền huyết sáo một cái. Cô cũng đã nhìn thấy không ít đàn ông trần truồng, nhưng thân hình của Lâm Thần Hàn lại đẹp hơn tất cả những kẻ cô đã từng nhìn thấy. Đi đứt rồi, có cảm giác muốn chảy máu mũi nữa chứ. A, chết tiệt thật, sao người đàn ông này lại là anh trai của cô cơ chứ! Nếu không thì cô đã có thể thẳng tay đẩy anh ta xuống rồi, tiếc thật!

Nhìn Lâm Vi Lam đứng ở cửa, phản ứng đầu tiên của Lâm Thần Hàn là đỏ mặt, sau đó là biến thành xanh mét, thứ gì đó chôn trong cơ thể người phụ nữ kia vì tiếng động quá lớn vừa rồi cũng trở nên mềm nhũn, lần này thì mất hết cả thể diện rồi!!!

“Lâm Vi Lam, cô cút ngay cho anh!!!” Là một người đàn ông, bị phụ nữ nhìn thấy thân thể thật sự cũng không phải là vấn đề gì lớn. Nhưng cô gái này là em ruột của hắn thì lại là chuyện khác. Lâm Thần Hàn vô cùng tức giận, nhưng mà... hắn không dám cử động! A a a a, cô nàng này thật sự là em gái của hắn sao? Sao lại có thể nhìn chằm chằm cơ thể trần truồng của anh trai mình mà không thèm chớp mắt chứ?! Mẹ kiếp, đã nhìn lại còn huyết sáo nữa, a a a a... mọi người trên thế giới này đều điên hết cả rồi hay sao???

Lâm Vi Lam căn bản không thèm để ý tới sự giận dữ của Lâm Thần Hàn, chỉ hơi nheo mắt nhìn cô gái đang bị anh trai cô đặt bên dưới người mình, mắt lộ ra những tia sáng hung dữ.

Cố Hiểu Hiểu, ngôi sao mới của giới giải trí, dùng hình tượng trong sáng để xuất hiện trước công chúng, lúc này lại như một con người khác nằm ngán nga dưới thân đàn ông, chà, cái thế giới chết tiệt gì đây???!!!!!

Lâm Vi Lam đột nhiên chuyển động, dưới ánh mắt hoảng sợ của đôi nam nữ trần truồng kia, cô thoải mái bước đến bên cạnh hai người, đập một cước vào người Lâm Thần Hàn vẫn còn đang dính sát vào người Cố Hiểu Hiểu. Thương thay cho một người đàn ông với chiều cao 1m85, nặng 80kg như Lâm Thần Hàn, bị Lâm Vi Lam đập một cú liên uất ức dính bẹp vào tường, nửa ngày còn không rơi xuống.

Lúc này Cố Hiểu Hiểu mới chậm chạp có phản ứng, vội ôm ngực mình hét ầm lên.

Lâm Vi Lam đứng từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt đang làm ra vẻ như nạn nhân bị cưỡng bức hết ảm hết ỉ của Cố Hiểu Hiểu. Mặt cô đen lại, vô cùng thô bạo nắm một bên vai Cố Hiểu Hiểu. Nhìn thấy mặt Cố Hiểu Hiểu biến sắc, Lâm Vi Lam khẽ cười, vung tay lên, một khối thịt trắng bóng, trơn mịn liền bay ra khỏi cửa.

Cùng với tiếng thét chói tai của Cố Hiểu Hiểu, là tiếng vật nặng rơi xuống đất rất lớn, sau đó... Cố Hiểu Hiểu nằm im không nhúc nhích.

Lâm Thần Hàn rút cuộc cũng trượt từ trên tường xuống, vội vàng cầm thứ gì đó che khuất thân dưới của mình, nghiêng rặng, nhếch mép, trừng mắt nhìn Lâm Vi Lam, gào lên giận dữ: “Cái con nhóc chết tiệt nhà cô, muốn ăn đòn à?! Còn không mau ra ngoài!” Đương nhiên, Lâm Thần Hàn cũng chỉ dám gào lên vậy thôi, chứ đối với cô em gái từ nhỏ đã thích võ công này của hắn, hắn thật sự không dám đánh, cũng không đánh được. Dù đứng dù sai thế nào, thì cô cũng là em gái ruột của hắn mà!

“Chep chep.” Lâm Vi Lam không thêm để ý, khẽ nhủ mày, ánh mắt vẫn lưu luyến trên ngực Lâm Thần Hàn, phun ra câu nói khiến người nghe tức muốn chết: “Bỏ nói trước khi khai giảng, em phải ở lại đây. Sau này, nếu anh còn dám đưa bữa bãi mấy cô nàng này về nhà, em không ngại bắt mấy cô ấy chạp khóa thân đâu.”

“Cái gì mà ở lại đây, đâu phải cô không có chỗ nào ở. Sao lại tới đây?” Nghe Lâm Vi Lam nói vậy, Lâm Thần Hàn tròn trừng mắt, cô em gái này của hắn bị động kinh à? Ở đâu không ở, lại đến cướp chỗ của hắn, không phải cô cực kỳ không thích nhìn thấy hắn sao?

“À, đúng rồi, quên báo cho anh biết, bố đã khóa hết thẻ của anh rồi. Nói cách khác...” Lâm Vi Lam cười như ác ma: “Nếu em không ở đây, đại thiếu gia Lâm anh cũng có thể ra ngoài xin cơm, đương nhiên, em cũng không có tiền đâu.”

“Cái gì...” Lâm Thần Hàn nghe hết lời Lâm Vi Lam xong, liền kích động đến đứng bật người dậy, mặt đỏ tía tai chỉ thẳng vào Lâm Vi Lam, gào lên: “Con nhóc này, mày lại nói linh tinh gì với bố thế?”

Gào lên xong, Lâm Thần Hàn chợt nhớ ra không ổn, vội vàng che phía dưới lại, mặt đỏ đến mức có thể rán trứng được, tiếp tục gào thét: “Còn không đi ra ngoài mau lên!!!”

Mặt Lâm Vi Lam không đổi sắc, rất bình tĩnh nhìn thân thể trần truồng của Lâm Thần Hàn, khẽ gật đầu nói: “Vậy, ông anh cứ từ từ mặc quần áo nhé!” Nói xong, Lâm Vi Lam làm như không có chuyện gì xảy ra, quay đầu ra ngoài. Vừa đi tới cửa, Lâm Vi Lam bất chợt quay đầu lại, Lâm Thần Hàn đang mặc quần lót liền kinh hãi, chân còn chưa xỏ vào nột, ngã thẳng xuống đất. Tiếng động đó lớn đến mức nghĩ đã thấy đau...

Lâm Vi Lam không hề cảm thấy áy náy, chỉ khẽ nhún vai nói: “Anh trai, anh nghĩ, nếu em mà nói với bố là anh ‘thả chim đi rong’ trước mặt em gái, thì kết quả sẽ thế nào nhỉ...” Lâm Vi Lam thích thú nhìn người nào đó đang quỳ rạp trên mặt đất, cười ngọt ngào, rồi tốt bụng đóng cửa lại.

Lâm Thần Hàn nằm trên đất đau đến nghiêng rặng nghiêng lọi, chết lặng nhìn theo bóng dáng thướt tha của cô em gái ruột thịt ác ma nhà hắn biến mất sau cánh cửa, một lúc lâu mới kêu lên thảm thiết: “Thả chim đi rong cái em gái nhà cô ấy!!!!”

Nghe tiếng kêu của Lâm Thần Hàn, Lâm Vi Lam không hề thấy xấu hổ, khẽ cong môi, quay đầu nhìn thấy ngay Cố Hiểu Hiểu đang run rẩy vì sợ hãi ngồi thu lu trên ghế salon. Đột nhiên Lâm Vi Lam có cảm giác, cô nàng này cũng không đáng ghét lắm!

Giờ phút này, Cố Hiểu Hiểu như muốn điên lên vậy, cái cảm giác đang tới cao trào thì bị người ta cắt đứt... Cô thực sự rất muốn chửi người!!! Chỉ là... cô không dám... a a a nhìn cô nhóc này chỉ mới có mười mấy tuổi thôi, nhưng mẹ kiếp, sao lại khỏe đến mức có thể ném một người lớn như cô ra ngoài chứ. A a a a...

Nhìn vẻ mặt ai oán của Cố Hiểu Hiểu, Lâm Vi Lam rất hào phóng quảng cho cô ta một tờ chi phiếu, đôi mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm Cố Hiểu Hiểu, cười ngọt ngào nói: “Cô Cố chắc cũng biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói chứ? Há?...”

Cô nâng cao giọng, chỉ có kẻ ngốc mới không nhận ra ý cảnh cáo trong đó. Tuy đại thiếu gia Lâm là một mỏ vàng, nhưng so với bị giết người diệt khẩu thì không đáng chút nào. Vì thế, Cố Hiểu Hiểu rất thức thời nhận chi phiếu, sau đó nhìn Lâm Vi Lam không nói được câu gì. Quần áo của cô ta vẫn còn đang ở trong phòng ngủ mà! Chạy khóa thân không phải là phong cách của cô, nhưng nếu cấp đủ tiền thì... cũng không phải là không được!!!

Chep chep, Lâm Vi Lam căn bản không thêm để tâm đến ý tứ của Cố Hiểu Hiểu, cô đứng cản trước mặt Cố Hiểu Hiểu không nhúc nhích, ánh mắt lướt qua bộ ngực của cô ta, dừng lại một lát, sau đó dần dần lướt xuống dưới... Khuôn ngực thật hoàn mỹ, bụng phẳng lì, ôi ôi, thật không hổ danh là minh tinh!!! Trong lòng Lâm Vi Lam cảm thấy cực kỳ đồ kị.

Dù da mặt Cố Hiểu Hiểu có dày đến đâu thì cũng không chịu nổi ánh mắt trần trụi của Lâm Vi Lam, cô ta chợt nhớ đến tiếng huýt sáo khi cô vừa vào cửa lúc trước, giọng cô ta hơi run lên: “Cô Lâm...” Chị bán thân thì bán thân thật, nhưng chị không bán cho đồng tính đâu...!

“Dưới gầm bàn có quần áo, chịu khó mặc tạm đi! So với bộ đồ kia của cô thì còn khá hơn nhiều!” Lâm Vi Lam vẫn nhìn Cố Hiểu Hiểu đầy ảm ý, không hề lùi bước. Chị đây quá hâm mộ, quá ghen tị, quá hận đi!!!!

Cố Hiểu Hiểu không biết làm sao, cô ta cũng không thể trần truồng mà đi ra đường được! Nhưng mà... Cố Hiểu Hiểu tròn trừng mắt lấy bộ quần áo dưới gầm bàn ra, suýt nữa hai mắt lòi cả ra ngoài, quần áo của giúp việc là thứ cho một đại minh tinh như cô mặc hay sao???

Nhìn ánh mắt bài xích của Cố Hiểu Hiểu, Lâm Vi Lam lại khẽ nói: “Chẳng lẽ cô Cố muốn mặc lại thứ quần áo đã bị xé thành từng mảnh nhỏ sao?” Tôi không muốn cho cô được thoải mái đây!!!! Một con người khác trong lòng Lâm Vi Lam càng trở nên đen tối hơn.

Cố Hiểu Hiểu nghiêng rặng, chắc chắn là cô nhóc này cố ý. Quần áo của cô có gì mà không mặc được chứ? Có điều, cô ta cũng không dám đối nghịch,

chỉ đành chấp nhận số phận mặc bộ đồ của người giúp việc vào, dưới khuôn mặt tươi cười như hoa nở của Lâm Vi Lam, cô ta nhanh chóng chạy biến không kịp nhìn thấy bóng. Mẹ kiếp, ánh mắt đó thật đáng sợ!

Sau khi không nhìn thấy bóng Cố Hiểu Hiểu nữa, Lâm Vi Lam mới bất chước chân nhìn ông anh trai lao ra khỏi phòng ngủ.

Ôi, đừng nói nữa, anh trai này của cô ấy mà, trừ vóc dáng khiến người ta muốn chảy máu mũi kia, thì bộ mặt cũng đẹp trai đến mức quý khóc thần sầu, bảo sao mà lại có nhiều cô nàng người này tiếp người kia, hy vọng được hân vui đầu vào ngực như vậy! Đúng là tạo nghiệt mà!

“Lâm Vi Lam, cô rút ra ngoài cho anh.” Lâm Thần Hàn nổi giận đùng đùng đi tới trước mặt Lâm Vi Lam, gân xanh trên trán nảy mạnh lên. Vừa rồi khi hân gọi điện thoại về cho mẹ, nhận ngay được câu trả lời là những gì mà em gái hân vừa nói. Aaa, mọi người trên thế giới này đều điên hết rồi hay sao thế?

Lâm Vi Lam nhướn mày: “Đại thiếu gia Lâm anh muốn đi ra ngoài, thì em không có ý kiến gì cả. Có điều, anh đi rồi thì đừng về nữa nhé. Nơi này sẽ thuộc về em!”

Lâm Thần Hàn giận đến tái mét mặt, con nhóc chết tiệt này đúng là không biết xấu hổ!!! Nắm đấm của hân hết nắm rồi lại thả ra, tay hân thật sự rất ngứa ngáy!!!

Lâm Vi Lam ngược mắt lên, giọng nói đầy ẩn ý: “Thả chim đi rông gì gì đó, thích thật ấy nhỉ!”

Lâm Thần Hàn suyết thì phun máu vào mặt Lâm Vi Lam, thế quái nào mà hân không phát hiện ra con nhóc này lại lưu manh như thế chứ?! Cái @(*&#@&^!# chứ!!!

“Em đói.” Lâm Vi Lam không chút áy náy, quay đầu về phía phòng bếp bữu môi.

“Trong bếp có đồ nấu ăn.” Lâm Thần Hàn chán nản ngồi trên ghế salon, nghĩ đến tình cảnh từ nay về sau sẽ sống cùng với cô em gái này. Ặc, Lâm Thần Hàn sợ đến run người, thật sự rất đáng sợ!

“Em không biết nấu.” Lâm Vi Lam rất không biết xấu hổ thật thà nói.

“Anh cũng không.” Lâm Thần Hàn trừng mắt nhìn Lâm Vi Lam, không biết là quân tử phải cách xa phòng bếp hay sao hả?

Lâm Vi Lam trừng mắt nhìn lại Lâm Thần Hàn, không nói gì. Lâm Thần Hàn cũng trừng mắt nhìn Lâm Vi Lam, im lặng. Hai người không biết nấu cơm sống cùng với nhau, còn ở trong tình trạng không một xu dính túi... Ôi, nghĩ còn không dám nghĩ nữa.

Nhất thời, căn phòng yên lặng đến mức có thể nghe thấy cả tiếng một cái kim rơi xuống đất.

Một lúc lâu sau, Lâm Vi Lam mới bật người nhảy lên khỏi ghế salon, dọa cho Lâm Thần Hàn sợ đến run chân, suyết nữa ngã phịch xuống đất. Lâm Vi Lam ngẩng đầu lên, một tay siết chặt lại, một tay xoa thắt lưng, gào to: “Nhân lúc còn nghĩ, chúng ta đi làm kiếm tiền đi!”

“Rầm.”

Lâm Thần Hàn ngã thẳng xuống đất, nửa ngày cũng không thấy đứng lên.

Hết chương 3.

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Đi ra ngoài kiếm việc làm, nói thì đơn giản, chứ làm thì còn khó hơn lên sao Hỏa. Qua sự sàng lọc, chọn lựa của Lâm Vi Lam, số lượng công việc thích hợp còn lại thực sự là ít đến đáng thương. Cái ông anh trai của cô ấy mà, trừ việc đổ dành phụ nữ lên giường, và cái mặt đẹp trai khiến người người đều oán thán kia, thì căn bản là cái gì cũng tệ. Quan trọng nhất là, mẹ kiếp, tính tình của đại thiếu gia hân thật quá công tử đi! Chỉ mỗi việc là mỗi ngày khuyên nhủ hân đi cùng cô ra ngoài tìm việc làm đã lãng phí hết n té bảo nào của cô rồi đấy!

Hôm nay ánh nắng rất chói chang, trời rất xanh, Lâm Vi Lam nghĩ đến ông chủ vừa phỏng vấn họ, ườn cái bụng bia ra, mặt như sắp khóc nói với anh của cô: “Nhìn cậu còn giống ông chủ hơn cả tôi. Rốt cuộc cậu là chủ hay tôi là chủ?” Vào giây phút đó, dù Lâm Vi Lam không có trúng cũng thấy ê ẩm đau, ôi, đây là cái thế giới chết tiệt gì thế?!

Hôm nay cô đã đặc biệt dậy thật sớm, đi xe máy ba tiếng liền, tới nơi bé nhỏ hẻo lánh này, chỉ để nhận được một câu như vậy thôi sao? Trong một khoảnh khắc, Lâm Vi Lam có cảm giác như đầu mình biến thành đầu bò vậy, nhìn về mặt đặc ý của Lâm Thần Hàn, tay cô ngứa ngáy đến mức chỉ muốn đập cho hân một trận.

“Này, anh nói này Lâm Vi Lam, cô làm loạn thế đủ chưa? Anh không có thời gian mà đùa giỡn với cô! Đồng Đồng còn đang chờ anh!” Lâm Thần Hàn không thèm để ý đến vẻ mặt càng lúc càng đen của Lâm Vi Lam. Trong mắt Lâm Thần Hàn, những việc mà Lâm Vi Lam làm trong thời gian này, chẳng qua là vì cô em gái của hắn đang bị động kinh muốn hành hạ hắn cho vui mà thôi! Chờ cho cô chơi chán rồi, chắc chắn sẽ không thèm để ý đến hắn nữa.

Lâm Vi Lam không thèm tốn hơi nói chuyện với hắn, chỉ thờ phỉ phỉ thật mạnh. Thế giới tốt đẹp như thế, vậy mà cô lại cẩu kinh thế này, không tốt, không tốt chút nào. Cô hít thật sâu vài hơi mới có thể ép cơn giận dữ trong ngực xuống. Vừa định nói chuyện, đã bị tiếng gào thét của anh trai mình làm giật mình suýt thì chết nghẹn.

“Buông cô ấy ra!” Một tiếng hét lớn như nổ Mìn gào thét, khiến Lâm Vi Lam giật mình buông lỏng tay, tài liệu mà cô đang cầm trong tay rơi là tả xuống đất như hoa tuyết.

Bố Mìn gào thét: diễn viên Mìn Cảnh Đào hay còn có biệt danh là giáo chủ gào thét.

Lâm Vi Lam nghiêm mặt quay đầu nhìn vị anh trai cực phẩm của mình đang kéo cánh tay của một người đẹp, rồi tung một cú đấm vào thẳng mặt người đàn ông đối diện.

Lâm Vi Lam đưa tay lên che mặt, ôi, cái thế giới chết tiệt gì đây!!!

Chuyện anh hùng cứu mỹ nhân vẫn luôn là hành động được người người tán thưởng, nhưng mà, cô à kia, cô có thể đừng hét lên như thế nữa hay không? Điếc tai chết đi được!

“A a a a, anh cẩn thận a a a a...”

Thật ra, Lâm Thần Hàn không phải là dạng người biết đánh nhau. Hắn đường đường là một cậu ấm nhà giàu, ngày ngày chỉ biết sống phóng túng thì làm quái gì có sức lực gì đáng nói. Huống chi, tình hình hiện giờ lại là một người đầu với nhiều người nữa.

Đến khi Lâm Thần Hàn bị đánh đến nửa quỳ trên mặt đất, Lâm Vi Lam thực sự không vui. Cô gái Lâm Vi Lam này có một tật xấu chết tiệt, đó là dung túng. Đối với người nhà của cô, thì đó là sự dung túng không cần phân biệt phải trái, đúng sai. Tuy anh trai của cô có cặn bã một chút, hư hỏng một chút, xấu xa một chút, nhưng dù sao đó cũng là anh trai ruột của cô, là người anh trai ruột thịt biết quan tâm chăm sóc cô. Vậy mà mấy thằng khốn này không biết chạy từ đâu tới, lại dám ngang nhiên đánh anh cô, chê cuộc sống quá dài phải không?!!!

Vì thế, Lâm Vi Lam chống nạnh cực kỳ khí phách, đi vào giữa đám người cách đó không xa, trợn trừng mắt lên, giận dữ quát: “Này, các anh nghĩ tôi là người chết đây à?!”

Thật ra, sau khi ra tay, Lâm Thần Hàn đã cảm thấy hối hận rồi, lúc ấy hắn chỉ nghĩ, làm anh hùng cứu mỹ nhân biết đâu lại vớ được một đoạn tình cảm uớt ất, cũng có thể tránh né được bàn tay ma quỷ của em gái hắn, một mũi tên trúng hai đích. Nhưng ai ngờ, mấy gã này đều là dân lão luyện cả, đúng là xoi hỏng bống không. Lúc này nhìn thấy em gái nhà mình ra mặt, Lâm Thần Hàn vội vàng quát: “Con nhóc chết tiệt kia, tránh sang bên cạnh, đừng đứng đây vướng chân vướng tay!” Nói xong hắn còn ra sức nháy mắt, nháy đến mức mắt như sắp bị chuột rút vậy.

Dù ở trong truyện, ông anh trai này của cô là một người đàn ông hư hỏng, hư hỏng tới một cấp độ nào đó. Nhưng đối với người nhà của hắn, thì thật sự hắn cũng chưa từng làm chuyện gì xấu. Sự độc ác nham hiểm của hắn, đều là dùng để đối phó với người ngoài, ví dụ như hiện giờ, hắn đã hoàn toàn quên mất, võ công của em gái hắn, cũng chính là cô đây, đã ở trình độ nào!!!

Lâm Vi Lam gấu đi cảm giác âm áp trong đáy mắt, rất đặc ý nói với đám người kia: “Dám đánh anh trai tôi, đúng là thiếu dạy bảo!!!”

Nghe Lâm Vi Lam nói vậy, Lâm Thần Hàn chỉ muốn dùng đầu mà xới đất, có cần phải sốt ruột tìm rắc rối thế không hả?! Giờ không phải là lúc nên cố gắng mà chạy thật xa hay sao chứ?

Lâm Vi Lam cũng không thèm để ý đến gương mặt nhăn như quả mướp đắng của Lâm Thần Hàn, vì cô đã trực tiếp động thủ.

Từng động tác lưu loát như mây bay nước chảy, cô giơ tay, nhắc chân, đá cạnh, lật người đẹp như đang múa. A, không phải, mà là nhanh nhẹn như một chú báo.

Lâm Thần Hàn trợn tròn mắt nhìn cô em gái khí phách ngời ngời của mình.

Người đẹp được cứu cũng trợn tròn mắt, cơ thể mảnh mai dán chặt vào người Lâm Thần Hàn, run rẩy.

Ba phút trôi qua, Lâm Vi Lam vô cùng thô bạo, vỗ vỗ tay, nhìn đám người đang nằm rên rỉ vì đau đớn ở cuối dãy một cách đầy khinh bỉ, hừ lạnh một tiếng: “Đây là hậu quả của việc dám đánh anh trai tôi!!!”

Lâm Vi Lam đang muốn khoe công trạng với anh trai mình, nhân tiện đã kích hành vi thiếu não của hắn, nhưng vừa quay đầu, cô đã nhìn ngay thấy hình ảnh người đẹp nào đó đang dán sát vào người anh trai cô, mẹ kiếp, người đẹp kia có cần phải như rắn nước thế không hả?!

Lâm Vi Lam không vui, cực kỳ không vui. Cô nói xem, tôi thì đang đứng đây đánh nhau đến mệt chết đi được, mà người đẹp rắn nước nhà cô lại cứ dán vào người anh trai nhà tôi như vậy, rốt cuộc là cô muốn làm cái khi gì hả?

Lâm Vi Lam đảo mắt một vòng... à, có cách rồi! Lâm Vi Lam vòng hai tay trước mặt, cười vô cùng bí ối: “Cô bé này, người cứu cô là bản tiểu thư đây,

quần quít lấy anh tôi cũng vô ích thôi. Nhu cầu của tôi cũng không cao, có muốn cặp đôi với tôi, rồi chúng ta đi 419 một lần không? Thấy thế nào?”

Mặt người đẹp cứng lại, vẻ mặt ghê tởm như vừa nuốt nhầm phải một con ruồi vậy.

Lâm Thần Hàn trợn mắt há hốc mồm nhìn đáng vẻ lưu manh của em gái nhà hắn, mọi lời nói đều nghẹn lại ở cổ họng. Đây là ai thế? Hắn không biết người này! Lesbian cái em gái cô ấy! 419 cái em gái cô ấy!

“Này, được không hả? Sao không nói gì thế?” Nhìn mặt người đẹp đờ đẫn không có phản ứng gì, Lâm Vi Lam bực bội, bước về phía trước hai bước.

Hành động của Lâm Vi Lam khiến người đẹp bị kinh hãi, cô ta hét ầm lên một tiếng như chim sợ cành cong, vội vàng bỏ chạy. Tốc độ đó... chà, thật sự là không thể đuổi kịp được!

Lâm Vi Lam trợn mắt, nhìn Lâm Thần Hàn đầy vẻ khó hiểu: “Anh, người đẹp chạy mất rồi!” Cô cũng đâu có làm chuyện gì khác người chứ?!

Lâm Thần Hàn lau lau mồ hôi trên trán, nghĩ đến cái huyết sáo ngày hôm đó, hắn bỗng có cảm giác, thật ra cái huyết sáo ấy, là Lâm Vi Lam thôi với Cố Hiểu Hiểu thì phải...

Lâm Thần Hàn nghĩ mãi nghĩ mãi, cuối cùng không nhịn được liền hỏi: “Em gái này! Cô nói thật với anh đi, cô thật sự thích phụ nữ à?”

“Anh nghĩ thế nào?” Lâm Vi Lam nhướn mày, nhìn vẻ mặt rối rắm của Lâm Thần Hàn, nhưng sao nhìn cảnh này cô lại thấy thích thú thế nhỉ.

“Nếu em gái anh có là lesbian, thì cũng là một lesbian xinh đẹp nhất...” Lâm Thần Hàn đã hoàn toàn không còn biết được mình đang nói gì nữa rồi. Hắn lẳng lặng đưa tay lau mồ hôi trên trán. Lâm Thần Hàn thực cảm thấy đầu óc choáng váng, một hàng chữ nổi tiếp nhau chạy vòng vòng trong óc hắn, lesbian, lesbian, lesbian...

“Em đang hỏi anh là anh nghĩ thế nào về chuyện vừa rồi.” Lâm Vi Lam không thêm để tâm đến sắc mặt của Lâm Thần Hàn. Sau chuyện vừa rồi, Lâm Vi Lam phát hiện ra khả năng đánh nhau của anh mình quá thấp, cần phải rèn luyện nhiều!

“Nghĩ, nghĩ cái gì?” Suy nghĩ của Lâm Thần Hàn không theo kịp tiến độ câu chuyện.

“Chẳng lẽ anh không thấy mình quá yếu sao?” Lâm Vi Lam có cảm giác chỉ số thông minh của anh trai mình có xu hướng lao thẳng xuống dốc, chưa gặp Dương Nham Du mà đã như vậy sao? Không khoa học chút nào!

“Hả? Cô nói gì? Gió to quá anh nghe không rõ.” Vẻ mặt ghét bỏ của Lâm Vi Lam khiến Lâm Thần Hàn nghẹn ngào suýt khóc, hắn lại bị em gái mình ghét bỏ... vì thế, em gái mình nói gì, hắn cũng coi như không nghe thấy...

“Anh cố tình đúng không! Muốn ăn đòn à...”

“Cái gì...”

...

Hai anh em vừa ầm ĩ vừa đi, bóng người càng lúc càng xa, cho đến khi hoàn toàn biến mất...

Hai anh em càng đi càng xa, để lại đám người đang bò lê bò còng dưới đất tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Một chiếc xe Maybach mới tinh đậu trong góc đường tối tăm gần đó. Ở một nơi tối tăm bẩn thỉu này, lại có một chiếc xe đắt tiền như vậy dừng lại, nhìn thật không hợp mắt chút nào.

Ngồi trong xe không phải là cậu ấm cô chiêu nhà giàu nào, mà là hai người đàn ông trẻ tuổi, vũ trang đầy người. (Tớ ko dùng từ vũ khí, vì vũ trang ở đây có nghĩa là vũ khí, trang bị sử dụng trong quân đội nhé.)

“Lão đại, làm sao bây giờ?” Người đàn ông ngồi ở ghế phụ quay sang hỏi người đàn ông đang ngồi bên ghế lái.

Bàn tay đi găng tay gỗ nhẹ vào tay lái một lúc mới trả lời: “Chúng ta cứ báo những việc đã nhìn thấy cho ông già biết là được rồi.”

“Cái gì...” Người đàn ông ngồi ở ghế phụ lái trợn tròn mắt. Quay về nói như vậy, chắc chắn sẽ bị ông già ném tới rừng Amazon huấn luyện mất...

“Chẳng lẽ cậu có cách tốt hơn à?” Người ngồi ở ghế lái đeo một cặp kính che phần lớn khuôn mặt khế cong khóe môi, cười vô cùng gian xảo. Nếu không muốn bị ném tới Amazon, thì tất nhiên là phải nghĩ cách lừa bịp cho qua chuyện thôi. Đương nhiên anh cũng không muốn, cho nên, đành phải để cho người anh em tốt này vất vả một phen rồi.

Có điều... người đàn ông đưa tay lên vuốt cằm, cười tươi phơi phới, động tác của cô nhóc kia thật sự rất xinh đẹp! À, chắc là anh nên đi tìm hiểu một chút, xem rốt cuộc cô nhóc kia là con cái nhà ai! Cô ấy khiến cho anh cảm thấy rất hứng thú.

Hết chương 4.

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5

Lâm Vi Lam quyết định không thêm đề ý đến ánh mắt xoắn xuýt, khô sở của lão anh nhà mình. Cô thật sự không thể ngờ được, sức khỏe của lão anh cô lại có thể kém đến mức như vậy, cái người mà chỉ bị đập cho vài cái đã gục sao có thể là anh trai của Lâm Vi Lam cô được chứ?!

Vì thế, đang đi trên đường, Lâm Vi Lam bỗng rẽ ngang, đi vào một vũ quán.

Nhìn con hẻm vừa nhỏ vừa hẹp trước mặt, cả tấm biển hiệu lớn bản thiêu kia, Lâm Thần Hàn thật sự muốn quỳ xuống đất mà vái. Em gái hẳn định làm gì đây? Liệu đây có phải là lòng dạ Tư Mã Chiêu mà ai ai cũng biết không?

“Ông anh, chúng ta phải chăm chỉ học võ, nếu không, muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân mà cuối cùng lại thành mỹ nhân cứu anh hùng thì dở hơi lắm.” Lâm Vi Lam thành tâm nói với Lâm Thần Hàn, vừa nói vừa lắc đầu thờ dài, về mặt đó khiến Lâm Thần Hàn chỉ muốn khóc.

“Em gái à, chúng ta có thể chọn chỗ khác không?” Lâm Thần Hàn thực sự muốn khóc, nơi này rất tệ rất tệ rất tệ rất tệ rất tệ rất tệ rất tệ rất tệ mà...

“Anh trai, chúng ta không có tiền.” Một câu nói của Lâm Vi Lam đã khiến Lâm Thần Hàn ngậm miệng lại. Không có tiền, đúng thế, không có tiền. A a a! Hẳn là đại thiếu gia nhà họ Lâm, đúng không? Nhà hẳn rất giàu có, đúng không? Nhưng vì sao bây giờ hẳn lại biến thành người nghèo chứ? Tất cả đều là tai họa do em gái của hẳn gây ra!!!

Sự tức giận bùng lên trong lòng Lâm Thần Hàn, khiến hẳn cũng to gan hơn, về mặt đầy dử tợn siết chặt hai tay, bước tới trước mặt Lâm Vi Lam, giờ một ngón tay dí vào đầu Lâm Vi Lam...

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Vi Lam hơi biến đổi, thân người lập tức lùi về sau hai bước.

Lâm Thần Hàn đắc ý nhíu mày, hẳn biết mà, không phải hẳn vẫn rất có sức uy hiếp đấy sao? Lâm Thần Hàn lại giờ tay về phía trước thêm một chút nữa...

Một tiếng ‘rầm’ vang lên thật lớn, Lâm Thần Hàn chưa kịp hiểu gì đã nằm bẹp dưới đất khóc, ngửa đầu nhìn em gái nhà hẳn tao nhã thu chân lại. Nước mắt chảy thành sông, hẳn bị đá ngã, bị đá ngã, bị đá ngã... một người đàn ông to cao lực lưỡng như hẳn bị một cô em gái đá ngã...

Mặt Lâm Vi Lam đầy vẻ áy náy cúi đầu nhìn Lâm Thần Hàn nói: “Anh trai, liệu có lúc nào anh đánh bại sự kiêu ngạo của em được không? Em chỉ xuất chiêu theo phản xạ thôi, thật sự không có ý.”

Lâm Thần Hàn có thể nói gì, có thể nói gì được đây... em gái hẳn đang ngang nhiên phi nhổ hẳn đây mà!!!

Lâm Thần Hàn siết chặt nắm tay, nhe răng trợn mắt gào lên giận dữ: “Lâm Vi Lam, cô muốn ăn đòn phải không!!!”

“Em đã bảo anh đánh không lại em rồi mà.” Lâm Vi Lam cắt ngay về mặt áy náy đi, ném cho Lâm Thần Hàn một cái nhướn mày đầy khinh bỉ.

“Hôm nay chúng ta thử xem xem vũ quán nào tốt nhất, rồi đăng ký cho anh. Nếu bố mẹ nhìn thấy sức khỏe của anh tốt hơn, chắc cũng sẽ vui vẻ, khả khả...” Nói xong, Lâm Vi Lam nhắc chân chạy lên cầu thang. Lâm Thần Hàn nằm trên đất nhìn theo bóng Lâm Vi Lam, mặt càng lúc càng đen.

Hẳn chịu đựng đủ rồi. Lâm Thần Hàn đứng bật dậy, sai bước đến trước mặt Lâm Vi Lam: “Cô quậy đủ chưa? Chơi đùa cũng có mức độ thôi. Cô cứ yên phận làm đại tiểu thư nhà họ Lâm là được rồi, quản quá nhiều chuyện thì cô được lợi lộc gì chứ!!!” Mấy ngày nay, vì Lâm Vi Lam là em gái của hẳn, cho nên, dù quan hệ của hai người vốn không tốt, hẳn cũng không nói năng gì. Nhưng hẳn cũng không thể nuông chiều để cho cô đùa giỡn vô độ thế này được. Còn về lời dận dò của mẹ Lâm à, ngại quá, hẳn căn bản không thêm đề tâm.

Lâm Vi Lam lau khuôn mặt bị bắn đầy nước miếng, nhìn về mặt giận dữ của Lâm Thần Hàn, khuôn mặt nghiêm nghị bỗng nở một nụ cười, tức giận hỏi: “Vây, cả đời Lâm Thần Hàn anh cứ tiếp tục mơ mơ màng màng sống qua ngày như vậy sao?” Nếu thật sự hẳn muốn vậy, cô sẽ thẳng tay đánh cho hẳn tàn phế, tránh để sau này hẳn lại gây họa cho nhà họ Lâm.

“Vây cô bảo anh nên làm gì bây giờ? Đến tiếp nhận công ty hay sao?” Lâm Thần Hàn phì cười, mặt không giấu được vẻ giễu cợt: “Lâm Vi Lam, cô tỉnh táo lại một chút đi. Đừng làm mấy chuyện vô nghĩa này nữa, ngoan ngoãn quay về làm đại tiểu thư là được rồi, còn anh, sống thế này cũng không tệ.” Nói xong, Lâm Thần Hàn cũng không thêm đề ý đến Lâm Vi Lam nữa, trực tiếp xoay người đi mất.

Lâm Vi Lam đứng nhìn theo bóng lưng cô đơn của Lâm Thần Hàn, không đuổi theo. Trong sách, đối với Lâm Thần Hàn, tác giả chỉ giới hạn ở việc miêu tả xem hẳn bày mưu tính kế hãm hại nam chính thế nào, để giành giật được nữ chính, thậm chí cuối cùng còn không từ thủ đoạn muốn cưỡng bức nữ chính, nhưng chưa từng đề cập tới vì sao một gia đình như nhà họ Lâm lại dạy dỗ ra một đứa con trai độc ác nham hiểm như vậy.

Lúc này, Lâm Thần Hàn không phải là Lâm Thần Hàn độc ác trong truyện, cũng không phải là Lâm Thần Hàn có đời sống riêng tư thối nát mà cô nhìn thấy hai ngày trước, chỉ còn lại một Lâm Thần Hàn giống như một đứa trẻ không tìm thấy đường về nhà, bắt lực như vậy, mịt mù như vậy...

Lâm Vi Lam rút điện thoại ra, nghĩ một lúc, rồi gọi thẳng vào máy của bố Lâm. Trong trí nhớ của cô, cô không biết vì sao Lâm Thần Hàn lại biến thành thế này, vậy thì đi hỏi người biết chuyện là được.

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Vi Lam không thể không đưa tay lên ôm trán. Chẹp chẹp, tình tiết này, thực sự khiến cô cảm thấy như bị dội cả một chậu máu chó từ trên đỉnh đầu xuống vậy.

Câu chuyện của Lâm Thần Hàn, là mô tuyền điển hình cho tình yêu giữa một cậu chủ nhà giàu và một cô bé lọ lem. Kết quả là gia đình của cậu chủ kia sống chết ngăn cản, cô bé lọ lem không làm thế nào được phải rời đi. Cậu chủ nhà giàu liều chết đuổi theo, đương nhiên là đuổi kịp, nhưng khi hai người trên đường chạy trốn, thì trời trút mưa máu chó xuống, giữa đường gặp tai nạn. Cô bé lọ lem biến thành kẻ ngốc, cậu chủ nhà giàu liên tục tự trách, quyết định dù thế nào cũng phải cưới cô bé lọ lem về nhà. Kết quả là bố mẹ cô bé lọ lem rất khí phách, mắng thẳng vào mặt cậu chủ, rồi cùng con gái biến mất hoàn toàn.

Từ đó về sau, tính cách của cậu chủ nhà giàu biến đổi hẳn, từ một thiếu niên thập toàn thập mỹ được người người khen ngợi, biến thành một kẻ chơi bời trác táng.

Chia cắt uyen ương gì gì đó, thật sự là không hay chút nào. Bảo sao mà bây giờ bố không thể quản lý ông anh được, chỉ cần là chuyện mà hần muốn, thì hầu như bố đều ngó lơ mặc kệ cho hần làm. Vừa mới quan tâm một lần, kết quả đã xảy ra chuyện như vậy, sau này dù có muốn cứu vãn, cũng không thể nào xóa mờ vết sẹo của hần được.

Có điều, chính vì như vậy, cô mới càng phải quyết tâm thay đổi kết cục của Lâm Thần Hàn. Nhớ đến kết cục sau cùng của Lâm Thần Hàn trong truyện, Lâm Vi Lam rung mình một cái, chiếc xe đắt tiền lao xuống vực thẳm, một mảnh xác cũng không còn. Dù gì cô cũng phải sửa cái kết cục này...

Bị cái kết kích thích, Lâm Vi Lam bỗng hăng như đánh tiết gà, toàn thân tràn ngập sự nhiệt tình. Cô bé lọ lem là khối u ác tính của anh trai cô, phải xé nát nó ra, chữa lành nó là ổn thôi. Không thể để cho nó tự do phát triển như thế được, nếu không, càng lâu sẽ càng không thể quay đầu được nữa.

Lâm Vi Lam day day thái dương đang đau nhức, ôi, cái thế giới chết tiệt này!!!

Sờ sờ cái bụng đang kêu réo ầm ĩ, Lâm Vi Lam định mua hộp cơm trưa đắt tiền về nhà. À, Lâm Thần Hàn chắc hẳn cũng chưa ăn cơm đâu!

Sau khi Lâm Vi Lam rời đi không lâu, trong con hẻm nhỏ bỗng thiêu xuất hiện hai người đàn ông, cả hai đều đeo những cặp kính to bản che hơn nửa khuôn mặt, không thể nhìn rõ được diện mạo của họ.

“Chà, lão đại, cú đá kia đúng là vừa nhanh vừa độc, vừa chính xác. Chắc chắn là anh chàng đó bị thương không nhẹ đâu.” Một người đàn ông hơi thấp hơn xoa xoa cổ mình, trong lòng thầm thương cho Lâm Thần Hàn.

Người đàn ông được gọi là lão đại, quay đầu sang nhìn người bên cạnh, mỉm cười: “Tôi cảm thấy rất tuyệt.”

“Cái gì?” Người đàn ông thấp hơn kia kinh sợ, há hốc mồm, không thể tin nổi, nhìn người kia: “Lão đại, anh cảm thấy một cô nàng bạo lực như thế là rất tuyệt sao?!!!!” Nhất định là hần cách hiểu của hần không đúng, vì sao lão đại lại có suy nghĩ kỳ quái thế được chứ. Không phải lão đại nhà hần vẫn luôn thích mấy em gái dịu dàng hay sao?

Hết chương 5.

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Lâm Vi Lam cầm bữa trưa vô cùng thịnh soạn quay về nhà ở khu Ngự Cẩm Hoa, vừa bước vào cửa, cô đã nghe thấy giọng phụ nữ vừa như rất đau đớn lại vừa như rất hưởng thụ vang lên.

Mặt Lâm Vi Lam đen lại, một Cổ Hiểu Hiểu đi mất, thì tiếp theo sẽ có Lý Hiểu Hiểu, Trần Hiểu Hiểu. Chỉ cần anh cô còn ở lại thành phố W này một ngày, những cô nàng đó sẽ lớp sau đè lớp trước mà nhào tới. Dù cô muốn thay đổi, nhưng cô cũng không thể giờ giờ phút phút đập chết các cô gái ấy như đập ruồi đập muỗi được.

Lần này, Lâm Vi Lam không lao thẳng vào phòng ngủ như lần trước, mà đặt com trên bàn nước, lặng lẽ quay về phòng mình. Nằm trên giường, Lâm Vi Lam nghĩ không dưới mười cách có thể cứu anh trai cô, nhưng mà, Lâm Vi Lam cũng rất bi thương phát hiện ra rằng, trừ khi tìm được người tên Thẩm Ly Ly đã khiến anh cô bất cần không để ý tới bất cứ chuyện gì kia, thì thật sự không có cách nào để lôi anh cô quay về con đường trở thành người tốt nữa. Có điều, trong nguyên tác không hề có người tên Thẩm Ly Ly này mà?! Cô biết đi đâu mà tìm cô ta đây? Lâm Vi Lam phát điên!!!

Ở bên này, sau khi Lâm Thần Hàn đuổi được cô diễn viên nhỏ vẫn luôn mơ được lần lên giường của hần kia đi, hần chán chường ngồi trên ghế salon, vắn vớ mái tóc ướt sũng vì vừa tắm rửa của mình. Nhìn hộp com đã nguội lạnh trên bàn nước, Lâm Thần Hàn rút bao thuốc đã lâu không động đến trong

ngăn kéo ra, châm lên. Ánh lửa màu đỏ vụt sáng trong căn phòng tối tăm. Từng vòng khói từ dày đến mỏng phun ra từ miệng hán, dần dần biến mất trong không trung, hương vị cay nồng tràn ngập trong miệng.

Từ sau khi tiểu Ly đi, đã rất lâu rồi hán chưa cáu giận như vậy. Cái nhà kia, khiến hán không thờ nổi. Hán vẫn luôn không thích thú gì. Mà đối với cô em gái này của hán, cho tới bây giờ cô ấy vẫn không hề thân thiết với hán. Tuy cô không biết chuyện của tiểu Ly, nhưng đôi khi hán cũng không kiềm chế được mà giận cá chém thớt, một lần rồi hai lần, rồi nhiều lần tiếp theo, tính cách cô em gái này cũng không hề tốt, quan hệ giữa hai người đương nhiên càng lúc càng tệ.

Có điều, không thể phủ nhận rằng, khi gặp lại cô em gái này, hán đột nhiên phát hiện ra, cô em gái vẫn luôn rất kiêu ngạo của hán bỗng khác hán. Tuy hán không thể nói rõ ràng là cô có gì khác, nhưng thật sự là phát triển theo hướng tốt. Không như hán, càng lúc càng chìm sâu trong con lốc xoáy tối đen, cho đến khi hoàn toàn không thể cứu vãn nữa.

Hán ném điều thuốc trong tay đi, khẽ cười một tiếng, sa đoạ thì đã sao, vẫn còn tốt hơn là làm một con rối, cuộc sống luôn bị người khác sắp đặt.

Còn về cô em gái này, Lâm Thần Hán đưa tay lên che mắt, mĩa mai cong khóe miệng, em gái thì có thể làm được gì chứ? Đây chắc chắn lại là mưu kế của ông già thôi! Ông nhất định không chịu cho hán sống thoải mái, chuyện gì cũng muốn quản lý, chuyện gì cũng muốn can thiệp. Nghĩ vậy, không hiểu sao, một ngọn lửa hắc ám xông thẳng lên từ đáy lòng hán. Hán đứng vụt dậy, đi vào phòng bếp, lấy lon bia, quay lại phòng khách, bắt đầu uống. Uống say rồi sẽ không nghĩ ngợi nhiều nữa. Hán sẽ không thừa nhận, giây phút vừa rồi, hán đã đau lòng đến không thờ nổi.

Có điều, lúc này, Lâm Thần Hán dù có muốn nghĩ cũng không thể nghĩ ra được, cô em gái của hán vì muốn cải tạo hán mà tốn biết bao công sức.

Ngày hôm sau, di chứng của việc say rượu khiến toàn thân Lâm Thần Hán vô cùng đau nhức.

Đưa tay xoa xoa cái đầu đau đớn, Lâm Thần Hán khó khăn chống người ngồi dậy. Khuôn mặt em gái nhà hán đột nhiên phóng to trước mặt hán, khiến Lâm Thần Hán kinh hãi kêu lên một tiếng rồi tung thẳng một đám ra.

“Tốc độ phản ứng không tồi!” Lâm Vi Lam đón lấy nắm đám của Lâm Thần Hán, bình luận rất đúng trọng điểm.

“Sao cô còn chưa đi?” Nhìn Lâm Vi Lam ăn mặc chỉnh tề trước mặt, Lâm Thần Hán cực kỳ bức bối, ngày hôm qua đối xử với cô như thế mà cô vẫn chưa đi, thật không giống tính cách của Lâm Vi Lam chút nào.

“Vi sao em phải đi?” Lâm Vi Lam kỳ quái nhìn Lâm Thần Hán, mặt đầy vẻ khó hiểu.

Mặt Lâm Thần Hán đen lại, đã như vậy rồi mà vẫn không thể làm cho em gái hán không ở đây nữa được sao? Da mặt có cần dày như vậy không?

“Có phải anh đang chửi thầm em không?” Lâm Vi Lam lẳng lặng nhìn vẻ mặt biến sắc liên tục của Lâm Thần Hán, nhướn mày hỏi. Không cần phải suy nghĩ, cô cũng thừa biết trong lòng ông anh này đang nghĩ chuyện gì.

“Không có.” Lâm Thần Hán không có sức cãi nhau với Lâm Vi Lam, chỉ đưa tay day day đầu rồi đứng dậy. Thích ở thì cứ ở đi! Nhiều người càng nhiều nhân khí, tốt thôi!

Tiếng bụng kêu rột rột vang lên rõ rệt khiến mặt Lâm Thần Hán cứng lại. A... sáng nay thật mất mặt quá!

Lâm Vi Lam đưa hộp com hôm qua đến trước mặt hán, dưới ánh mắt kinh ngạc của Lâm Thần Hán, cô lại ném cho hán hai tấm thiệp mời màu vàng lóng lánh, mặt đầy vẻ chán ghét: “Tám giờ tối thứ sáu ở Đế Hào. Tiệc rượu của Tà Khuru Nghị.” Còn về chuyện làm thế nào tấm thiệp mời này xuất hiện được ở đây, thì cô có thể nói ra rằng từ lúc trời còn chưa sáng, bố hán đã sai bác quản gia đưa tới đây, khiến cô muốn ném đi còn không ném được sao?

Cầm tấm thiệp mời trên bàn, Lâm Thần Hán đọc đọc mấy chữ in bên trên, rồi lẩm bầm: “Tà Khuru Nghị à?” Hán là ai nhỉ? Lâm Thần Hán lộ ra vẻ mặt ‘hán rất mơ hồ’.

Đúng vậy, chính là Tà Khuru Nghị đấy, mẹ kiếp! Lâm Vi Lam lẳng lặng chửi thề, cái cảm giác vỡ trứng này là thế nào chứ?! Vì sao bố Lâm vẫn luôn rất yêu thương cô lại không chấp nhận thương lượng, nhất định ép hai anh em họ đi bằng được? Chẳng lẽ bố Lâm không biết rằng hai anh em họ là một quả bom hẹn giờ, chỉ cần không cẩn thận một chút là sẽ nổ tung không cần biết là địch hay là ta sao?

Tà Khuru Nghị, thật sự là Tà Khuru Nghị đấy! Ôi trời ơi, nơi có Tà Khuru Nghị, nhất định sẽ có Dương Nham Du!!! Lâm Vi Lam dám dùng bông hoa cúc bé nhỏ mảnh mai của anh cô mà thề rằng, hiện giờ Dương Nham Du và Tà Khuru Nghị chắc chắn đã cấu kết với nhau. Trong nguyên tác, hai người đó đã gặp nhau từ những năm tháng tuổi trẻ xanh tươi mon mơn, hơn nữa, còn ngay lập tức củi khô gặp lửa cháy, cháy bùng bùng. Lâm Vi Lam đã không còn hơi sức đâu mà phi nhỏ ý tưởng quái đản của tác giả nữa rồi.

Có trời mới biết hiện giờ nội dung vở kịch này đã đi tới đâu rồi. Nếu bây giờ... anh cô và cô lại bước nhầm lên con đường kia, thì kết quả là... Lâm Vi Lam lẳng lặng che mặt, có nghĩ cô cũng không dám nghĩ nữa.

Mẹ kiếp, cô muốn trốn còn không kịp đây, bây giờ lại chỉ có thể giương mắt lên mà chờ xem tiếp tục thế nào. Chẹp chẹp, Lâm Vi Lam cảm thấy cô giống như một vị đế vương bị dồn ép, khổ sở nhất trên đời vậy.

“Thứ sáu à? Tối mai à?” Lâm Thần Hán nhiu mày, ngược mắt nhìn Lâm Vi Lam đang mặc trang phục ở nhà, càng nhiu mày chặt hơn: “Cô chuẩn bị quần áo chưa?” Mấy tiệc rượu kiểu này là nơi để tiểu thư các gia đình giàu có so bì với nhau, trước đây em gái hán vô cùng hứng thú với những tiệc rượu kiểu này, nhưng bây giờ sao lại...

“Bố nói mai sẽ cho người đưa quần áo tới đây.” Lúc nói những lời này, mặt Lâm Vi Lam hơi méo mó, chuyện này khiến Lâm Vi Lam nhớ đến lúc xảy ra cuộc chiến nước miếng giữa cô và bố cô qua điện thoại, cuối cùng cũng chấm dứt vì sự thất bại của cô.

Nhìn toàn thân Lâm Vi Lam đều tỏa ra hơi thở không lành, Lâm Thần Hàn chỉ đành yên lặng cầm hộp cơm trên bàn, mở ra ăn. Ai mà biết được cô em gái gần đây càng lúc càng lợi hại lại lúc nào cũng có thể lên cơn động kinh này của hân liệu có tức đến mức lật bàn hay không chứ.

Thời gian luôn trôi qua rất nhanh, ngay vào lúc Lâm Vi Lam vẫn còn đang đấu tranh suy nghĩ xem nên làm thế nào để trốn bữa tiệc rượu này, nhân tiện túm cả anh trai đi, tránh cho anh cô gặp phải nhân vật nữ chính lúc nào cũng tỏa ra luồng hào quang của thánh mẫu Bạch Liên Hoa kia, thì bố Lâm đã cho người đưa lễ phục cần dùng đến, nhân tiện, còn gửi luôn cả Mr. Lý, bậc thầy trang điểm tới cho họ.

Thánh mẫu Bạch Liên Hoa: là từ lóng phổ biến trên internet để nói về những người tâm địa độc ác xấu xa mà luôn giả vờ ra vẻ thuần khiết, trong sáng, thánh thiện.

Hết chương 6.

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Nhắc bộ đồ mà bố Lâm đưa tới lên, mặt Lâm Vi Lam tròn to đến mức hai tròng mắt sắp lòi cả ra khỏi hốc mắt. Ôi trời đất ơi, cái thứ lễ phục trên trống trơn, dưới ngắn cũn này là sao đây? Bố Lâm à, mặt bố rồi cuộc vận vẹo đến độ nào thế này?! Bộ lễ phục để hở cả một mảng thịt to tổ chẳng ở đằng sau lưng, thật sự thích hợp cho cô con gái vẫn còn đang tuổi đi học của bố mặc sao hả hả hả????

Đáng thương thay cho bố Lâm, lần này ông bị oan mà không thể giải thích, ngồi ăn bánh bao cũng bị hóc xương... Thật ra, bố Lâm là một người rất bảo thủ. Tuy ông rất muốn chuẩn bị cho con gái nhà mình một bộ lễ phục bảo thủ đến mức chỉ mong nó không để lộ ra một chút da thịt nào, nhưng lại nghĩ sau khi gửi nó đến, con gái nhà ông nhất định sẽ làm âm lên dẫn đến hậu quả cực kỳ nghiêm trọng. Dưới áp lực cực kỳ lớn đó, bố Lâm cuối cùng cũng phải đổi sang một chiếc váy phi thường khiêu gợi.

Lâm Vi Lam day day thái dương đau nhức, nhìn cái váy gọi cảm đến mức trên thiếu vải dưới thừa da này, rồi vội vàng lấy kim chỉ ra.

Sau khi tự mình sửa xong chiếc váy, Lâm Vi Lam cứng đờ người, nghiêm mặt ngồi trên ghế, cố nén cơn bạo động của đám gân xanh trên trán, để mặc cho Mr. Lý làm loạn trên mặt, trên đầu mình.

Khi Mr. Lý đáng thương nhìn thấy bộ lễ phục trên người Lâm Vi Lam, chân hấn lão đảo, suýt nữa ngã phịch xuống đất. Ôi, thượng đế ơi!!! Hân không nhìn thấy gì hết, nhiệm vụ của hân, chỉ là trang điểm cho tiểu thư xinh đẹp lộng lẫy lên thôi.

Rốt cuộc, ngay vào lúc sự kiên nhẫn của Lâm Vi Lam cạn sạch, Mr. Lý cũng dừng công việc của mình lại.

Nói thật là, làm gì có nữ sinh nào không thích xinh đẹp, nhưng công việc của Lâm Vi Lam căn bản không cho cô có chỗ nào để mà xinh đẹp! Cứ thử nghĩ mà xem, làm gì có nô bộc của dân nào mà lại ăn mặc điểm dứa, trang điểm xinh đẹp để đi làm không? Muốn chết sớm à?!

Có điều, khi Lâm Vi Lam nhìn thấy người trong gương, cô hoàn toàn đờ đẫn. Cô đưa tay lên sờ sờ mặt, người đẹp trong gương cũng sờ sờ mặt. Lâm Vi Lam cảm thấy hành động vừa rồi của mình ngốc đến cùng cực, liền áy náy liếc nhìn Mr. Lý, rồi tao nhã đứng dậy.

“Ồn chưa? Chúng ta đi thôi!” Lâm Thần Hàn tự chỉnh trang cho mình xong xuôi ở trong phòng bước ra, đi đến cạnh Lâm Vi Lam. Nhìn lễ phục trên người Lâm Vi Lam, cả khuôn mặt Lâm Thần Hàn đều vẹo. Tuy hân thật sự không muốn nói đâu, nhưng bộ váy này chính là tác phẩm của Miss Trần, quần áo mà cô ta thiết kế đều đi theo xu hướng gọi cảm.

“Anh bảo này... bộ váy này của cô, có thể hở hang hơn được nữa không?” Điều Lâm Thần Hàn thực sự muốn nói thật ra là, tuy đây là chiếc váy do nhà thiết kế nổi tiếng làm ra, nhưng tuổi của một em gái như cô, thật sự không hợp để mặc chiếc váy hở hang một cách quá đáng thế này.

Lâm Vi Lam liếc nhìn Lâm Thần Hàn, đương nhiên là cô biết chứ, cho nên cô mới khâu dính cả cái mảng hở thịt to đùng ở phía sau lưng lại rồi đây thôi!

Nghe xong câu hỏi của Lâm Thần Hàn, Mr. Lý bối rối quay đầu đi, bả vai run rẩy bất thường. Thật ra, hân đã nhận ra từ đầu rồi, nhưng hân thật sự không nở nói mà.

Thấy hành động kỳ quái của Mr. Lý, Lâm Thần Hàn khó hiểu nhìn Lâm Vi Lam, câu hỏi này của hân, rất bình thường đúng không...?!

Lâm Vi Lam quyết định không thêm đề ý đến lão anh ngốc nghếch của mình, thoải mái quay người đi trước.

Sau đó, Lâm Thần Hàn thấy được một hình ảnh khiến hân chỉ hận không thể tự chọc mù hai mắt mình. Các mẫu thiết kế của Miss Trần là đại diện tiêu

Chương 8

“Anh buông tôi ra.” Lâm Vi Lam trợn trừng mắt, từ từ ghé sát mặt vào Thẩm Ngạn Vân, nhỏ giọng quát. Nếu không phải là thời gian và địa điểm không cho phép, thì cô đã sớm đá bay anh đi rồi. Hơi thở ấm áp phả vào mặt Thẩm Ngạn Vân. Thẩm Ngạn Vân cực kỳ không có tiền đồ, đồ bùng mặt. Lần đầu tiên tiếp xúc với phái nữ ở khoảng cách gần như vậy, a a a gào thét gào thét... ôi ôi, ngược chét đi được!!!

Lâm Vi Lam vừa định đẩy Thẩm Ngạn Vân ra, thì lại cảm giác chân mình đau nhức, không khí giữa hai người bị phá hỏng hoàn toàn chỉ trong nháy mắt.

Lâm Vi Lam đau đến nhăn nhó mặt mũi, sắc mặt Thẩm Ngạn Vân cực kỳ xấu, trong mắt tràn ngập vẻ tức giận, dữ tợn, hung hăng trừng mắt nhìn cái người vừa phá hỏng không khí kia. Nếu ánh mắt có thể giết người, thì e rằng người này đã thủng lỗ chỗ như cái sàng rồi.

“A, xin lỗi! Tôi... tôi... tôi không cố ý, xin lỗi, xin lỗi...” Một giọng nói mềm mại, yếu ớt giống như bị hoảng sợ, đáng thương như chú nai con vang lên, đôi mắt to ngập nước, đôi môi đỏ mọng hơi mím lại... từ từ đã, cái vẻ mặt như muốn nói tôi rất vô tội, tôi rất vô tội này là thế nào đây????!!!

Lâm Vi Lam chán nản ném cho cô ta một cái nhìn khinh bỉ, đúng là một đóa Bạch Liên Hoa rất to, rất rất to! Nữ chính tập kích, vạn vật đều thôi lui!! Chỉ nhảy một điệu thôi mà cũng có thể va chạm kịch liệt với nữ chính! Ôi! Cái thế giới quái quỷ gì thế này!!

“Tiểu Du, em không sao chứ?” Người đàn ông đi sau Dương Nham Du vội vàng bước tới, phản ứng đầu tiên là... dùng vẻ mặt dịu dàng, hỏi thăm Dương Nham Du một câu, rồi sau đó, quay sang, trợn mắt nhìn Lâm Vi Lam nói: “Tiểu Du là một cô gái dịu dàng như thế mà các người cũng có thể ức hiếp được. Rốt cuộc các người có trái tim không vậy hả?”

Cái khi gì thế?

Lâm Vi Lam trợn tròn mắt.

Thẩm Ngạn Vân cũng trợn mắt, há hốc mồm.

Tư duy của người đàn ông này, có phải là tư duy vượt không gian và thời gian không? Con mắt nào của hắn ta nhìn thấy bọn họ ức hiếp đóa Bạch Liên Hoa to bự này chứ?!

“Văn Lâm, không phải đâu, là do em bất cẩn nên mới đụng phải vị tiểu thư này.” Giọng nói dịu dàng yếu ớt, vẻ mặt như sắp khóc òa lên, dù nhìn thế nào cũng khiến ý muốn bảo vệ của đàn ông bùng phát! Quả nhiên, người đàn ông được gọi là Văn Lâm kia, lập tức mặc lộn quần sịp ra ngoài quần dài.

“Em yếu đuối như vậy, làm sao có thể đụng vào cô ta được. Nhất định là bọn họ đụng vào em. Tiểu Du, em đừng hiền lành quá như vậy. Đừng có lúc nào cũng nghĩ cho người khác.” Già đàn ông đó dịu dàng nói với Dương Nham Du xong, thì quay đầu nhìn Lâm Vi Lam với vẻ mặt hung dữ rồi quát khê: “Đã đụng phải người ta còn ngang ngang ngược ngược, hai người mau xin lỗi tiểu Du đi!”

Bây giờ thì Lâm Vi Lam quả thực không còn biết phải nói gì nữa rồi, cái người đàn ông tên Văn Lâm với vẻ mặt uy hiếp này, hắn tự coi mình là cái cuồng rón à? Hắn cần bản là thứ gì đó không có đầu óc, không có tư duy phải không?! Người phải nói xin lỗi là cô nàng Bạch Liên Hoa kia mới đúng chứ! Rốt cuộc là ai đụng phải ai? Lo ngại một hồi lại thành không phân định được rõ ràng nữa rồi!

“Hong Văn Lâm...” Sắc mặt Thẩm Ngạn Vân trầm xuống, nhà họ Hồng sớm muộn gì cũng vì cái tên ngu xuẩn này mà biến mất thôi.

Hồng Văn Lâm, chỉ cần có Dương Nham Du ở bên cạnh sẽ không nhìn thấy những người khác, vừa kịp nhận ra người vừa lên tiếng là Thẩm Ngạn Vân, thì mặt liền cứng lại, nhưng nhìn thấy Dương Nham Du đứng bên cạnh, hắn lại lấy lại tinh thần ngay lập tức, chẳng sợ gì hết.

“Thẩm thiếu gia, dù là ngài thì cũng không thể bao che cho hung thủ được! Đã đụng phải người khác thì dù thế nào cũng phải nói xin lỗi chứ!”

Hung thủ á? Lâm Vi Lam trợn tròn mắt, sao mà chỉ chớp mắt một cái đã biến thành hai từ hung thủ nặng nề thế rồi?!!! Có cần phải thay đổi định nghĩa trắng trợn thế không?!

Lâm Vi Lam nhìn xung quanh, vì bọn họ tranh cãi mà khiến mọi người vây quanh sàn nhảy càng lúc càng đông, cô thật sự muốn ôm trán mà hét lên, thì ra, đáng sợ nhất không phải là ngu bần sinh, mà xấu xa bần sinh mới là đáng sợ nhất á?!!! Cảm ơn nhé!!!

Nhưng đây vẫn chưa phải là thời điểm khiến cô thấy mệt mỏi nhất. Khi Lâm Vi Lam nhìn thấy anh trai nhà cô mang một bộ mặt ngu ngốc đến cùng cực mà bước tới, thì cô mới biết rằng, đây mới thực sự là thời điểm kinh khủng nhất!!!

“Tiểu Ly... tiểu Ly... tiểu Ly...”

Đúng lúc này, Lâm Thần Hàn từ lúc vào hội trường đã không thấy bóng dáng đâu bắt chợt xông ra từ một góc nào đó, nhìn chằm chằm Dương Nham Du đang được Hồng Văn Lâm che chở sau lưng, gọi cô ta mấy tiếng, hồn vía đều bay lên mây.

Lâm Vi Lam nhìn về mặt không thể tin nổi của anh trai cô, còn cả ánh sáng lấp lánh dưới đáy mắt hắn, cô chỉ còn biết lặng lẽ che mặt. Cô nghĩ cô đã thực sự hiểu ra, vì sao trong nguyên tác, người đàn ông tên Lâm Thần Hàn này không tiếc phải trả giá đắt thế nào cũng muốn có được Dương Nham Du rồi. Bà tác giả mẹ ruột yêu quý ời, bà có thể máu chó hơn nữa được không? Vì sao Dương Nham Du này nhìn lại giống Thẩm Ly Ly như thế cơ chứ? Dù có là chị em sinh đôi chết tiệt gì đó cũng chẳng giống đến thế được!!!

Cuối cùng Lâm Vi Lam cũng biết được vì sao Lâm Thần Hàn vừa nhìn thấy Dương Nham Du đã ngu người đi, nhìn mà xem, khuôn mặt kia chính là bằng chứng đấy! Là bằng chứng xác xác thực thực luôn đấy! Là vết thương lòng, vết thương lòng, có hiểu không?!!!

Lâm Vi Lam cảm thấy như bị tác giả hãm hại vậy, sau khi cảm giác như có hàng ngàn vạn con dế kết bầy chạy ầm ầm qua lòng mình, Lâm Vi Lam cũng giác ngộ, ai thật lòng người đó sẽ thua! Nữ chính trong truyện H đều là nữ thần, đều được vạn người si mê, trong truyện H, hề là giống đực thì từ tám tuổi cho đến tám mươi tuổi cũng đều muốn được lăn lên giường ư ư a a với nữ thần mà!

Lâm Thần Hàn vừa xuất hiện, sự tình bắt đầu phát triển theo hướng vô cùng kỳ quái. Đây chính là tiết mục hai nam một nữ trong đời thực! Lâm Vi Lam, người vẫn bị Hồng Văn Lâm coi như kẻ thù, bỗng chốc bị đẩy ra ngoài vòng người đang vây quanh xem trò hay.

Cô trợn mắt há hốc mồm nhìn nữ chính Bạch Liên Hoa đang cách mình càng ngày càng xa kia, hoàn toàn không biết nên làm gì. Tình hình này là thế nào đây?

“Chúng ta đi trước đi!” Thẩm Ngạn Vân vẫn luôn đứng cạnh Lâm Vi Lam, nhìn thấy Tả Khuru Nghị đi ra, hơi nhú mày nói.

“Đi à? Anh nghĩ đi được à?” khi Lâm Vi Lam đang nói chuyện, thì đóa hoa Dương Nham Du kia đã có thể lách qua đám người, đi tới cạnh Lâm Vi Lam, giọng đầy ai oán oán nói: “Vị tiểu thư này, thật sự rất xin lỗi cô, tôi không có ý. Xin cô tha lỗi cho tôi.” Tiết mục nữ chính yếu thế, khổ sở chịu củi mình vì muốn giữ hòa khí lại được tái hiện!!!

Chỉ một câu đã chọc đúng vào tổ ong vò vẽ, khiến mọi lời chỉ trích đều nhắm vào Lâm Vi Lam.

Lâm Vi Lam ngây người, đưa tay chỉ chỉ mình rồi lại chỉ sang Dương Nham Du với vẻ mặt thê thê lương lương đứng cạnh, sau đó quay lại nhìn Thẩm Ngạn Vân với ánh mắt không thể tin nổi, hỏi: “Chẳng lẽ nhìn tôi có vẻ rất xấu tính sao?”

Thẩm Ngạn Vân cứng đờ người, khóe miệng run lên. Bận thử nói xem, mọi người sẽ tin một Lâm Vi Lam đáng vẻ cao ngạo như chim không tước, hay tin Dương Nham Du đây?

Dương Nham Du mặc một chiếc váy dài màu trắng, mái tóc nâu dài hơi xoắn, vẻ mặt dịu dàng yếu đuối, lúc nào cũng như muốn nói rằng: “tôi rất mỏng manh dễ bị tổn thương.” Nhìn sang Lâm Vi Lam, một chiếc váy đỏ xẻ tà, mái tóc đen như mực xõa tung sau lưng, cả khuôn mặt lẫn dáng người đều tỏa ra khí chất lạnh lùng, diễm lệ. Cho nên là... không tin Dương Nham Du thì tin ai bây giờ?!

Lâm Vi Lam coi như đã hiểu ra, không phải cô ngu ngốc, mà chính đám người này mới là một đám ngu ngốc!!!

“Muốn được tha lỗi phải không?! Được!” Lửa giận của Lâm Vi Lam đã bùng cháy, giận đến phì cười thành tiếng, đưa tay ra, trực tiếp đón lấy một ly rượu đỏ từ trên khay của người phục vụ, ngay khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, cô quay người, rót rượu đỏ từ trên đầu Dương Nham Du xuống. Tất nhiên là, Lâm Vi Lam thật sự muốn rót, nhưng được nửa đường, thì cổ tay đã bị người ta giữ lấy. Rượu trong ly không được đổ xuống, thật quá đáng tiếc!!!

Ánh mắt bùng lửa giận của Lâm Vi Lam hung dữ nhìn chằm chằm Thẩm Ngạn Vân đang giữ cổ tay mình, gằn giọng nói: “Buông ra!”

Thẩm Ngạn Vân không những không có ý định buông tay Lâm Vi Lam ra, mà ngược lại còn giữ chặt hơn, bữa tiệc của Tả Khuru Nghị tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì được, dù là nhà họ Lâm thì tốt nhất cũng không nên chọc vào tay Tả Khuru Nghị kia.

“Cô Lâm!” Giọng nói trầm thấp như đang cố nén sự tức giận vang lên khiến Lâm Vi Lam giật nảy mình. Chết tiệt thật! Sao cô lại quên mất vị đại phạt cao quý này cơ chứ!!!

Hết chương 8.

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Lâm Vi Lam cứng đờ người, nghiêm mặt quay đầu nhìn về mặt u ám của Tả Khuru Nghị, chỉ hận không thể đâm đầu xuống đất. Cô phải làm sao bây giờ, phải làm sao bây giờ! Phải phá hoại bữa tiệc này thật sao... A... cái thế giới chết tiệt này!!!

“Anh Tả!” Thẩm Ngạn Vân không thể không quay lại nhìn người đàn ông phía sau, lên tiếng chào hỏi.

“Anh Thẩm!” Phản ứng đầu tiên của Tả Khuru Nghị khi nhìn thấy Thẩm Ngạn Vân là hơi ngạc nhiên, sau đó, nhìn thấy bàn tay anh nắm cổ tay Lâm Vi Lam, thì ánh mắt hắn chợt lóe sáng.

“Là hiểu lầm, hiểu lầm thôi, mọi người tiếp tục, tiếp tục đi!” Tả Khuru Nghị phản ứng rất nhanh, vội xua mọi người đang vây quanh đi, rồi dẫn mấy người này tới phòng nghị.

Cả quãng đường, Lâm Vi Lam luôn đi sau lưng Thẩm Ngạn Vân, thực sự muốn khóc mà!!! Có cái lỗi nào cho cô chui vào không? Có ai ngu đến như cô không? Hiện giờ không phải là lúc cô nên thu mình, không để cho bất cứ ai chú ý đến mình sao? Vừa rồi cô bị rút não à? Sao tự dưng lại muốn đi công kích đóa Bạch Liên Hoa kia chứ???

Nhìn xem, nhìn xem cái đóa Bạch Liên Hoa kia đang làm gì kia. Nói cũng chẳng nói một câu, chỉ khóc nức nở với mọi người trong phòng! Có phải cô cũng có thể khóc một trận không? Nhưng thân là một người cảnh sát nhân dân, đã từ lâu lâu lắm Lâm Vi Lam không còn khóc nữa rồi!

“Chỉ là một sự hiểu lầm thôi, chúng tôi đến để chúc mừng anh, không phải đến gây phiền phức thêm cho anh, nên là...” Thẩm Ngạn Vân giải thích xong, khẽ nhún vai, đây đúng là chuyện ngoài ý muốn. Ai mà ngờ được lực sát thương của cô nàng kia mạnh mẽ đến thế cơ chứ! Thẩm Ngạn Vân nhìn thoáng qua người nào đó ở bên cạnh mình, đáng vẻ như đang hận không thể tự nhét mình vào trong sô pha kia, quả nhiên, cô nhóc này đáng yêu hơn nhiều.

Thẩm Ngạn Vân đã đứng ra giải thích, con phong ba nhỏ nhỏ này đương nhiên sẽ không ầm ỹ lên thành cơn bão to được, Tả Khuru Nghị cũng sẽ không thể làm gì mấy người này. Dù sao, cũng vẫn phải giữ thể diện cho thiếu gia nhà họ Thẩm. Có điều, hào quang của nữ chính là gì? Chính là không có việc gì cũng sẽ tìm cơ mà gây sự... vì thế...

“Không phải, tôi chỉ muốn xin lỗi vị tiểu thư này thôi mà! Xin mọi người hãy tin tôi.” Dương Nham Du như sắp khóc, cô không có tình dục vào vị tiểu thư kia, cô chỉ muốn xin lỗi thôi mà! Vì sao mọi chuyện lại thành thế này chứ!

“Hừ, tiểu Du chẳng qua cũng chỉ muốn xin lỗi họ, nhưng bọn họ lại làm ra vẻ không chịu bỏ qua cho người khác.” Vừa thấy Dương Nham Du lên tiếng, Hồng Văn Lâm đã hoàn toàn quên mất thân phận của mấy người trước mặt mình đây là thế nào.

“Hồng Văn Lâm, rốt cuộc là ai cho cậu lá gan to thế hả?” Lúc này, mặt Tả Khuru Nghị đã u ám đến mức sắp đông cứng thành băng. Lâm Vi Lam bắt giác rụt cổ lại, xiiiiii, lạnh quá!

“Tiểu Ly, em thật sự không còn nhớ anh sao?” Vào giờ phút này, Lâm Thần Hàn lại hoàn toàn không thèm để ý đến không khí trong phòng, lên tiếng hỏi.

Vừa nghe thấy giọng Lâm Thần Hàn vang lên, Lâm Vi Lam suýt nữa tức đến phun máu tươi, mặt cô cau lại như bị nhức ‘trứng’, nhìn biểu cảm như tình thánh của Lâm Thần Hàn, tay ngửa ngáy vô cùng. Tôi giết anh bây giờ!!! AAAAAAAAAAAAA!

“Anh là ai? Tôi không biết anh! Anh... có phải anh nhận nhầm người không?” Tuy Dương Nham Du nói từ chối, nhưng cảm xúc trên khuôn mặt vẫn vô cùng dẹt dẹt.

Vừa nhìn thấy vẻ mặt đó của Dương Nham Du, Lâm Thần Hàn lập tức bị rút não, không biết sao chỉ toàn nhớ đến chuyện của hắn và Thẩm Ly Ly, sau đó, toàn bộ sự tình tiến triển theo hướng máu chó đến không thể chịu đựng nổi.

Hỗn loạn rồi! Cả phòng nghị đều hỗn loạn đến không thể nhìn nổi nữa. Cái tên Lâm Thần Hàn kia lại còn dùng vẻ mặt như tình thánh Nhĩ Khang mà ôm chặt lấy Dương Nham Du nữa chứ! ('□') 〰

Một tiếng ‘bốp’ rất lớn vang lên, mọi người đều sững sờ, cứng đờ người, nghiêm mặt nhìn Lâm Vi Lam đang tạo nhã thu chân lại, rồi lại liếc nhìn Lâm Thần Hàn lúc này đang nằm hôn mê bất tỉnh trên mặt đất. Khóe miệng mọi người đều run lên, trong lòng chỉ muốn gào to, có thể dùng đá nghiêng khi đang mặc váy như thế không?!!!

Thẩm Ngạn Vân là người kịp phản ứng đầu tiên. Anh lùi dần từng bước một đến bên cạnh Lâm Vi Lam, khẽ kéo cái váy vừa bị tốc lên do động tác mạnh mẽ vừa rồi xuống, cũng tiện thể tặng cho mọi người xung quanh một ánh mắt lạnh băng, như muốn nói: “không quản lý hai mắt mình cho tốt, tôi sẽ móc xuống đấy!”

Lâm Vi Lam xấu hổ ho khẽ một tiếng, gật đầu xin lỗi Tả Khuru Nghị, nói: “Thất lễ quá, hôm nay anh tôi uống hơi nhiều. Chờ sau khi anh tôi tỉnh rượu, tôi sẽ bắt anh ấy tự đến tạ lỗi. Hôm nay chúng tôi không làm phiền nữa.”

Lâm Vi Lam dịu dàng nói xong, động tác tay lại hoàn toàn không hề dịu dàng, kéo cổ áo Lâm Thần Hàn đang hôn mê, lôi ra ngoài. Thẩm Ngạn Vân cũng gật đầu chào Tả Khuru Nghị rồi nhanh chóng đuổi theo. Hắn không yên tâm để Lâm Vi Lam một mình.

“Cô Lâm, muộn thế này rồi, để tôi đưa hai người về!” Một cô gái trẻ mang theo một tên nát rượu, hắn không yên tâm.

Nhìn Thẩm Ngạn Vân đi theo Lâm Vi Lam ra ngoài, mặt Tả Khuru Nghị hơi lấp lánh sáng, sau đó mới quay sang nhìn Dương Nham Du đang khóc sụt sướt và Hồng Văn Lâm vẫn luôn miệng an ủi Dương Nham Du, một cảm giác phiền toái ập đến khiến hắn vô cùng khó chịu.

Có điều, Tả Khuru Nghị vẫn là Tả Khuru Nghị, dù trong lòng chỉ muốn băm vằm người ta ra, thì trên mặt cũng sẽ không để lộ cảm xúc gì.

Khách khí đuổi được Dương Nham Du vẫn nước mắt lưng tròng nhìn hắn và Hồng Văn Lâm với vẻ mặt thù địch đi, Tả Khuru Nghị rơi vào suy tư.

Thẩm Ngạn Vân cũng coi như là chỗ quen biết của hắn, nhưng đứng trước lợi ích, thì sẽ chẳng là gì cả. Nhìn dáng vẻ của Thẩm Ngạn Vân và Lâm Vi Lam hôm nay... Nếu nhà họ Thẩm và nhà họ Lâm liên hôn, tình hình ở thành phố W sẽ hoàn toàn thay đổi, xem ra, hắn cũng phải tìm một nhà khác để củng cố thế lực của hắn. Có điều, tìm ai mới là tốt nhất đây?!

Ở bên kia Tả Khuru Nghi đang trầm tư, thì ở bên này, khi Thẩm Ngạn Vân đuổi kịp Lâm Vi Lam, vừa kịp nhìn thấy Lâm Vi Lam cực kỳ không dè dặt ném anh trai cô vào ghế sau, tiếng rơi rất nặng nề khiến anh chỉ đứng nghe cũng thấy đau.

Đóng cửa xe lại, Lâm Vi Lam quay đầu nhìn Thẩm Ngạn Vân, trong đôi mắt đen như mực thoáng xuất hiện một tia sáng khó hiểu.

Nhà họ Thẩm, cô nhớ rồi. Trong nguyên tác, ở một chương cuối cùng có nhắc qua đến nhà họ Thẩm, nhà họ Thẩm dòng dõi quân nhân, cũng là một dòng họ lớn thực sự có quyền lực, có chút giao tình với ông ngoại Đỗ của cô. Nhà họ Thẩm mà trong cuộc chiến chốn thương trường cuối cùng đó, đã bỏ qua không chạm đến nhà họ Đỗ, nhưng lại không cứu nhà họ Lâm.

Hiện giờ, Lâm Vi Lam chỉ muốn ngửa mặt lên trời mà hét: “Có cần phải thế không?” Tuy nhà họ Thẩm chỉ được nhắc qua loa ở chương cuối cùng, nhưng không thể phủ nhận rằng, nhà họ Thẩm này đúng là một cái cây đại thụ, vì nhà họ Lâm của bọn họ, cô có nên quý xuống ôm đùi người ta không? Có nên không? Có cần không? Phiền chết đi được!!!

Lâm Vi Lam thừa nhận rằng cô có tính toán riêng, vì muốn thay đổi kết cục của nhà họ Lâm, cô luôn cố gắng phá hỏng tình tiết truyện. Có điều, đứng trước mặt một thế lực thực sự, thì cô cũng chỉ là một dân thường tay không tác sát, còn chưa từng xem qua “Cuộc chiến hậu cung” hay “Cung tâm kế” gì đó, mà đòi chơi trò cung đấu trạch đấu trên thương trường khắc nghiệt này... muốn chết hay sao thế!!!

“Cô Lâm?” Nhìn sắc mặt Lâm Vi Lam biến đổi liên tục, Thẩm Ngạn Vân không kìm được liền cất tiếng hỏi. Nói đi, biểu cảm của em như thế là sao?!

Nhìn Thẩm Ngạn Vân, trong lòng Lâm Vi Lam cảm thấy vô cùng rối rắm. Cô nhắm chặt mắt lại, thân là đầy tớ của nhân dân, sao cô có thể làm chuyện như thế được chứ! Ôi, bố yêu quý đang ở thiên quốc xa xôi ơi, con gái sao có thể làm bố thất vọng được!!!

“Anh Thẩm, cảm ơn anh nhiều. Tôi có thể tự lo được.” Sau khi đã nghĩ thông suốt, Lâm Vi Lam vừa lễ phép vừa xa cách, khẽ gật đầu nói với Thẩm Ngạn Vân, rồi cúi đầu chui vào xe, nghênh ngang rời đi.

Thẩm Ngạn Vân chớp chớp mắt, hình như anh bị người ta ghét bỏ rồi!!!

Có điều, Thẩm Ngạn Vân khẽ cười, cười rất thỏa mãn. Không hổ là người con gái mà anh nhìn trúng. Nếu là cô gái khác, nhìn thấy thế lực sau lưng anh, đã sớm coi sạch mà nhào đến rồi. Cô nhóc, được lắm, lại có thể không thèm để ý đến anh!

Thẩm Ngạn Vân sờ sờ mặt mình, chán nản nhíu mày, chẳng lẽ anh phải sử dụng mỹ nam kế, quyến rũ cô nhóc này sao? Chà, cũng là một ý kiến không tồi! Bắt đầu từ ngày mai, anh sẽ dùng đến mỹ nam kế là được rồi. Hạ quyết tâm xong, Thẩm Ngạn Vân vui vui sướng sướng quay về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Lâm Vi Lam bùng bùng lửa giận, lái xe cả một quãng đường bão táp về nhà, phi thường không dè dặt ném Lâm Thần Hàn lên ghế salon, xoay người rót một cốc nước, lại không chút khách khí hất vào mặt Lâm Thần Hàn.

Cốc nước lạnh như băng lập tức làm Lâm Thần Hàn tỉnh lại, nhìn mặt Lâm Vi Lam không chút cảm xúc đứng trước mặt mình, Lâm Thần Hàn bất giác rung mình một cái, khúm na khúm núm ngồi trên ghế salon không dám nói gì.

“Anh trai, anh có chuyện gì cần giải thích không?” Nhìn dáng vẻ của Lâm Thần Hàn, Lâm Vi Lam đang cố gắng nhịn cái cảm giác muốn hành hung hắn xuống, lạnh lùng hỏi.

“Không có gì. Anh uống nhiều quá.” Đối với chuyện ngu xuẩn mà mình đã làm tại tiệc rượu của Tả Khuru Nghi, Lâm Thần Hàn căn bản không muốn nhớ lại nữa. Chỉ là, người kia thực sự quá giống tiểu Ly! Tiểu Ly đã rời khỏi hắn lâu rồi, hắn đã rất lâu rất lâu rồi không còn được nhìn thấy cô gái luôn mỉm cười e lệ với mình nữa.

“Anh làm ra cái chuyện ngu ngốc đến như vậy, rồi dùng một lý do uống nhiều quá là coi như xong hả?” Lâm Vi Lam muốn đánh người! Chuyện này nên nói thế nào? Nói thế nào đây? Với loại người như Tả Khuru Nghi, không khéo sẽ thù hận anh trai cô cả đời chưa biết chừng! Lỡ như một lúc nào đó, Tả Khuru Nghi hạ độc thủ, thì e rằng ngay cả là rác rưởi anh cô cũng không bằng nữa! Cô thật sự bị chỉ số thông minh của anh mình làm cho phát điên lên rồi!

“Anh!” Nhìn Lâm Thần Hàn không có chút tức giận nào, Lâm Vi Lam không nhịn được liền gọi một tiếng. Không phải cô không hiểu được nỗi đau của anh trai mình, nhưng vì hiểu, nên mới không thể để một Dương Nham Du trông giống Thẩm Ly Ly kia vấy bẩn tình cảm đó của anh cô.

Lâm Thần Hàn bắt giác nhủ mảy, chọn một tư thế thoải mái, nói: “Được rồi, anh mệt rồi. Muốn nghỉ ngơi.” Nói xong, Lâm Thần Hàn nằm xuống salon, không để ý đến Lâm Vi Lam nữa.

Nhìn dáng vẻ của Lâm Thần Hàn, Lâm Vi Lam chẳng muốn nói thêm gì, oán hận trừng mắt lườm Lâm Thần Hàn đang nhắm chặt mắt kia một cái, rồi mạnh mẽ đóng rầm cửa lại đi ra ngoài. Cô chỉ sợ còn tiếp tục ở đây, cô sẽ xuống tay đánh người mất!!! Shit!!!

Chờ Lâm Vi Lam đi ra ngoài, Lâm Thần Hàn nằm trên ghế salon mới mở to mắt, hốc mắt hấn cay xè, có dòng chất lỏng ấm áp chảy ra...

Ba chữ Thẩm Ly Ly giống như một vết sẹo khắc sâu vào lòng Lâm Thần Hàn, vĩnh viễn không thể xóa mờ đi được. Mấy năm nay, Lâm Thần Hàn vẫn luôn lừa gạt chính mình, nghĩ rằng cô ấy nhất định sẽ sống tốt ở nơi nào đó trên thế giới. Nhưng mà, năm đó khi ô tô bị lật, cô ấy bị đặt ở bên dưới người hấn, chất lỏng ấm áp mang theo mùi máu tươi nồng đậm khắp không gian, ngay cả hấn còn hôn mê mất ba tháng mới tỉnh lại, thì tiểu Ly sao có thể còn sống được.

Tất cả đều là giả thôi. Lâm Thần Hàn đưa tay lên che mắt, khòe miệng cong lên một nụ cười châm biếm, cứ vậy đi!!!

***

Lâm Vi Lam vốn nghĩ, ngày mai, chờ anh cô tỉnh lại sẽ đi tìm hấn nói chuyện tiếp. Nhưng mà... nhìn căn phòng trống rỗng, Lâm Vi Lam tròn tròn mắt, anh cô lại dám bỏ bỏ bỏ bỏ bỏ bỏ đi rồi... Gây ra cái chuyện ngu xuẩn kia rồi lại dám bỏ chạy. Chết tiệt!!!

Lâm Vi Lam siết chặt nắm đấm, gân xanh nẩy lên bàn bật! Chết tiệt thật! Chết tiệt!!!

Bỗng một tia sáng lóe lên trong óc Lâm Vi Lam, bàn tay đang siết chặt tay nắm cửa càng siết mạnh hơn. Trong tình tiết mây bay gió thoảng ở nguyên tác, sau khi Lâm Thần Hàn nhìn thấy Dương Nham Du lần đầu tiên, liền đi Macao một chuyến với mấy tên bạn thân của hấn. Sau đó, hấn trải qua một màn kịch rất máu chó ở Macao, rồi...

Lâm Vi Lam gào thét muốn lật bàn. Mẹ kiếp cái sông bạc Macao, không phải là ở đó anh trai cô sẽ mất ngón tay sao? Rồi sau đó Lâm Thần Hàn sẽ hoàn toàn bị nhuộm đen sao?!!!! Shit thật!!!

Không được, cô phải ngăn không để Lâm Thần Hàn đi Macao.

Lâm Vi Lam dùng vận tốc ánh sáng thu thập đồ đạc này nọ, rồi đi thẳng ra cửa lớn.

Vì Lâm Vi Lam đang chìm trong lo lắng, mở cửa lao thẳng ra ngoài, căn bản không để ý ngoài cửa có người đứng, vì thế liền đụng mạnh vào ngực người kia.

Ai ui!!! Đau chết mắt, nước mắt, nước mũi, cả máu mũi nữa, chảy ào ào ra đây đi... ui da!!!

“Ui da!!! Không có mắt à!!!” Lâm Vi Lam vốn đang căng thẳng thần kinh, bị cú va chạm này làm cho bùng lửa giận, sáng sớm tỉnh mơ ai đi đến trước cửa nhà họ làm thần giữ cửa thế không biết!!!

“Cô Lâm...” Nhìn thấy sắc mặt như bốc hỏa của Lâm Vi Lam, Thẩm Ngan Vân ầm ầm ứ ứ gọi một tiếng. Nói đi, hôm nay rất cuộc là ngày mừng mấy?! Vừa rồi Lâm Thần Hàn vội vàng vàng chạy ra, giờ lại đến lượt Lâm Vi Lam cũng vội vàng muốn chạy đi nữa. Trước khi ra cửa anh có xem lịch hoàng đạo mà! Hôm nay làm việc gì cũng tốt cơ mà!!!

“Anh Thẩm, xin anh tránh ra giúp, tôi có việc gấp!” Lâm Vi Lam hít sâu một hơi, cố nén cảm giác muốn đập cho Thẩm Ngan Vân một cái xuống, ngoài cười nhưng trong không cười, như muốn nói, còn không tránh ra, tôi đập u đầu anh bây giờ!

Thẩm Ngan Vân lập tức hiểu ra ngay. Nhìn bộ dạng lén lút lút lút vừa rồi của Lâm Thần Hàn, chắc chắn không phải đi làm việc gì hay ho rồi. Một người có tiền án tiền sự như Lâm Thần Hàn, quả thật không thể khiến người ta yên tâm! Chà, nhưng dù gì hấn cũng là anh vợ tương lai của anh, không thể để thanh danh của hấn bị bôi đen như thế được!

Ở nơi xa xa lắm, Lâm Thần Hàn chỉ đang nghĩ cách để tránh mặt em gái mình, căn bản không ngờ có một kẻ địch hùng mạnh đã lẳng lặng xếp hấn vào sổ đen.

“Cô Lâm, hình như vừa rồi tôi nhìn thấy anh Lâm đi về hướng kia.” Thẩm Ngan Vân kiên định với suy nghĩ phải thay đổi anh vợ tương lai, cực kỳ xấu bụng mặt báo thẳng thừng cho Lâm Vi Lam.

“À, cảm ơn anh, anh Thẩm” Lâm Vi Lam cũng không kiêu cách làm gì, chỉ muốn nhanh chóng đuổi theo Lâm Thần Hàn, nếu chậm, cô thực sự không dám nghĩ nữa.

“Này, đợi đã!” Thẩm Ngan Vân giữ chặt cổ tay Lâm Vi Lam đang vô cùng lo lắng: “Cô không biết anh Lâm đi đâu, thì làm sao mà tìm?”

“Chẳng lẽ anh biết à?” Lúc này đầu óc Lâm Vi Lam cũng dần lấy lại sự tỉnh táo, nếu như anh cô chỉ đi vô định như con ruồi mất đầu, thì đúng là không tìm được, nhưng muốn đi Macao thì phải đi bằng máy bay. Như vậy... Lâm Vi Lam nhìn thấy chiếc xe ô tô dừng cách đó không xa, hai mắt sáng lên, aaa gào thét gào thét... xe ô tô thật đấy! Xe ô tô thật đấy! Là chiếc xe mà cô bị mọi người cấm sờ vào đấy!!!

Lâm Vi Lam vô cùng khí phách, quàng balo vào vai, một tay kéo Thẩm Ngan Vân vẫn còn đang định nói gì đó. Dưới ánh mắt kinh ngạc của Thẩm Ngan

Vân, cô nhét anh vào ghế phụ lái, rồi vòng sang ghế lái bên này, ném chiếc balo vào ghế sau như ném một bịch rác.

Trong đáy mắt Lâm Vi Lam lúc này không thể giấu được sự hưng phấn. Cô cẩn thận sờ sờ tay lái và cần số, nụ cười nhìn thế nào cũng thấy có vẻ hơi... chà... hưng phấn quá độ... Nhìn dáng vẻ của Lâm Vi Lam, không hiểu sao tóc gáy Thẩm Ngạn Vân dựng đứng hết cả lên. Anh có dự cảm không lành, hy vọng... chỉ là do anh nghĩ nhiều...thôi!!!!

“Ồi ời, đợi đã, a... ặc... á...” Nhìn thấy Lâm Vi Lam khởi động xe, Thẩm Ngạn Vân mới chợt nhận ra chuyện này không ổn, nhưng chưa kịp chờ anh nói xong, lực quán tính cực lớn đã khiến đầu anh lao thẳng về kính chắn phía trước.

Thẩm Ngạn Vân xoa xoa cái trán đang cực kỳ đau đớn, bắt giắc liếc qua đồng hồ công tơ mét, đầu anh lại càng thêm đau đến mức muốn khóc... từ 0 lên đến 100, ít nhiều gì cũng phải cho anh thời gian thờ dốt chứ? Vào một cái chạy lên tốc độ 100km/h này là thế nào đây???!!!

“Đợi đã, cô có bằng lái xe không? Không có bằng lái xe mà tự ý lái là không đúng đâu. AAAAA! Cẩn thận aaaaaa!!!!” Thẩm Ngạn Vân cực kỳ mất phong độ, siết chặt hai tay vào hai bên cạnh ghế, hai mắt trợn trừng như sắp rơi ra ngoài, này này này, đằng trước có lối rẽ gấp đây! Sắp đâm xe rồi aaaaaa!!!!

“Tin tôi đi, đây không phải chuyện gì to tát đâu.” Làm một cảnh sát, chuyện nhỏ như lái ô tô này đâu làm khó được cô. Mỗi khi đuổi bắt tội phạm chạy trốn, tốc độ cô chạy còn nhanh hơn bây giờ nhiều.

Trước mắt đột ngột đổi hướng, cổ tay cô làm một động tác bẻ bánh lái cực kỳ thành thực, một cú cua cực đẹp. Hoàn thành! Hệ số khó khăn 99,9%! Vỗ tay nào!!!

Thẩm Ngạn Vân thở hắt ra một hơi đầy khó nhọc, cố gắng trấn tĩnh trái tim đang đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực của mình, quay sang nhìn Lâm Vi Lam vẫn đang chăm chú lái xe, mặt lại một lần nữa đỏ bừng lên không thể kiềm chế. A... rõ ràng là da mặt anh còn dày hơn áo chống đạn, là người mà chỉ có chút ánh mặt trời cũng dễ dàng tỏa sáng, mặc một chiếc áo bông cũng sẽ đỏ mồm hời hợt cơ mà!!! Vì sao vừa nhìn thấy Lâm Vi Lam, anh đã thấy xấu hổ đỏ mặt thế này? Không khoa học chút nào! Chẳng lẽ đây chính là cảm giác yêu đương mà bạn bè anh thường nói sao? Nhưng mà, anh còn chưa bắt đầu theo đuổi cơ mà? Yêu cái rắm ấy!!!

“Khụ khụ!” Thẩm Ngạn Vân nghiêm mặt, khôi phục lại vẻ thâm sâu khó dò như bình thường, cứ như người vừa có vẻ mặt cực kỳ ‘ngây thơ’ vừa rồi không phải là anh vậy: “Chúng ta đi đâu đây?”

“Anh không nhận ra à? Đây không phải là đường đi ra sân bay sao?” nhìn dáng vẻ của Thẩm Ngạn Vân, Lâm Vi Lam không kìm được, liền tặng cho anh một cái liếc mắt đầy khinh thường. Bộ dạng này, thực sự rất khó có thể khiến cho cô liên hệ nó với cái thân thể hiển hách kia của anh ta. Cho nên là, nếu tôi có thiếu lễ phép với anh, thì đó chỉ là ảo giác của anh thôi. Ủ, cứ vậy đi!

“Khụ khụ! Khụ khụ khụ...” Anh định ho khan để giấu đi sự xấu hổ, không ngờ lại bị sặc thật, (ㄟ__ㄟ), Thẩm Ngạn Vân muốn rót nước mắt, xấu hổ quá!!!

“Ngồi cho vững, tôi tăng tốc đây.” Lâm Vi Lam còn chưa dứt lời, chân đã đạp mạnh chân ga, khiến Thẩm Ngạn Vân chưa kịp chuẩn bị tinh thần lại bị giật ngược người về đằng sau. Đau quá... nhưng Thẩm Ngạn Vân không dám kêu ca, vì Lâm Vi Lam cũng đã cảnh báo anh rồi, ai bảo anh vẫn liều lĩnh chứ. Nói ra sẽ khiến anh tự cảm thấy mình rất ngu ngốc. Tuyệt đối không nói.

Thẩm Ngạn Vân căn bản không hề biết, sự gian khổ của anh bây giờ mới chỉ vừa bắt đầu. Vì muốn đuổi theo Lâm Thần Hàn, Lâm Vi Lam quả thực đã dùng hết những tuyệt kỹ đã lâu không được dùng đến. Người ở hai bên đường, chỉ kịp nhìn thấy một chiếc xe BMW trị giá trăm vạn tệ đi theo một cung đường quanh co đến kỳ dị, lách trái lách phải mà đi, vô cùng mạo hiểm, vô cùng kích thích. Bên trong xe, Thẩm Ngạn Vân bị lắc trái lắc phải khiến mắt anh hoa lên, đầu anh hết giật ra đằng sau lại lao ra đằng trước rồi lại giật sang bên phải... Bạn định hỏi vì sao không giật sang bên trái à? Vì không có cơ hội! AAAAA!

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Khi Lâm Vi Lam vừa đến sân bay, Thẩm Ngạn Vân bất chấp hình tượng, lao xuống xe, nôn điên cuồng. Hiện giờ anh chỉ hận không thể nôn hết cả bữa cơm ngày hôm qua ra. Có cần ác thế không chứ?!

Nhìn Thẩm Ngạn Vân thảm hại như vậy, Lâm Vi Lam bĩu môi đầy vẻ ghét bỏ: “Tôi nói này, sao anh ăn nhiều thế hả?”

Thẩm Ngạn Vân nôn đến mơ mơ hồ hồ, ngẩng đầu lên, mắt rung rung nhìn Lâm Vi Lam đang dựa vào cạnh xe, thầm nhỏ lệ trong lòng, chạy tốc độ như thế, em mà ngồi thì em cũng buồn nôn ấy.

Bị ánh mắt lên án của Thẩm Ngạn Vân nhìn chằm chằm, Lâm Vi Lam cũng hơi xấu hổ, nghiêm mặt lại, nói với giọng rất nghiêm túc: “Anh cứ nôn đi. Tôi đi tìm anh tôi đã.” Thực ra, cô nói câu này cũng không sai, nhưng nghe vẫn thấy không ổn lắm!”

Lâm Vi Lam nhanh chóng biến mất không thấy hình bóng đâu, Thẩm Ngạn Vân tròn tròn mắt, tình hình này là sao đây? Anh đến vì muốn tìm cách tiếp cận cô, đâu phải đến để bị cô bỏ rơi lại chứ!

Thẩm Ngạn Vân không nôn nổi nữa, vội vàng đuổi theo Lâm Vi Lam, cũng tiện tay xách theo cả chiếc balo bị Lâm Vi Lam ném ở ghế sau.

Người xưa có câu gì ấy nhỉ, dù thế nào thì trái đất vẫn quay, tình tiết câu chuyện như một bánh răng, dù bạn có cố gắng thay đổi thế nào, thì nó cũng vẫn có thể đi theo nội dung vốn có một cách thần kỳ. Dù cho nội dung trong nguyên tác cũng chỉ là một màn kịch vậy thôi. ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ٩

Đuổi nhanh hay đuổi chậm, vẫn cứ không kịp. Lâm Vi Lam ngăn người nhìn theo bóng Lâm Thần Hàn biến mất ở cuối con đường, nhất thời không kịp phản ứng.

Đi Macao!

Đi Macao!

Đi Macao rồi!!!

Chẳng lẽ đành phải chịu mất ngón tay sao??

“Cô Lâm!” Thẩm Ngạn Vân đuổi kịp Lâm Vi Lam, nhìn thấy cô đứng ngăn người ở cửa đăng ký kiểm tra hải quan, anh hơi bất an, liền cất tiếng gọi.

A... Lâm Vi Lam quay lại nhìn Thẩm Ngạn Vân đứng sau lưng mình, suy nghĩ rối loạn, nhưng chỉ một lát sau, cô đã nghĩ thông suốt. Hừ, tình tiết câu chuyện chỉ là mây bay gió thoảng, không thay đổi được kết cục sao? Hừ, cô không tin. Dựa vào định luật xuyên không, cô cũng xuyên không, chẳng lẽ từ nữ phụ không thể thành nữ chính được hay sao, cô đã biết hết nội dung nguyên tác, chẳng lẽ còn không thay đổi được tình tiết câu chuyện à? Cô còn muốn làm nó loạn hết lên cơ. Nhưng nếu thật sự không thể thay đổi được, thì cô sẽ... cô sẽ... tiếp tục cố gắng thay đổi là được rồi. Cứ vậy đi!!

Vì thế, Lâm Vi Lam túm lấy cổ tay Thẩm Ngạn Vân, ngang ngược nói: “Chúng ta đi Macao đi!”

Cái gì thế?!!! Chúng ta, chúng ta, chúng ta...

Phản ứng đầu tiên của Thẩm Ngạn Vân là kinh hãi, rồi dần dần biến thành kinh hãi, cô ấy nói chúng ta!!! Chúng ta đấy!!! Một từ mới hay ho làm sao!!!

Này này này, tiểu Thẩm tử, hình như anh nhầm trọng điểm rồi!!

Lâm Vi Lam cũng không nghĩ nhiều như Thẩm Ngạn Vân. Cô không quen thuộc với cái nơi có tên là Macao kia, nhưng nếu có người đưa cô đi thì tốt hơn nhiều. Tuy cô cũng không quen tay Thẩm Ngạn Vân này, nhưng cô có cảm giác rằng, người này chắc chắn sẽ giúp cô, còn vì sao cô lại tin tưởng như thế thì... quý mới biết được!

Khi hai người ngồi trên máy bay bay đi Macao, Lâm Vi Lam nhìn người đàn ông ngồi cạnh mình, vì vội vàng mà hơi nhếch nhác nhưng vẫn không mất vẻ tao nhã, cô lặng lẽ ôm trán. Cô lại làm chuyện điên rồ gì thế này!!! Phien chết đi mất thôi!!!

“Cô Lâm, cô không thoải mái ở đâu sao?” Vừa nhìn thấy mặt Lâm Vi Lam trắng bệch ôm trán, Thẩm Ngạn Vân lo lắng, không phải cô ấy bị ốm chứ? Không được không được, lúc này không sẵn đón thì bao giờ sẵn đón nữa.

“Gọi tên tôi là được rồi.” Vừa nói xong, Lâm Vi Lam đã thấy hơi hận ngay, liền đưa tay捏 mạnh vào đùi mình một cái. Cái miệng hèn hạ của mày này, đây không phải là đi thẳng theo tình tiết trong truyện rồi hay sao hả? Bảo sao bố cô nói cô đầu óc ngu si, tứ chi phát triển. Hừ hừ hừ, cô đứng là người như thế mà!!! Thật hết thuốc chữa.

“Được! Vi Vi! Em cũng gọi thẳng tên tôi đi! Lúc nào cũng anh Thẩm anh Thẩm, nghe xa lạ quá.” Thẩm Ngạn Vân rất thoải mái nghe theo, không hề cảm thấy ngượng ngùng chút nào, cười tươi như ánh mặt trời rạng rỡ. Lâm Vi Lam lại ghen lời chỉ muốn học máu! Lão Đại à, tôi và anh thật sự đâu có quen thân gì cho cam? Chúng ta chỉ mới gặp nhau có một lần thôi mà?! Gọi thân mật như thế là muốn làm cái trò khi gì hả?!!!

“...” Gọi anh là Thẩm cái gì đó hả? Lâm Vi Lam nghiêng đầu, nước mắt lưng tròng...

Ôi, cái thế giới chết tiệt gì thế này!!!

Cô đã từng đọc tin về Macao, nhưng căn bản chưa tới bao giờ. Đứng ở trước cửa sân bay nhìn xe cộ qua lại như mắc cửi, Lâm Vi Lam tròn tròn mắt. Cô chỉ vì nhiệt huyết nhất thời mà lao đến Macao theo Lâm Thần Hàn, nhưng bây giờ biết đi đâu tìm hân chứ?!

“Vi Vi, ngồi máy bay lâu như vậy rồi, chúng ta đi kiếm chỗ nghỉ một chút, rồi nghĩ xem anh trai em có thể đi đâu, được không?” Không thể không nói rằng, Thẩm Ngạn Vân là một người đàn ông rất chói sáng, ngay lúc Lâm Vi Lam còn đang mờ mịt không biết phải làm gì, thì anh đã sắp xếp ổn thỏa tất cả mọi chuyện rồi.

Lâm Vi Lam chớp chớp mắt, lặng lẽ rơi lệ, cô đúng là một kẻ ngu xuẩn! Nếu không có Thẩm Ngạn Vân, có khi hiện giờ cô đã đang ở sở cảnh sát, nhờ cảnh sát Macao hỗ trợ rồi! Nhưng nếu thực sự muốn đi sông bạc, không phải chính cô sẽ bị bắt trước hay sao?!

Lâm Vi Lam hoàn toàn thất thế, đi theo Thẩm Ngạn Vân tới khách sạn. Rửa mặt xong, Thẩm Ngạn Vân lại đưa Lâm Vi Lam đi ăn tối.

Cảm thấy bụng đã no no, Lâm Vi Lam liền vô cùng bất nhả cắn cắn thìa com, nhìn Thẩm Ngạn Vân với vẻ muốn nói lại thôi.

Thẩm Ngạn Vân vẫn luôn nhìn trộm Lâm Vi Lam, anh cảm thấy có lẽ mình thực sự biết yêu rồi. Nếu không thì vì sao dù động tác cắn thìa com của Lâm Vi Lam bất nhả như vậy, mà anh cũng cảm thấy rất đáng yêu chứ?!

“Chuyện đó... tôi muốn tới sông bạc thử một lần!” Lâm Vi Lam nói xong liền cúi đầu xuống! Được rồi, thực ra, cô nàng dũng mãnh này đang rất xấu hổ đây. Thử nói mà xem, ai sẽ vội vàng vàng lao tới Macao như vậy chỉ vì muốn đi sông bạc chứ?

Thẩm Ngạn Vân là ai? Đầu óc của anh cũng không phải chỉ để bày cho đẹp. Lâm Vi Lam vừa nói thế, Thẩm Ngạn Vân đã lập tức liên kết được mọi chuyện với nhau, rồi hiểu ra ngay, thì ra Lâm Thần Hân đến sông bạc!

Sông bạc cũng không phải nơi tốt đẹp gì, cần phải sửa!!!

Khi Lâm Vi Lam đi vào sông bạc được coi là nổi tiếng nhất Macao, thì cô không thể không thừa nhận, cô out!!! Nhìn thấy sông bạc người ra người vào xa hoa như hoàng cung, Lâm Vi Lam tròn tròn hai mắt. Với sự hiểu biết của cô, thì cái gọi là sông bạc vẫn dừng lại ở những thập niên xa xưa, hay là cái thời đại mà đồ thần (*) tràn ngập khắp nơi. Nhưng đứng trước cái nơi xa hoa đến mức khiến người ta chỉ hận không thể tự chọc mù hai mắt này... đây thật sự là sông bạc sao?!

(*) đồ thần: Theo mình hiểu thì là nói về mấy người rất giỏi chơi cờ bạc, được phong lên thành đồ thần, cũng giống kiểu là vua bạc, hay thần bài bạc chẳng hạn.

“Chúng ta vào thôi!” Nhìn dáng vẻ ngơ ngác của Lâm Vi Lam, Thẩm Ngạn Vân mỉm cười, không hề do dự, liền nắm lấy móng vuốt bé xinh của cô gái nhỏ Lâm Vi Lam, kéo vào trong.

Nếu ai biết Thẩm Ngạn Vân mà giờ phút này nhìn thấy nụ cười ngốc nghếch của Thẩm đại thiếu gia, chắc chắn sẽ đập thẳng đầu vào tường mất. Thẩm đại thiếu gia có bao giờ cười ngốc nghếch như thế chứ? Anh mới là người luôn hành hạ người khác thành ngốc nghếch thì có.

Bước vào trong, Lâm Vi Lam lại lần nữa bị kinh hãi. Sao có thể xa hoa đến nhường này, xa hoa đến mức mà chính cô cũng không thể tưởng tượng nổi. Lâm Vi Lam lập tức dừng dáng vẻ như má Lư (*), lảng lảng đi sau lưng Thẩm Ngạn Vân như cô dâu nhỏ, đến mắt cũng không dám nâng lên, hoàn toàn quên mất cái móng vuốt nhỏ của mình vẫn còn đang bị người ta cầm trong tay kia!

(*) Má Lư: một nhân vật trong tiểu thuyết Hồng Lâu Mộng.

Thẩm Ngạn Vân được lợi, mặt đắc ý tươi cười, tâm trạng siêu siêu siêu tốt, nhìn ai cũng thấy vừa mắt.

Chỉ là, có những kẻ luôn luôn không chịu được khi nhìn thấy người khác vui vẻ, một vài tên ‘diễn viên quần chúng’ chán sống bắt đầu lao đến gây sự.

Đặc điểm của ‘diễn viên quần chúng’ khi lao ra, đó là xấu xí, xấu kinh điển, xấu kinh hoàng, xấu đến kinh thiên động địa khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Khi gã ‘diễn viên quần chúng’ này khoác hai cái móng vuốt lớn cường tráng lên vai cô gái nhỏ Lâm Vi Lam, cả thế giới đều hoàn toàn tĩnh lặng.

Cô gái nhỏ nhà họ Lâm tròn trĩnh mắt nhìn đôi tay lợn đang khoác lên vai mình, cứng ngắc người nhìn gã ‘lợn quần chúng’ nào đó, nghiêng răng ken két như muốn cắn đứt nó ra vậy.

Gã ‘lợn quần chúng’ nào đó vừa nhìn thấy dáng vẻ ngơ ngác [?] của cô gái nhỏ nhà họ Lâm liền rạo rực trong người, cơ thể béo tốt lại bước thêm về phía trước hai bước, cười vô cùng đậm đà.

Lâm Vi Lam nhìn gã ‘lợn quần chúng’ xấu điên xấu đảo gần sát mặt mình trong gang tấc, móng vuốt nhỏ siết lại, cũng may cô vẫn còn chút lý trí, đây cũng không phải địa bàn cô quen thuộc, không thể gây chuyện được.

Lâm Vi Lam cố nén cảm giác muốn đập bay gã ‘lợn quần chúng’ trước mặt xuống, bước một bước ra sau lưng Thẩm Ngạn Vân, né tránh gã ‘lợn quần chúng’. Vào lúc này, đàn ông nên thể hiện một chút bản lĩnh của mình đúng không?

Thẩm Ngạn Vân cực kỳ hài lòng với động tác nhỏ này của Lâm Vi Lam. Nhưng ‘anh lợn’ thì không hài lòng chút nào. Ngón tay béo múp míp chỉ vào mặt Thẩm Ngạn Vân, mũi hướng lên trời ra vẻ ta đây là lão đại, liếc xéo Thẩm Ngạn Vân một cái nói: “Nhóc, biết điều thì cút mịe nó đi cho tao!”

Thẩm Ngạn Vân là ai chứ? Ai dám nói chuyện với anh như vậy, đúng là muốn chết sớm! Hiện giờ tự xưng lại có một ‘anh lợn’ không biết chui ra từ xó xỉnh nào, dám đứng đây hung hăng nói chuyện với anh. Muốn so độ hung hăng cán quấy à? Ai sợ ai?!

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Sự tình luôn phát triển theo một hướng rất thần kỳ, trong một sông bạc lớn thế này, hoành tráng thế này, mà mấy người duy trì trật tự chết hết rồi sao?! Nhìn tình cảnh bàn ghế bay tán loạn, Lâm Vi Lam cảm thấy vô cùng rối bời.

Nhưng còn chưa chờ cô rối bời xong, thì hai người trong sông bạc đã vội vàng chạy ra, đằng sau là một đám người mặc áo đen bám sát, quơ quơ mấy cây gậy lớn trong tay, gào thét âm ỉ. Trời ơi, tình hình này là sao đây?! Hiện trường đuổi bắt chém giết sao?!!!

Lâm Vi Lam chăm chú nhìn kỹ mới nhận ra, chạy đằng trước lại chính là ông anh trai quý hóa của cô. Trời đất ạ, chuyện quái gì thế này?! Chẳng lẽ...

Lâm Vi Lam giữ chặt Lâm Thần Hàn lại, quan sát từ trên xuống dưới một phen rồi lo lắng hỏi: “Sao lại thế này?” Ai dám cắt ngón tay anh trai cô, cô sẽ thiến JJ của kẻ đó!!! (JJ = đệ đệ = cái ấy...)

“Đừng hỏi nữa, chạy mau lên!” Vừa nhìn thấy là em gái mình, Lâm Thần Hàn cũng không kịp nói nhiều, vội vàng kéo em gái bỏ chạy. Hiện giờ không phải là lúc để nói rõ mọi chuyện, chạy trốn quan trọng hơn.

Lâm Vi Lam nhìn thoáng qua số người đang truy đuổi đằng sau, lặng lẽ ôm mặt, tình hình thế này, anh chạy cái rắm áy!

“Anh đi trước đi, em bọc hậu.” Lâm Vi Lam cũng không nghĩ được nhiều, một tay đẩy Lâm Thần Hàn ra cửa, rồi xoay người đối phó với đám người kia.

“Này này, đừng đánh. Chạy mau!!!” Vừa nhìn thấy tư thế của em gái, Lâm Thần Hàn lo sốt vó. Mấy gã này toàn là dân anh chị, không thể chọc vào được đâu!!!

Lâm Vi Lam đã mất lòng tin đối với nhân viên ngăn chặn bạo động của sông bạc, còn về chuyện mấy gã này là dân anh chị cái khi gì đó, thì Lâm Vi Lam hoàn toàn không để vào mắt. Có cảnh sát nhân dân ở đây, ai dám hung hăng càn quấy? Hiện giờ, cô chính là siêu nhân bảo vệ chính nghĩa, Ultraman đây!!! ← đứa bé này lại hồ báo rồi! ㄟ (▽ ㄟ) ㄟ

Lúc này, ở trên lầu, màn hình rất lớn đã truyền hình trực tiếp toàn bộ tình cảnh hỗn loạn ở đại sảnh. Một người đàn ông tao nhã ngồi trên ghế nhung vàng, ngón tay trắng nõn chậm rãi lướt qua ly rượu trong tay, từ từ đưa lên miệng, chất lỏng đỏ như máu để lại một vết mờ mờ trên đôi môi đỏ mọng, nhìn lại có một vẻ quyến rũ rất mới lạ.

Người đàn ông mặc đồ đen đứng sau người đàn ông kia hơi khom người xuống, nhìn đại sảnh lúc này đã vô cùng rối loạn, khẽ nhíu mày: “Cậu chủ, chúng ta cứ để mặc vậy sao?”

Người đàn ông đặt ly rượu trên tay xuống, ngón tay chậm rãi gõ mặt bàn, một lúc sau, đôi môi đỏ mọng mới nhẹ nhàng cong lên: “Andy, đây là một cơ hội, để loại bỏ hết mọi người.”

Andy cũng không phải kẻ ngốc, hần hiểu ngay ý đồ của cậu chủ nhà mình, vội khom người xuống, rồi chạy xuống sắp xếp.

Nhìn người đàn ông không ngừng xoay mình trên màn hình, rồi lại nhìn cô nhóc có động tác rất thoải mái, phóng khoáng kia, trong mắt người đàn ông này đầy ý cười, thật không dám tưởng tượng! Chà, có phải hần nên gọi điện thoại về báo cáo một chút không nhỉ?!

Tình hình chiến đấu rất kịch liệt, nhưng cuối cùng thắng lợi vẫn thuộc về các anh hùng của chúng ta!

Thẩm Ngạn Vân và Lâm Vi Lam lấy một tư thế cực kỳ phong cách chấm dứt trận đấu, để lại cả đám ‘dân anh chị’ bò lê bò càng đầy đất, đau đớn rên rỉ ôm vết thương.

Lâm Thần Hàn trốn trong góc nhìn thấy tình hình này, hần bị đá kích sâu sắc, đã kích cực kỳ cực kỳ sâu sắc. Nhìn mà xem, em gái nhà hần y như siêu nhân vậy, còn hần thì như con ghê, nấp ở một góc, sao có thể thế được cơ chứ?!!!

Hai tiếng vỗ tay ‘bốp bốp’ vang lên, một người đàn ông chậm rãi bước từ trên cầu thang xuống. Bộ đồ âu Armani mặc trên người hần làm lộ ra dáng người cực kỳ hoàn mỹ.

Nghe tiếng động vang lên, Thẩm Ngạn Vân đá vang nắm đấm của kẻ đang chắn đường mình, xoay người nhìn người đàn ông đang đi xuống, nhướng mày nói: “Thẩm Vĩ Bạch, chú xuống muộn quá đấy.”

Thẩm Vĩ Bạch không thể phủ nhận, hơi nhíu mày nói: “Anh cả, anh phải biết là em tạo cơ hội cho anh đấy chứ!”

“A, chắc đây là chị dâu cả đúng không?! Động tác của chị dâu cả thật sự rất oai phong!” Thẩm Vĩ Bạch nhảy mắt nhìn Lâm Vi Lam, cười tùm tùm khen ngợi, còn tặng kèm một ngón tay cái dựng thẳng.

Chị dâu cả cái em gái nhà anh áy! Lâm Vi Lam nhìn Thẩm Vĩ Bạch, lặng lẽ nghiêng răng ken két, người đàn ông này nhìn thì có vẻ rất đứng đắn, đàn ông, nhưng đầu có bệnh à?!

“Này, đợi đã, cậu nói ai là chị dâu cả nhà cậu hả?” Lâm Thần Hàn mặt bình tĩnh, vội vàng vọt từ trong góc nhà ra, em gái của hần kết hôn lúc nào chứ?! Sao hần không biết hả?!

Lâm Vi Lam lắc đầu với anh trai mình, mỉm cười với người không hề có ý định giải thích gì, Thẩm Ngạn Vân. Sau đó, chân nhấc lên, hung hăng đạp mạnh xuống chân Thẩm Ngạn Vân rồi nói: “Tôi không thân với người này!!!”

Người đàn ông chết tiệt này, phải dạy bảo anh ta ra trò mới được. Cho anh ta biết, cái gì nên nói, cái gì không nên nói!

Nhìn khuôn mặt kìm nén đến đỏ bừng lên của anh trai nhà mình, Thẩm Vi Bạch rất vô lương tâm mỉm cười trộm, ôi chà chà! Tin tức lớn đây!

***

Đứng trên sân thượng, gió đêm nhẹ thổi mang lại cảm giác mát dịu, khoan khoái. Lâm Vi Lam xé vụn cánh hoa, dùng góc bốn mươi lăm độ ưu tư nhìn lên trời. Tình tiết trong truyện đúng là hại chết người ta mà. Hai mắt cô bây giờ đen thui như gấu trúc, chuyển đi tới Macao, bị cắt ngón tay gì gì đó chỉ là mây bay. Tình hình bây giờ là thế nào chứ? Thật ra, anh trai cô chỉ tới đây chơi đùa một chút thôi, kết quả lại như vương phải sao chổi, gặp ngay hiện trường giao dịch, bị người ta lao tới đòi giết người diệt khẩu. Vì thế cô mới được chứng kiến cảnh anh trai mình bị người ta đuổi điên cuồng như vậy.

Lâm Vi Lam lặng lẽ ôm trán, anh cô bây giờ thì không sao rồi, nhưng chính cô lại rước phiền phức lớn vào người! Ân tình của cái người tên Thẩm Ngạn Vân kia, cô biết phải làm sao bây giờ?! Lờ đi sao?!!! A a a, cái thế giới chết tiệt này!!!

“Chị dâu cả, chị đang ‘mai táng’ hoa đấy à?” Giọng đàn ông trầm thấp vang lên, nghe cực kỳ êm tai, nhưng vừa nghe thấy giọng nói này, trên trán Lâm Vi Lam đã không kìm được mà bật lên vài chữ thập hoa nhỏ. Chị dâu cả cái em gái em gái em gái nhà anh ấy!

“Chị dâu cả, sắc mặt của chị có vẻ không tốt, chị khó chịu chỗ nào à? Nếu chị khó chịu ở đâu, nhất định phải nói cho em biết. Phải biết rằng anh trai em ấy, blah blah blah...” Thẩm Vi Bạch không thêm đề ý đến sắc mặt càng lúc càng đen của Lâm Vi Lam, tiếp tục nói liên miên không ngừng nghỉ. Mấy chữ thập nhỏ trên trán Lâm Vi Lam cứ nở rộ hết đóa này đến đóa khác. Lâm ông chủ sông bạc, cứ lăm điều nhiều chuyện như vậy cũng được sao sao sao???

“Thẩm Vi Bạch!!!” Một giọng nói như rít ra từ kẽ răng vang lên, không biết Thẩm Ngạn Vân vừa chui ở đâu ra, lúc này đang đứng nghiêng răng nghiêng lợi sau lưng Lâm Vi Lam và Thẩm Vi Bạch. Cứ động vật giống đực nào muốn tiếp cận Lâm Vi Lam, đều là tình địch hết!

“Ôi chào! Anh cả, anh đau răng à?” Thẩm Vi Bạch làm ra vẻ không nhìn thấy sắc mặt đen như đất nòi của Thẩm Ngạn Vân, còn dùng ánh mắt cực kỳ vô tội nhìn Thẩm Ngạn Vân.

“Đau răng cái rắm ấy! Cút!” Thẩm Ngạn Vân hít sâu một hơi, sai bước đến bên cạnh Thẩm Vi Bạch, nghiêng răng nghiêng lợi quát nhẹ. Chết tiệt, giờ phút này, chắc chắn trong đầu thằng em trai nhà anh chỉ toàn rơm rạ, không nghĩ ra được cái gì hay ho hết.

Thẩm Vi Bạch chớp chớp mắt, âm âm ức ức bủi môi, quay sang khiếu nại với Lâm Vi Lam: “Chị dâu cả, anh cả bắt nạt em.”

Không nhìn được thì không cần phải nhìn nữa. Vào thời khắc này, hiếm có lúc nào Lâm Vi Lam và Thẩm Ngạn Vân lại cùng chung suy nghĩ. Hai người xuất thủ cùng một lúc, một người đánh trên, một người đánh dưới, sự phối hợp phi thường hoàn mỹ.

“Này này này, anh cả, chị dâu cả, hai người ăn ý thật đấy! Nhưng cũng không thể ức hiếp người khác như thế được!” Thẩm Vi Bạch cuống chân cuống tay chống đỡ lại sự tấn công của hai người, miệng vẫn không quên gào to.

“Chị dâu cả cái em gái nhà anh ấy!” Lâm Vi Lam bùng lửa gào ầm lên. Lúc này, toàn bộ sự giáo dục văn hóa đạo đức bao năm qua đã hoàn toàn cạn kiệt, đừng có ai đại mà ngăn cản cô vào lúc này. Cô phải đánh gãy răng hấn ra mới được!!!

Sự bạo lực của Lâm Vi Lam thăng cấp trong nháy mắt khiến hai mắt Thẩm Vi Bạch tròn tròn lên, nhanh chóng lợi dụng sơ hở để chạy trốn. Ôi trời ôi mẹ của con ơi, khả năng tàn phá này còn ghê hơn cả Gozilla nữa. Hấn chỉ muốn đến nhìn mặt chị dâu tương lai thôi mà, đầu muốn phải nằm viện chứ.

Đáng thương thay cho Thẩm Ngạn Vân, lúc này phải một mình đối mặt với khả năng chiến đấu thăng cấp siêu hạng của Lâm Vi Lam.

“Anh nói xem, em trai anh nói thế là sao?” Lâm Vi Lam tức giận đến đỏ bừng mặt mũi, trợn trừng mắt nhìn Thẩm Ngạn Vân. Nhìn dáng vẻ kia, cứ như chỉ muốn lao tới mà cắn cho Thẩm Ngạn Vân hai cái vậy.

“Nó bị rút não ấy mà.” Dù Thẩm Ngạn Vân có ngu ngốc đến đâu thì anh cũng biết, bây giờ không thể nói gì hết, không thể nói bất cứ điều gì hết. Nếu bây giờ dọa cô sợ chạy mất, thì anh biết đi đâu mà ăn năn hối cải đây? Có điều, nhìn dáng vẻ đỏ mặt kia của cô bé, đáng yêu chết đi được!

Lâm Vi Lam nhìn vẻ mặt đứng đần của Thẩm Ngạn Vân mà muốn khóc òa lên: “Chị dâu cả này này nọ nọ không thể gọi bữa được! Tôi vẫn còn đang đi học!” Yêu sớm là sai, là đầu bị lừa đá! ← đây là câu cửa miệng của giáo viên dạy cô trong trường cảnh sát đấy! ㄟ (▽ ㄟ)

“Tôi sẽ dạy dỗ lại nó. Nhắc đến trường học mới nhớ, Vi Vi, em học trường nào?” Lúc này, Thẩm Ngạn Vân rất sáng suốt đánh trống lảng. Đề tài vừa rồi quá nguy hiểm, không cẩn thận sẽ bị knock out ngay lập tức.

Lâm Vi Lam lờm anh một cái, mọi người cứ thử nghĩ xem, cô có nên nói hay không đây? Đây cũng là một vấn đề lớn! Có điều, nếu người ta đã muốn biết, thì dù cô không nói người ta cũng sẽ biết, thà để cô tự nói còn hơn!

“Học viện cảnh sát ở thành phố X.” Đối với cái giấc mộng vô hiệp đáng sợ từ giữa những năm học phổ thông của em gái Lâm này, Lâm Vi Lam đã không còn sức mà phi nhõ nữa. Vào học kỳ rồi, mọi thứ đều được quân sự hóa, thì có muốn bị thương cũng không bị thương nổi.

“Học viện cảnh sát thành phố X à?” Chà, Vi Vi lợi hại thật. Học viện kia đâu phải nơi người bình thường có thể vào được đâu.” Thẩm Ngạn Vân suýt nữa thì mừng tới nhảy dựng lên sau khi nghe thấy tên trường mà Lâm Vi Lam thi đỗ. Học viện cảnh sát thành phố X à? Liệu anh có nên xin điều đến thành phố X công tác không nhỉ? Chà, nếu vậy, chẳng phải bọn họ sẽ có cơ hội tiếp xúc gần gũi hơn sao? A a a, gào thét gào thét!!!

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

“Này, cái người nào đó kia, tôi đã cảnh cáo cậu rồi cơ mà. Cậu tránh xa em gái tôi một chút, cách xa hơn trăm mét mau!!!” Ngay khi Thẩm Ngạn Vân đang muốn tiến lên thêm một bước lại gần Lâm Vi Lam, thì không biết Lâm Thần Hàn đột ngột xông từ xó xỉnh nào ra, bước một bước tới chặn trước mặt Lâm Vi Lam, ánh mắt nhìn Thẩm Ngạn Vân không có chút thiện chí nào. Với tất cả những hành động, biểu hiện của Thẩm Ngạn Vân, Lâm Thần Hàn chỉ vừa nhìn là đã hiểu ngay, đại đa số những lúc hắn muốn theo đuổi phụ nữ, hắn cũng đều hành động như vậy.

“Chào anh...” Nhìn Lâm Thần Hàn che trước mặt Lâm Vi Lam như gà mẹ che chở gà con, khoe miệng Thẩm Ngạn Vân co rút mạnh, thì ra chính anh cũng không phát hiện Lâm Thần Hàn lại quan tâm đến em gái hắn như vậy!

“Này nhóc, thu hồi cái biểu cảm ghê tởm đó của cậu lại, vừa nhìn đã khiến tôi buồn nôn rồi. Còn nữa, cậu cách xa em gái tôi ra một chút.” Hiện giờ tất cả các dây thần kinh của Lâm Thần Hàn đều vô cùng căng thẳng. Tên nhóc này muốn theo đuổi em gái hắn à? Hừ, mơ đi!!!

Khoe miệng Thẩm Ngạn Vân cứng lại, hình như anh vợ tương lai không thích anh lắm! Phải làm thế nào bây giờ nhỉ?! Anh vợ tương lai thích gì? Rượu ngon? Gái đẹp à?

“Tôi có thể kháng cự lại tất cả mọi thứ, chỉ trừ sự căm dỗ thôi.” Lâm Thần Hàn nói đầy vẻ chính nghĩa, nhìn Thẩm Ngạn Vân, cự tuyệt ý đồ muốn chạy cửa sau của anh.

Vừa nghe thấy anh mình nói như vậy, Lâm Vi Lam không kìm được liền đưa tay lên xoa trán, đây là cái quỷ gì gì gì thế?! Sao anh cô lại nói như vậy? Chẳng lẽ Thẩm Ngạn Vân thật sự có ý với cô hay sao? Kể truyện cười thế giới đấy à?! Nhà họ Thẩm có địa vị thế nào? Tuy nhà họ cũng không tệ, nhưng còn kém nhà họ rất rất nhiều! Cô rất biết thân biết phận đây chứ!

“Anh, chúng ta phải mau quay về thôi. Nếu không, để bố mẹ biết được sẽ thâm lắm!” Chuyện hai người lén trốn sang đây, tuyệt đối không thể để bố mẹ cô biết được. Cô thật sự không chịu nổi cái cảm giác ám cúng đó đâu!!!

“Chúng ta sẽ lập tức lập tức quay về.” Lâm Thần Hàn quay lại nhìn Thẩm Ngạn Vân với vẻ mặt không hòa nhã gì, ý muốn nói không cho phép anh đuổi theo, rồi mới kéo tay Lâm Vi Lam chạy nhanh ra ngoài.

Đối với hành động đột nhiên quản lý em gái chặt chẽ của anh mình, Lâm Vi Lam cảm thấy vô cùng nhức trứng. Hiện giờ, tất cả chi phí của bọn họ đều do Thẩm Ngạn Vân chi trả, có cần phải cư xử như thế không?!

“Anh, anh đang theo đuổi Lâm Vi Lam đấy à?” Thẩm Vi Bạch này giờ vẫn không đi xa, nhìn theo bóng hai em anh kia đến khi họ đi khuất, rồi mới bước tới bên cạnh Thẩm Ngạn Vân. Tuy hắn rất thích nhìn thấy những vẻ mặt khác thường của ông anh trai nhà mình, nhưng trong chuyện lớn thế này, thì hắn tuyệt đối nghiêm túc. Tuy nhà bọn họ cũng không yêu cầu quá cao gì đối với phía nhà gái, thân phận, địa vị này họ cũng không quan trọng. Nhưng tối thiểu cũng phải có phẩm chất, tính cách tốt. Nhà họ Thẩm của bọn họ không phải ai cũng có thể bước vào được.

Hỏi câu này xong, Thẩm Vi Bạch không chờ Thẩm Ngạn Vân trả lời, đã nói tiếp: “Gia thế của nhà họ Lâm coi như cũng môn đăng hộ đối với nhà chúng ta. Nhưng danh tiếng vốn có của cô ấy thì không được tốt lắm. E rằng ông nội sẽ xăm soi đấy!”

“Ông nội sẽ thích Vi Vi!” Thẩm Ngạn Vân tin vào ánh mắt của mình, cũng giống như việc anh biết rõ rằng không phải ai cũng có thể bước chân qua cửa nhà họ vậy!

“Nhìn kia, ngay cả tên cũng gọi thân mật thế rồi cơ à. Anh trai, không phải là anh yêu từ cái nhìn đầu tiên đấy chứ?” Nhìn bộ dạng của Thẩm Ngạn Vân, Thẩm Vi Bạch bị suy nghĩ trong lòng làm cho chết khiếp. Người anh trai luôn làm việc rất nghiêm túc cẩn thận của hắn, mà cũng có ‘tình yêu từ cái nhìn đầu tiên’ trong truyền thuyết sao? Việc này quá Vô lý!!!

“Sao? Không thể à?” Thẩm Ngạn Vân lờm Thẩm Vi Bạch một cái đầy sắc bén, nói như một lẽ dĩ nhiên, yêu từ cái nhìn đầu tiên thì đã sao? Đùng thế, anh yêu từ cái nhìn đầu tiên đấy. Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Vi Lam, tim của anh đã bắt đầu đập loạn lên không theo một quy luật nào cả. Anh biết rằng, anh đã yêu!

Nhìn nụ cười ngốc nghếch trên mặt Thẩm Ngạn Vân, Thẩm Vi Bạch ghé tòm, rung mình một cái, rồi vội vàng lùi về sau hai bước: “Nhưng người ta mới có mười mấy tuổi thôi! Anh à, anh không cảm thấy là mình trâu già gặm cỏ non hay sao?”

“Thằng nhóc thối này, chú mà còn gọi chị dâu cả bữa bãi nữa, thì đi sang Mỹ tìm thằng hai đi.” Thẩm Ngạn Vân tròn trĩnh mắt lên nhìn Thẩm Vi Bạch.

Nếu bà xã tương lai của anh mà chạy mất, Thẩm Vĩ Bạch, chú chờ bị lột da đi! Còn về chuyện trâu già gặm cỏ non mây bay gió thoảng gì gì đó... xin lỗi nhé, anh không nghe thấy!

“...” Thẩm Vĩ Bạch vô cùng ám ức, anh trai à, em là em ruột của anh đấy! Sao anh có thể độc ác như vậy chứ? Hắn không muốn đi tìm anh hai hắn để mà lẫn lộn với đám xã hội đen đâu!!!

***

Suốt chặng đường quay về thành phố W, Lâm Thần Hàn và bạn hắn không dám gây chuyện gì nữa. Thật ra là vì sắc mặt của Lâm Vi Lam quá khó coi, đáng vẻ cứ như muốn nói: anh cứ thử gây một chút đi, anh nhất định sẽ chết đấy! Khiến hai người đều ngoan ngoãn không dám làm bậy thêm nữa.

Thẩm Ngạn Vân cũng không quay về cùng Lâm Vi Lam, không phải là anh không muốn về, mà là bên Macao xảy ra một số chuyện nên anh phải ở lại giải quyết.

Thẩm Ngạn Vân không về cùng, trong lòng Lâm Vi Lam cũng thầm thở phào một hơi. Cũng tại ông anh cô nói linh ta linh tinh, khiến cô cảm thấy vô cùng xấu hổ. Cái khi gió ấy, vì cái lông gi mà cô phải cảm thấy xấu hổ chứ! Phien chết đi được!

Quay về thành phố W đã ba ngày, Lâm Vi Lam vẫn nhớ rõ chuyện ngu xuẩn mà anh cô đã làm tại bữa tiệc của Tả Khuru Nghị. Tuy cô thật sự không muốn gặp lại Tả Khuru Nghị, cũng không nghĩ rằng chính mình phải khúm na khúm núm đưa lão anh nhà mình đi xin lỗi. Nhưng mà, vì cái lông gi mà cô luôn có dự cảm rằng, nếu cô không đi, mọi chuyện sẽ trở nên cực kỳ tồi tệ! Tình tiết câu chuyện này hăm hại nhau đến mức cô không thể nào bỏ qua được, Tả Khuru Nghị là nam chính rồi, cho nên là, ông anh yêu quý, xin lỗi anh nhé!

Lâm Thần Hàn sao có thể dễ dàng đi xin lỗi Tả Khuru Nghị được. Lâm Vi Lam quả thực đã phải dùng tất cả các thủ đoạn tồi tệ như kéo, đẩy, dọa dẫm, quát nạt, đánh đập, mới có thể kéo được anh cô tới cửa nhà họ Tạ. Nhìn cánh cửa lớn của nhà họ Tạ, khoe miệng Lâm Vi Lam co rút, trò đùa của nguyên tác đã thắng, cô lại gặp lại Tả Khuru Nghị.

Có điều, khi Lâm Vi Lam nhìn thấy Dương Nham Du trong nhà Tả Khuru Nghị, cô mới phát hiện ra, trò đùa dai của nguyên tác này đã mạnh mẽ đến mức cô không thể nào ngăn cản nổi. Bạn nói thử xem, vì sao bọn họ lại có duyên đến thế chứ?! Cô thực sự muốn quỳ xuống mà bái lạy luôn ấy! Cảm ơn nhé!!!

“Cô Lâm, không ngờ lại gặp được cô ở đây, chuyện lần trước, thật sự rất xin lỗi cô.” Vừa nhìn thấy Lâm Vi Lam, Dương Nham Du đã đứng bật dậy từ ghế salon, kích động đi tới bên Lâm Vi Lam, cầm chặt lấy móng vuốt bé nhỏ của Lâm Vi Lam.

“Tiểu Ly...” Lâm Thần Hàn chỉ cần vừa nhìn thấy Dương Nham Du, ánh mắt liền trở nên trống rỗng, không kìm được lại gọi lên cái tên trong lòng mình.

Lâm Vi Lam lập tức siết chặt bàn tay đang bị Dương Nham Du cầm lấy, khiến Dương Nham Du đau đớn kêu ai da một tiếng, mặt trắng bệch.

“Tiểu Ly, em sao thế?” Hừ, IQ của Lâm Thần Hàn lại tụt xuống số âm rồi!

“Tôi... tôi không sao.” Nhìn thấy Lâm Thần Hàn, Dương Nham Du bất giác lùi về phía sau hai bước, tái mặt lắc đầu. Có phải cô ta không nên tới xin lỗi cô Lâm hay không? Nhìn người anh trai này của cô ấy có vẻ thần kinh không bình thường lắm.

“Két... két...” Tiếng động gì đó? Dương Nham Du hoảng sợ nhìn Lâm Vi Lam, dường như âm thanh vừa rồi vọng ra từ miệng cô Lâm thì phải, trời ạ!!! Sắc mặt Dương Nham Du càng trắng bệch hơn.

Lâm Vi Lam trừng mắt nhìn Lâm Thần Hàn, ánh mắt hung dữ như muốn thiêu cháy tất cả mọi thứ xung quanh. Hồng hãn, hồng hãn, vừa nhìn thấy Dương Nham Du, IQ đã tụt xuống số âm, hết thuốc chữa!!!

“Để mọi người đợi lâu rồi, ngại quá!” Tả Khuru Nghị xuất hiện rất đúng lúc, phá vỡ không khí kỳ quái trong phòng khách.

Lâm Vi Lam vội buông tay Dương Nham Du ra, nhân tiện đá mạnh cho Lâm Thần Hàn một cú, đồng thời nháy mắt với hắn một cái, còn giả vờ điên khùng nữa, em giết anh đấy!

Tuy Lâm Thần Hàn cứ nhìn thấy Dương Nham Du là như ngớ ngẩn, nhưng đến thời điểm mấu chốt, hắn cũng vẫn còn giữ được chút lý trí, không tiếp tục giả khờ giả ngốc với Dương Nham Du nữa.

Tuy hắn không thêm quan tâm đến Tả Khuru Nghị một trăm vạn lần, nhưng nhìn thấy vẻ mặt thảm thương, ám ức của em gái nhà mình, hắn cũng chẳng còn cách nào khác. Vì thế hắn mới đến đây, tuy Tả Khuru Nghị căn bản cũng chẳng đáng để hắn phải tới xin lỗi. Thôi, quên đi, đắc tội bỏ đi một người cũng chẳng phải chuyện gì xấu.

Nói xin lỗi xong, Lâm Vi Lam vội vàng kéo Lâm Thần Hàn đi. Dương Nham Du cái gì gì đó, coi như cô không nhìn thấy đi. Lâm Thần Hàn còn muốn nói chuyện với Dương Nham Du, nhưng bị em gái kéo mạnh đi khiến hắn cũng không có cơ hội nào, chỉ đành dùng ánh mắt chán chửa tình cảm nhìn Dương Nham Du, rồi để mặc cho em gái kéo mình ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Tiền Lâm Thần Hàn và Lâm Vi Lam xong, Tả Khuru Nghị quay đầu nhìn Dương Nham Du vẫn đang ngồi ở phòng khách, nhướn mày nói: “Cô Dương!”

“Bố tôi bảo tôi đưa cho anh cái này.” Dương Nham Du lại bày ra dáng vẻ yếu ớt, dịu dàng như sắp khóc, đặt túi hồ sơ gì đó lên bàn.

Tả Khuru Nghị thấy kỳ quái, cầm túi hồ sơ lên, vừa mở ra xem, mặt hắn liền biến sắc, ánh mắt nhìn Dương Nham Du càng mang theo vẻ thận trọng và soi xét, cô gái này không chỉ đơn giản như vẻ ngoài nũng nịu, nhu mì kia. Tham vọng không nhỏ chút nào.

“Ông Dương thật sự rất dũng cảm.” Không thể phủ nhận rằng, việc này có sức cám dỗ vô cùng lớn, Tả Khuru Nghị cũng thấy động tâm.

“Tôi nghĩ, anh Tả sẽ rất hài lòng, phải không?” Nói xong, Dương Nham Du đưa tay lên khều vuốt mái tóc dài của mình. Không thể phủ nhận rằng, Dương Nham Du rất xinh đẹp, mà cô ta cũng rất biết cách nên sử dụng sự xinh đẹp này như thế nào. Vũ khí lợi hại của phụ nữ, chính là vẻ đẹp của cô.

Ánh mắt Tả Khuru Nghị chợt lóe lên, khom người về phía trước, từ từ tới gần Dương Nham Du, nhìn ánh mắt không giấu nổi dã tâm của Dương Nham Du, Tả Khuru Nghị không chút do dự, ném tập tài liệu xuống bàn, cong khốe môi đầy châm chọc: “Cô Dương, mời cô về đi!” Tả Khuru Nghị nói xong liền đứng thẳng người dậy, đưa tay về phía cửa, không cần nói cũng biết ý hắn là gì.

“Anh Tả, người thông minh như anh mà lại lựa chọn như vậy sao?” Dương Nham Du nhìn Tả Khuru Nghị với ánh mắt không thể tin nổi, cả cô ta và bố cô ta đều hoàn toàn chắc chắn rằng, Tả Khuru Nghị nhất định sẽ đồng ý, vì sao...

“Cô Dương, con người tôi vốn không thích người đẹp rắn rết.” Tả Khuru Nghị cười lạnh nhìn Dương Nham Du. Dương Bách Lợi nghĩ hay thật, dùng hôn nhân của con gái làm miếng mồi lớn, muốn liên kết với hắn để đánh bại đối thủ của bọn họ. Nhưng Tả Khuru Nghị hắn cũng không phải tên ngốc, hắn không bao giờ muốn dẫn sói vào nhà...

“...” Vẻ mặt Dương Nham Du cứng đờ, đúng là bố cô ta có ý kia, nhưng vì đối tượng là Tả Khuru Nghị, nên chính cô ta cũng có sự cân nhắc của mình.

“Mời cô về! Cô Dương!”

Dương Nham Du nhanh chóng thu lại vẻ mặt không cam lòng, tao nhã đứng dậy nói: “Vậy làm phiền anh Tả rồi.” Từng động tác của Dương Nham Du đều thể hiện rõ sự tao nhã, đàn ông vốn không thích phụ nữ bám quá chặt. Dương Nham Du biết điều đó, nhưng chắc chắn cô ta sẽ không buông tha cho Tả Khuru Nghị.

“Đợi đã!” Tả Khuru Nghị đột ngột nói.

“Anh Tả thay đổi quyết định sao?” Dương Nham Du vừa bước tới cửa liền dừng lại, quay đầu cười hỏi.

“Không, cô Dương bỏ quên đồ.” Tả Khuru Nghị cầm tập hồ sơ mà Dương Nham Du mang tới lên, đặt vào tay cô ta, mặt tươi cười đầy vẻ giễu cợt: “Có lẽ, cô Dương có thể chuyển hướng sang phía anh Lâm cũng được mà?” Ánh mắt Lâm Thần Hàn nhìn Dương Nham Du mang rất nhiều tình cảm.

Nụ cười của Dương Nham Du cứng lại, một hồi lâu sau, cô ta mới nhếch khóe môi cứng nhắc của mình nói: “Không phiền anh Tả phải bận tâm! Tạm biệt!”

Nhìn bóng dáng chạy như ma đuổi của Dương Nham Du, Tả Khuru Nghị cũng trầm tư. Tham vọng của nhà họ Dương quá lớn, làm như thế, hậu quả sẽ là phải đặt toàn bộ nhà họ Dương vào làm tiền cược. Cho nên, Dương Bách Lợi mới chọn hắn. Có điều, điều kiện mà lão đưa ra cũng thực sự khiến hắn động lòng! Trên thương trường, không có kẻ thù vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn.

Còn về người phụ nữ tên Dương Nham Du này à? Tả Khuru Nghị cười lạnh, quá giả dối... khiến người ta thấy phiền phức.

***

Thời gian thấm thoát trôi nhanh, thoáng một cái đã qua mười ngày, rốt cuộc Lâm Thần Hàn cũng không tìm được công việc phù hợp với hắn. Tuy rằng bây giờ phần lớn thời gian hắn đều ở nhà, nhưng Lâm Vi Lam cũng không quên cái tên bạn xấu Cận Thế Hàn của anh trai cô. Nhà họ Cận cũng không phải gia đình bình thường, hơn nữa, Cận Thế Hàn còn ham chơi hơn cả anh trai cô. Nếu anh cô mà bị làm hư, thì cô khóc cũng không khóc được nữa. Cô đã từng cam đoan với bố cô rằng, nhất định sẽ giúp anh trai cô trở thành một người đàn ông tốt, không thể để anh cô biến thành một tên phóng đảng suốt ngày tiêu hoa gheo nguyệt được.

Nhưng mà, hai ngày nay, Cận Thế Hàn quả thật rất chịu khó lui tới, hơn nữa, hai người cả ngày lén lút làm gì đó trong phòng Lâm Thần Hàn.

Có âm mưu! Với đây thần kinh nhạy bén được huấn luyện từ trường cảnh sát ra, Lâm Vi Lam hoàn toàn chắc chắn điều này.

Nhưng Lâm Vi Lam luôn chú trọng bằng chứng, không hề có động tĩnh gì, cô đang chờ bọn họ để lộ dấu vết.

Cho đến một ngày, Lâm Vi Lam ra ngoài mua đồ, Cận Thế Hàn lén lút đưa ba người phụ nữ tới nhà bọn họ...

Lâm Vi Lam thật sự không thể tin được, anh trai cô lại có thể có hành vi phóng đảng đến mức này, có thể bất chấp liêm sỉ đến mức này.

Một tiếng động lớn vang lên, Lâm Vi Lam không tốn chút sức lực nào, đập văng cánh cửa phòng đang bị khóa chặt.

Mọi người đang chơi đùa cao hứng trong phòng lập tức khựng lại, nhìn chằm chằm Lâm Vi Lam đứng ở cửa.

Tình cảnh hai nam ba nữ hỗn loạn đến mức vượt ra ngoài khả năng nhận thức của Lâm Vi Lam. Đang là ban ngày ban mặt, giữa ban ngày ban mặt, tại sao có thể khiêu khích thần kinh của người khác đến mức độ này cơ chứ?!!!

Nhìn hình ảnh dâm mỹ trong phòng, Lâm Vi Lam run rẩy toàn thân, không phải vì sợ hãi, mà vì tức giận!

Lâm Thần Hàn căn bản không ngờ Lâm Vi Lam lại đập thẳng cửa vào, chính hắn cũng ngăn cả người, Cận Thế Hàn thì sợ đến mức vội vàng chui tọt vào trong chăn, quấn chặt lấy thân mình.

Ba cô nàng kia sững sốt mất một lúc, rồi bắt đầu hét chói tai, tiếng hét này đã đẩy cơn tức giận của Lâm Vi Lam lên tới đỉnh điểm.

“Câm miệng!” Lâm Vi Lam hét lớn một tiếng, ánh mắt hung dữ nhìn chằm chằm vào ba cô ả không biết liêm sỉ kia, nghiêng răng ken két nói: “Ngay lập tức, ngay lập tức cút cho tôi!!!”

Ba cô nàng kia rất biết điều, vội vàng mặc quần áo cẩn thận, rồi chạy thẳng ra ngoài. Ôi ông trời của tôi ơi, ánh mắt của cô gái kia đầy sát khí, tuy các cô ả đều thêm tiền cá, nhưng mạng vẫn quan trọng hơn nhiều.

Nhìn dáng vẻ của Lâm Thần Hàn, đôi môi đỏ mọng của Lâm Vi Lam mím chặt lại, ánh mắt ẩn chứa những cảm xúc khó tả khiến Lâm Thần Hàn bất giác cúi gằm đầu xuống. Hắn biết lần này hắn quá đáng rồi.

Lâm Vi Lam cố nén sự chua xót nơi cổ họng, mắt cô đảo sang, nhìn thấy Cận Thế Hàn đang chôn người trong chăn, liền cười lạnh, sau đó giơ thẳng nắm đấm lên, hung hăng nện xuống người Cận Thế Hàn.

Cận Thế Hàn kêu lên một tiếng thảm thiết, rồi bay thẳng từ trên giường ra, ngã mạnh xuống đất.

“Thế Hàn.” Vừa nghe tiếng kêu thảm thiết của Cận Thế Hàn, Lâm Thần Hàn vội chạy từ bên giường qua, đỡ Cận Thế Hàn đang nằm bẹp dí dưới mặt đất hít khí lạnh dậy, găm lên với Lâm Vi Lam: “Cô đi ra ngoài ngay!!!” Tên khốn kiếp Cận Thế Hàn này đang không mặc quần áo, Vi Vi chỉ là một cô bé, không thể để con bé nhìn thấy cảnh này được.

“Em ra ngoài à... Anh, em mà ra ngoài, anh sẽ như thế nào đây? Tiếp tục quậy phá với cái gã Cận Thế Hàn kia sao?” Lâm Vi Lam giận điên người, nhìn Cận Thế Hàn càng thấy thương mắt. Cô không kịp nghĩ nhiều, bước thẳng tới, giơ nắm đấm lên, khiến Cận Thế Hàn sợ hãi lập tức lùi về, trốn sau lưng Lâm Thần Hàn.

Cú đấm này không rơi xuống người Cận Thế Hàn, mà bị Lâm Thần Hàn ngăn lại. Sắc mặt Lâm Thần Hàn lúc này âm u đến mức như sắp chảy ra nước: “Đủ rồi, đi ra ngoài!”

“Đi ra ngoài à, Lâm Thần Hàn, anh mới đủ rồi ấy! Vì một người con gái mà anh phải phá hỏng bản thân mình đến mức này sao?” Lâm Vi Lam như phát điên lên.

“Câm miệng! Đi ra ngoài!” Mặt Lâm Thần Hàn biến sắc, trong mắt như có gì đó chợt lướt qua, hắn quay đầu nhìn Lâm Vi Lam, gào lên giận dữ.

“Anh, Thẩm Ly Ly chết rồi, anh còn muốn lừa chính mình đến bao giờ? Anh đã biết rõ vì sao còn không chịu tỉnh táo lại?! Anh thế này, chẳng lẽ không biết rằng bố mẹ sẽ rất lo lắng hay sao? Chẳng lẽ anh còn muốn chờ đến khi họ mất rồi, anh mới hối hận sao? Họ lớn tuổi rồi, đâu còn bao nhiêu thời gian để cho anh lãng phí nữa chứ? Là một người con trai, rốt cuộc anh đang làm gì thế?!!!” Lâm Vi Lam không kìm được tức giận, liền gào lên, mắt cô cay xè, suýt nữa thì không kìm được nước mắt. Vì sao hắn lại không biết quý trọng chứ?! Vì sao phải đợi đến khi mất đi mới biết thì ra bọn họ đã lãng phí biết bao nhiêu thời gian?!

“Cút ngay! Đừng bắt tao lặp lại lần nữa!” Lâm Thần Hàn bật mạnh người đứng dậy, cơ mặt run lên vì tức giận, lửa giận của hắn sắp không thể kìm nén được nữa. Hắn sợ hắn sẽ làm ra những chuyện không cách nào cứu vãn nổi.

Lâm Vi Lam sững sờ nhìn Lâm Thần Hàn giận dữ, sự thất vọng dâng trào trong lòng, một sự bất lực đến cùng cực va mạnh vào tim Lâm Vi Lam.

Cô giấu đi hơi nước trong mắt, xoay người chạy ra ngoài.

Nhìn theo bóng Lâm Vi Lam, Lâm Thần Hàn chán nản ôm mặt ngồi phịch xuống đất, tiểu Ly...

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Không biết Lâm Vi Lam đã chạy bao lâu, cho đến tận khi chạy tới bên cạnh một cây cầu, cô mới dừng lại. Dọc đường đi, có lẽ cô đã bị mọi người coi như một kẻ điên rồi! Nhưng Lâm Vi Lam cũng chẳng quan tâm được nhiều như vậy, bàn tay nắm lan can cầu siết chặt lại, nhìn những chú chim bay ngang qua bầu trời xanh, cô bỗng cảm thấy vô cùng mờ mịt. Cô biết rằng, đã tới đây, cô không thể quay về ngay được. Cô không ngừng tìm cách thay đổi tình tiết vốn có của câu chuyện, nhưng thật ra, cô đang cố giấu đi sự sợ hãi trong đáy lòng mình. Cô thật sự sợ hãi, cô không biết mình phải làm gì bây giờ. Cô rất sợ, rất sợ nhà họ Lâm sẽ đi tới kết cục cuối cùng đó... Lâm Vi Lam đưa tay lên bịt mắt mình lại, giấu đi khóe mắt ướt át của mình. Những chuyện Lâm Thần Hàn làm đã vượt xa ngoài dự kiến của cô, cô phải làm gì bây giờ? Phải dùng cách nào để cứu vãn tình cảm anh em vốn đã như lớp băng mỏng này đây?!

“Vi Vi?” Giọng nói như không dám khẳng định vang lên sau lưng Lâm Vi Lam.

Lâm Vi Lam vội vàng lau khô hai mắt, vừa quay đầu nhìn, cô đã ngẩn cả người, sao Thẩm Ngạn Vân lại ở đây?!

“Tình cờ thật! Vừa rồi tôi nhìn thoáng qua thấy giống em, không ngờ lại đúng là em thật. Vừa rồi em chạy qua đường như thế nguy hiểm quá, nếu đèn đỏ mà hết sớm một chút thôi, không khéo em đã xảy ra chuyện rồi.” Nhớ tới hình ảnh đầy mạo hiểm vừa rồi, Thẩm Ngạn Vân chỉ nghĩ đã thấy sợ.

“Em... có chuyện gì sao?” Nhìn đôi mắt đỏ ửng của Lâm Vi Lam, Thẩm Ngạn Vân hỏi với vẻ không quá xác định, rốt cuộc là ai chọc cô tức giận? Muốn chết hay sao chứ?!

“...” Lâm Vi Lam khẽ lắc đầu, miễn cưỡng cười, cô có thể nói gì đây? Nói về Lâm Thần Hàn, về cô ư?!

Qua hai lần tiếp xúc, Thẩm Ngạn Vân đương nhiên có thể cảm nhận được Lâm Vi Lam có vẻ bài xích hẳn. Nhưng hẳn đang định theo đuổi Lâm Vi Lam mà, bài xích hẳn thì không ổn rồi!!

“À! Thật ra, mọi chuyện cũng không có gì đâu. Khi em đã muốn tháo gỡ hết tất cả những khó khăn mà mình đang gặp phải, thì nó cũng sẽ không còn là khó khăn nữa. Nếu đã không phải là khó khăn, thì sao phải lấy tính mạng mình ra đùa giỡn làm gì. Nếu em xảy ra chuyện gì, bác trai bác gái sẽ đau lòng lắm.” Thẩm Ngạn Vân an ủi Lâm Vi Lam một cách rất ngọt ngào. Vốn là người biết cách ăn nói, vậy mà khi đối mặt với Lâm Vi Lam, anh bỗng trở nên vô cùng vụng về, thậm chí còn không dám nhìn thẳng. Thẩm Ngạn Vân tỏ ra rất phiền muộn về chuyện này!!!

“... Cảm ơn anh, anh Thẩm.” Lâm Vi Lam nhếch khóe miệng cứng đờ. Cô hiểu đạo lý đó, nhưng lúc ấy cô bị chọc tức đến mù mịt đầu óc, nên mới có thể làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy. Không phải là anh cô cũng chưa hư hỏng đến mức hết thuốc chữa sao? Hay là, phương pháp mà cô sử dụng không đúng, cho nên anh trai cô mới chưa thay đổi chút nào?!

“Còn gọi tôi là anh Thẩm nữa, không phải chúng ta là bạn bè hay sao?” Đối với cách xưng hô của Lâm Vi Lam, Thẩm Ngạn Vân tỏ ra rất không hài lòng. Anh đã gọi cô là Vi Vi rồi, sao cô còn cứ gọi anh là anh Thẩm chứ?! Quá xa lạ!!!

“...” Thật sự là không thể nào há miệng gọi tên anh ta ra được. Lâm Vi Lam phát cáu nhìn Thẩm Ngạn Vân, không biết phải nói gì.

“À đúng rồi, em có nghe thấy chuyện này chưa? Sắp tới nhà họ Dương sẽ tổ chức một buổi đấu giá, nghe nói tiền đấu giá được đều quyền góp cho các tổ chức từ thiện.” Thẩm Ngạn Vân nói với vẻ lơ đãng, có điều, nhớ đến cô tiểu thư nhà họ Dương mà anh gặp trong buổi tiệc của Tả Khuru Nghị, toàn thân anh lại bất giác run lên cảm cấp, cô nàng kia rất biết đóng kịch, quá đáng sợ!!!

“Buổi đấu giá à? Nhiều người của thành phố W sẽ tới tham gia lắm nhỉ?” Tuy Lâm Vi Lam dốt đặc cán mai đối với chuyện thương trường, nhưng độ nhạy bén nhất định thì vẫn có. Nhà họ Dương muốn làm gì? Thể hiện sao? Hay là còn có ý đồ gì khác? Đừng trách Lâm Vi Lam nghĩ quá nhiều, trong nguyên tác, tuy nhà họ Lâm cũng coi như là một boss lớn, nhưng có Tả Khuru Nghị làm người ủng hộ mạnh mẽ sau lưng, thì nhà họ Dương vẫn khiến cô phải luôn luôn cảnh giác.

“Đúng vậy, hôm đó sẽ có rất nhiều người tới tham gia.” Thẩm Ngạn Vân cũng đoán được một chút, sau lần đấu giá nhà, cổ phiếu của nhà họ Dương sẽ tăng lên một mức nhất định, mà sau đó không lâu sẽ có một đợt đấu giá đất đai, mục tiêu của nhà họ Dương chính là đợt đấu giá đó. Thẩm Ngạn Vân nhìn Lâm Vi Lam đang trầm tư, trong lòng hơi nôn nóng: Mau nói đi, mau hỏi tôi đi! Đó là một cơ hội rất tốt đấy. Mau lên, mau lên!!!

Lâm Vi Lam trầm tư một lát mới nhìn Thẩm Ngạn Vân, khách khí cười nói: “Thật sự cảm ơn anh đã báo cho tôi tin này. Tôi nghĩ cũng muộn rồi, tôi phải về thôi.”

Cái quái gì thế? Thẩm Ngạn Vân há hốc mồm, đợi đã... anh nói tin này ra, là vì muốn tiến gần lại Vi Vi thêm một bước nữa, đâu phải cứ như vậy là xong chứ?!

“Đợi đã.” Thẩm Ngạn Vân chưa kịp nghĩ đã lên tiếng.

“A, còn chuyện gì nữa sao?” nhìn Thẩm Ngạn Vân muốn nói lại thôi, Lâm Vi Lam cảm thấy hơi kỳ quái.

“Giờ cũng đã giữa trưa rồi, chúng ta đi ăn cơm trưa đi!” Nói xong, hai mắt Thẩm Ngạn Vân sáng rực rỡ nhìn Lâm Vi Lam, trong ánh mắt đều như muốn nói mau đồng ý đi, mau đồng ý đi!!!

Lâm Vi Lam toát mồ hôi hột, vì sao cô lại có cảm giác đang nhìn thấy một đứa trẻ con thế nhỉ?! Nhưng nhìn một người đàn ông biểu hiện như vậy, nếu cô không đồng ý, thì thực sự rất có cảm giác tội lỗi! Thôi đi, đi một chút cũng được, dù sao, hiện giờ, tạm thời cô chưa muốn gặp lại Lâm Thần Hàn!

“Được! Anh mời đấy nhé, nhưng mà nói trước là tôi cũng không muốn đến mấy chỗ sang trọng gì đâu!” Lâm Vi Lam không chút khách khí, vồ vồ vào chỗ túi áo, ra về cô không mang tiền. Còn về mấy chỗ sang trọng à, đừng trông mong vào một người luôn ở tầng lớp dưới phần đầu không ngừng như Lâm Vi Lam thích ứng được với mấy chỗ sang trọng đó, phiền lắm!

“Vậy thì... ở bên kia có một nhà hàng nhìn cũng khá lịch sự, nhã nhặn. Chúng ta tới đó thử xem” Vừa nghe thấy Lâm Vi Lam đồng ý, Thẩm Ngạn Vân đã vui sướng đến mức dù có bắt anh đi nấu cơm, e rằng anh cũng đi ngay.

Khi Lâm Vi Lam ngồi trong nhà hàng nhỏ lịch sự tao nhã kia, cô mới tỉnh táo lại. Trời ạ, vậy mà cô lại đồng ý đi ăn cơm với Thẩm Ngạn Vân! Lâm Vi Lam thật muốn kiểm một cái túi mà giấu mặt vào!

Có điều, nhìn Thẩm Ngạn Vân vội vàng kéo ghế cho cô, sắp xếp tất cả mọi thứ cho cô, đột nhiên Lâm Vi Lam lại có cảm giác, thật ra, đây là một nhà hàng rất sang trọng nhii!!!

Đồ ăn rất đơn giản, Lâm Vi Lam cũng ăn cực kỳ nó, lên vồ vồ cái bụng nhỏ, Lâm Vi Lam hơi đỏ mặt. Vì bố Lâm đã khóa thẻ của anh cô, nên việc chi tiêu mấy ngày nay, đều dựa vào tiền của cô. Vì thế, đã lâu lắm rồi, cô tiếc không dám ăn uống quá đắt đỏ.

“Đề tôi đưa em về!” Rốt cuộc Thẩm Ngạn Vân cũng phát hiện ra, cô nhóc này hoàn toàn không hề nghĩ theo hướng kia. Nếu đã vậy, thì anh chủ động hơn một chút là được rồi, xuất hiện trước mặt cô mọi lúc mọi nơi, thỉnh thoảng lại làm một chuyện bất ngờ, đột biến gì đó, bùng nổ một chút là được rồi.

“À, vâng!” Ăn no rồi, Lâm Vi Lam lười biếng mới phát hiện ra chỗ này cách nhà mình khá xa. Cho nên, có xe mà không ngồi, chẳng phải là ngu ngốc sao?

Được tiếp xúc gần gũi với Lâm Vi Lam, mặt Thẩm Ngạn Vân lại cười tươi như hoa nở, suốt cả chặng đường cũng không khép miệng lại được.

Lúc xuống xe, Lâm Vi Lam dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Thẩm Ngạn Vân, trong lòng thầm nghĩ, sau này nên ít tiếp xúc với đứa nhỏ này thì hơn. Nhìn thì trẻ tuổi, vô cùng đẹp trai, vậy mà đầu óc lại có bệnh! Tuy đầu óc đứa nhỏ này có bệnh một chút, nhưng cũng may là vẫn biết mời mình ăn một bữa cơm, cũng vẫn biết lễ nghĩa cơ bản, vì thế, Lâm Vi Lam còn cảm thấy vô cùng, vô cùng cảm ơn Thẩm Ngạn Vân.

Nếu Thẩm Ngạn Vân mà biết suy nghĩ trong đầu Lâm Vi Lam lúc này, e rằng anh sẽ phun luôn một ngụm máu tươi mắt. Nhưng giờ phút này, đối với Thẩm Ngạn Vân, thì ánh mắt Lâm Vi Lam nhìn anh chỉ tràn đầy sự cảm kích mà thôi. Các bạn nói xem, mắt anh chàng này cận bao nhiêu độ? Hay là lác bao nhiêu độ thế?! *ôm trán*~~~~

Tiền Thẩm Ngạn Vân nhìn có vẻ thần kinh không bình thường về xong, Lâm Vi Lam lại quay đầu nhìn khu nhà cao cấp này, quyết tâm không dao động. Không ai có thể lay chuyển sự quyết tâm muốn thay đổi vận mệnh nhà họ Lâm của cô!!!

Lâm Vi Lam hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang về nhà. Vừa mở cửa, cô liền tròn tròn mắt, nhà cô bị trộm à? Sao lại lung tung lộn xộn hết cả lên thế này?!

Mẹ kiếp, rốt cuộc là thằng nào làm càn như thế này? Ban ngày ban mặt lại dám vào nhà ăn trộm, muốn chết à?!

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Lâm Vi Lam nhẹ chân nhẹ tay bước vào căn phòng phát ra tiếng động, vừa nhìn vào trong, cô lại tròn tròn mắt tiếp. Hóa ra Lâm Thần Hàn chính là người ném lung tung đồ đạc trong nhà ra ngoài.

“Anh... anh đang làm gì thế?” Cho dù bọn họ vừa mới làm mấy chuyện quá đáng này nọ, cũng không đến mức phải ném hết ra ngoài như thế chứ!

“... Sắp xếp lại đồ đạc, cô không thấy à?” Nhìn thấy Lâm Vi Lam, sắc mặt Lâm Thần Hàn thoáng cứng lại, sau đó lắc lắc thứ gì đó trong tay, ra về thoải mái nói.

“Đây đâu phải là sắp xếp, anh muốn giải quyết hết tất cả đấy chứ!” Khóe miệng Lâm Vi Lam co rút liên tục, chỉ tay vào tấm ra trải giường thảm thương bị ném trên mặt đất.

“À, cái đó bẩn quá, bỏ đi!” Lâm Thần Hàn nhìn cũng không thèm nhìn tấm ra giường vứt trên mặt đất kia, tuyên bố thẳng thừng số phận của nó.

“Anh... chuyện đó... có phải chúng ta nên tâm sự một chút không?” Thật ra, cứ tiếp tục ở chung mà lại không giải quyết vấn đề tồn tại giữa hai anh em, thật sự không phải tính cách của Lâm Vi Lam, sống như vậy xấu hổ lắm ấy!!!

Bàn tay đang cầm chiếc chăn của Lâm Thần Hàn cứng đờ lại, nhìn Lâm Vi Lam đang dùng ánh mắt đầy mong chờ nhìn hấn. Lâm Thần Hàn rất chi là sầu

não, từ trước đến giờ, hắn cũng không thương tâm sự với em gái hắn, không hợp lý chút nào! Hắn mới là anh trai cơ mà, sao cuối cùng lại thành ra để cô em gái nhỏ hơn hắn rất nhiều tuổi khuyên bảo chứ? Hắn đã suy đồi đến mức ấy rồi sao?!!! =.=!!!

“Anh, thật ra tất cả những con đường này, đều do chính anh bước đi mà. Vì sao lại muốn dùng lỗi lầm của người khác để trừng phạt chính mình chứ?! Rốt cuộc là ai làm tổn thương anh? Ai bị tổn thương nhiều nhất, em nghĩ anh còn rõ hơn em. Vì sao anh còn phải làm như vậy? Anh muốn bỏ cứ phải luôn đau khổ thì mới chịu bỏ qua sao?!” Không chờ Lâm Thần Hàn đáp lại, Lâm Vi Lam đã tự mình nói. Giọng điệu cô rất bình tĩnh, không có sự thất vọng hay giận dữ như lúc sáng, cũng không có ý răn dạy gì cả. Cô chỉ muốn làm cho anh mình nhìn cho rõ, anh trai cô đã từng là một người xuất sắc như vậy cơ mà?! Vì sao hiện giờ lại biến thành một tên công tử phóng đảng, một cậu ấm nhà giàu không nên thân như thế chứ?”

“Việc bỏ làm lúc đó là không đúng. Nhưng có người bỏ nào lại đi hại con trai mình đâu? Chẳng lẽ, lúc đó những chuyện anh làm đều đúng hết sao?! Anh, có lẽ anh chưa từng nghĩ, vì sao bố lại ra sức ngăn cản, không cho hai người ở bên nhau như vậy đúng không?! Cái người tên Thẩm Ly Ly kia, thực sự tốt như anh nói sao?!” Ngày hôm đó, thật ra bố Lâm đã nói chuyện với Lâm Vi Lam rất lâu, mỗi chuyện đều nói rõ ràng, chỉ là anh cô cứ đắm chìm trong đây vực sâu thẳm đó, không muốn đứng dậy mà thôi. Thời gian có lẽ sẽ dần xóa tan mọi chuyện, nhưng đôi khi cũng khiến người ta càng lún càng sâu, không thể thoát ra được.

Có một số việc bố Lâm mẹ Lâm khó nói rõ ràng được, vậy thì để cô nói. Lúc trước, mỗi khi anh trai cô không có ở đó, Thẩm Ly Ly kia cư xử, làm khó bố mẹ Lâm thế nào, thì hai người không hề nói. Nhưng Lâm Vi Lam có thể tưởng tượng được tâm trạng của bố mẹ già nhà mình lúc đó thế nào, làm sao họ có thể để một cô à như thể hủy hoại đi đứa con trai mà họ vẫn luôn tự hào chứ.

“Cô đừng nói nữa.” Lâm Thần Hàn giống như một chú gà trống bại trận, suy sụp ngồi trên giường, đầu vùi chặt vào lòng bàn tay. Sao hắn có thể không biết chứ!

Lâm Vi Lam hít sâu một hơi, lại nói, làm chị gái tâm tình gì gì đó vốn không phải tính cách của cô, cô vốn không biết cách an ủi người ta mà! Thôi đi, cô nên quay về phòng ngủ một giấc là hơn. Lâm Thần Hàn là một người trưởng thành, nếu những gì cô nói mà hắn còn không nghĩ thông suốt được, mẹ kiếp, đi ăn cứt luôn đi cho chị đây nhờ!!!

Quay về phòng, Lâm Vi Lam gọi điện thoại cho bố Lâm, thông báo cho bố biết tin tức sắp tới của Lâm Thần Hàn, cũng nhân tiện nói về chuyện buổi đấu giá của nhà họ Dương. Tuy cô là một kẻ gà mờ, không hiểu gì hết, nhưng bố Lâm của cô thì không phải như vậy. Chuẩn bị trước một chút, để nhà họ Dương đừng mơ đến chuyện lên mặt.

Sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa xong, cô gái nhỏ xinh đẹp Lâm Vi Lam ngủ suốt một đêm dài. Sáng hôm sau, cô nàng thần thanh khí爽, lưng không mỏi, chân không đau, dù leo một leo lên năm tầng lầu cũng không thấy mệt.

Đưa tay buộc túm mái tóc như tổ quạ của mình lên, Lâm Vi Lam đi thẳng xuống nhà, sau đó, cô kinh ngạc và vui vẻ phát hiện ra, khắp căn nhà đều đầy mùi vị của buổi sáng sớm.

Ngay sau đó, cô nhìn thấy anh trai cô mặc tạp dề, đi từ trong bếp ra. Đợi đã, mặc tạp dề à? Sét đánh trúng đầu cô sao???? Mất cô mù rồi à?!!!

“Anh... anh... thật ra, em chưa tỉnh ngủ đúng không?” Lâm Vi Lam tròn mắt há hốc mồm nhìn anh cô bê sữa và trứng rán ra, nói cũng không nên lời. Nhất định là lúc mở mắt ra, cô dùng sai phương pháp, nếu không, làm sao có thể xuất hiện một hình ảnh thần kỳ đến thế này chứ?!

“Chỉ rán một quả trứng thôi mà. Ai chẳng làm được. Nếu dậy rồi thì tới ăn cơm đi!” Nhìn bộ dạng tròn mắt há hốc mồm của em gái nhà mình, Lâm Thần Hàn hơi xấu hổ, nói lảng sang chuyện khác.

Đàn ông biết rán trứng thực ra cũng đâu có gì đâu! Lâm Thần Hàn, anh nghĩ quá nhiều rồi!!!

“A, vâng, vâng!” Lâm Vi Lam ngăn người ngồi bên bàn ăn, ăn bữa sáng mà anh trai cô làm, nước mắt lưng tròng, cô là một người mà đến trứng cũng không biết rán, thật sự rất rất xấu hổ, huhuhu!!!

Nhìn Lâm Vi Lam ăn cơm, Lâm Thần Hàn nghĩ một chút, rồi nói: “Anh sắp nhập ngũ để rèn luyện, khi anh về, em sẽ không thể đánh được anh nữa đâu!” Lâm Thần Hàn ra về thoải mái, quơ quơ nắm đấm nói với Lâm Vi Lam.

“Anh muốn nhập ngũ sao?” Lâm Vi Lam uống một ngụm sữa, tròn tròn mắt, đi bộ đội à? Khó sở lắm đấy có biết không? Nhớ lại cái thời cô học đại học, suýt chút nữa là đi tong cái mạng già này rồi!

“Em nói rất đúng, anh không thể để một người con gái hủy đi cả cuộc sống của mình được. Cho nên, anh quyết định phải đền đáp cho tổ quốc.”

Phụt ~ Em gái nhà họ Lâm phun mạnh toàn bộ số sữa trong miệng vào mặt anh trai nhà mình, người đàn ông hư hỏng muốn đi đền đáp cho tổ quốc kia. Mọi người mau tới đây mà xem đi!!!

“Anh, xin lỗi, em không cố ý, anh mau lau mặt đi.” Lâm Vi Lam vội vàng đưa giấy ăn cho Lâm Thần Hàn, mặt hắn lúc này đang trắng loang lổ vì sữa. Không phải cô nghĩ nhiều đâu, nhưng nhìn đồng sữa trắng phun lên mặt hắn, sao nhìn giống cái gì kia thế!!! Tuyệt đối không phải là cô nghĩ quá nhiều mà!!!

Lâm Thần Hàn lau sữa trên mặt mình, nhìn em gái ruột rồi bất đắc dĩ nói: “Em có cần phải phản ứng mạnh mẽ như thế không?”

“Không, chỉ là nhất thời cảm thấy vô cùng kinh hãi thôi!!! Đúng rồi, anh, anh đã nói với bố mẹ chưa?” Anh của cô muốn phản đấu, sẽ tránh xa nữ chính, tránh xa nội dung máu chó của nguyên tác, hành động này đương nhiên là Lâm Vi Lam sẽ gờ hai tay hai chân tán thành. Có điều, nếu nhập ngũ, thì sẽ rất

lâu anh trai cô không quay về nhà!

“Thật ra, anh vẫn luôn muốn đi bộ đội, nhưng không ngờ lần này lại trì hoãn tới tận ba năm.” Lâm Thần Hàn vừa nói vừa khẽ cười khổ. Nếu không phải mấy ngày gần đây em gái hắn đến thức tỉnh hắn, thì thật ra hắn đã nghĩ sẽ mãi mãi cứ mơ mơ màng màng mà sống cho qua ngày như trước.

“Anh, em tin anh!” Lúc này, Lâm Vi Lam nhìn anh mình giống như đang nhìn một ngôi sao thần tượng vậy, trong mắt tỏa ra đầy những ngôi sao nhỏ.

Nhìn Lâm Vi Lam tràn đầy tin tưởng, khóe miệng Lâm Thần Hàn bất giác run lên. Em gái à, dáng vẻ này của em, nhìn ‘chân chó’ lắm em biết không?!” (chân chó = nịnh hót)

“Chuyện đó... anh... cuối tuần này chúng ta về nhà ăn cơm đi!” Nếu anh trai đã muốn nhập ngũ, có phải muốn nói rằng, anh trai đã có thể quên đi quá khứ kia không? Lâm Vi Lam thận trọng hỏi thử.

“... Được.” Lâm Thần Hàn thật sự không thể từ chối để đã kích sự hăng hái của em gái mình. Mà thôi, cũng nên về nhà một chuyến, sau này, e rằng sẽ không có thời gian nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Bố Lâm mẹ Lâm vô cùng vui sướng khi nghe tin đứa con trai hơn hai năm không về nhà, cuối tuần này sẽ về. Mẹ Lâm còn ôm chặt lấy bố Lâm khóc ầm lên một trận.

Ngày Lâm Vi Lam và anh trai quay về nhà, thời tiết cũng không tồi.

Nhìn hai người già đứng chờ ở cửa, bước chân Lâm Thần Hàn hơi ngập ngừng. Đã hơn hai năm hắn chưa về nhà, lâu lắm rồi hắn không cảm nhận được không khí gia đình ấm áp này.

Mất mẹ Lâm đỏ bừng, bước vài bước đến trước mặt Lâm Thần Hàn, nắm chặt tay hắn, cười cười nói nói lộn xộn cả lên: “Về là tốt rồi, về là tốt rồi. Mau lên, chắc con đói bụng lắm rồi đúng không?! Mẹ làm cơm xong cả rồi đây!”

Mẹ Lâm kéo tay Lâm Thần Hàn, bước nhanh vào trong nhà, lúc đi ngang qua bố Lâm, Lâm Vi Lam nhìn thấy rõ hai bố con đều cứng người lại.

Ngồi trên bàn ăn, Lâm Vi Lam nhìn một bàn đầy thức ăn ngon, thực sự chỉ hận không thể nuốt luôn cả đầu lưỡi vào bụng. A aaa, lâu lắm rồi cô chưa được ăn ngon như vậy.

Lâm Vi Lam vừa ăn vừa nhìn ba người còn lại trên bàn ăn. Mẹ Lâm cứ gấp cho người này một miếng rau, lại gấp cho người kia một miếng thịt, căn bản là không có thời gian mà ăn miếng nào. Nhìn thức ăn trong bát Lâm Thần Hàn càng ngày càng chất cao lên, Lâm Vi Lam lặng lẽ rung mình một cái. Nhiều thế!!!

“Được rồi, Mẫn Nhu, nhiều như vậy làm sao con nó ăn hết được.” Rốt cuộc bố Lâm cũng không nhìn nổi nữa, liền cất tiếng ngăn động tác tiếp tục gấp thức ăn của mẹ Lâm lại.

“Mẹ! Nhiều lắm rồi ạ.” Lâm Thần Hàn vội tiếp lời, nhìn đồ ăn trong bát, dạ dày của hắn cũng run lên từng chập.

“Ừ! Ăn nhiều một chút. Nhìn xem, con gầy thế kia.” Nói xong, hai mắt mẹ Lâm lại đỏ ửng lên.

“Mẹ, con có gầy đâu. Là con rất khỏe mạnh mới đúng.” Nhìn hai mắt đỏ ửng của mẹ Lâm, Lâm Thần Hàn mắt tự nhiên rời mắt đi chỗ khác, nhỏ giọng phản bác. Em gái hắn nói đúng, họ đều lớn tuổi rồi, nhìn hai bên thái dương đã bắt đầu thấy lốm đốm hoa râm. Hắn còn nhớ rõ khi hắn rời nhà đi, tóc họ vẫn đen nhánh.

“Đúng thế, đúng thế. Khỏe mạnh cũng phải ăn nhiều một chút!” Nói xong, mẹ Lâm lại tiếp tục gấp thức ăn vào bát Lâm Thần Hàn. Nhìn con trai, bố Lâm muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ lẳng lặng hít sâu một hơi.

Lâm Vi Lam hiểu rồi nhé, bố Lâm đang xấu hổ, không biết nên cất lời thế nào! Còn ngồi đây cắn răng chịu đựng nữa, rõ ràng muốn nói, lại không chịu xuống nước. Đúng là...

“Mẹ, mẹ có anh rồi quên con à? Con cũng rất gầy mà!!!” Không khí trên bàn cơm gượng gạo thế này khiến cô khó mà nuốt trôi được. Lâm Vi Lam bày ra vẻ mặt ‘già vờ ngây thơ’ cố gắng để làm không khí sống động hơn. Thấy mọi người trên bàn ăn bớt gượng gạo đi, Lâm Vi Lam mới thở phào một hơi, đúng là chẳng dễ dàng gì.

Ăn cơm xong, cả nhà bốn người ngồi trên ghế salon.

Không khí vô cùng kỳ quái.

Lâm Vi Lam lặng lẽ day day đầu, lén lút nháy mắt với Lâm Thần Hàn ở góc mà bố mẹ Lâm không nhìn thấy. Cả bốn người ngồi thế này lúng túng quá đi mất! Nói chuyện đi! Anh!!!

Lâm Thần Hàn không phản ứng gì, Lâm Vi Lam lại tiếp tục nháy mắt với bố Lâm. Bố, bố lên trước đi! Đây chính là con trai ruột thịt của bố, có gì mà ngượng chứ!!!

Bố Lâm lại ngồi thẳng đơ ở chỗ của mình như một hòa thượng già, mặt không chút thay đổi.

Lâm Vi Lam bất lực, không còn biết làm gì với hai bố con kỳ quái này. Cô nhìn thoáng qua người mẹ đang vô cùng lo lắng chỉ hận không thể lao ra can thiệp của cô kia, đột ngột kéo tay bà qua, cười ngốc nghếch nói: “Mẹ, con có chút việc muốn hỏi mẹ. Mẹ lên lầu với con đi!” Lâm Vi Lam vừa kéo mẹ Lâm vừa nháy nháy mắt. Mẹ Lâm cũng là người thông minh, lập tức hiểu ngay ý con gái, bước ba bước thành hai, theo con gái lên lầu, để hai bố con ngồi lại phòng khách.

Sau khi Lâm Vi Lam lên lầu, cô ghé đầu vào cửa, nhìn hai bố con không chịu nhúc nhích kia, lo đến mức chỉ mong có thể tự mình xuất chinh!!!

“Vi Vi, sao rồi?” mẹ Lâm cũng lo lắng đi qua đi lại trong phòng. Tính cách cả hai bố con đều cứng đầu, bướng bỉnh, bà bị kẹp ở giữa, cũng không biết phải nói gì, mà có nói hai người cũng không nghe.

“A! Anh lên tiếng rồi.” Vừa nhìn thấy Lâm Thần Hàn ngẩng đầu, mở miệng, Lâm Vi Lam kích động đến mức suýt nữa thì nhảy dựng lên: “Mẹ, thật ra anh cũng không tệ lắm nhỉ!” May quá, không lãng phí công sức của cô! Anh trai cô, giỏi lắm!!!

“... Cái con bé này.” Mẹ Lâm dờ khóc dờ cười nhìn Lâm Vi Lam. Mấy lời này lại được phát ra từ miệng em gái, thật đúng là...

Lâm Vi Lam kiêu ngạo ưỡn ngực, nhướn mày nói: “Đương nhiên rồi. Con là giỏi nhất đấy! Mẹ, mẹ mau khen con đi!”

“Cái con bé này, chỉ giỏi ầm ĩ thôi.” Bộ dạng của Lâm Vi Lam chọc mẹ Lâm cười ầm lên, cũng nhất thời xua đi được sự phiền muộn. Nhìn mẹ Lâm cười, Lâm Vi Lam bỏ nhào vào người bà, chớp chớp đôi mắt to tròn, làm nũng: “Mẹ, con giỏi như vậy, có phải mẹ nên thưởng cho con chút không ạ?”

Mẹ Lâm chọc chọc ngón tay vào trán Lâm Vi Lam, cười mắng: “Con nhóc này, muốn gì? Nói!”

“Mẹ, vài ngày nữa anh đi rồi, căn nhà đó...” Lâm Vi Lam ra vẻ tủi thân chọc chọc hai ngón tay vào nhau, cô rất thích căn nhà đó! Cô thêm rở dãi căn nhà đó từ lâu lâu rồi ấy!!!

Mẹ Lâm im lặng một chút, rồi nghiêm túc nói với Lâm Vi Lam: “Đi cũng được, nhưng con phải thường xuyên về nhà đấy.” Bà cũng không muốn con trai vừa về, thì con gái cưng của bà lại chạy mất tăm mất tích đâu.

“Vâng, thưa mẹ!!!” Nhận được sự đồng ý của mẹ Lâm, Lâm Vi Lam đưa thẳng hai nắm tay lên trời như đang hô, Chúa ơi, rốt cuộc con cũng không phải giai cấp vô sản nữa rồi!!!

Bên này mẹ và con gái đang nói chuyện sôi nổi, thì hai bố con ở dưới kia cũng dần mở rộng lòng mình hơn.

“Thần Hàn, ở bên ngoài dù sao cũng không thể so với trong nhà được. Tính cách của con, phải cố sửa đi, còn nữa, phải biết tự chăm sóc cho mình.” Bố Lâm cũng không dám nói quá sâu, hai bố con đều cố gắng tránh tất cả những gì có liên quan đến Thẩm Ly Ly.

“Bố...” Hai mắt Lâm Thần Hàn đỏ ửng lên, khó khăn lắm mới bật ra được một tiếng. Người đàn ông này đã già rồi, không còn cao lớn như trước đây nữa. Em gái hắn nói rất đúng, thân là con trai lớn trong nhà, mà hắn lại làm những chuyện hoang đường như thế, chỉ vì bị tổn thương trong tình yêu, mà hắn làm khổ hai con người yêu thương hắn nhất trên thế gian này. Chuyện này làm sao có thể chấp nhận được.

“Ôi thôi! Được rồi, được rồi! Nhớ là có thời gian rảnh thì thường xuyên về thăm mẹ con một chút!” Vì tiếng gọi của hắn, mà hai mắt bố Lâm cũng đỏ ửng lên.

“Bố...” Lâm Thần Hàn khẽ nhếch môi, nhưng lại không thể nào bật ra được câu “con xin lỗi”. Không phải vẫn còn oán hận, cũng không phải vì sợ mất mặt, mà hắn sợ rằng câu xin lỗi của hắn, sẽ khiến bố hắn càng đau lòng hơn!

***

“Bố! Bố gọi con ạ?” Lâm Vi Lam rất ngạc nhiên khi bố Lâm đột ngột gọi cô về. Chuyện của anh cô đã giải quyết xong rồi, còn tìm cô làm gì nhỉ? Còn nữa, bố già ơi, muộn thế này rồi, con buồn ngủ lắm!!! TT^TT Nghĩ đến về mặt của anh cô lúc vừa rồi gọi cô, sao tự dưng cô lại có dự cảm không lành nhỉ???

“Vi Vi! Buổi đầu giá của nhà họ Dương mà con nói kia, bố định bảo con đi!” Bố Lâm cũng không nói quanh co lòng vòng gì nhiều, trực tiếp nói rõ ý đồ của mình.

Cái quái gì đây?! Lâm Vi Lam tròn mắt há hốc mồm nhìn bố Lâm, không nói được lời nào. Bảo cô đi à? Đi làm gì? Làm bom người sao? Đầu phải bố Lâm thực sự không biết tính cách con gái cưng nhà mình thế nào chứ. À, đợi đã, Lâm Vi Lam nhìn bố mình, dường như cô đã biết mục đích của ông rồi!

Rốt cuộc bố cô hận nhà họ Dương đến thế nào nên mới phải quả bom người là cô đến quấy rối buổi đầu giá nhà họ Dương chứ?! Có điều, bố Lâm, bố tình mất thật đấy! Nói đến gây rối, đây là nghề của cô rồi!!!

“Con nghĩ linh tinh cái gì thế?!” Bố Lâm không hổ là bố Lâm, vừa nhìn nét mặt con gái cưng nhà mình đã hiểu ngay cô đang nghĩ gì, vội vàng lên tiếng ngăn suy nghĩ của cô lại.

“Dạ? Bố... chẳng lẽ...” Lâm Vi Lam dè dặt nhìn bố Lâm. Chẳng lẽ cô hiểu sai à?

“Không phải như con nghĩ đâu.” Bố Lâm dờ khóc dờ cười nhìn con gái nhà mình. Không biết phải diễn đạt tâm trạng hiện tại như thế nào nữa. Rốt cuộc trong đầu con gái ông nghĩ những thứ quái quỷ gì thế chứ?!

“Vi Vi, con cũng biết đấy, anh con muốn nhập ngũ, sau khi quay về cũng không thể nào tiếp nhận cơ nghiệp nhà chúng ta được.” Bố Lâm hít sâu một hơi, không nói thêm gì. Con gái vẫn đang đi học, ông cũng không muốn đặt nhiều gánh nặng lên vai con bé. Chỉ là, dù không muốn nhưng ông cũng không thể không thừa nhận rằng ông đã già rồi. Con ông, ông hiểu, thằng bé vốn không thích việc kinh doanh. Công ty của nhà họ Lâm là do một tay ông gây dựng nên, cũng giống như một đứa con của ông vậy, ông không nỡ để nó biến mất. Còn về cô con gái nhỏ này, bố Lâm hít sâu một hơi. Công ty của nhà họ Lâm, cũng chỉ có thể giao cho con rể tương lai thôi. Tuy cũng không đành, nhưng đây là biện pháp tốt nhất mà ông có thể nghĩ tới.

Đội đã, Lâm Vi Lam nhìn bố Lâm với ánh mắt khủng hoảng. Ý của bố cô... không phải là bảo cô tiếp nhận công ty đấy chứ? Truyện cười thế giới đấy à?! Cô là dân gà mờ, chẳng biết gì cả, nếu làm giám đốc công ty, ặc, đại khái là mọi người thất nghiệp hết mất... Cô sẽ bị chửi chết luôn!!! Mà từ từ, cũng không phải!!! Cô còn đang đi học mà?! Hơn nữa cô còn đỗ vào học viện cảnh sát đấy! Dù ra trường cũng sẽ làm cảnh sát gì gì đó, làm sao lại bẻ ngoặt sang kinh doanh gì gì đó được!!! =.=”

“Vi Vi, bố già rồi. Sau này thiên hạ thuộc về đám thanh niên các con. Buổi đầu giá của nhà họ Dương là một cơ hội tốt. Con tới đó, gặp gỡ người này người kia cũng tốt hơn.” Ý của bố Lâm đã rất rõ ràng. Con tới chỉ là để gặp mặt này nọ thôi, những cái khác không cần phải quan tâm! Lâm Vi Lam đau khổ!!! Tầm lòng Tư Mã Chiêu, người qua đường cũng biết, nhưng cô lại không có cơ gì mà phân bác, có chuyện nào khổ hơn chuyện này nữa không?

“Bố, con nghĩ là...” Lâm Vi Lam còn chưa nói xong, ông đã ngắt lời ngay: “Bố sẽ không ngăn cản con tới học trường mà con thích.”

Lâm Vi Lam còn có thể nói gì được nữa? Còn có thể nói gì được đây? Thái độ của bố Lâm đã rõ ràng như thế rồi, cô còn có lý do nào để không đi được hay sao? Orz, vẫn phải đi thôi!!!

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Nhà họ Dương cũng là trùm địa ốc không kém gì nhà họ Lâm, nên buổi đầu giá mà lão tổ chức đương nhiên không ít người. Cô cũng không nên gây thêm chuyện gì mất mặt nữa.

Có kinh nghiệm từ lần trước bố Lâm chuẩn bị lễ phục cho, nên lần này nói thế nào Lâm Vi Lam cũng không chịu để bố cô chuẩn bị nữa, tự cô làm thì hơn!

Lâm Vi Lam thật sự không thích đi dạo phố một mình, lục tìm một hồi trong đầu, cuối cùng cô cũng nhớ ra một người.

Lâu Y Y, tay sai nhỏ trung thành của Lâm Vi Lam, tiểu như nhà họ Lâu, ghét nhất chính là nữ chính Dương Nham Du, cách đây không lâu, vừa lái xe đâm vào người ta, nên bị người nhà phạt nhốt trong nhà tu tâm dưỡng tính.

Chà, hình như cũng gần một tháng rồi, có lẽ cũng ‘mãn hạn tù’ rồi chứ nhỉ?!

Lâm Vi Lam điện thoại vừa đúng lúc Lâu Y Y được giải trừ lệnh ‘tạm giam’. Giữa đường giữa chợ, Lâu Y Y không thèm để ý hình tượng, ôm chặt Lâm Vi Lam vừa gào vừa hú, khóc than từng chút từng chút một những ám ức mà cô phải chịu trong những ngày qua.

Lâm Vi Lam mệt mỏi ôm trán, cô tính toán sai lầm về tính cách của Lâu Y Y rồi, lại lần nữa trở thành tiêu điểm gì gì đó, thật không biết phải nói gì nữa.

“Im ngay!!!” Rốt cuộc sự kiên nhẫn của Lâm Vi Lam cũng cạn kiệt, cô quát khê một tiếng, tùy tiện chỉ vào một cửa hàng nói: “Vào đây đi, chọn lễ phục giúp mình!”

Lâu Y Y cứng người buông tay Lâm Vi Lam ra, tròn mắt há hốc mồm nhìn Lâm Vi Lam siêu khí phách đứng trước mặt mình, máy móc gật gật đầu, aaa, mới không gặp một thời gian ngắn, mà Vi Vi khí phách chết đi được! Cô cực kỳ thích!!!

Lâm Vi Lam cùng Lâu Y Y hùng hùng hổ hổ đi vào trong cửa hàng. Mắt Lâm Vi Lam suýt nữa thì mù, mẹ kiếp, chói mù đôi mắt chó của cô mất thôi. Vì sao ngay cả những cô gái bán quần áo mà cũng xinh đẹp thế này, ngực bự thế này chứ?!!!

“Chào mừng quý khách!” Ôi những giọng nói dịu dàng, nụ cười mới ngọt ngào làm sao. Nhìn mấy cô bán hàng, lòng Lâm Vi Lam vô cùng ngứa ngáy, chỉ muốn... sờ thử một cái thôi! Mềm chết đi được, mềm mại chết đi được ấy!

“Này cô, lấy bộ này đi!” Giọng nói trầm thấp còn mang theo chút từ tính, vang lên cách sau lưng Lâm Vi Lam không xa. Người Lâm Vi Lam cứng đờ đi, vội vàng túm chặt lấy Lâu Y Y đang định đi về phía trước. Chuyện này còn phi thực tế hơn cả trứng xỏ số năm trăm vạn nữa. Cô không đến mức xui xẻo như vậy chứ?!!!

Không thể phủ nhận là Lâu Y Y và Lâm Vi Lam không hề ăn ý một chút nào cả. Vừa thấy Lâm Vi Lam kéo tay, Lâu Y Y đã cất giọng oanh vàng: “Vi Vi, đừng kéo mình, bộ này không tồi, cậu thử đi!”

Đồ ngốc! Lâm Vi Lam nghiêng răng ken két, Lâu Y Y, cậu đúng là đồng đội như heo!!!

“Vi Vi! Tình cờ thật!” Thẩm Ngạn Vân không ngờ anh và Lâm Vi Lam lại có duyên như vậy. Mua bộ quần áo mà cũng chạm mặt nhau được. Anh còn đang nghĩ xem nên tìm cơ gì để đi tìm Lâm Vi Lam nữa! Đây không phải là cơ hội tìm tới tận cửa hay sao?!

“Anh Th... à, Ngạn Vân!” Lâm Vi Lam vốn định gọi anh Thẩm, kết quả là dưới ánh mắt đầy áp lực của Thẩm Ngạn Vân, cô đành phải vội vàng sửa lại! Phien chết đi được!

“Vi Vi đến mua quần áo à?” Nhìn bộ đồ đang uớm trên người Lâm Vi Lam, Thẩm Ngạn Vân cực kỳ không hài lòng. Bộ quần áo đó không hợp với người có khí chất như Vi Vi!!!

“Vi Vi, người này là...” Trước khi Thẩm Ngạn Vân lên tiếng, ánh mắt Lâu Y Y đã dính lên mặt Thẩm Ngạn Vân rồi. Ôi ôi cục cưng của cô ơi, đẹp trai quá, đẹp trai quá đi mất!!!

“Chào cô, tôi là bạn của Vi Vi.” Thẩm Ngạn Vân nhếch môi cười. Ôi mẹ ơi! Lâm Vi Lam cảm giác như trái tim bong bóng màu hồng đang bay đầy khắp bốn phía! Nhân viên bán hàng đều có xu hướng ngả sấp ngả ngửa xung quanh!

Lâu Y Y hoàn toàn ngây dại, ngẩn người ngắm Thẩm Ngạn Vân, khoe miệng hình như còn đang chảy nước miếng tong tong tong... .

Lâm Vi Lam ôm trán, đúng là lam nhan họa thủy mà!!!! (Bạn í biến tấu từ hồng nhan họa thủy)

Kết quả của việc đụng mặt Thẩm Ngạn Vân chính là, quần áo của cô do Thẩm Ngạn Vân chọn giúp, còn nhân tiện để Thẩm Ngạn Vân phải mời cô và Lâu Y Y một bữa cơm. Thật đáng thương, cô nhóc Lâu Y Y đã hoàn toàn trở thành một kẻ mê trai, rơi vào tay tên giặc Thẩm Ngạn Vân rồi.

Trước khi từ biệt, Thẩm Ngạn Vân còn không quên tặng cho cô một nụ cười hạ gục chúng sinh. Chân Lâm Vi Lam trượt đi một cái, lập tức ngã bổ nhào vào người Lâu Y Y. Ôi trời ơi, bệnh tâm thần của cái tay Thẩm Ngạn Vân này đã thăng cấp đến mức độ khủng bố rồi!!!

Buổi đầu giá của nhà họ Dương tổ chức ở “Huyền Thiên”, sân đấu giá lớn nhất ở thành phố W. Hôm nay, thời tiết nắng ráo, hay nên nói là nóng thì đúng hơn.

Lâm Vi Lam và Lâu Y Y đến cũng không phải là muộn. Lâm Thần Hàn sắp nhập ngũ, nên bận rất nhiều việc, vì thế hẳn cũng không có thời gian tham gia buổi đấu giá này. Có điều, nếu Lâm Thần Hàn biết trong buổi đấu giá này sẽ xuất hiện một sự kiện lớn như thế, thì dù trời có sập xuống hẳn cũng phải đến cho bằng được. Chỉ là... thật bất hạnh vì bây giờ hắn không hề biết!!!

Nhìn thấy bóng Lâm Vi Lam, không ít người đều chỉ trỏ. Lâm Vi Lam không tỏ thái độ gì trước những điều này. Đây đều là do Lâm Vi Lam đòi trước gây ra, thanh danh của Lâm Vi Lam đòi trước ở trong giới thượng lưu cũng không phải là xấu, nhưng lời đồn về bệnh công chúa và thái độ ngạo mạn thiếu lễ phép của cô cũng rất nhiều.

“Tiểu thư Lâm, đúng là càng ngày càng xinh đẹp, không biết hôm nay công tử nhà nào là bạn trai của tiểu thư Lâm đây?” Không biết là phu nhân qua đường Giáp nào kéo theo cả cô con gái như con chim công lơ lửng của bà ta đi đến bên Lâm Vi Lam, nhìn Lâm Vi Lam từ trên xuống dưới một lượt rồi cười ca ngợi.

“Cảm ơn cô, cô cũng càng ngày càng hấp dẫn! Cô đi cùng con gái thế này, người không biết còn tưởng là hai chị em ấy chứ!” Lâm Vi Lam cong khoe miệng, lộ nụ cười cực kỳ hoàn mỹ. Nàng hiểu cách khen ngợi người khác mà, còn những thứ khác à, tôi cố tình không thêm đề ý đến đấy, bà làm gì được tôi nào?

Vị phu nhân qua đường Giáp kia vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục nói những lời khách sáo, nhưng Lâm Vi Lam lại làm như nghe mà không hiểu, khiến phu nhân Giáp vô cùng bức bối.

Không chiếm được lợi thế, phu nhân Giáp đành phải bắt đắc dĩ kéo cô con gái chim công của mình, tức giận rời đi.

Tà Khuru Nghị vẫn đứng trên lầu, chậm rãi đưa ly rượu trong tay. Từ lúc Lâm Vi Lam bước vào, ánh mắt hắn vẫn khóa chặt vào người Lâm Vi Lam, trong mắt thoáng hiện lên một vẻ kinh ngạc, tán thưởng. Không thể không nói, hôm Lâm Vi Lam thật sự rất đẹp, quần áo trên người còn khiến cô càng xinh đẹp hơn. Thấy Lâm Vi Lam khéo léo đánh bại hai mẹ con nhà kia, trong đôi mắt lạnh như băng của Tà Khuru Nghị thoáng có ý cười. Vẫn có sức sống như lần trước. Làm gì có cô gái nào đang mặc váy mà còn dám bay lên tung chân đá thẳng cho anh trai mình một cước hôn mê luôn chứ?!

Chỉ là... Ánh mắt của Tà Khuru Nghị dời về phía Dương Nham Du. Cô ả này đang phô bày thực lực của mình sao? Dương Bách Lợi đúng là vẫn chưa chịu từ bỏ ý định!

“Cô Lâm, trùng hợp quá!” Dương Nham Du là con gái nhà họ Dương, đã đến hội trường từ sớm. Sau khi nhìn thấy Lâm Vi Lam đánh bại hai mẹ con nhà kia, à mới lướt qua mọi người, đi tới trước mặt Lâm Vi Lam, cười vô cùng dịu dàng.

“Cô Dương...” Tôi có thể không cần đáp lời cô không? Nhìn thấy Dương Nham Du, Lâm Vi Lam vô cùng rối rắm. Một đóa Bạch Liên Hoa như vậy, không nên kết thù hận thì hơn nhỉ! Cô sẽ không bao giờ phải rơi vào tình trạng ngồi trong nhà cũng trúng đạn nữa.

“Rất vui khi cô có thể đến đây, cô Lâm! Hy vọng cô Lâm sẽ hài lòng với buổi đấu giá hôm nay. Chuyện lần trước, rất rất rất xin lỗi!” Dương Nham Du hơi cong khốe môi, đôi môi đỏ au đó, nhìn mới gọi cảm làm sao! Ánh mắt vừa hâm mộ vừa ghen tị của Lâm Vi Lam nhìn Dương Nham Du như muốn tỏa sáng.

“Vây, cô Lâm cứ tự nhiên. Tôi còn bận chút chuyện.” Toàn thân Dương Nham Du bắt đầu tỏa ra ánh sáng của thánh mẫu.

“Vâng!” Lâm Vi Lam nở nụ cười cứng ngắc, bắt tay tạm biệt Dương Nham Du. Nhìn theo bóng ả, Lâm Vi Lam thực sự muốn khóc ròng. Ôi một đóa Bạch Liên Hoa xinh đẹp, tất cả các loài hoa trong vườn, thơm cũng không thơm bằng nó, hoa sen nở ra, tuyết cũng chẳng trắng bằng nó. Ôi ôi ôi!!! Chuyện lần trước xin cô tha cho tôi đi!!! Cảm ơn nhiều!!!

“Vi Vi.” Vừa bước vào cửa, Thẩm Ngạn Vân đã nhìn thấy ngay Lâm Vi Lam. Trong cả đám người đông đúc, chỉ có một người khiến anh vừa liếc mắt đã nhận ra ngay. Thẩm Ngạn Vân gọi cô một tiếng rồi đi tới bên cạnh Lâm Vi Lam, nhìn bộ lễ phục Lâm Vi Lam đang mặc, trong mắt Thẩm Ngạn Vân thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc và ái mộ. Bộ quần áo này quả nhiên là hợp với Vi Vi nhất. Có điều, mấy người xung quanh kia, có muốn tôi móc mắt các người ra không hả? Một kẻ khác trong lòng Thẩm Ngạn Vân đang dần trở nên đen tối.

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

“Anh Thẩm, khéo quá.” Cô nhóc Lâu Y Y này, chỉ cần nhìn thấy Thẩm Ngạn Vân một cái là chỉ số thông minh bắt đầu xuống cấp nghiêm trọng.

“Cô Lâu, hôm nay cô thật xinh đẹp!” Thẩm Ngạn Vân không hề keo kiệt lời khen.

Nhìn Thẩm Ngạn Vân, khốe môi Lâm Vi Lam run lên, này, anh có thể đừng dùng lời nói mê hoặc người khác như thế được không?

“Thật sao? Cảm ơn anh!” Lâu Y Y như con chim con nép vào người Lâm Vi Lam, mặt đỏ như đất khi. Ôi... Lâm Vi Lam ôm trán! Chứa ôi!!! Rất xin lỗi, cô đúng là rất dung tục!!!

Thẩm Ngạn Vân đến cũng đại diện cho thế lực mang tên Thẩm Ngạn Vân, anh vừa bước vào đã trở thành tiêu điểm của mọi người. Nhưng thấy Thẩm Ngạn Vân nhìn cũng không thèm nhìn, đi thẳng tới bên Lâm Vi Lam, vẻ mặt mọi người đều như bị táo bón vậy, muốn ra cũng không ra được, muốn vào cũng vào chẳng xong, khó chịu muốn chết!!!

Trên tầng hai, bước chân đang đi xuống dưới của Tà Khuru Nghị cũng vì sự thoải mái tiến vào của Thẩm Ngạn Vân mà ngừng lại. Hắn lắc mạnh đầu, chắc chắn là hắn điên rồi, nên mới có suy nghĩ muốn nói chuyện với Lâm Vi Lam.

Dù Thẩm Ngạn Vân không thèm để ý đến mọi người, nhưng cũng vẫn có những kẻ chưa chịu từ bỏ ý định. Thẩm Ngạn Vân là một anh chàng thanh niên năm tốt, có bố mẹ hiền hách đến mức là người con rể lý tưởng nhất trong mắt mọi người, sao có thể ở gần một người con gái có thanh danh kém như Lâm Vi Lam chứ! Bọn họ nhất định phải cứu vớt vị vương tử này ra khỏi tay ma nữ kia!

Sau khi tiễn lượt người thứ năm đến khen ngợi Lâm Vi Lam nhưng thực ra là muốn hạ thấp cô xuống, Lâm Vi Lam đen mặt. Mẹ kiếp, chị đây không phát uy thì các người coi chị là con mèo bệnh phải không?!

Lâu Y Y là người đứng gần Lâm Vi Lam nhất, bất giác lùi về sau hai bước, dạo này Vi Vi đáng sợ quá!

Thẩm Ngạn Vân cũng bị luồng khí hắc ám bao quanh cơ thể Lâm Vi Lam làm cho rụt cổ lại. Đám người kia cũng hơi quá đáng, dám nói Vi Vi như vậy. Có phải họ chê cuộc sống của mình quá thoải mái không? Đương nhiên, những người ngày hôm nay dám nói bậy với Lâm Vi Lam, một thời gian ngắn nữa cũng sẽ vì chuyện công ty của mình mà bận đến sứt đầu mẻ trán, nhưng chuyện này cũng không nằm trong những điều cần quan tâm của Thẩm Ngạn Vân.

Ở đợt sóng thứ sáu ập tới với mục đích hạ thấp Lâm Vi Lam, tăng bốc Thẩm Ngạn Vân. Lâm Vi Lam đã hoàn toàn bùng nổ, cô vòng qua, ôm cánh tay Thẩm Ngạn Vân, cơ thể mềm mại dựa vào người anh, nhướn mày khiêu khích nhìn người vừa đến, kiêu ngạo như con chim công nói: “Ngạn Vân, chúng ta qua bên kia ngồi một lúc đi! Không khí ở đây khó chịu quá! Đứng là, mùi gì ở đâu bay tới mà đáng ghét thế cơ chứ!”

Thẩm Ngạn Vân nhất thời bị hành động của Lâm Vi Lam làm cho hoảng sợ, sau đó nghe giọng nói của cô, toàn thân anh đều bỗng bành phoi phới. Đừng có nói là đôi chỗ ngồi, dù bây giờ Lâm Vi Lam có bắt anh đi đánh người, anh cũng sẵn sàng đi ngay.

Bởi vậy mới nói, tiểu Thẩm tử à, anh có nghe được trọng điểm của câu nói không vậy?!

Lâu Y Y run rẩy toàn thân, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn dáng vẻ của Lâm Vi Lam. Mẹ kiếp, giọng nói này ít nhất phải tăng ngọt gấp năm lần bình thường, ngọt kinh, ngọt chết cô mất!!!

Sắc mặt mọi người nhìn cực kỳ thú vị, thế này là thế nào, thế nào đây? Một người đàn ông tốt như Thẩm Ngan Vân đã bị cái người như Lâm Vi Lam nhúng chàm rồi sao???

Ngay lúc mọi người ở đây vẫn chưa từ bỏ ý định, muốn tiếp tục phá hoại hai người, thì đèn trong phòng đấu giá đột ngột tắt hết. Hai luồng ánh sáng chiếu thẳng về phía sân khấu, người dẫn chương trình hải hước nói lời mở đầu, sau đó bắt đầu giới thiệu sản phẩm được đưa lên đấu giá đầu tiên.

“Vật phẩm đấu giá đầu tiên, đó là tác phẩm của bậc thầy thư pháp thế giới S. Giá khởi điểm là năm vạn!” Không thể phủ nhận rằng, kỹ thuật giới thiệu sản phẩm của người dẫn chương trình cực kỳ cao siêu, có thể nói đen thành trắng, nói đỏ hồng thành đỏ tốt, tuy không đến mức nói thật thành giả được, nhưng dưới khả năng diễn thuyết của anh ta, giá của tác phẩm càng ngày càng tăng cao.

Sản phẩm đấu giá đầu tiên không có gì đặc sắc, nên Lâm Vi Lam cũng không chú ý lắm. Cô nghịch ngợm tấm thẻ trong tay, ở mấy buổi đấu giá kiểu này, những mặt hàng sau cùng mới là thứ tốt, nhất là khi nhà họ Dương vẫn luôn miệng quảng cáo về sản phẩm đấu giá thần bí cuối cùng.

Từng mặt hàng đấu giá được bán đi, Lâm Vi Lam cũng muốn mua một ít đồ, coi như quyên góp cho tổ chức từ thiện chút tiền. Thật ra, cô vẫn đang chờ, sản phẩm đấu giá thần bí cuối cùng kia.

Lâu Y Y ngồi bên cạnh Lâm Vi Lam, mắt bắt đầu đảo vòng quanh. Cô chỉ đi theo Lâm Vi Lam đến đây chơi một chút, ngắm nghía các cậu ấm cô chiêu nhà giàu, còn về chuyện sản phẩm đấu giá này nọ, rất xin lỗi, cô thật sự không có hứng thú. Thứ khiến cô cảm thấy hứng thú nhất, chỉ có trai đẹp thôi! Cô cũng đã phát hiện ra một vài tên trai đẹp trong hội trường, nhưng ‘mặt hàng’ cao cấp nhất lại đang ở bên cạnh Lâm Vi Lam. Nhìn kia, từ lúc bước vào đến giờ, mắt anh ta không hề rời khỏi Vi Vi, ôi ôi, gào thét!!!! Hay là, để cô thử hỏi chút xem thế nào.

“Vi Vi, có phải anh Thẩm thích cậu không?” Lâu Y Y hạ thấp rèm mi, miệng hơi mím lại, làm như sắp khóc.

“Cái gì?” Lâm Vi Lam ngớ ngàng nhìn Lâu Y Y, ôi trời đất ơi, cô nàng Lâu Y Y này, vừa gặp Thẩm Ngan Vân hai lần đã rơi thẳng vào tay giặt rồi. Bạn hiền ơi, rốt cuộc bạn có đầu óc không hả?!!!

“À, mình biết rồi.” Nhìn nét mặt của Lâm Vi Lam, Lâu Y Y hiểu ngay, nét mặt như muốn nói: thì ra Vi Vi cũng thích anh Thẩm. Nếu Vi Vi thích, cô sẽ không tranh giành. Vi Vi là bạn tốt của cô mà!

“Cậu biết cái gì chứ?! Không phải!” Lâm Vi Lam vừa nhìn đã hiểu Lâu Y Y đang nghĩ gì, cô phát điên, Lâu Y Y, rốt cuộc cậu đang nghĩ cái gì thế?! Cô với Thẩm Ngan Vân có quan hệ từ bao giờ hả? Vì sao chính cô còn không biết? Thật ra, bọn họ cũng chỉ ăn hai bữa cơm, đi Macao một chuyến thôi mà. A, không phải, thật ra, thế này đã gọi là quan hệ rồi nhỉ?! Đợi đã, rốt cuộc chính cô cũng đang nghĩ cái gì thế này? Lâm Vi Lam bị suy nghĩ rối loạn trong đầu làm cho mơ mơ hồ hồ.

“Vi Vi, vật phẩm cuối cùng ra rồi.” Ngay lúc Lâm Vi Lam đang định nói gì đó với Lâu Y Y, Thẩm Ngan Vân lại lên tiếng, khiến cô bất đắc dĩ ngậm miệng lại.

“Các quý ông quý bà kính mến. Sản phẩm đấu giá cuối cùng mà mọi người đều đang vô cùng mong chờ, đó chính là một trong các tác phẩm của bậc thầy thiết kế trang sức thế giới K — Ngôi sao vĩnh hằng! Giá khởi điểm hai trăm vạn, mỗi lần đặt giá tăng mười vạn. Bây giờ, xin mời mọi người bắt đầu đặt giá!!!”

Cả đời của bậc thầy thiết kế trang sức thế giới K chỉ thiết kế đúng mười tác phẩm. Mỗi tác phẩm đều vô cùng tinh xảo, xa hoa. Cái mà K thiết kế là tấm lòng, không phải ở giá trị của đá quý. Mỗi món đồ trang sức của ông đều đại diện cho một câu chuyện tình yêu hoàn mỹ thời xưa. Như ngôi sao vĩnh hằng, đây là một câu chuyện tình yêu vô cùng lãng mạn, đôi nam nữ đã trải qua biết bao nhiêu thử thách khó khăn, cuối cùng được hạnh phúc sống bên nhau trọn đời. Ngôi sao vĩnh hằng, tượng trưng cho sự chung thủy trong tình yêu.

Chỉ cần là người có vợ hoặc có người yêu, cũng đều muốn tặng cho người trong lòng mình một chiếc vòng cổ ý nghĩa như vậy! Ánh mắt Thẩm Ngan Vân bỗng sáng bừng lên!

Làm gì có người phụ nữ nào không thích trang sức. Lâm Vi Lam cũng không phải ngoại lệ, nhưng mà hai trăm vạn cơ à... Đối với một người vốn là giai cấp vô sản, Lâm Vi Lam vẫn không thể thích ứng với kiểu vùng tiền như rác của giới thượng lưu, cho nên, cô chỉ dám dùng ánh mắt ngưỡng mộ, ao ước mà nhìn nó, cũng không dám gọi giá, cái cảm giác muốn mà không dám phải làm thế nào đây!

Thẩm Ngan Vân vẫn luôn quan sát Lâm Vi Lam, nhìn hai mắt Lâm Vi Lam chột bùng sáng khi nhìn thấy chiếc vòng cổ kia, rồi lại cắn môi không thể không dời ánh mắt khỏi nó, trong lòng anh mừng như nở hoa. Biểu cảm của Vi Vi thật phong phú, càng nhìn càng thấy Vi Vi vô cùng đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Con người bé nhỏ trong lòng Lâm Vi Lam lúc này rối rắm chết đi được, đẹp quá, đẹp quá đi mất! Cô thật sự chưa từng nhìn thấy chiếc vòng nào đẹp như vậy. Ôi trời ơi!!! Muốn... muốn quá... phải làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Nghe giá đã gọi đến hai trăm chín mươi vạn, trong lòng Lâm Vi Lam càng thêm rối rắm. Cô cực kỳ cực kỳ thích nó! Vì thế, bị chiếc vòng cổ kia quyến rũ, Lâm Vi Lam đã giờ thẻ bài.

Người dẫn chương trình đứng trên sân khấu vừa nhìn thấy đã vội hô: “Ba trăm vạn!”

Thẻ bài của Lâm Vi Lam còn chưa kéo xuống, một người bên kia đã giờ thẻ.

Người dẫn chương trình tiếp tục nói: “Ba trăm hai mươi vạn.”

Lâm Vi Lam tức giận, lại giờ thẻ.

Bên kia cũng tiếp tục giờ thẻ.

Lâm Vi Lam không chịu thua, tiếp tục gọi giá. Cố tình muốn đấu với cô à?!!!

Người đang gọi giá cùng Lâm Vi Lam chính là một trong năm lần sóng đã tới đã kích Lâm Vi Lam lúc trước. Nhìn thấy bóng Lâm Vi Lam, người kia kiêu ngạo như rồng mây khiêu khích. Hừ, muốn đấu với à? Nằm mơ đi.

Chỉ cần Lâm Vi Lam gọi giá, à liền tiếp tục giờ thẻ, vì thế, trong hội trường đấu giá liền diễn ra tình trạng cực kỳ quái dị, chỉ cần Lâm Vi Lam giờ thẻ, bên kia cũng lập tức giờ theo.

Nhìn chiếc vòng cổ đã gần lên tới bốn trăm vạn, Lâm Vi Lam hận đến ngứa răng ngứa lợi, cô à chết tiệt! Muốn ăn đòn sao?!

Thẩm Ngạn Vân vẫn luôn ngồi thưởng thức biểu cảm của Lâm Vi Lam, từ lúc nét mặt cô như tỏa sáng, cho đến sắc mặt chán nản lúc này, anh đột ngột giờ cao thẻ bài này giờ vẫn chưa hề giờ lên lần nào, nói: “Năm trăm vạn.” Thẩm Ngạn Vân phát hiện ra rằng, anh không thể đợi cho Vi Vi từ từ biết được tâm ý của anh nữa. Hôm nay cũng chỉ là một dịp nhỏ thôi, nhưng đã có rất nhiều ánh mắt hướng về phía Vi Vi. Nhìn thấy những ánh mắt này, anh cực kỳ tức giận, giận đến mức chỉ hận không thể móc hai mắt những người đó xuống. Về đẹp của Vi Vi, chỉ dành cho một mình anh nhìn là được rồi.

“Cái gì thế?” Lâm Vi Lam tròn mắt há hốc mồm nhìn Thẩm Ngạn Vân ngồi cạnh mình. Người này lại nổi con thần kinh chấp cheng gì thế? Cố tình chặn đường cô sao? Không thấy cô rất thích chiếc vòng cổ kia à? Nhưng mà năm trăm vạn... đúng là một con số trên trời! Hừ hừ hừ!!! Bàn tay nắm thẻ bài của Lâm Vi Lam bắt đầu toát mồ hôi, ánh mắt trừng trừng nhìn Thẩm Ngạn Vân như muốn phóng đao vào người anh vậy.

Vừa nghe thấy Thẩm Ngạn Vân gọi giá, tất cả mọi người đều ngậm miệng. Đại thiếu gia nhà họ Thẩm đã muốn thì có gì mà anh ta không chiếm được đâu? Bọn họ đừng nên xuất hiện cho đỡ mất mặt thì hơn.

Cô à vừa đấu với Lâm Vi Lam lúc này cũng giận dữ trừng mắt lườm Lâm Vi Lam một cái, hai mắt cũng như bốc lửa nhìn Thẩm Ngạn Vân. Thẩm đại thiếu gia đã muốn, sao à có thể tranh giành được! Dù Thẩm đại thiếu gia có muốn chính thân thể à, à cũng không từ chối ấy chứ. Xấu hổ ~ing!!!

Tà Khuru Nghi đứng cách đó không xa hơi siết chặt ly rượu trên tay, tròn mắt đen nhìn Thẩm Ngạn Vân hơi dao động, cuối cùng lại bắt đắc dĩ thờ ơ ra mặt hơi. Chuyện này đâu liên quan gì đến hắn, chỉ là, vì sao tại khoảnh khắc kia, hắn lại muốn lao ra giành lấy chiếc vòng cổ kia chứ? Do hắn uống quá nhiều sao?

Dương Bách Lợi vẫn luôn đứng bên cạnh Tà Khuru Nghi, lơ đãng nhìn về phía Lâm Vi Lam, trong mắt lướt qua tia sáng sắc nhọn, con gái nhà họ Lâm.

Lúc này, người dẫn chương trình vội lên tiếng: “Còn vị nào gọi giá nữa không?” Thấy toàn hội trường im ắng hẳn, người dẫn chương trình tiếp tục nói: “Năm trăm vạn lần thứ nhất, năm trăm vạn lần thứ hai, năm trăm vạn lần thứ ba. Đặt giá thành công!”

Tiếng vỗ tay như vỡ òa trong hội trường.

Thẩm Ngạn Vân tươi cười cầm chiếc vòng ngôi sao vĩnh hằng bước xuống khỏi sân khấu.

Ánh mắt mọi người nhìn Thẩm Ngạn Vân càng nóng rực hơn, nhất là đám phụ nữ. Thẩm đại thiếu gia sẽ tặng ngôi sao vĩnh hằng cho ai đây?

Cầm ngôi sao vĩnh hằng, Thẩm Ngạn Vân không quan tâm tới ánh mắt nóng rực của mọi người, đi thẳng tới trước mặt Lâm Vi Lam.

Nhìn ngôi sao vĩnh hằng ở trước mặt mình, Lâm Vi Lam há hốc mồm, ngăn người nhìn Thẩm Ngạn Vân, không nói được câu gì.

“Anh... cái này... cái này... anh...” Lâm Vi Lam lắp bắp. Tình huống này là sao?!

“Chiếc vòng cổ này rất hợp với em.” Nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Lâm Vi Lam, Thẩm Ngạn Vân cảm thấy vô cùng ảm ức. Anh đã thể hiện rõ ràng như vậy, chẳng lẽ cô nhóc này vẫn không cảm thấy gì sao?!

“Cho tôi à?” Lâm Vi Lam có cảm giác về mặt của mình lúc này thực sự rất ngu ngốc, nếu không, sao về mặt của Thẩm Ngạn Vân nhìn lại có vẻ khổ sở đến thế cơ chứ?!

“Anh... anh muốn theo đuổi tôi sao?” Hình như Lâm Vi Lam đã nhìn ra chân tướng thật sự. Nếu không, vì sao Thẩm Ngạn Vân lại luôn xuất hiện bên cạnh cô, mang đến những bất ngờ khiến cô vui sướng chứ?!

“Đương nhiên, chuyện rõ như ban ngày. Vậy câu trả lời của em là gì?” Hai mắt Thẩm Ngạn Vân sáng rực nhìn Lâm Vi Lam, chờ câu trả lời của cô, sự lo lắng được anh giấu kín, giấu thật sâu trong đáy mắt, khiến người khác không thể nhìn thấy rõ ràng.

“Tôi cứ nghĩ, anh muốn làm bỏ tôi, nên mới quan tâm tôi như vậy!” Lâm Vi Lam bối rối gãi nhẹ lên mặt, thản nhiên nói ra suy nghĩ của mình.

Thẩm Ngạn Vân tức đến suýt phun máu vào mặt Lâm Vi Lam. Làm bỏ cô à? Nhìn anh có vẻ giống người có khẩu vị nặng như vậy sao?!

Đám người vây xung quanh trượt chân, ngã trái ngã phải. Này em gái, em có cần hải hươc như thế không?!

Về mặt của cô ả vẫn luôn đối đầu với Lâm Vi Lam trở nên vô cùng dữ tợn, cực kỳ xấu bụng mà nguyên rủa Lâm Vi Lam: hồi xưa lúc tắm cho cô, chắc chắn mẹ cô đã làm cô ngã thẳng vào thùng nước tắm đúng không?! Sao có thể ngu ngốc đến thế cơ chứ?! Thẩm đại thiếu gia, trái tim mong manh như thủy tinh của em đây rất cần được anh an ủi! Anh hãy tránh xa cái cô Lâm Vi Lam bị mắc bệnh công chúa kia đi! Chiếc vòng cổ kia rất hợp với em mà, Thẩm đại thiếu gia, nếu không cần, cứ tặng em đi!!! TT^TT

Nhìn thấy mọi người đều bị lời nói của Lâm Vi Lam đốt cháy xém như sét đánh, Thẩm Ngạn Vân vội kéo Lâm Vi Lam chạy ra ngoài. Chờ đến khi bọn họ phản ứng lại nữa thì phiền chết mất!

Cô gái nhỏ Lâu Y Y nhìn theo bóng bọn họ, khóc không ra nước mắt. Quả nhiên anh Thẩm thích Vi Vi mà! Bạn cô không cần cô nữa rồi, hu hu hu! Nhưng cảm giác vui sướng, hạnh phúc cứ dâng lên trong lòng cô thế này là sao?! Vô lý!!!

Thẩm Ngạn Vân kéo Lâm Vi Lam chạy như điên đến nơi không có ai mới dừng lại.

Cô gái nhỏ Lâm Vi Lam giờ mới chậm chạp phản ứng lại, gỡ tay Thẩm Ngạn Vân ra, mắt nhìn Thẩm Ngạn Vân đầy vẻ cảnh giác, buông ra một câu cực kỳ phá hỏng không khí: “Này, anh kéo tôi đến đây làm gì?” Ở đây không có một bóng người, người này muốn làm gì chứ?!

Mặt Thẩm Ngạn Vân cứng lại. Dù anh có muốn làm gì, thì cũng phải có gan đi trộm hương cái đã. Thẩm Ngạn Vân cố gắng điều chỉnh nụ cười gượng gạo của mình, sau đó vô cùng dịu dàng, đeo ngôi sao vĩnh hằng lên cổ cho Lâm Vi Lam.

“...” Nhìn ngôi sao vĩnh hằng trên cổ mình, cô gái nhỏ Lâm Vi Lam ngây người, thật sự tặng cho cô sao?!

“Đẹp quá.” Thẩm Ngạn Vân nhìn Lâm Vi Lam nói, hai lỗ tai lại đỏ ửng lên thật đáng ngờ.

Lâm Vi Lam nhìn sợi dây chuyền trên cổ, rồi nhìn lại Thẩm Ngạn Vân, toàn thân vô cùng kích động, không khí thật không tồi chút nào, anh ấy sắp tỏ tình sao?!

Từ bé đến giờ, Lâm Vi Lam còn chưa được ai tỏ tình bao giờ! Những người đàn ông có ý với cô, sau khi thấy cô thể hiện khả năng bạo lực của mình, đều biến thành bạn bè tốt của cô, chuyện này khiến người ta nhức trướng đến mức nào chứ! TT^TT

Bị ánh mắt sáng rực của Lâm Vi Lam nhìn chằm chằm, mặt Thẩm Ngạn Vân liền đỏ bừng như đèn giao thông. Anh đảo mắt nhìn vòng quanh, buông một câu cực kỳ phá hoại cảm xúc: “Anh đưa em về!” Vừa nói xong, Thẩm Ngạn Vân đã vô cùng hối hận, trong lòng chỉ muốn khóc òa. Bầu không khí lúc này tốt như thế! Phải tỏ tình chứ. Nhưng mà... ngượng chết đi được, không mở miệng được huhuhu!!!

Lâm Vi Lam rưng rưng nước mắt nhìn Thẩm Ngạn Vân. Thật muốn quỳ xuống bái anh ta làm sư phụ luôn. Anh có dám tỏ tình với chị đây một lần không hả?!

Con người mạnh mẽ của cô vốn không cần nghĩ ngợi nhiều. Nhìn thấy hai lỗ tai đỏ bừng của Thẩm Ngạn Vân, mà xui quấy khiến thế nào, Lâm Vi Lam lại đột ngột đi tới phía trước, nói: “Thẩm Ngạn Vân, chúng ta quen nhau đi!”

Cái gì cơ?! Thẩm Ngạn Vân hoàn toàn ngây dại!

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Vừa nói xong, Lâm Vi Lam chỉ muốn che mặt mà khóc. Cái quý quái chết tiệt gì đây! Cậu vừa rồi tuyệt đối không phải do cô nói!!!

Cô tỏ tình, cô tỏ tình. Cô lại đi tỏ tình trước!!! Cái thế giới chết tiệt gì đây!!!

Phát triển cái kiểu quái gì thế này? Không phải thông thường là con trai phải tỏ tình trước hay sao? Cô muốn chơi cái trò khi gió gì đây?!

“...” Lâm Vi Lam vẫn luôn tự hào rằng da mặt cực dày, vội vàng đưa tay lên che mặt, rồi... chạy trốn. Mắt mặt quá đi mất.

Rốt cuộc Thẩm Ngạn Vân cũng kịp phản ứng, anh túm chặt lấy cái móng vuốt nhỏ của cô gái bé bỏng nhà họ Lâm đang định chạy trốn kia, nhìn cô nhóc xấu hổ đến mức muốn chui xuống đất, hai tay Thẩm Ngạn Vân càng siết chặt hơn, không cho cô cử động.

Em gái Lâm xấu hổ ngẩng đầu nhe răng dọa dẫm Thẩm Ngạn Vân: “Này, buông ra, coi chừng em đập anh đấy.”

“Em có đánh anh cũng không thả.” Thẩm Ngạn Vân chơi xấu. Anh mà buông tay, cô lại chạy mất thì làm sao bây giờ.

“Lưu manh.” Lâm Vi Lam trợn tròn mắt, cố gắng rút cái móng vuốt nhỏ của mình ra, nhưng không thể nào rút ra được.

“Có lưu manh anh cũng chỉ lưu manh với mỗi em.” Thẩm Ngạn Vân quyết định bất chấp tất cả, chơi xấu gì gì đó cũng được, thủ đoạn nào anh cũng dám dùng, chỉ cần giữ được Lâm Vi Lam lại là tốt rồi.

“Minh quen nhau đi, Vi Vi!” Đôi mắt đen, sáng như ngọc quý của Thẩm Ngạn Vân nhìn chăm chăm Lâm Vi Lam, sự dịu dàng trong đáy mắt khiến Lâm Vi Lam như muốn chìm đắm trong đó.

Bị Thẩm Ngạn Vân nhìn chăm chăm, Lâm Vi Lam cũng hơi ngượng ngùng, khẽ ho một tiếng, sau đó lại dùng giọng điệu cực kỳ chán ghét nói: “Anh có cần phải ngây thơ như thế không?” Anh là Thẩm đại thiếu gia cao quý, lạnh lùng, đẹp trai, sao có thể nói ra miệng mấy lời ngu ngốc đến thế này chứ. Mất hết cả hình tượng.

“Ngây thơ à? Anh không thấy thế!!!” Thẩm Ngạn Vân ngẩn người, hình như anh không theo kịp suy nghĩ của Lâm Vi Lam...

“Thôi được rồi, Thẩm đại thiếu gia, đưa cho em số điện thoại của anh!” Lâm Vi Lam quơ quơ cái ví trong tay, hơi nhú mày. Còn lâu cô mới nói cho Thẩm Ngạn Vân biết, ngày xưa cô đã hăm mộ và ghen tị đối với chuyện các bạn nữ cùng phòng ký túc xá buồn điện thoại buổi tối với bạn trai như thế nào đâu! Cô cũng rất muốn thử một chút xem cảm giác đó thế nào. Có điều, biểu hiện đầy bạo lực này của cô đã khiến tất cả trở thành mây bay ôi mây bay.

Sau khi hai người ù ù cạc cạc trao đổi số điện thoại xong, Thẩm Ngạn Vân tiễn Lâm Vi Lam quay lưng bước đi không một chút lưu luyến với anh, lẹ loi đây mặt đứng phát phơ trong gió, đây thực sự là một màn tỏ tình nát bét!

Thẩm Ngạn Vân vẫn đang rung rung nước mắt, vừa quay đầu lại đã thấy cậu em trai tốt Thẩm Vi Bạch nhà mình đứng đằng sau, đang ra sức nháy mắt ra hiệu cho mình. Sau đó, Thẩm Ngạn Vân nhìn thấy ngay mẹ của mình — Tiền Phương, một vị phu nhân hơn bốn mươi tuổi, cực kỳ xinh đẹp.

“Mẹ, sao mẹ lại ở đây?” Khóe miệng Thẩm Ngạn Vân cứng lại, khó khăn lắm mới có thể lên tiếng được. Đối với mẹ của mình, Thẩm Ngạn Vân chỉ có một chính sách duy nhất, trốn được thì trốn, không trốn được thì giả chết. Có điều, nhìn tình hình hiện tại, chắc chỉ có thể giả chết thôi.

Nhân lúc Tiền Phương không để ý, Thẩm Ngạn Vân hung dữ trừng mắt lườm Thẩm Vi Bạch một cái. Tên nhóc xấu xa này, mẹ đến cũng không báo cho anh một tiếng, muốn ăn đòn à?!

Thẩm Vi Bạch dùng ánh mắt vô tội nhìn anh trai nhà hắn. Hắn cũng bị tóm đến đây mà! Hắn cũng cực kỳ muốn chạy trốn áy!!!

“Vân Vân, con với em trai con đang lén lút kết hôn với nhau đấy à? Thế là không được đâu. Các con có thể công khai làm mà, mẹ đâu có ngại!” Nghe xem, nghe xem, đây là những lời mà một người mẹ có thể nói ra sao? Làm người ta tức đến thối cả ruột ấy.

Mặt Thẩm Ngạn Vân và Thẩm Vi Bạch đều cứng lại như cương thi, hai con người nhỏ bé đều đang gào thét trong lòng: “Mẹ yêu dấu của con, mẹ có thể đừng suốt ngày gán ghép anh em chúng con vào với nhau không? Chúng con thẳng mà, là thẳng đấy, muốn ngất mất!”

Đúng thế, Tiền Phương, là một hủ nữ hơn bốn mươi tuổi. Thật đáng thương thay cho bố Thẩm và anh em nhà họ Thẩm. Quan niệm của bà ấy hoàn toàn khác hẳn với lẽ thường, hỗn loạn ghép đôi đến mức khiến bố con nhà họ Thẩm đau đầu vô cùng tận.

Tiền Phương chớp chớp mắt, nhìn Thẩm Vi Bạch rồi lại nhìn Thẩm Ngạn Vân, rồi rầm nhú mày nói: “Nhưng đáng về vừa rồi của các con thực sự khiến trí tưởng tượng của mẹ bay cao mà!”

“Mẹ!” Thẩm Vi Bạch khề gằm lên, tức giận đến đỏ bừng mặt mũi, có điều, gương mặt ửng hồng này lại hấp dẫn chết đi được cơ! Ánh mắt của Tiền Phương lại bắt đầu đảo loạn lên, không biết đang nghĩ gì.

Thẩm Ngạn Vân không biết nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn mẹ mình. Anh sai rồi, thật sự sai rồi, mẹ anh đang cố tình trêu hai anh em nhà anh mới đúng!

“Mẹ biết rồi, biết rồi.” Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cậu con trai cả, Tiền Phương rất sáng suốt tạm dừng chủ đề kia lại, và hỏi sang chủ đề mà bà đang quan tâm hơn gấp mấy lần: “Cô bé đó là ai thế?” Cô nhóc đó nhìn không tồi, rất đáng yêu.

Đừng cho rằng hai mắt bà mù rồi nhé, cảm xúc vừa rồi của con trai bà, rõ ràng là yêu người ta rồi còn gì! Có điều, nếu là cô bé đó thì...

“Mẹ, mẹ phải đứng về phía con đây!” Thẩm Ngạn Vân không trả lời câu hỏi của Tiền Phương, mà chăm chú nhìn mẹ mình, sắc mặt nghiêm túc chưa từng có. Cửa nhà họ Thẩm cũng không để vào như lời đồn. Việc lựa chọn dâu rể của các gia tộc lớn đều vô cùng thận trọng, không phải Thẩm Ngạn

Vân sợ Lâm Vi Lâm không phù hợp với yêu cầu của nhà họ Thẩm, mà là anh không muốn cô phải chịu một chút áp lực nào. Dù sao, sẽ ở bên nhau cả đời là hai người bọn họ, chứ không phải nhà họ Thẩm.

Thẩm Ngạn Vân không ngờ mình đã lo nghĩ xa như vậy, anh khẽ cười, cô nhóc này chỉ có mấy ngày mà đã chiếm hết cả tâm trí của anh rồi. Quả nhiên là yêu mất rồi!

Nhìn nét mặt của cậu con trai cả, Tiền Phương không biết làm sao, đành hít sâu một hơi, không nói nên lời. Ông nội Thẩm đã tìm cho anh một người thích hợp nhất rồi, hôn nhân của các dòng họ lớn có nhiều khi không phụ thuộc vào mong muốn của bản thân.

“Mẹ không có ý gì đâu, nhưng mà, e là cô nhóc nhà họ Lâm kia không lọt được vào mắt của ông nội con.” Tiền Phương nhìn con trai, nói ra những điều cần phải nói. Dù tất cả bọn họ đều đồng ý, nhưng chỉ cần ông nội Thẩm không đồng ý... Một cuộc hôn nhân không được người lớn chúc phúc, sợ là cuộc sống của cô bé kia ở Thẩm gia sẽ rất khó khăn.

Thẩm Ngạn Vân nhìn gương mặt xinh đẹp của mẹ mình, kiên định nói: “Ông nội sẽ thích Vi Vi. Vi Vi là một cô gái tốt, mấy lời đồn đó chỉ là tin đồn thôi.”

“Dù là tin đồn, nhưng địa vị của nhà họ Thẩm cũng sẽ khiến áp lực của cô bé ấy tăng lên rất nhiều.” Tiền Phương khẽ lắc đầu. Thẩm Ngạn Vân là con trai bà, bà hiểu anh rất rõ. Nhìn thì có vẻ như rất dễ nói chuyện, nhưng có lúc lại vô cùng cố chấp khiến người khác không biết làm sao.

“Mẹ, mẹ không tin con sao?” Thẩm Ngạn Vân chăm chú nhìn Tiền Phương, chắc chắn hẳn không thể buông Vi Vi ra được.

“Mẹ luôn luôn tin tưởng con. Cho nên, mẹ sẽ luôn ủng hộ con.” Nhìn cậu con trai cả cố chấp, Tiền Phương cười bất đắc dĩ. Bà không ủng hộ hạnh phúc của con trai mình, thì ai sẽ ủng hộ đây. Hơn nữa, bà cũng không thích cái người mà ông nội Thẩm đã chọn cho Thẩm Ngạn Vân.

“Anh, em cũng ủng hộ anh. Cố lên, mau mau bắt chị dâu mang về thôi!” Thẩm Vi Bạch này giờ vẫn luôn đứng làm nền trang trí bồng cầm tay Thẩm Ngạn Vân, trong mắt hiện rõ vẻ hào hứng chờ xem kịch vui.

“Bốp” Tiền Phương đập thẳng vào đầu Thẩm Vi Bạch không chút khách khí, bà tròn tròn đôi mắt phượng, giận dữ mắng: “Tên nhóc xấu xa này, chuyện của anh còn chưa xong đâu! Ít gây chuyện cho bà đây nhờ.”

Thẩm Vi Bạch xoa xoa đầu, áp lực nhìn Tiền Phương, lặng lẽ rơi nước mắt! Mẹ ruột của con ơi, con trai thật sự không ức hiếp người khác mà! Thử nghĩ mà xem, không phải là hẳn chỉ có hạ quyết tâm kiếm một người đẹp, rồi âm mưu 419 với người ta một lần thôi sao?! Vậy mà không những bị người đẹp kia tát cho một bạt tai, lại còn khéo lúc nào không khéo, đúng lúc ấy lại bị mẹ hẳn bắt gặp được. Mà càng không khéo hơn nữa là mẹ hẳn và người đẹp kia còn quen biết nhau nữa chứ. Bởi vậy mới nói, xui xẻo đến như thế là cái số chết tiệt gì!?

Được mẹ ủng hộ, Thẩm Ngạn Vân bỗng chốc thấy hăng hái như đánh tiết gà, sức chiến đấu lập tức tăng đột biến.

Nhìn dáng vẻ ngốc đến chết đi được của ông anh trai nhà mình, Thẩm Vi Bạch lẳng lặng lườm anh một cái đầy khinh thường. Giờ thì hẳn tin rồi, con người ta cứ yêu là biến thành kẻ ngốc hết, chỉ số thông minh sụt giảm đến nghiêm trọng. Nhìn anh trai hẳn mà xem, ngốc đến cùng cực luôn.

“Đúng rồi, Vân Vân này! Con đừng có về nhà, mẹ sợ bố con sẽ phát hỏa mất.” Nghe Tiền Phương nói vậy, Thẩm Ngạn Vân tròn trố mắt. Mẹ ơi là mẹ, mẹ nói mấy lời này là có ý gì chứ? Tuy đây là sự thật, nhưng mẹ có cần phải nói trắng ra thế không?!

Việc anh làm hôm nay, e là đã truyền ra ngoài rồi, nhưng thế thì đã sao?! Vi Vi là người con gái anh yêu, anh muốn tất cả mọi người đều biết, khiến tất cả những kẻ đang có âm mưu rình mò Vi Vi phải tự biết thân biết phận mà cuốn xéo hết.

Cũng như giờ phút này, đối với hành động của Thẩm Ngạn Vân, mọi người xung quanh có người lo lắng hỏi thăm, cũng có người bắt đầu thay đổi đối tượng hợp tác, có người cười trừ, cũng có người tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Bố của Thẩm Ngạn Vân thật ra lại cực kỳ hứng thú với chuyện này, tiếc là dưới ánh mắt kỳ quái của vợ mình, ông cũng không dám thể hiện quá mức, chỉ có thể len lén điều tra mà thôi.

Khi bố Lâm nghe được tin tức này, ông và mẹ Lâm quay sang nhìn nhau. Có một số việc, bọn họ cũng không nên can thiệp quá nhiều, chỉ cần con gái của họ hạnh phúc là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Vì thời gian gấp gáp, công việc bận rộn, nên Lâm Thần Hàn không đến buổi đấu giá của nhà họ Dương. Có điều, việc làm của Thẩm Ngạn Vân đã lan truyền khắp giới thượng lưu. Lâm Thần Hàn oán hận chỉ biết đấm ngực, dậm chân, nghiến răng ken két, chỉ hận không thể moi tìm móc phổi ra mà thôi. Nếu hẳn đi, tên nhóc Thẩm Ngạn Vân kia làm gì có cơ hội chứ! Lúc ở Macao hẳn đã phát hiện ra tên nhóc kia có tâm địa bất lương rồi mà. Đáng giận!!! Hẳn không ngăn được rồi!!!

Vì thế, từ sau buổi tối hôm đó, Lâm Thần Hàn trông coi Lâm Vi Lam rất cẩn thận, nếu không phải là vì giới tính khác nhau, thì có khi Lâm Thần Hàn còn thẳng thừng chui vào ngủ chung với Lâm Vi Lam rồi.

Lâm Vi Lam cực kỳ khó sở nhìn ông anh trai tinh thần bắt đầu có vấn đề nghiêm trọng nhà mình, không thể không nói: “Anh, rốt cuộc anh muốn làm gì thế?!”

“Em gái à, anh nói cho em biết, em tránh xa cái tên Thẩm Ngạn Vân kia ra một chút cho anh. Tên nhóc đó rõ ràng là không thật lòng.” Lâm Thần Hàn cảm thấy hần đã thăng chức lên thành bố Lâm Vi Lam rồi. Bố Lâm, bố về hưu được rồi đấy!

“Đạ?!” Lâm Vi Lam thấy rất kỳ lạ, không biết vì sao anh trai mình lại có tâm lý bài xích đối với Thẩm Ngạn Vân như vậy. Thật lâu về sau, Lâm Vi Lam mới hiểu ra, cái cảm giác em gái trưởng thành vượt qua khả năng không chế của hần, nó gây vò con người ta thế nào!

“Vi anh của em lúc nào chẳng cư xử như thế khi muốn theo đuổi phụ nữ chứ!” Lâm Thần Hàn nói như chém đinh chặt sắt khiến bước chân của Lâm Vi Lam trượt đi, suýt nữa ngã nhào xuống đất. Anh trai ơi, anh có ngốc hơn được nữa không?!

“Vi thế, em gái ơi, tên nhóc kia chắc chắn có ý đồ xấu.” Lâm Thần Hàn nhìn chăm chăm em gái mình, nói ra những lời rất chính nghĩa.

Lâm Vi Lam chán nản ném cho hần ánh mắt đầy khinh bỉ. Không phải anh ta muốn theo đuổi cô sao? Cô đã tiên hạ thủ vi cường, bắt sống Thẩm Ngạn Vân vào trong tay rồi còn đâu. Cho nên là, nếu Lâm Thần Hàn mà biết được hành vi của em gái nhà hần, không biết hần có suy sụp đến mức quỳ rạp xuống đất không?

“Không được, dù sao em cứ cách xa cậu ta một chút cho anh. Cứ vậy đi!” Nhìn biểu cảm trên mặt em gái nhà mình, Lâm Thần Hàn vênh vênh vào vào, ngửa mặt lên trời, lúc lắc cái ‘eo thon nhỏ’, quay lưng đi mất.

“...” Lâm Vi Lam không còn biết nói gì. Chuyện này là thế nào đây?!

Lâm Thần Hàn muốn ngăn cản em gái hần gặp Thẩm Ngạn Vân, nhưng Lâm Vi Lam với khả năng chống giám sát tăng đột biến cho rằng, chuyện này cũng chẳng phải vấn đề gì lớn.

Một hôm nào đó, hai cái con người hẹn hò kia lại một nữa vượt qua tầng tầng lớp lớp phòng thủ của Lâm Thần Hàn, để gặp nhau.

Nhìn cô gái mà mình yêu, trong lòng Thẩm Ngạn Vân cảm thấy ngọt như chìm trong hồ mật vậy. Ngọt chết đi được. Nhưng nghĩ đến chuyện ngày mai anh phải rời khỏi đây, sự ngọt ngào lại dần biến thành vô cùng đau khổ.

Lâm Vi Lam cũng nhận thấy Thẩm Ngạn Vân không yên lòng, cô khó hiểu hỏi: “Em nói này, hôm nay Thẩm đại thiếu gia làm sao thế? Bị ai lục à?”

“Vi Vi” Thẩm Ngạn Vân rói rầm nhìn Lâm Vi Lam đầy vẻ xem thường. Anh đang làm công tác chuẩn bị bầu không khí thích hợp để nói đến việc chia xa, cô có thể đừng phá hỏng bầu không khí này rồi biến nó thành truyện cười như thế không?!

“Sao thế? Có chuyện gì?” Lâm Vi Lam cũng không phải cô ngốc, nhìn dáng vẻ của Thẩm Ngạn Vân rõ ràng là có chuyện mà?

“Vi Vi... Anh... có một số việc, e là không thể đưa em đến trường được.” Thẩm Ngạn Vân cực kỳ buồn bực vì không thể đưa Lâm Vi Lam đến trường. Vi Vi nhà anh đáng yêu như vậy, lỡ có người khác phái nào nhận ra điểm tốt của Vi Vi, không phải anh sẽ ngồi mà ôm mặt khóc hay sao?! Quan trọng nhất là, học viện cảnh sát thành phố X là một trường quản lý rất nghiêm ngặt.

“À, vậy anh nên chú ý một chút.” Lâm Vi Lam hơi ngần ngừ, rồi đưa tay vỗ vỗ vai Thẩm Ngạn Vân. Cô không hỏi không có nghĩa là cô không biết công việc của Thẩm Ngạn Vân. Người nhà họ Thẩm hầu như đều trong quân ngũ, Thẩm Ngạn Vân ở bên cô đã lâu, chắc cũng đã hết thời gian nghỉ phép rồi!

“...” Nhìn Lâm Vi Lam, Thẩm Ngạn Vân thật sự muốn rơi nước mắt. Em là bạn gái của anh cơ mà, em không quan tâm đến anh chút nào sao?!!!

“À...” Bị ánh mắt lên án của Thẩm Ngạn Vân nhìn chăm chăm, Lâm Vi Lam cũng hơi ngượng ngùng. Rõ ràng là cô rất biết điều, rất hiểu lòng người mà, sao lại dùng ánh mắt lên án đó để nhìn cô chứ?!

“Ồi dào, hay là sau khi em đến trường xong sẽ tới thăm anh được không? Dù sao ba hôm nữa là em đến trường rồi. Như vậy được không?” Có ông trời chứng giám, cô rất muốn làm một học viên tốt, không muốn làm mấy việc như thế đâu!

“Được, anh chờ em, Vi Vi!” Nhìn khuôn mặt cười đến là ngu ngốc của Thẩm Ngạn Vân, khóe miệng Lâm Vi Lam run lên. Bọn họ thật sự đang nói chuyện yêu đương, chứ không phải cô đang nuôi trẻ con đấy chứ?!

“Đúng rồi, anh sẽ dặn bạn anh để ý, quan tâm đến anh trai em.” Lúc Thẩm Ngạn Vân nói đến hai chữ quan tâm, hình như hơi nghiêng răng nghiêng lợi thì phải.

“Vây, cảm ơn anh.” Sao Lâm Vi Lam có thể không hiểu tâm trạng phức tạp của Thẩm Ngạn Vân chứ. Vì anh cô, mà mỗi lần họ muốn gặp nhau đều phải giành giành giật giật từng giây một, lắm lúc còn như đi đánh giặc ấy.

“Phải rồi, Vi Vi, chúng ta lên núi ngắm sao đi!” Quả thật là cũng hơi khó cho người đàn ông tên Thẩm Ngạn Vân này, để lấy lòng Lâm Vi Lam, chuyện gì

anh ta cũng có thể làm được.

Nhìn theo hướng tay Thẩm Ngạn Vân chỉ, Lâm Vi Lam nhìn thấy một chiếc xe đạp dựng cách đó không xa! Xe đạp á?! Lâm Vi Lam chớp chớp mắt, giấu đi chút ẩm ướt trong mắt. Cô chợt nhớ đến cảnh bố cô đi xe đạp, chở cô tới trường khi xưa... thoáng một cái mà đã vật còn người mất... A... sao tự dưng lại nghĩ mấy chuyện này chứ!

Lâm Vi Lam vội vàng điều chỉnh lại tâm trạng của mình, nhìn về mặt vui mừng của Thẩm Ngạn Vân, cô đột nhiên bật cười to đầy vui vẻ, khiến Thẩm Ngạn Vân hơi sững sốt. Hai người lập tức đi xe đạp đến ngọn núi nhỏ cách đó không xa.

Trên đỉnh núi, Thẩm Ngạn Vân và Lâm Vi Lam ngồi tựa vào nhau. Không ai nói gì, nhưng không khí ấm áp đã dần lan tỏa giữa hai người.

Trên không trung, những ngôi sao sáng lấp lánh trên bầu trời đêm, thỉnh thoảng lại có một ngôi sao băng lướt qua.

“Anh nghĩ, sau khi chết, người ta có thể thật sự biến thành sao băng không?” Nhìn bầu trời tối đen, Lâm Vi Lam đột nhiên lên tiếng phá vỡ sự im lặng này giờ. Bố, con gái rất ớn. Có phải bố đã tìm được mẹ rồi không?!

“Có lẽ vậy! Nếu người chết thật sự có thể biến thành sao băng, anh cũng không hy vọng chúng ta biến thành sao băng!” Thẩm Ngạn Vân nhìn Lâm Vi Lam đầy vẻ cưng chiều, rồi chậm rãi vòng tay ôm lấy vai cô.

“Vi sao?” Lâm Vi Lam không hiểu.

“Sao băng lướt qua bầu trời nhanh quá, nếu anh không bắt kịp em thì làm sao bây giờ?” Thẩm Ngạn Vân nhìn Lâm Vi Lam, nghiêm túc trả lời.

Lâm Vi Lam sững người, nhìn ánh mắt chân thật của Thẩm Ngạn Vân, cười mếu: “Nói nhăng nói cuội, em còn chưa sống đủ đâu!”

“Ha ha, đúng thế! Đương nhiên là nói bậy rồi, chúng ta còn trẻ mà!” Thẩm Ngạn Vân giấu đi cảm xúc trên mặt mình, nói hùa theo Lâm Vi Lam. Thực ra, mỗi lần đi thực hiện nhiệm vụ, anh luôn rất liều mạng. Hiện giờ anh cũng vẫn sẽ liều mạng như trước, nhưng anh sẽ nhớ rõ, ở đây còn có một người được anh nâng niu trong sâu thẳm trái tim mình. Anh không thể xảy ra chuyện gì được!

Lâm Vi Lam cũng không hiểu rõ tầm tính nguy hiểm trong công việc của Thẩm Ngạn Vân, nhưng hai người cũng không ai muốn tiếp tục đề tài này. Đêm nay họ chỉ tới đây để ngắm sao thôi.

“Ôi, mưa sao băng kìa! Mau ước đi!” Ngay khi nhìn thấy một ngôi sao băng tiếp theo lướt qua bầu trời, Lâm Vi Lam kinh ngạc, nhảy dựng lên. Từ trước đến giờ, cô vốn không có cơ hội được trải nghiệm mấy thú vui của các cô gái trẻ. Trong cuộc sống của cô, ngoài huấn luyện ra cũng chỉ có huấn luyện thôi, không có thời gian dành cho những thứ này. Nhưng hiện giờ, rốt cuộc cô cũng có thể giống các cô nữ sinh bình thường, hét to lên ước nguyện với sao băng rồi...

Trong mắt Thẩm Ngạn Vân tràn ngập vẻ cưng chiều nhìn dáng vẻ của Lâm Vi Lam. Anh đã tham khảo rất nhiều chuyên gia, tra tìm bao nhiêu tài liệu mới xác định chắc chắn được tối nay sẽ có mưa sao băng. Quả nhiên đã khiến Vi Vi thích thú.

Ước nguyện xong, Lâm Vi Lam thả hai tay xuống, ngồi cạnh Thẩm Ngạn Vân. Cô không dám nhìn thẳng vào ánh mắt quá cưng chiều của Thẩm Ngạn Vân, chỉ chậm rãi dựa đầu vào vai anh, khoe môi cong lên. Cô sẽ không nói cảm ơn, nhưng tối nay cô thật sự rất vui, chưa bao giờ vui như thế.

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, bên quân đội đã gửi thông báo về, ngày Lâm Thần Hàn nhập ngũ cũng đã được xác định. Lâm Thần Hàn tạm biệt bố Lâm, mẹ Lâm, nhìn cô em gái càng lớn càng xinh đẹp [?] của mình, thật sự chỉ muốn đá bay cái tên Thẩm Ngạn Vân đi. Ngay trước khi đi, hắn vẫn còn vừa nháy mắt vừa lải nhải, ân ân ý ý nhắc nhở cô phải cách xa cái người tên Thẩm Ngạn Vân một chút.

Lâm Vi Lam bức bối nhìn anh trai nhà mình, chỉ muốn đạp thẳng một cước tiễn hắn lên xe thôi. Anh trai, anh dài dòng vừa thôi. Có nhìn thấy mặt bố rất nghiêm túc không hả?! Cuối cùng, bố Lâm không chịu được nữa, liền đạp thẳng vào cửa xe, Lâm Thần Hàn mới tạm ngừng được cái màn dài dòng thiên thu bất tận này.

Nhìn Lâm Thần Hàn đã đi xa còn không thôi vẫy tay, Lâm Vi Lam khẽ cười. Nhân vật phản diện rác rưởi Lâm Thần Hàn trong nguyên tác đã thay đổi rồi. Bây giờ hắn là một quân nhân, sau này hắn sẽ là người tốt.

Vì sau khi Lâm Thần Hàn nhập ngũ vài ngày cũng là ngày khai giảng của Lâm Vi Lam, Thẩm Ngạn Vân lại vì có công việc riêng nên phải về thành phố X trước, vì thế, mấy ngày này, Lâm Vi Lam chỉ tập trung thu dọn đồ đạc của mình, nhân tiện cùng Lâu Y Y và một số người bạn đã đổ vào các trường đại học như ý muốn đi đập phá một trận điên cuồng, cuối cùng cũng khiến Lâm Vi Lam thỏa mãn được sự tiếc nuối thời thanh xuân trong kiếp trước.

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Học viện cảnh sát của thành phố X đúng là một ngôi trường lớn! Nhìn cánh cửa mang hơi thở từ xa xưa, Lâm Vi Lam thoáng thất thần.

Sau đó, cô thầm cười khở, vừa rồi cô lại đột nhiên xuất hiện cảm giác nhiệt huyết sôi trào nữa chứ! Vô lý! Nhìn đám trai xinh gái đẹp bước xuống từ những chiếc xe hơi sang trọng, Lâm Vi Lam lặng lẽ lắc đầu, chờ đến khi bắt đầu huấn luyện quân sự, chỉ e các vị thiếu gia, tiểu thư này sẽ phát khóc mất. Mỗi một đợt huấn luyện quân sự có khác nào lấy mạng người ta đâu!

Sau khi tới trường, Lâm Vi Lam đã đuổi lái xe của nhà họ Lâm về. Vừa đến trường, đừng nên để người khác chú ý tới thì hơn.

“Vi Vi!” Lâm Vi Lam giật mình quay đầu, đập ngay vào mắt cô là vẻ mặt vô cùng khó chịu của Lâu Y Y, Lâm Vi Lam kinh ngạc, không phải cô nàng này đổ vào trường nghệ thuật sao? Sao lại đến trường này?!

“Mẹ mình quá đáng cực kỳ luôn! Lén lút sửa nguyện vọng của mình, quá đáng, quá đáng, quá đáng chết đi được!” Lâu Y Y không thèm quan tâm mình đang đứng giữa cổng trường, cứ ôm chặt lấy Lâm Vi Lam rồi than thở. Tuy lúc đăng ký nguyện vọng, vì Lâm Vi Lam nên cô cũng kiểm tra thể năng (khả năng vận động của cơ thể), nhưng đây đâu phải là lý do để mẹ cô sửa nguyện vọng của cô chứ!

Nhìn mọi người đang chỉ chỉ trỏ trỏ hai người họ, Lâm Vi Lam ôm trán, một tay kéo hành lý, một tay kéo Lâu Y Y, đi vào trong trường. Họ dừng nên đứng trước cửa trường mà dọa người ta thì hơn.

Nghe Lâu Y Y oán trách, Lâm Vi Lam vô cùng đau đầu, thật đáng thương cho lòng cha mẹ!!! Liệu vị đại tiểu thư Lâu Y Y này có thể suôn sẻ mà tốt nghiệp trường này không đây? Cô thật sự rất băn khoăn, không hiểu rốt cuộc đi Lâu nghĩ thế nào chứ?!

“Mình ở khoa khoa học kỹ thuật hình sự, cậu thì sao?” Lâm Vi Lam nhìn chuyên ngành được ghi trên giấy báo nhập học, quay sang nhìn Lâu Y Y đang dựa sát vào người mình, lời kéo thế nào cũng không chịu buông. Còn về chuyên ngành của mình, Lâm Vi Lam thực sự không còn chút hy vọng nào hết! Cái điên khùng chết tiệt gì đây? Thế này thì cô phải làm cảnh sát hình sự à?!!!

Lâu Y Y không thèm để tâm tới câu hỏi của Lâm Vi Lam, tiếp tục làm ố c sên, dù Lâu Y Y cô không thích trường này, nhưng dưới sự áp bức của mẹ mình, cô cũng không dám bỏ trốn giữa đường. Vì sao cô lại không dám chạy trốn chứ? Bực chết đi được!!!

“Này, dù sao cũng đã đến đây rồi, bà cô nhà cậu hết hy vọng đi!” Nhìn Lâu Y Y đang rúc vào ngực mình, Lâm Vi Lam bắt đầu dỗi ném cho cô một cái nhìn khinh khinh. Chuyện mà mẹ Lâu Y Y đã quyết định, thì dù bố Lâu cũng không thay đổi được! Phụ nữ mạnh mẽ gì đó, thật sự rất độc tài!!!

“Không muốn không muốn đâu! Mình chưa từ bỏ ý định đâu!” Lâu Y Y vùi đầu vào cổ Lâm Vi Lam, sống chết không ngẩng đầu lên.

Lâm Vi Lam không biết làm sao, đành phải rút tờ giấy thông báo nhập học của Lâu Y Y ra, vừa nhìn vào, cô suýt nữa trượt chân ngã đập mặt xuống đất.

“Lâu... Lâu... Y Y...” Lâm Vi Lam nói lắp bắp.

“Cậu sao thế?” Lâu Y Y ngẩng đầu, khó hiểu nhìn Lâm Vi Lam. Có chuyện gì mà khiến mặt Vi Vi run hết cả lên thế kia?!

“Pháp y... pháp y đây!!!!” mắt Lâm Vi Lam trợn trừng như muốn rơi ra khỏi眶 mắt. Lâu Y Y và Pháp y à?!!! Đó là hai thứ nằm bên hai bờ biên giới đây! Lâu Y Y là một thực nữ đúng tiêu chuẩn luôn, vậy mà bắt cô ấy cầm mấy cánh tay cẳng chân gãy lìa này nọ à... hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi!

“Cái gì?” Lâu Y Y lập tức hồi phục sinh lực, giật tờ thông báo trong tay Lâm Vi Lam, trợn trừng mắt đọc... trợn trừng lên... hai chữ pháp y vẫn không biến mất. Tiếp tục trợn... vẫn không biến mất!!!

“Ôi trời đất quỷ thần thiên địa ơi...” Lâu Y Y bất chấp hình tượng của mình, gào lên giữa sân trường! Pháp y à!!! Cô không muốn không muốn không muốn đâu!!!! Mẹ thật quá độc ác, độc ác, độc ác mà! Aaaaaa!!!!

Lâm Vi Lam nhanh chóng bước đi, tránh xa Lâu Y Y. Cô không biết người này, không biết người này!

Lâm Vi Lam dùng tốc độ nhanh nhất để đăng ký nhập học, rồi dùng vận tốc ánh sáng kéo hành lý của mình phi về phía ký túc xá. Cô không biết cái người tên Lâu Y Y đáng sợ kia!!!

Lâm Vi Lam được phân vào phòng A#303. Chỉ cần đẩy cửa phòng là có thể nhìn hết được cách sắp xếp bố trí trong phòng. Đây là một gian ký túc xá cho bốn người, bên trên là giường ngủ, dưới là tủ quần áo, bàn máy tính, thiết kế rất hợp lý, cũng rất ấm cúng. Người trong phòng vẫn chưa đến, Lâm Vi Lam tự tìm giường của mình, chiếc giường ngay cạnh cửa sổ, một vị trí không tồi, tầm nhìn thoáng đãng khiến cô cực kỳ thích thú. Ném đồ đạc lên, Lâm Vi Lam bắt đầu trải giường chiếu.

Vừa trải được một nửa, thì có người đẩy cửa bước vào phòng. Người vừa vào dường như không nghĩ trong phòng đã có người, liền đứng ngẩn ra nhìn Lâm Vi Lam không nói gì.

“A! Chào cậu, tôi là Lâm Vi Lam.” Là một người thường xuyên ở ký túc xá, Lâm Vi Lam phản ứng đầu tiên, vội vàng chào hỏi.

“Bảo Trân!” Nhìn Lâm Vi Lam đang quỳ gối trải giường chiếu, người kia lạnh lùng buông ra hai chữ, rồi không thèm đếm xỉa gì tới Lâm Vi Lam nữa, tìm giường của mình, bắt đầu trải ga giường.

Lâm Vi Lam sờ sờ mũi, cô nàng này khí phách quá đi mất! Rất lạnh lùng, rất tàn bạo!~~~~

Còn không chờ cho Lâm Vi Lam sùng bái xong, thì cửa phòng lại lần nữa được mở ra, sau đó... Lâm Vi Lam chỉ muốn lao đầu vào tường.

“Cô Lâm! Có duyên quá! Cô cũng học trường này à?!” Cô nàng Dương Nham Du với hào quang tứ phía, dùng vẻ mặt cực kỳ thực nữ cười nói chào Lâm Vi Lam.

Cả hai người đều không nhìn thấy mặt Bảo Trân lóe lên và chán ghét ngay sau khi nghe Dương Nham Du cất lời chào.

Dương Nham Du, cô có thể cách xa chị đây ra một chút không hả? Lâm Vi Lam nhìn thấy Dương Nham Du mà khổ sở phát khóc luôn. Sao trồn cũng không trồn nổi thế này?! Xoắn ruột quá đi mất!

“Cô Dương cũng học trường này à?” Lâm Vi Lam hỏi với vẻ không chắc chắn. Sau khi nhận được cái gật đầu của Dương Nham Du, Lâm Vi Lam thực sự muốn quỳ lạy cái nguyên tác luôn, chuyện này là thế nào thế nào thế nào đây?!!! Lâm Vi Lam cố gắng suy nghĩ rồi lại suy nghĩ, rốt cuộc cũng nhớ ra, cô ả này thật ra còn nhỏ hơn Lâm Vi Lam một tuổi nữa... Sắc máu mất thôi! Thánh mẫu cái chết tiết gì đó quả nhiên là luyện từ nhỏ mà ra sao?! Mẹ kiếp, bé như thế mà đã ư ư a với Tả Khuru Nghi à?! Tội gục với bà mất thôi, tác giả... bà đúng là thiên tài!!! Bê đũa bé này bị rối loạn tính thần rồi!

“Gọi mình là tiểu Du đi! Gọi cô Dương nghe xa lạ quá, hơn nữa, chúng ta là bạn học mà!” Dương Nham Du quả không hổ là nữ chính, hào quang bắn ra bốn phía, không ai có thể kháng cự nổi. Lâm Vi Lam suýt nữa thì bị đấm hào quang kia chọc mù cả hai mắt. Cái em gái nhà cô, chẳng lẽ cô không biết chị đây không hề muốn tiếp xúc thân cận với cô nên mới không gọi tên cô hay sao hả?

“Vậy cậu gọi tôi là Vi Vi đi! Gọi cô Lâm tôi nghe cũng không thấy thoải mái. Ha ha!” Lâm Vi Lam cố kéo khóe miệng, nặn ra một nụ cười cứng ngắt, không khí trở nên vô cùng gượng gạo. Lâm Vi Lam lặng lẽ ôm mặt, đối với nữ chính thánh mẫu Bạch liên hoa, cô thật sự không biết nên nói gì nữa!!!

“Ôi trời ơi, mệt chết mất. Hừ hừ...” Lâu Y Y hoàn toàn không thèm để ý đến hình tượng thực nữ của mình, kéo vali to bự bước vào cửa phòng. Nhìn người đang đứng chắn ở cửa, cô chẳng thèm nghĩ ngợi gì, quát luôn: “Này, ai đấy hả? Mau nhường đường cho chị mau lên. Mệt chết chị mất!”

“Y Y!” Nghe tiếng quát giận dữ như sư tử rống của Lâu Y Y, Lâm Vi Lam ngẩn người, Lâu Y Y, cậu bị người ta nhổ lông đấy à?!

“Lâm Vi Lam, cậu lại dám bỏ rơi chị đây không thèm để ý! Quá đáng vừa thôi!!!” Lâu Y Y liếc mắt đã nhìn thấy ngay Lâm Vi Lam đang nằm trên giường, liền nhảy dựng lên như bị nhổ lông.

Nhìn Lâu Y Y đã hoàn toàn bùng nổ, Lâm Vi Lam lặng lẽ đưa tay quạt mồ hôi trên trán, cười gượng gạo. Lâu Y Y đứng là rất thực nữ, nhưng đã bùng nổ một cái thì hoàn toàn biến thành một người khác, mười phần mười mang dáng vẻ của một nữ vương, cô không nên xông vào tìm xui xẻo thì hơn.

Sợ sau này Lâu Y Y lại tính toán nợ cũ nợ mới, Lâm Vi Lam vội vàng trải giường chiếu giúp Lâu đại tiểu thư.

Giường của Dương Nham Du là do người giúp việc mà cô ta đưa tới chuẩn bị hộ. Phải nói rằng, với địa vị của cô tiểu thư nhà họ Dương, Dương Bạch Lợi thực sự đối xử rất tốt với cô con gái này.

Nhìn người giúp việc chuẩn bị giường chiếu giúp Dương Nham Du, Lâu Y Y cười lạnh, không thèm để ý đến cô ta. Lâm Vi Lam chỉ nhún vai bàng quan trước mọi hành động của Dương Nham Du, chính sách tránh xa nữ chính phải thực hiện thật triệt để, nếu không, bốn năm học này của cô sẽ cực kỳ vất vả.

Đối với bầu không khí lạnh băng như đây người ta ra xa ngàn dặm của Bảo Trân, cả ba người không ai dám bắt chuyện với cô ta. Chỉ đến gần một chút có khi đã bị lạnh chết người rồi, ai dám tới gần chứ.

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Ngày mai trường học mới chính thức khai giảng, tất cả mọi người đều là lần đầu tiên gặp nhau, hơn nữa, còn phải học chung bốn năm, nên đương nhiên cũng muốn tìm hiểu lẫn nhau một chút.

Sau buổi trưa, cả lớp tổ chức một buổi sinh hoạt lớp nho nhỏ. Giáo viên chủ nhiệm lớp Lâm Vi Lam là một người đẹp vô cùng hài hước, tên là Đường Yên Nhiên. Một cái tên rất cổ điển, nhưng phong cách lại hoàn toàn chẳng liên quan gì tới cái tên. Dáng vẻ mạnh mẽ đó của cô ấy, khiến Lâm Vi Lam nhìn mà đổ mồ hôi lạnh rùng rùng, đúng là không hổ danh giáo viên của học viện cảnh sát! Quá khí phách, thực sự, thực sự rất khí phách! Nhìn vẻ mặt khổ sở vì bị áp bức mà không dám nói ra miệng của cả lớp là biết ngay! Bị giao nhiệm vụ đi mượn quần áo, Lâm Vi Lam đành phải ôm quần áo của cả lớp phát hết một lượt, vừa về đến ký túc xá, cô nằm vật xuống giường, không muốn nhúc nhích nữa.

Lâu Y Y cầm bản vẽ phác thảo của mình, nhìn Lâm Vi Lam nằm bẹp trên giường, bĩu môi: “Vi Vi, cậu kém quá đấy!”

“Cậu cứ thử làm xem cậu có thành bả không?” Lâm Vi Lam còn chẳng có sức mà khinh bỉ cô ấy, một chết cô mất thôi.

Nằm một lúc, Lâm Vi Lam mới thức giấc: “Hai người kia đâu?” Đến giờ này rồi, các lớp học hầu như đã tan hết, sao Dương Nham Du và Bảo Trân vẫn chưa về?

“Hừ, Bảo Trân thì mình không biết, còn Dương Nham Du à? Được một anh chàng rất đẹp trai, rất rất đẹp trai, rất rất phong độ gọi đi rồi.” Nhắc đến người đàn ông kia, Lâu Y Y bĩu môi, người đàn ông đó cực kỳ đẹp trai, tiếc là không có mắt, lại đi mê mẩn cái cô ả Dương Nham Du giả tạo kia.

Người đàn ông rất đẹp trai, rất phong độ à? Là ai nhỉ? Trong đầu Lâm Vi Lam hiện lên tên một người, nhưng cô cần phải xác nhận lại đã.

“Y Y, cậu biết người đàn ông đó không?” Là tiểu thư nhà họ Lâu, không thể nào không biết. Hơn nữa, người đàn ông đến tìm Dương Nham Du cũng không thể là người bình thường. Người con gái như Dương Nham Du sẽ không cho phép người đàn ông không có năng lực ở bên cạnh cô ta.

“Mình biết cậu sẽ hỏi mà. Cho nên, mình đã điều tra ra người kia rồi! Kết quả là... cực kỳ bất ngờ luôn nhé!” Lâu Y Y đặt bàn vẽ phác thảo xuống, mắt híp lại thành hai đường chỉ, cong môi cười nói, trong mắt còn như lóe sáng lên.

“Y Y, thật ra, cậu nên tiếp tục giả vờ thực nữ đi.” Coi như Lâm Vi Lam đã hiểu rõ Lâu Y Y, cô nàng này rất biết cách ra vẻ, trước giờ chỉ toàn giả vờ giả vẹt để lừa cô thôi. Còn thật ra, cô nàng ấy là một bà hoàng cực kỳ nóng tính, thực nữ gì đó hả, chỉ là cái vỏ thôi, là cái vỏ thôi!

“Thực nữ á?” Lâu Y Y cười mỉa mai: “Giả vờ mười mấy năm, mình chịu đựng đủ rồi. Nếu mẹ mình đã dám đẩy mình đến trường này, thì mình cũng dám lột lớp vỏ bọc thực nữ đó ra!” Không phải cô muốn giả tạo, mà là trong gia tộc của cô không cho phép cô được can quấy không nề mặt ai.

“Được rồi! Hy vọng đến lúc đó di sẽ không khóc.” Lâm Vi Lam đầu hàng. Cô nhóc Lâu Y Y kia rất độc mồm độc miệng, cô không nên chọc vào thì hơn.

“Vi Vi, cậu nên cẩn thận chút thì hơn. Mình vẫn có cảm giác Dương Nham Du kia có ý đồ không tốt. Nhất là người đàn ông nhà họ Tạ kia ấy.” Lâu Y Y cũng không muốn nói nhiều đến chuyện của mình, nên nói sang chuyện khác. Cô khẽ cười phì một tiếng khi nghĩ về chuyện vừa xảy ra hôm nay. Dương Nham Du quả thật đã coi cô như quả hồng mềm, đúng là không biết tự lượng sức.

“Tà Khuru Nghị à?” Lâm Vi Lam kinh ngạc nhìn Lâu Y Y, nhận được cái gật đầu của Lâu Y Y, Lâm Vi Lam thật sự muốn lật bàn. Hai người kia tại sao cứ nhất định phải ở bên cạnh nhau thế? Cô thực sự báỉ phục nguyên tác mà.

“Đúng rồi, Vi Vi, cậu nghĩ lai lịch của Bảo Trân kia như thế nào? Toàn thân cô ấy tỏa ra loại khí lạnh đến thấu xương, mình áp lực chết đi được ấy!” Lâu Y Y lại cầm bàn vẽ lên, nhìn tới nhìn lui, miệng vẫn không ngừng hoạt động, không quên thắc mắc vấn đề của mình. Tuy cô rất muốn điều tra một chút, nhưng cứ nghĩ đến khuôn mặt lạnh băng của Bảo Trân, Lâu Y Y lại bất giác rung mình, thôi đừng làm thì hơn!

Trong bốn người cùng phòng, chỉ có lai lịch của Bảo Trân là hai người không biết chút gì hết. Nhưng đối mặt với một Bảo Trân lúc nào cũng tỏa ra khí chất lạnh băng, ba người còn lại đều không dám hỏi gì nhiều.

Như nữ vương ấy! Cô nàng Lâu Y Y thực sự rất sùng bái Bảo Trân. Nếu không phải cô ta quá lạnh lùng, thì với tính cách của Lâu Y Y, cô nàng đã bám lên người cô ta rồi.

“Sao mình biết được!” Lâm Vi Lam ném cho Lâu Y Y cái nhìn xem thường. Nội dung của câu chuyện đã không thể sử dụng được nữa rồi, bắt đầu xuất hiện những nhân vật mà cô chẳng hề biết là ai.

Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo tới, vừa nhắc đến nữ chính, Dương Nham Du đã mang khuôn mặt đỏ au bước vào phòng.

Lâu Y Y đặt bàn vẽ xuống, trợn mắt há mồm nhìn gương mặt đỏ đến cắt ra máu của Dương Nham Du. Đây, còn chưa đến đêm đâu nhé, chỉ đi ra ngoài có một chút mà về mặt đỏ tía tai thế kia là sao hả?!

Lâm Vi Lam không nói gì, kéo chăn đắp lên người. Đi gặp Tà Khuru Nghị, lại đỏ mặt quay về, bọn họ bàn bạc chuyện gì chứ? Đừng trách Lâm Vi Lam nghĩ nhiều, chỉ cần Tà Khuru Nghị và Dương Nham Du ở cùng với nhau là đã có vấn đề lớn rồi. Nhà họ Lâm và nhà họ Dương vừa là đối tác làm ăn, lại cũng là đối thủ cạnh tranh, hơn nữa, dã tâm của Tà Khuru Nghị chưa bao giờ nhỏ...

Nhìn hai người trong phòng, mắt Dương Nham Du hơi lóe lên, lúc nhìn thấy Lâm Vi Lam nằm trên giường, mắt cô ả lại mang chút oán hận khó hiểu, sau đó mới lên tiếng: “Vi Vi, ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu huấn luyện quân sự, không biết mình có vượt qua được không nữa!” Giọng nói của Dương Nham Du mềm mại, dịu dàng, kết hợp với tư thế hai tay vòng qua đùi bây giờ, khiến người ta vừa nhìn đã cảm thấy muốn bảo vệ.

Lâu Y Y chường mắt nhất là đáng về kịch côm giả tạo này của Dương Nham Du, liền lườm cô ả rồi châm biếm: “Hay là, Dương đại tiểu thư xin phép miễn huấn luyện đi vậy! Chúng tôi cũng sẽ không chế nhạo người được nuông chiều từ bé như cô đâu!”

Giọng điệu của Lâu Y Y khiến Dương Nham Du gần đến trắng bệch mặt, oán hận trừng mắt nhìn Lâu Y Y, khóe miệng cố gượng cười nói: “Y Y, cậu thật khéo đùa, giáo viên chủ nhiệm làm sao đồng ý được chứ!”

“Này! Tôi với cô không thân, đừng gọi thân thiết như vậy!” Lâu Y Y không hề để cho Dương Nham Du chút thể diện nào.

Thấy hai người như sắp cãi vã, Lâm Vi Lam vội lên tiếng: “Huấn luyện quân sự cũng không quá vất vả đâu. Cũng muộn rồi, chúng ta mau nghỉ sớm đi!” Lâm Vi Lam rất băn khoăn, có trời mới biết vì sao lần đầu tiên nhìn thấy Dương Nham Du, Lâu Y Y đã vô cùng ghét cô ta, rồi liên tục đối đầu với cô ta

như thế.

Nghe Lâm Vi Lam nói vậy, Lâu Y Y suýt thì đập đầu vào tường, lẳng lặng ôm trán nhìn Lâm Vi Lam không nói gì. Cậu có biết chín giờ tối thực sự rất sớm không hả?

Đúng lúc này, cửa phòng lại bị một lực lớn đẩy mạnh ra, bóng dáng của Bảo Trân liền xuất hiện trước mắt mọi người.

Bảo Trân mang luồng khí lạnh băng của mình bước vào phòng, xen lẫn vào bầu không khí không tự nhiên trong phòng, khiến toàn bộ bầu không khí lúc này trở nên vô cùng kỳ quái.

Lâu Y Y rụt cổ, lạnh chết đi được!

Dương Nham Du nhìn Bảo Trân, khóe miệng hơi giật giật, nhưng cũng không nói gì, quay ra thu dọn đồ đạc của mình.

Lâm Vi Lam hơi nheo mắt nhìn Bảo Trân. Cô gái này rất kỳ lạ, con người cô ấy lạnh lùng đã đành, giờ còn đi đánh nhau nữa. Vết máu ứ đọng ở khóe miệng cô ấy rõ như vậy, sao cô có thể không nhìn ra được chứ. Cô đã từng bị thương như thế này nhiều rồi.

Liếc thấy di động của mình lóe sáng, Lâm Vi Lam nhún vai với Lâu Y Y rồi nằm xuống, cô cũng không muốn can thiệp quá nhiều vào chuyện của Bảo Trân.

Nhìn tin nhắn trên màn hình di động, cô gái nhỏ Lâm Vi Lam vô cùng vui vẻ, mặt hớn hở như nở hoa. Rốt cuộc cô cũng cảm nhận được cảm giác nằm ký túc xá nhắn tin với bạn trai rồi. Cô còn lâu mới chịu thừa nhận cô thực sự rất muốn trải nghiệm chuyện này.

Lâu Y Y ở phía đối diện bĩu môi nhìn Lâm Vi Lam cười đến vô cùng ngu ngốc kia. Nhìn cái bộ dạng đó, chắc chắn là đang tán gẫu với Thẩm đại thiếu gia rồi! Thật đáng thương cho một anh chàng đẹp trai phong độ nhường ấy, lại đi ngã gục trong tay Lâm Vi Lam. Quả là nghiệp chướng mà!!!

Lâm Vi Lam và Thẩm Ngan Vân nói không ít chuyện, đương nhiên cũng không bỏ sót chuyện của ba người trong phòng ký túc xá. Cuối cùng, cô mang nụ cười tươi trên khóe môi, chìm vào giấc ngủ, cũng nhân tiện mang theo cả mấy chục ánh mắt khinh bỉ của Lâu Y Y.

Đáng thương cho Thẩm đại thiếu gia, lúc nghe tới tên Bảo Trân, nhớ tới cô gái nhỏ nhà ông chú, toàn thân anh lại run cầm cập.

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Việc đầu tiên khi nhập học ở mỗi trường đại học là huấn luyện quân sự. Đúng ngày, đúng giờ, các vị sinh viên đều phải tới nơi tập trung.

Trên sân tập, từng tốp năm tốp ba sinh viên tụ lại một chỗ. Dù sao, họ cũng sẽ phải học chung với nhau bốn năm, nên tìm hiểu nhau trước một chút cũng tốt, nhìn chỗ nào cũng thấy sinh viên vui vẻ nói cười.

Lúc Lâm Vi Lam bước vào, cô chỉ muốn tìm một vị trí nào đó không gây sự chú ý để đứng. Với tính cách của Lâu Y Y, nhất định cô nàng sẽ muốn đi tìm bạn học mới để buồn dưa lê tán gẫu cho vui vẻ. Có điều, khi vừa nhìn thấy Dương Nham Du, mặt Lâu Y Y đen lại, giận dữ không thèm bước tới nơi nổi nằng gì nữa.

Nghe Lâu Y Y lẩm bẩm trong miệng, Lâm Vi Lam bắt đầu dĩ xoa trán, đối với nữ chính, cô luôn có suy nghĩ cách xa cô ta được bao nhiêu thì hay chừng ấy, ai có nói gì cũng kệ thôi. Lâu Y Y thì chỉ vì nhìn cô ta không vừa mắt, nên đương nhiên không thèm nể mặt gì cô ta cả.

Ngay khi cánh tay ngọc ngà của Lâu Y Y định vươn về phía đó, một tiếng còi vang lên, sau đó, năm sáu người lính bước ra, tập hợp hết đám sinh viên đang đứng lộn xộn trong sân tập lại.

Trên thao trường rộng lớn, chỉ có ba đội ngũ, mỗi đội ngũ đều đứng thành một hình vuông vắn, tất cả đều ngẩng cao đầu, không thể giấu được vẻ kích động trên mặt! Đây chính là đại học của bọn họ!!!

Nhìn ba người đứng cách đó không xa, khóe miệng Lâm Vi Lam co rút, thật tốt thật mạnh mẽ cái rắm ấy! Chuyên ngành của họ hoàn toàn không giống nhau, thì làm sao học cùng nhau được chứ!!! (^ _ ^)#

Có điều, nhìn vị huấn luyện viên mặt đen như mực đứng ở phía trước, mặt Lâm Vi Lam càng vắn vẹo hơn. Nhớ đến những gian khổ năm đó từng phải chịu, cô thật sự không ngờ đến giờ còn phải gặp lại lần nữa... Cô có thể giả vờ ngất xỉu được không???

“Tôi họ Hà. Các bạn có thể gọi tôi là huấn luyện viên Hà. Trong nửa tháng tới đây, tôi sẽ phụ trách việc huấn luyện khả năng vận động cơ thể cơ bản của các bạn. Các bạn không cần phải biết gì hết, chỉ cần phục tùng mệnh lệnh là được. Nghe rõ chưa?” Giọng nói trầm thấp, thô ráp vang lên từ miệng vị huấn luyện viên kia, mang theo cả độ nóng đến kỳ lạ, khiến nhiệt huyết trong lòng mọi người bất giác bị đẩy lên, tất cả đều gào lên rất to: “Nghe rõ!”

“Chưa ăn cơm à?! Hô to lên!” Mặt huấn luyện viên Hà tối sầm lại, anh ta hét to.

“Nghe rõ!”

“Tốt, bây giờ chạy bốn vòng quanh thao trường!”

Mọi người vốn đang cao hứng bỗng bị ứ nghẹn lại vì những lời này của huấn luyện viên. Bốn vòng, một nghìn sáu trăm mét... không ít người tái mét mặt, tuy trước khi vào trường, mọi người đều phải trải qua kiểm tra khả năng hoạt động của cơ thể, sức khỏe v.v... nhưng bắt chạy ngay bốn vòng sân thì... áp lực vẫn vô cùng lớn!

Lâm Vi Lam thì không có gì đáng ngại, khoảng cách bốn vòng, một nghìn sáu trăm mét này đối với tố chất cơ thể của cô thì không có vấn đề gì. Cô chỉ lo không biết cô nhóc Lâu Y Y này có qua được không thôi. Còn Dương Nham Du à? Xin lỗi nhé, cô không quan tâm! Bảo Trân ư? Căn bản đâu cần cô phải lo chứ!

Ngày đầu tiên, người đàn ông được gọi là huấn luyện viên Hà đã thắng tay thị uy với đám hoa cỏ được nuôi trong lồng kính này. Chạy xong một nghìn sáu trăm mét, hầu hết mọi người đều tê liệt!!!

Thật đáng thương thay cho họ, hoa mắt chóng mặt bước từng bước ngã xiêu ngã vẹo, cuối cùng cũng không thể đứng dậy được nữa.

Trong những người đó, đương nhiên có cả Dương Nham Du và Lâu Y Y. Còn về Bảo Trân, không thể không nói, Lâm Vi Lam không hiểu được cô gái đó. Chạy bộ một nghìn sáu trăm mét mà Bảo Trân cũng chỉ hô hấp hơi nặng nề một chút, còn hầu như không có vấn đề gì cả, quá mạnh mẽ!

Vì bạn cùng phòng bị huấn luyện viên quát tháo phê bình, Lâm Vi Lam đành phải đứng ra hỗ trợ, đã không có thể lực rồi, còn vào trường này làm gì chứ?!

Con người nhỏ nhen gào thét trong lòng Lâm Vi Lam, đang yên đang lành lại tự đi hành xác, đáng đời!

“Để tôi giúp cậu!” nhìn Lâu Y Y và Dương Nham Du sắp ngã xỉu ở hai bên Lâm Vi Lam, Bảo Trân nói.

“À, được!” Lâm Vi Lam sùng sốt một chút, sau đó liền gật đầu. Bảo Trân vẫn luôn lãnh đạm với bọn họ, lúc này lại tới giúp đỡ. Thật không khoa học!!!

Bảo Trân nhìn lướt qua Lâm Vi Lam, trong mắt thoáng hiện lên vẻ âm u. Tiểu thư nhà họ Lâm, chẳng có điểm gì đặc biệt, rốt cuộc là đáng yêu ở chỗ nào? Cô thực sự rất tò mò.

Huấn luyện quân sự nửa tháng, mọi người trong đội ngũ hình vuông cũng dần thân thuộc với nhau hơn. Đối với hành động thường xuyên lấy lòng người khác, cô lập Lâm Vi Lam của Dương Nham Du, cô tỏ ra rất bình tĩnh, cũng thực sự chẳng hiểu ra làm sao. Dương Nham Du này coi cô là kẻ ngốc à?! Chuyện này chỉ cần nhìn qua là hiểu hết. Có điều, cô cũng đã lớn đến từng này rồi, cần gì phải so đo với trẻ nhỏ. Ngược lại, Lâu Y Y lần nào cũng thẳng thắn đối đầu với Dương Nham Du. Mỗi lần nhìn thấy Lâu Y Y khiến cho Dương Nham Du không thể nói được lời nào, Lâm Vi Lam cảm thấy vô cùng cao hứng. Quả nhiên, hạ gục được nữ chính gì gì đó, thực sự rất thú vị.

Dương Nham Du cũng không phải kẻ vô dụng, mỗi lần bị Lâu Y Y làm cho tức nghẹn, cô ả lại càng hăng máu hơn, thủ đoạn cũng ngày càng nhiều hơn, lúc nào cũng nhắm thẳng về phía Lâm Vi Lam. Mỗi lần, ở những vị trí Lâm Vi Lam không nhìn thấy, cô ả lại xé nát chiếc mặt nạ giả nhân giả nghĩa kia, hung ác nhìn cô chằm chằm như muốn cắn xương nuốt thịt cô vậy.

Thật đáng thương cho đám bạn học luôn vây quanh Dương Nham Du, dùng các kiểu nói năng khác nhau để kích thích Lâm Vi Lam, nhưng lần nào cũng bị Lâu Y Y giễu cợt cho phát điên lên, căn bản còn chẳng biết mình bị người khác lợi dụng.

Lâm Vi Lam thực sự không còn biết nói gì với sự ác ý kỳ quái của Dương Nham Du. Cô cũng đâu có chọc gì tới người này chứ? Vì sao cô ta lại oán hận cô như vậy? Cô nghĩ mãi cũng không hiểu được. Cho đến rất lâu về sau này, Lâm Vi Lam mới biết, thì ra oán thù của hai người đã kết từ rất lâu rồi.

Thời gian trôi qua thật nhanh, thoáng một cái đã hết nửa tháng huấn luyện quân sự. Vào đêm kết thúc huấn luyện sẽ có một bữa tiệc lửa trại. Vì trong lúc huấn luyện, Lâm Vi Lam thường bắt giặc để lộ ra khả năng lãnh đạo của mình, nên người đẹp chủ nhiệm liền tung tay lên: vị trí lớp trưởng, lương cao chức trọng này, để cô làm đi!

Lâm Vi Lam suýt khóc, kéo tay người đẹp chủ nhiệm sống chết không chịu buông, sống chết cũng không cần nghề nghiệp lớp trưởng nguy hiểm trập trùng này! Có điều, thánh chỉ của người đẹp chủ nhiệm đã hạ xuống, ý cô đã quyết! Tuyệt đối không thể sửa được!!!

Lâm Vi Lam bị ép nhận chức lớp trưởng đành phải vì lớp mà vận động, đáng điệu đó, hoàn toàn có thể tranh chức công dân gương mẫu của thế giới!!!

Lâm Vi Lam hết lòng lo lắng cho buổi liên hoan lửa trại! Vì là liên hoan lửa trại, nên tiết mục nào cần có thì vẫn phải có, sắp xếp ổn thỏa sớm một chút đến lúc đó còn có thể đi chơi được.

Đến ngày tổ chức liên hoan, Lâm Vi Lam cũng cảm thấy may mắn vì mình đã chuẩn bị sẵn sàng trước mọi thứ, nếu không lại mất mặt với đám bạn học.

Nhìn mọi người múa may quay cuồng trên sân, Lâm Vi Lam ôm trán, thì ra mấy đứa nhóc mười mấy tuổi tràn đầy sức sống thế này đây!

A! Hình như phải chụp ảnh mới đúng chứ nhỉ! Nghĩ vậy, Lâm Vi Lam liền lấy điện thoại di động ra, bắt đầu chụp ảnh. Tới muộn cô sẽ gửi cho cái vị kia

nhà cô, kích thích ông chú này một chút cũng hay. Ừ, cứ làm vậy đi! Lúc này, người nào đó đang huấn luyện liên hất hơi mạnh vài cái liên tục.

Dương Nham Du ngồi cách đó không xa, nhìn dáng vẻ của Lâm Vi Lam, sự oán hận trong mắt cô ả ngày càng dâng lên như muốn trào cả ra ngoài. Vốn nghĩ rằng có thể ngăn chặn được sự oán hận này, nhưng không ngờ, càng nhìn thấy Lâm Vi Lam tỏa sáng, cô ả lại càng không thể nhịn được. Nhưng cô ả phải chờ, thời điểm còn chưa tới. Cô ả đã đợi bao nhiêu năm như vậy, rất nhanh, rất nhanh thôi, cô ả sẽ có thể dẫm nát vị tiểu thư này dưới lòng bàn chân. Cô ả thực sự rất mong đến thời điểm họ tốt nghiệp!

“Lâm Vi Lam, nghe nói võ thuật của cậu không tồi.” Bảo Trân đưa cho Lâm Vi Lam một chai nước, tùy tiện ngồi xuống cạnh Lâm Vi Lam.

“Hả? Cậu nghe ai nói thế?” Gân xanh trên trán Lâm Vi Lam bắt gặp ánh nhìn lên bản bật. Rốt cuộc là nguồn tin ở đâu ra thế này?! Chị đây dịu dàng thực nữ như vậy, cái gì mà võ thuật không tồi chứ?! Cho xin đi!!!

“Tôi biết cậu. Cho nên, lúc nào so tài với tôi một trận đi!” Bảo Trân vẫn lạnh băng như trước, chỉ có điều, câu mà cô ta nói ra, lại khiến Lâm Vi Lam phun sạch nước trong miệng.

“Khụ khụ khụ...” Ôi trời đất quỷ thần ơi! Tiểu thư Bảo Trân à, đầu cô có vấn đề không đấy?

“Ha ha, sao hả? Lâm Vi Lam, cậu không dám à?” Nhìn vẻ mặt của Lâm Vi Lam, Bảo Trân cười lạnh một tiếng, khiêu khích.

“Bảo Trân, cậu khích tôi cũng vô ích thôi. Có điều, tôi thật sự rất ngạc nhiên, sao cậu lại muốn đấu với tôi nhỉ?” Lâm Vi Lam có thể hoàn toàn chắc chắn rằng mình tuyệt đối chưa từng biết người tên Bảo Trân này. Sao cô ả lại muốn đấu với cô chứ? Vô lý!!!

“Lâm Vi Lam, không dám thì thôi.” Bảo Trân liếc Lâm Vi Lam một cái, không nói nhiều, đứng lên rồi đi mất.

Lâm Vi Lam tròn tròn mắt nhìn theo bóng Bảo Trân.

Lâu Y Y chơi chán chê rồi mới đi ra khỏi đám người, đặt mông ngồi xuống cạnh Lâm Vi Lam, tiện tay giật chai nước khoáng trong tay Lâm Vi Lam, dốc vào họng.

Lâm Vi Lam giật mình, nhìn thấy động tác của Lâu Y Y, cô cuống cuống nói: “Này này, Lâu Y Y, mắt vệ sinh quá! Đừng có uống bừa thế được không?”

Lâu Y Y uống nước xong, lườm Lâm Vi Lam một cái đầy khinh bỉ, nói: “Thôi đi! Quan hệ của hai chúng ta có thể dùng một câu ‘cặp đôi đồng tính’ không thể công khai để miêu tả rồi, những gì nên làm hay không nên làm thì cũng đã làm cả. Còn khách sáo cái gì chứ? Ai thêm nào?!”

“Cậu nói cái quái gì thế. Ai là người yêu đồng tính của cậu?! Khuynh hướng giới tính của chị đây hoàn toàn bình thường. Cậu đừng có mà ăn nói lung tung!” Lâm Vi Lam đột nhiên thấy nhức trướng vô cùng. Lâu Y Y, cậu có dám đơn đấu với chị đây không hả?

“Đời đặc ý cho niềm vui tận hưởng. Chén vàng kia đừng cạn dưới trăng ngàn. Nào, cụng ly!” Lâu Y Y ngửa mặt lên trời ngâm một câu thơ, rồi hoa tay múa chân với Lâm Vi Lam, sau đó uống ừng ực hai ngụm lớn nữa, rồi bỏ lại chai nước, tiếp tục lao vào vòng chiến.

“Cái quái gì thế?!” Nhìn theo bóng Lâu Y Y, Lâm Vi Lam chẳng biết làm sao. Cô nàng này bay lên sao Hỏa rồi. Người địa cầu như cô phải bao dung thôi!

Cô nhìn đồng hồ, cũng không còn sớm nữa. Đêm nay chắc Lâu Y Y cũng sẽ không về sớm, cô về trước thu dọn chút thì hơn!

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Đêm lửa trại được tổ chức ở một bãi cỏ cách phía Đông trường học không xa. Đây là nơi trường cô thường sử dụng trong việc tập huấn thường xuyên. Muốn đi tới đó, phải đi qua một khoảnh rừng ở trong thung lũng, cỏ dại mọc um tùm.

Nhìn theo bước chân Lâm Vi Lam rồi đi, khóe miệng Dương Nham Du từ từ cong lên. Cô ả đứng dậy, đuổi theo Lâm Vi Lam.

“Vi Vi, Vi Vi, chờ mình một chút!” Giọng nói của Dương Nham Du truyền tới từ rất xa.

Đối với Lâm Vi Lam, giọng nói của Dương Nham Du chẳng khác nào tiếng của ma quỷ vọng về, nếu có thể không nghe thì cứ coi như không nghe thấy, mỗi ngày đối mặt ở ký túc xá đã khiến cô khổ sở chết đi được rồi!

Lâm Vi Lam cứng ngắc người, quay đầu lại, nhìn thấy ngay Dương Nham Du đứng cách đó không xa. Những đốm lửa từ phía xa hắt vào người Dương Nham Du, tạo nên những bóng sáng loang lổ trên mặt cô ả, khiến Lâm Vi Lam bắt gặp ánh mắt lạnh của người.

“Có việc gì à?” Lâm Vi Lam hoàn toàn có thể phớt lờ Dương Nham Du, nhưng người ta lại gọi cô thân mật như vậy trước mặt bao nhiêu người, khiến cô không thể ngó lơ được.

“À... mình cũng muốn quay về ký túc xá, nhưng mà... chúng ta có thể về cùng nhau không?” Dương Nham Du khẽ cắn môi, mặt hơi tái.

Nhìn cái đức hạnh bạch liên hoa này của Dương Nham Du, Lâm Vi Lam đã muốn tung ngay một cú đấm thẳng vào mũi cô ta rồi, chứ làm gì có chuyện về cùng nhau nữa, cô cũng đâu phải bị rút não!!!

“Tùy cậu.” Lâm Vi Lam lạnh lùng phun ra hai chữ, nhấc chân bước đi.

Dương Nham Du bước từng bước nhỏ theo sau Lâm Vi Lam, không nói gì nhiều.

Càng đi, tim Lâm Vi Lam càng đập nhanh hơn, trực giác nói cho cô biết, bốn phía xung quanh đều có nguy hiểm, bước chân Lâm Vi Lam dần chậm lại...

Dương Nham Du đi từ phía sau tới cạnh Lâm Vi Lam, ôm cánh tay cô, run rẩy nói: “Vi Vi, mình...” Bốn phía hoàn toàn im ắng đến mức nghe thấy cả tiếng côn trùng kêu, thật đáng sợ.

Nơi này cách nơi tổ chức đêm lửa trại của trường không gần cũng không xa, nhưng họ nhất định sẽ không nghe thấy tiếng các cô kêu cứu. Đúng là một nơi trước không thôn làng, sau không cửa hiệu, cực kỳ thích hợp cho việc giết người cướp của!!!

Ai to gan đến mức dám cướp bóc ở gần trường chứ?

Xung quanh tối đen như mực, không biết người đang nấp ở đâu. Lâm Vi Lam dừng bước lại, nói: “Ra đi!”

Ba người chậm rãi bước ra từ trong rừng cây tối đen, năm người khác cũng bước ra từ sau lưng Lâm Vi Lam, bọn chúng đều tỏ ra không hề sợ bị Lâm Vi Lam phát hiện ra.

Cơ thể Lâm Vi Lam hơi cứng lại, đằng sau cũng có người. Cô đang bị bọn họ bao vây.

Nhìn thấy Dương Nham Du và Lâm Vi Lam, mấy gã kia vừa bước về phía trước vài bước, vừa ngấm ngấm mấy con dao găm trong tay, mặt đầy vẻ tàn bạo: “Cô bé, ngoan ngoãn một chút, nếu không, con dao này của ông mày không có mắt đâu.”

Lâm Vi Lam cũng hơi ngại con dao trong tay bọn họ, nên không dám lộn xộn. Nếu chỉ có mình cô, thì cô cũng chẳng có gì phải sợ. Nhưng còn một vị đại tiểu thư Dương Nham Du ở bên cạnh, nên cô cũng phải cẩn thận hơn một chút.

“Các người muốn gì?” Lâm Vi Lam hơi đảo chân, cảnh giác nhìn xung quanh, chuẩn bị sẵn tinh thần, nếu thấy không ổn sẽ chạy trốn ngay.

“Muốn gì à? Đạo này anh mày hơi đau đầu, muốn mượn ít tiền đi khám bệnh thôi.” Gã cầm đầu ngấm ngấm con dao trong tay, cười vô cùng hung ác.

“Chúng tôi chỉ là sinh viên, làm gì có tiền.” Cái đáng về này, là đòi tiền hay đòi mạng người ta chứ?! Lừa trẻ con nó còn không tin! Coi cô là đầu đất à? Có thể chuyên nghiệp hơn chút được không?!

“Vi Vi, chúng ta...” bàn tay Dương Nham Du túm mạnh vào cánh tay Lâm Vi Lam, toàn thân bắt đầu run rẩy.

“Không có tiền à. Ha ha...” Gã cầm đầu cười nham hiểm, rồi vung dao về phía trước: “Cái giá phải trả cho việc lừa ông mày cao lắm đấy. Chúng mày không kham nổi đâu!”

“Chúng tôi không có tiền. Các người mà dám động thủ, pháp luật sẽ xử lý các người!” Dương Nham Du kích động lao ra từ sau lưng Lâm Vi Lam, nói xong lại vội vàng rút người lại.

Nếu không phải thời gian và địa điểm không cho phép, thì giờ phút này, Lâm Vi Lam thật sự muốn phì cười vì bộ dạng khôi hài của Dương Nham Du! Dương Nham Du, cô có thể không diễn theo kịch bản được không?

“Pháp luật à? Ông mày là luật đây! Mau nôn tiền ra đây, nếu không, coi chừng ông mày xử chúng mày!” Mấy gã cướp gầm lên.

“Tôi không có tiền, một lũ du côn các người, nhất định tôi sẽ báo công an bắt các người lại.” Dương Nham Du cũng hét lên, giọng nói hơi run rẩy.

“Báo công an à? Này con nhóc, mày muốn chết thế nào hả? !(*&@*\$(&!#...”

“Tôi không sợ các người đâu. !*#&!(*\$^\$@!” Dương Nham Du đáp.

Lâm Vi Lam tròn mắt há hốc mồm nhìn Dương Nham Du và đám côn đồ cãi cọ ầm ĩ với nhau, đầu còn không kịp suy nghĩ. Này này, thực nữ cãi nhau thế không được đâu. Dương Nham Du, hình tượng của cô nát bấy rồi đấy!

“Mẹ kiếp. Cho chúng nó đi ăn cú!” Mấy tay côn đồ hiển nhiên không phải là đối thủ của Dương Nham Du trong trận đấu võ mồm này. Gã chia dao về phía Dương Nham Du, hét.

“A a...” Nhìn thấy tình huống chuyển biến như vậy, Dương Nham Du hét lên một tiếng, vội vàng lùi về phía sau.

Tuy Dương Nham Du rất đáng ghét, nhưng nếu bảo cô trở mặt nhìn cô ả bị thương, thì Lâm Vi Lam thực sự cũng không làm được.

Lâm Vi Lam lao đến, tung một cước đá bay con dao của gã kia, sau đó kéo tay Dương Nham Du chạy trốn. Đằng trước đằng sau đều bị chặn, Lâm Vi Lam đành phải kéo cô ả Dương Nham Du chạy sâu vào rừng. Đúng là xui xẻo không gì bằng!!!

“Chết tiệt, đuổi theo cho ông!” Gã còn đồ giặc dữ, cả tám người bắt đầu điên cuồng đuổi theo.

Dương Nham Du thất tha thất thểu chạy theo sau Lâm Vi Lam, vài lần cực kỳ nguy hiểm, còn suýt bị bọn họ bắt kịp.

Lâm Vi Lam nghiêng răng ken két. Dương Nham Du, tiếng kêu của cô thật sự vô cùng đáng ghét, cô còn không có cả chút kiến thức thông thường nhất nữa! Cô có biết bây giờ chúng ta đang chạy trốn không hả?! Cô hét ầm lên như thế thì làm sao trốn?! Không phải cô đang muốn gào lên cho họ biết, chúng tôi đang ở đây, mau tới cứu chúng tôi sao?! Mẹ kiếp!

Lâm Vi Lam không nhịn được nữa, liền bịt mồm Dương Nham Du, kéo cô ta vào một bụi cây, nghiêng răng nói: “Dương Nham Du, cậu nghe đây! Lát nữa tôi sẽ đánh lạc hướng mấy người này, cậu mau chạy đi tìm người đến. Nghe rõ chưa? Còn nữa, không được kêu to, không được khóc!” Tới giờ phút này, tinh thần trách nhiệm của Lâm Vi Lam khiến cô không thể vứt bỏ Dương Nham Du được. Dù cô chán ghét người này đến mức nào, thì cô vẫn nhớ rõ, cô đã từng là cảnh sát, một người cảnh sát nhân dân!

“Ừ!” Hai mắt Dương Nham Du rung rung lệ, gật mạnh đầu, khẽ ừ một tiếng.

“Được! Vậy thì chạy về bên trái đi. Hướng đó là nơi tổ chức lửa trại, có ánh đèn.” Lâm Vi Lam thả tay đang bịt miệng Dương Nham Du ra, ngón tay ấn mạnh vào môi cô ả, ý muốn nói, còn hết nữa tôi đập cậu ngất xỉu!

Lâm Vi Lam buông tay ra, chạy về hướng ngược lại với nơi tổ chức lửa trại. Cô phải đảm bảo để Dương Nham Du có thể an toàn trốn thoát được sự truy đuổi của những gã này.

Dương Nham Du bịt miệng, tránh trong bụi cây, nghe những âm thanh hùng hùng hổ hổ của mấy gã kia, cho đến lúc hoàn toàn không còn chút tiếng động nào, cô ả mới chậm rãi đứng lên, nhìn xung quanh bốn phía đều im ắng không có âm thanh gì, cô ả sợ hãi vội vàng gạt bụi cây ra, bỏ chạy! Thật đáng sợ!

Lâm Vi Lam dần rời xa chỗ trốn của Dương Nham Du, tự giấu mình vào một bụi cây rậm rạp. Nhìn thấy mấy người kia rút cuộc cũng tránh xa nơi Dương Nham Du đang trốn, cô mới cố tình gây tiếng động nhỏ, rồi co chân bỏ chạy. Mẹ kiếp, không ngờ cô cũng có lúc thành thánh mẫu thế này! Lát sau mà còn gặp trường hợp này nữa, thì đừng hòng nhé! A a a, đuổi theo kia, chạy, chạy, chạy chạy... tôi chạy đây...

“Ở đâu? Tìm đi!” Nghe tiếng động của Lâm Vi Lam, tám gã kia háng máu như đánh tiết gà, quát to một tiếng rồi đuổi theo cô.

Lâm Vi Lam phát điên mất. Mấy gã này là keo con voi đấy à?! Sao không cắt đuôi được chứ?!

Cô không nắm rõ lắm tình hình bốn xung quanh, nên càng không biết mình phải chạy đi đâu. Chạy trốn hoàn toàn dựa trên bản năng, vì thế, Lâm Vi Lam vô cùng xui xẻo lao ngay tới cạnh một con sông nhỏ, không còn đường nào để chạy nữa. Đường cùng rồi!!! Tình hình này sao quen thuộc thế chứ? A a a cái thế giới chết tiệt này!!!

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

“Đề... đề ông... ông mày... ông mày xem... mày còn... còn chạy được đi đâu nữa. Phù phù!!!” Tám tên còn đồ chống hai tay vào đầu gối, thở hồng hộc, nói đứt quãng, đáng vẻ vô cùng thảm hại.

Lâm Vi Lam nhìn con sông nhỏ, lặng lẽ rơi nước mắt, cái em gái nhà nó chứ, chị đây không biết bơi mà! Phải làm sao bây giờ?

Đằng sau là tám gã đàn ông to lớn, một chọi tám, chẳng lẽ họ nghĩ cô là con gái đập mãi không chết hay sao chứ? Bùng cháy lên đi, vạn vật của ta, lật đổ hết các thế lực tà ác đi, blah blah... mấy thứ này chỉ có trong truyện cổ tích thôi! Thật sự muốn quỳ lạy luôn ấy...

Rõ ràng là đám còn đồ này đã thực sự bốc hỏa vì phải đuổi bắt Lâm Vi Lam suốt cả chặng đường dài.

Thở còn chưa xong, cũng không đợi Lâm Vi Lam nói chuyện, bọn chúng rút dao bên hông ra, bật lưỡi dao lên.

“Này này, không phải mấy người cần tiền sao? Sao lại lôi dao ra hả? Này...” Nhìn lưỡi dao lóe sáng, mắt Lâm Vi Lam tròn trũng như sắp rơi ra khỏi

trong mắt, cố gắng tìm sơ hở để lao tới đoạt dao của bọn chúng, nên bắt đầu nói chuyện phân tán sự chú ý của đám côn đồ. Trong lòng cô chỉ hy vọng Dương Nham Du nhanh chóng gọi người đến. Nhìn qua là biết đám người này đều đã được huấn luyện vài ba chiêu, rất khó đối phó!

“Cần tiền à? Ông mày còn muốn lấy mạng của mày hơn!” Gã quát to một tiếng, con dao mang theo sát khí ập thẳng vào mặt Lâm Vi Lam.

Lúc này con giận của Lâm Vi Lam cũng dâng lên tới cổ. Cô trợn trừng đôi mắt hạnh, tay gạt lên, chèn vào cánh tay của gã côn đồ, lật tay đập mạnh vào cổ gã.

Lâm Vi Lam làm một loạt các động tác liên tiếp nhau, chân gạt mạnh một cái, hất ngã gã kia xuống đất, sau đó cô đè người xuống, lật ngược người gã, côn đồ vừa bị ngã xuống đất lại, tung chân đá văng gã đang tập kích phía sau. Tay lưu loát kéo gã côn đồ dưới đất, lật mạnh một cái, tiếng kêu đến nát gan nát phổi của gã liên vang lên đầy ai oán.

Lâm Vi Lam ngăn người, cô chỉ bẻ lệch xương cổ tay gã một chút thôi mà, đâu cần phải kêu như lợn bị chọc tiết thế chứ?

“Đại Bảo!” Gã cầm đầu vừa nghe thấy tên Đại Bảo này kêu thảm thiết như vậy liền sốt ruột cầm dao lao lên. Con dao suýt qua mặt cô, khiến Lâm Vi Lam nổi da gà.

Cô trợn tròn mắt, chỉ vào gã, gào lên: “Này này, giết người là phạm pháp đấy! Ông định ăn com tù à?”

“Ông mày sợ gì! Dám làm Đại Bảo bị thương, hôm nay ông mày phải giết mày! Giết mày, giết giết chết mày!” Gã cầm đầu bị kích thích đến mức như phát điên, nói năng lộn xộn lung tung. Có điều, gã vung dao càng lúc càng sắc bén.

Lâm Vi Lam vốn tưởng mấy người này đến cướp tiền, nhưng nhìn tình hình này, thì xem ra mọi chuyện hoàn toàn không đơn giản như vậy. Đây đâu phải chỉ cướp tiền, rõ ràng là đến giết người mới đúng!

Nếu đã là bọn giết người, thì Lâm Vi Lam cũng không cần phải nương tay nữa.

Tình huống hiện tại chính là sự khác biệt giữa lưu manh và anh hùng! Năng lực cơ thể của Lâm Vi Lam nhảy mất tầng vọt như biến thành siêu nhân, ba gạt hai đâm năm đá, tám tên côn đồ chỉ còn nước nằm bò trên đất mà tâm sự với kiến thôi. Nhìn qua tình hình thương tổn, ít nhất cũng phải nằm viện tầm một tháng, cũng có thể thấy ngay được Lâm Vi Lam thắng tay thế nào.

“Hừ! Chị đây không ra mặt, thì mấy người nghĩ chị đây dễ bắt nạt à?!” Lâm Vi Lam bĩu môi, nhìn đám người nằm bò trên đất, nở nụ cười đắc ý. Mấy gã côn đồ nghe thấy tiếng cười của Lâm Vi Lam mà run cả người, tiếng rên rĩ cũng nhỏ dần đi.

Lâm Vi Lam đắc ý cười cười, ngồi xổm xuống bên cạnh gã cầm đầu, không thèm để mắt tới vẻ mặt sợ hãi của gã, vỗ vỗ vào mặt gã nói: “Gan cũng không nhỏ nhì! Dám vung dao vào người chị à? Muốn làm xã hội đen hả? Nói! Ai sai chúng mày tới?!”

“Có giết tao, tao cũng không nói!” Gã cầm đầu có vẻ rất có nghĩa khí, gã ngông đầu lên, kiên quyết không hé răng.

Lâm Vi Lam ngăn người. Thật ra, cô cũng là bị bệnh nghề nghiệp nên mới thốt ra câu vừa rồi. Nhưng không ngờ, lại cho cô một bất ngờ thú vị như vậy! Giỏi lắm, hay lắm! Rốt cuộc là tên khốn nào sai người tới đây hại cô?! Ngu thấy sợ luôn! Khinh bỉ IQ của cô à?! Lâm Vi Lam nghiêng rằng: “Mày không nói, thì chị mày cũng có cách bắt mày nói!” Dựa vào nguyên tắc phải bóp chết tất cả những nguy cơ có thể nảy sinh từ trong trứng nước, Lâm Vi Lam bắt đầu thẳng tay.

Những tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên trong cánh rừng tối đen như mực, cùng với những tiếng kêu nát gan nát phổi đó, còn có những tiếng kêu giòn tan của xương cốt bị đặt sai vị trí. Thực sự là chỉ nghe cũng khiến người ta phải rơi nước mắt.

“Nói!” Lâm Vi Lam thật sự bức hóa, đám sâu mọt của xã hội này, lại dám coi mạng người như kiến. Hôm nay đụng phải cô thì thế này, nếu người khác thì sẽ thế nào? Còn dám dùng dao đuổi theo người ta nữa, phải người khác thì chắc chắn là thừa chết thiếu sống rồi.

“Được được được, tôi nói, tôi nói!” Gã cầm đầu tự xưng là Nhị Ngu bị Lâm Vi Lam nắm lấy cổ tay, nước mắt nước mũi giàn giụa, khóc đến trời rung đất giật. Thế này là sao chứ? Thật ra dao của họ đều là hàng giả, chỉ hơi cứng một chút thôi mà, cũng đâu có làm người khác bị thương chứ. Chuyện này là vì cái của khí gì đây? Tay đau, chân cũng đau, cả người đều đau...

“À, vậy nói thử xem nào!” Lâm Vi Lam nhú mày, cầm lấy con dao bị rơi bên cạnh, hoa tay múa chân trên mặt Nhị Ngu, khiến mặt gã càng trở nên trắng bệch.

Lâm Vi Lam đắc ý bẻ mũi dao, định uy hiếp một chút, ai ngờ.

“Cách!” một tiếng lanh lảnh vang lên.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía này, sau đó đều cảm thấy vô cùng kinh khủng. Ôi trời ơi, thiên địa quý thần ơi! Tuy chất lượng của con dao kia hơi kém một chút, nhưng cũng là hàng fake loại một mà!!! Vậy mà gãy rồi, gãy mất rồi!

Lâm Vi Lam trợn mắt há hốc mồm nhìn hai nửa lưỡi dao trong tay mình, không còn nói được câu gì nữa. Cái trò hề gì đây? Sao con dao này lại có thể tòi tàn đến thế cơ chứ?!

Nhị Ngu khó khăn nuốt nước bọt, trong mắt đầy vẻ hoảng sợ. Quá mạnh, quá mạnh mẽ. Ôi ôi, đáng sợ quá!

Giờ phút này, Nhị Ngu cũng bắt chập con đau đớn trải khắp toàn thân, ngã lộn nhào xuống đất, dùng móng trườn trườn như con sâu đo không còn chút hình tượng nào. Gã phải rời xa cô nàng khủng long bạo chúa này.

“Này! Làm cái trò gì thế!” Lâm Vi Lam ném dao, đứng thẳng dậy.

“A a a, cô đừng có lại gần đây.” Vừa nhìn thấy cô đứng lên, Nhị Ngu vô cùng hoảng hốt, càng cố gắng trườn nhanh hơn.

“Này, tôi...” Lâm Vi Lam còn chưa kịp nói hết lời, thì ào ào một tiếng, Nhị Ngu rơi thẳng xuống sông.

“...” Thật ra, cô đang định nói là bên đó có sông. Thật tình cô không hề muốn nói gì khác, có trời đất chứng giám...

“A a a! Anh Nhị Ngu không biết bơi! Cứu, cứu người đi!” Đại Bảo, tên đầu tiên bị Lâm Vi Lam đánh ngã trợn tròn mắt, cố gắng đứng lên gào thét. Những tên còn lại cũng vội vàng đứng dậy, lao thẳng xuống sông, tình hình vô cùng hỗn loạn.

“Cái quái gì thế?” Lâm Vi Lam trợn tròn mắt. Cô cũng đâu có biết bơi!

“Tránh ra a a a!” Được rồi! Nơi Lâm Vi Lam đang đứng quá gần bờ sông, hơn nữa, mọi người bị cô đánh nên đều có thương tích trên người, đi đứng cũng rất khó khăn.

“A... Ào ào...” Lâm Vi Lam thật bất hạnh bị Đại Bảo đang sốt ruột muốn cứu người vô tình đụng phải, chân cô trượt đi, sau đó, ngã thẳng xuống nước.

Cũng đáng thương cho Nhị Ngu đang cố gắng vùng vẫy chân tay muốn ngoi lên thở một hơi, cuối cùng lại bị Lâm Vi Lam đạp trúng, sao trắng bay lòng vòng trên đầu, tay chân cũng bắt đầu nhũn ra.

“Cứu... cứu với... Tôi không biết... ục ục...” Người không biết bơi, khi bị rơi xuống nước sẽ theo bản năng vùng tay vùng chân lung tung. Vì thế, Nhị Ngu cũng ngay lập tức hững hờ, bị Lâm Vi Lam đạp một cước xuống tận đáy sông, bản thân cô cũng dần dần chìm xuống.

Lần này, cô cảm giác mình chết chắc rồi. Cô đến đây vì nước, chẳng lẽ cũng ra đi vì nước sao? A a a, cái thế giới chết tiệt này!

Đại Bảo vừa vô tình va phải cô cũng đứng trợn tròn mắt trên bờ sông, luống cuống chân tay không biết phải làm sao.

Ngay khi Lâm Vi Lam nghĩ mình sắp chết, thì chợt có một người nắm lấy tay cô, sau đó cô cảm thấy mình được đưa ra khỏi mặt nước.

Trong mơ màng, cô nhìn thấy khuôn mặt lạnh như băng của Bảo Trân, cùng với những tiếng ồn ào của đám sinh viên cách đó không xa.

“Đừng nói cho...” bố mẹ tớ biết. Đừng dọa họ. Nhưng Lâm Vi Lam chưa nói xong đã hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Trong căn phòng âm u, có hai bóng người lơ mơ.

“Con quá thô lỗ. Nếu mất mạng người thì làm sao hả? Có điều, may mà bọn họ không ra tay quá nặng.” Giọng nói trầm thấp nghe khoảng hơn bốn mươi tuổi, nhưng lại không mang ý trách móc nhiều lắm.

“Con tự biết chừng mực. Sẽ không dễ xảy ra tai nạn chết người. Có điều, lần này cũng thật đáng tiếc.” Một giọng nói lạnh lút nghe như chưa tới hai mươi tuổi vang lên, nhưng không ngờ chủ nhân của giọng nói đó lại độc ác như thế.

“Còn dám nói nữa à? Lần sau nếu có những chuyện này, nhất định phải bàn bạc với bố trước.”

“Con chỉ muốn khiến bọn họ không rảnh mà để ý tới mảnh đất ở phía Đông kia thôi mà. Vị trí đó nhất định phải là của chúng ta.”

“Được rồi. Bố cũng biết con là vì muốn tốt cho nhà mình. Nhưng con cũng không thể để chính mình bị liên lụy vào! Lần sau không được thô lỗ như thế nữa. Bố sẽ có cách đối phó với họ. Con chỉ cần lo học cho tốt là được.”

***

“Lâm Vi Lam mơ màng mở to mắt, nhìn trần nhà trắng bóc, cô hơi giật mình, sau đó những cảnh tượng trước khi hôn mê lại đảo qua đầu cô như đèn kéo quân. Vừa nhớ lại, Lâm Vi Lam thật muốn che mặt, chuyện này là thế nào chứ!

“Tình rồi à, Vi Vi!” Lâm Vi Lam buông tay ra, nhìn thấy ngay khuôn mặt nghiêm nghị của Lâu Y Y đang trừng trừng nhìn cô. Ách! Tình hình này là sao đây?

Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Lâm Vi Lam, Lâu Y Y tức tối mà không biết xả vào đâu, chỉ thẳng vào mũi Lâm Vi Lam mắng: “Cậu nói xem, rốt cuộc cậu ngốc tới mức nào hả?! Lại đi bảo Dương Nham Du đi gọi người! À ta như vậy, chờ khi à tìm người đến, thì cậu nát như tương bần rồi! Cậu nói xem, bình thường cậu thông minh như vậy, sao gặp chuyện này lại ngu ngốc thế hả? Hả hả?”

Lâm Vi Lam rút cổ, lau nước bọt trên mặt, liếc mắt nhìn ra cửa, nhỏ giọng nói: “Các cậu đến rồi à.” Lâm Vi Lam thật sự bái phục Lâu Y Y, nói xấu sau lưng người ta lại vừa vận bị người ta bắt gặp, cực kỳ mất mặt ấy.

Dương Nham Du đứng ở cửa, trắng bệch mặt, cắn môi, hai mắt đỏ như quả hạch đào, nhìn cứ như vừa bị cưỡng bức vậy! Vô lý!

Bảo Trân cầm hộp com, lướt qua người Dương Nham Du, không thèm để ý đến không khí kỳ quái trong phòng, đặt hộp com xuống, nói với Lâm Vi Lam: “Cảnh sát đã bắt đám người đó lại rồi. Thật ra...” Bảo Trân ngừng lại, khuôn mặt hơi vắn vẹo, giống như có điều gì khó nói.

Lâu Y Y lườm Lâm Vi Lam một cái đầy khinh bỉ, nói tiếp: “Đám người chết tiệt đó đều là công nhân ở gần đây. Đã lần đầu làm việc này thì chó, còn bị cậu đánh cho tơi bời hoa lá, bây giờ còn đang nằm viện kia kia! Chẹp chẹp, còn thảm hơn cậu nhiều. Nhưng xét thấy bọn họ làm sai, hơn nữa, chính họ cũng nhận tội. Cho nên, Lâm đại tiểu thư, cậu không sao cả. Yên tâm mà dưỡng bệnh đi! Người đẹp chủ nhiệm sẽ tới thăm lớp trưởng đại nhân cậu!” Lâu Y Y nói một thôi một hời, rồi cũng không thèm quan tâm xem Lâm Vi Lam nghe có hiểu không, cầm hộp com Bảo Trân mang tới, ăn một miếng nói: “Thơm quá! Đói chết mình mất thôi!”

Lâm Vi Lam chớp chớp mắt, như vậy là hiện giờ cô không sao cả? Như vậy là... những chuyện vừa rồi đều là tai bay vạ gió sao?

“Tin tức không bị lọt ra ngoài. Cậu cứ yên tâm!” Bảo Trân cũng không quên câu nói của Lâm Vi Lam trước khi ngất đi.

“À, cảm ơn cậu, Bảo Trân.” Vốn cũng không có chuyện gì lớn, cô cũng không muốn để bố mẹ Lâm lo lắng vì mình. Quan trọng nhất là tự đứng lại bị người ta đẩy xuống, mất thể diện chết đi được. Mà nhắc mới nhớ, hiện giờ nhìn Bảo Trân có ‘nhân khí’ hơn nhiều, không lạnh như băng nữa.

“Vi Vi, mình luôn thắc mắc không biết cậu xui xẻo đến mức nào, mà để người ta đạp xuống sông chứ?! Chẹp chẹp, chuyện này còn khó hơn trúng xổ số 500 vạn nữa.” Lâu Y Y nhét một thìa com vào miệng, rồi lắc đầu ra vẻ khinh bỉ Lâm Vi Lam. Lâm Vi Lam đen mặt, Lâu Y Y, cậu có dám nói thêm một câu nữa không...

“Vi Vi...” Dương Nham Du đứng ở cửa, mắt đỏ như mắt thỏ, hộp com trong tay bị cô ả siết đến mức phát ra những tiếng kêu cà cèo kẹt.

“O! Sao cậu vẫn đứng ngoài cửa thế!” Còn lâu Lâm Vi Lam mới thừa nhận là cô có tình nhé! Vừa nhìn thấy cái vẻ mặt chỉ chực khóc kia của cô ta, cô đã cảm thấy đau dạ dày rồi.

“Vi Vi, xin lỗi cậu, mình mà nhanh một chút thì cậu đã không bị thương rồi. Xin lỗi cậu.” Biểu cảm của Dương Nham Du cực kỳ phù hợp, nhìn liếc qua một cái là thấy ngay vẻ mặt của cô ả như muốn nói, nếu cô mà không tin tôi, tôi tự tử cho cô coi, khiến Lâm Vi Lam cảm thấy dạ dày mình run lên từng đợt.

“Không... không sao, cũng không phải lỗi của cậu.” Mẹ kiếp, là lỗi của tôi! Tôi ngàn vạn lần không nên quen biết với mẹ già như cô!

“Dương Nham Du, cô đừng có giả vờ giả vịt.” Lâm Vi Lam đặt cộp một cái đôi đũa vào hộp com, bước thẳng đến trước mặt Dương Nham Du: “Cô đúng là đồ tai hoa! Chúng tôi đi tới đi lui bao nhiêu lần cũng chẳng có chuyện gì, sao vừa đi cùng cô đã xảy ra chuyện chứ.”

“Tôi... tôi...” đáng vẻ nữ vương của Lâu Y Y khiến Dương Nham Du sợ hãi vội lùi lại đằng sau hai bước, sau đó thật quá tình cờ chân lại bị triếp đi, khiến cơ thể Dương Nham Du ngã thẳng về phía sau.

Lâu Y Y cũng giật mình, chẳng qua cô chỉ định chọc tức Dương Nham Du một chút, chứ không hề muốn làm cô ả bị thương. Lâu Y Y vội vàng vươn tay ra đỡ Dương Nham Du. Nhưng còn không chờ tay Lâu Y Y chạm tới nơi, một bóng người cao lớn đã chắn ngang đường, đỡ Dương Nham Du sắp ngã xuống đất.

Lâu Y Y tròn tròn mắt nhìn người đàn ông vừa xuất hiện trước mặt bọn họ.

Dương Nham Du rúc vào ngực người đàn ông kia, sụt sịt mũi, hai hàng lông mày nhú lại thành hình chữ bát, ôi trời ơi mẹ ơi, định khóc đấy à?

Lâm Vi Lam nằm trên giường chỉ muốn ngất luôn cho được việc! Tà Khuru Nghi, anh làm cái khi gì mà mò đến bệnh viện hả? Chúa ơi! Xin giáng một sét đánh chết hần đi! Cô không muốn nhìn thấy hần!

Tà Khuru Nghi đỡ Dương Nham Du, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm Lâu Y Y một lúc lâu mới rời đi. Đáng thương cho Lâu Y Y, nín thở hồi lâu cũng không dám thả lỏng, suốt nửa thì tắc thở. Lực sát thương của ánh mắt hần thật quá lớn.

“Vi Vi, xin lỗi cậu.” Dương Nham Du đang rúc trong ngực Tà Khuru Nghi lên tiếng rất đúng lúc, mày nhú chặt, sắc mặt tái nhợt, giọng lắp, rất hoàn mỹ, đúng đáng vẻ người bị hại rồi.

Nói xong, Dương Nham Du lại lẳng lặng theo dõi Tà Khuru Nghi, có phải do bản thân cô ả nghĩ quá nhiều không? Vì sao ả lại có cảm giác Tà Khuru Nghi có một tình cảm khó nói rõ ràng dành cho Lâm Vi Lam nhỉ? Con người xấu xa trong lòng Dương Nham Du bắt đầu nghiêng răng ken két: Chết tiệt,

Tà Khuru Nghị là người đàn ông mà ả đã chọn, Lâm Vi Lam biết hẳn ta từ bao giờ chứ? (^ _ ^)#

“Anh Tà, sao anh lại rảnh rỗi tới đây thế?” Nhìn Tà Khuru Nghị, Lâm Vi Lam nhặt nhều buông ra một câu, thật sự còn chẳng muốn cất lời, nếu không phải vì hẳn ta là nhân vật chính, thì cô cũng chẳng thèm quan tâm hẳn là ai.

Nhìn hai người Dương Nham Du và Tà Khuru Nghị, Bảo Trân hơi cau mày, đặt hộp com trong tay xuống, nói với Lâm Vi Lam: “Tôi có việc, đi trước.” Cô không phủ nhận rằng cô không thích Dương Nham Du, nhưng mùi máu tanh thoang thoảng trên người Tà Khuru Nghị mới thực sự khiến cô khó chịu. Trên tay người đàn ông này nắm mạng người.

Đi tới cửa, Bảo Trân khẽ gạt đầu tượng trưng một cái rồi xoay người đi mất.

Nhìn hành động không chút nề nang của Bảo Trân, Dương Nham Du vô cùng tức giận, nhưng ngay lập tức điều chỉnh lại tâm trạng, hai tay nắm vào nhau, đứng bên cạnh Tà Khuru Nghị, cố tỏ vẻ tối cực kỳ hiền dịu.

Lâu Y Y nhìn thấy Dương Nham Du làm trò như vậy, cô thầm hít sâu một hơi, lẳng lặng nghiêng răng nghiêng lợi nhưng cũng không dám nói gì. Lý lịch của Tà Khuru Nghị quá thâm sâu, cô cũng không thể khiến nhà họ Lâu rơi vào nguy hiểm được. Hơn nữa, Tà Khuru Nghị tới để gặp Vi Vi.

Tà Khuru Nghị mặt không đổi sắc bước vào phòng bệnh, cười với Lâm Vi Lam: “Cô Lâm, cảm ơn cô, nếu không có cô, Tiểu Du đã bị thương rồi.”

“À! Điều là bạn học cả, có gì đâu, làm phiền anh Tà phải mất công đi lại rồi.” Nhìn nụ cười trên mặt Tà Khuru Nghị, Lâm Vi Lam cảm thấy vô cùng kinh khủng, nói chuyện cũng phải cẩn thận hơn, cô thật sự sợ lỡ nói sai câu nào, lại chọc Boss lớn này nổi bão mất! Cô đang là người bệnh, không chịu được sóng gió đâu ￣▽￣▽▽

“Cô Lâm khách sáo quá, cô cứu Tiểu Du, đó là sự thật mà.” Tà Khuru Nghị cười xán lạn như ánh mặt trời. Ngọn lửa trong lòng Lâm Vi Lam như muốn thiêu cháy cô vậy, nếu biết trước là cứu Dương Nham Du sẽ gặp phải boss lớn như hẳn, thì cô bị điên mới đi cứu cô ả kia.

“Vi Vi, cảm ơn cậu, cậu không biết lúc ấy mình sợ thế nào đâu.” Trong ấn tượng của Dương Nham Du, Tà Khuru Nghị là một người nói năng thận trọng, không dễ cười nói, cũng giống như quan hệ giữa hai người bọn họ, chỉ vì hiệp ước kia mà có, nếu không, Tà Khuru Nghị cũng sẽ chẳng thèm để ý tới cô ả. Nhưng bây giờ, Tà Khuru Nghị lại dùng khuôn mặt ôn hòa để nói chuyện với Lâm Vi Lam, điều này sao có thể xảy ra chứ? Hồ ly tinh! Ở vị trí mà Tà Khuru Nghị không nhìn thấy, Dương Nham Du hung hăng trừng mắt lườm Lâm Vi Lam.

Cảm nhận được ánh mắt của Dương Nham Du, Lâm Vi Lam bực bội, cô thật sự chẳng có tí hứng thú nào với Tà Khuru Nghị. Nếu có á, vị kia nhà cô sẽ dùng đũa chũa nhấm chìm cô mất.

“Tiểu Du, không sao rồi. Vậy, cô Lâm nghỉ ngơi cho tốt.” Tà Khuru Nghị làm như không cảm nhận được không khí quỷ dị trong phòng, cười dịu dàng với Lâm Vi Lam rồi kéo tay Dương Nham Du, thản nhiên bước ra ngoài. Thật ra, chính Tà Khuru Nghị cũng không hiểu chính mình, vị hôn thê của hẳn là Dương Nham Du, người hẳn phải quan tâm là Dương Nham Du, vì sao lại muốn tới gặp Lâm Vi Lam chứ? Càng lúc hẳn càng không hiểu nổi mình.

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Lâm Vi Lam chớp chớp mắt, nhìn Lâu Y Y, khóe miệng cong lên cứng ngắc: “Rốt cuộc... hẳn tới đây làm gì?”

Lâu Y Y hừ lạnh một tiếng: “Ai mà biết được!” Thu dọn mấy thứ trên bàn xong, Lâu Y Y lo lắng dặn dò Lâm Vi Lam: “Vi Vi, mình cứ có cảm giác Dương Nham Du này có vấn đề. Như chuyện đêm qua ấy, nhìn thì có vẻ tất cả đều bình thường, nhưng mình cứ có cảm giác có gì đó không ổn. Không phải do mình nghĩ nhiều đâu, giác quan thứ sáu của phụ nữ lợi hại lắm.”

Lâm Vi Lam rối rắm gỡ đầu, nhìn Lâu Y Y như muốn khóc, thật ra, cái đầu này của cô chỉ hợp đi bắt trộm thôi, không hợp tính toán âm mưu quỷ kế, sẽ bị hòng mất ấy!

“Cậu đừng nhìn mình, mình cũng chẳng khá hơn cậu đâu.” Lâu Y Y không hổ là bạn thân của Lâm Vi Lam, vừa nhìn nét mặt Lâm Vi Lam, đã hiểu ngay cô đang nghĩ gì. Nhưng lấy IQ của cô mà đấu lại với Tà Khuru Nghị thì sẽ bị giết chết trong giây lát thôi! Bắt cô đi làm vật hy sinh sao?! Còn lâu cô mới đi.

“Nhưng mà, cậu có thể gọi vị kia nhà cậu ra đối đầu với boss lớn Tà mà. Tình hình lúc đó sẽ thực sự là tàn sát khốc liệt, máu chảy thành sông, không gì sánh nổi!” Hai mắt Lâu Y Y như tỏa hào quang, hai tay siết chặt vào nhau, kích động nói: “Hai người đứng trên đấu trường, mắt nhìn chăm chăm đối phương, không bỏ qua một chút biến hóa nào trên mặt đối phương. Vây quanh bọn họ là thi thể và máu tươi chất đống bốn phía. A a a a!”

Lâm Vi Lam ôm trán, khinh bỉ nhìn cô ta: “Lâu Y Y, cậu bình thường một chút cho chị nhờ được không? Đọc tiểu thuyết nhiều quá đấy à?”

“Không, Vi Vi, bọn họ là đế vương đấu với nhau, chúng ta là vật hy sinh thôi.” Lâu Y Y ôm lấy tay Lâm Vi Lam, mắt đầy vẻ chân thành.

“Cậu thôi đi được rồi đấy!” Lâm Vi Lam rút tay ra khỏi tay Lâu Y Y, lườm cô ta một cái khinh bỉ, rồi nằm xuống kéo chăn, ý rất rõ ràng: chị đây buồn ngủ, cậu cứ việc tự nhiên.

“Này, mình nói thật mà!” Ánh mắt của Tả Khuru Nghị dọa cô sợ đến mức suýt tè ra quần mà. Cho nên dù thế nào cô cũng sẽ không đối đầu với Tả Khuru Nghị đâu, cô còn muốn sống thêm vài năm nữa.

“Lâu đại tiểu thư, hình như cậu quên mất rồi nhỉ? Dương Nham Du là vị hôn thê của Tả Khuru Nghị!” Nhiều lần bà cô nhà cậu cố tình nhắm vào Dương Nham Du cũng là một vấn đề đấy, đừng có nói với mình rằng cậu nhàn quá nên nhúc trướng nhé.

Ặc, mặt Lâu Y Y cứng lại, đều là do cái mặt đó của Dương Nham Du gây họa mà. Vừa nhìn thấy mặt ả ta, cô đã cảm thấy bị kích thích rồi, đâu phải lỗi của cô chứ.

“Chị dâu à! Chị có sao không?!” Một giọng nói tuyệt đối không thể nào xuất hiện ở đây bỗng vang lên xuyên phá cả trời xanh, đâm thẳng vào màng nhĩ Lâm Vi Lam, sau đó, giống như một thước phim bị quay chậm, bóng hình Thẩm Vĩ Bạch từ từ hiện ra trong đồng tử của Lâm Vi Lam.

A! Cái thế giới chết tiệt này, liệu có thể thu nạp tên yêu nghiệt này không? Có thể tàn nhẫn thêm một chút được không?!

“Chị dâu ơi! Nghe nói chị gặp tai nạn, em phải chạy xe với tốc độ cao nhất, bỏ rơi biết bao nhiêu xe cộ trên đường mới đến được đây! Chị dâu à! Chị có sao không?” Thẩm Vĩ Bạch lao vào như một cơn gió, giống một con gấu lớn cụt đuôi vồ tới giường bệnh, hai mắt ngập nước nhìn Lâm Vi Lam.

Ặc... cảm giác... rất là nhức trướng!!!

Lâu Y Y vừa chớp mắt một cái, Thẩm Vĩ Bạch đã vọt vào tới giường bệnh.

“Này, anh là ai hả?” Lâu Y Y chống nạnh, trừng mắt nhìn người nào đó ngồi bên giường Lâm Vi Lam với ánh mắt khó hiểu. Vì Vi nhà cô quen một tên ngốc thú vị thế này từ bao giờ thế?!

“Cô là cô Lâu phải không? Tôi là Thẩm Vĩ Bạch, đây là chị dâu của tôi, thật sự rất cảm ơn cô.” Thẩm Vĩ Bạch lập tức sửa sang lại vẻ mặt của mình, thoáng từ một tên ngốc ngu xuẩn biến thành thành phần trí thức tinh anh.

Lâu Y Y tròn mắt há hốc mồm nhìn Thẩm Vĩ Bạch biến thân trong chớp mắt, ngỡ ngàng đến mức không nói được câu nào, trừng trừng nhìn Lâm Vi Lam đang ôm trán, run khóc miệng nói: “Chào, chào anh, anh Thẩm...”

“Sao anh lại ở đây.” Giọng nói lạnh như băng của Bảo Trân vang lên khiến nhiệt độ trong phòng bệnh giảm luôn vài độ. Bảo Trân đã đi rồi lại đột nhiên quay lại khiến mọi người đều ngẩn ra.

Thẩm Vĩ Bạch là người phản ứng đầu tiên. Hắn hơi sững sốt khi nhìn thấy Bảo Trân, sau đó nhảy dựng lên, ngón tay chỉ về phía cô ta run lên: “Cô... sao cô lại ở đây.” Thẩm Vĩ Bạch điên mất, cô nàng ngày đó đột ngột tát cho hắn một cái, lúc này lại xuất hiện trong phòng bệnh của chị dâu hắn, aaa, mặt đau quá...

“Sao tôi không thể ở đây? Ngược lại, cái đồ lưu manh nhà anh sao lại ở đây hả?” Bảo Trân buông thứ gì đó trong tay ra nghe đến cách một tiếng, ánh mắt nhìn Thẩm Vĩ Bạch sắc nhọn như hai con dao đâm thẳng vào hắn khiến tim gan phèo phổi của Thẩm Vĩ Bạch đều bắt đầu đau lên.

“Tôi đến thăm chị dâu của tôi, sao tôi không được ở đây chứ. Sao cô lại ở đây?” Thẩm Vĩ Bạch bị ánh mắt như dao sắc của Bảo Trân kích thích, không kịp nghĩ ngợi liền quát rống lên.

“Anh lại dám quát tôi à? Tên nhóc nhà anh, muốn ăn đòn phải không?” Nhìn vẻ mặt của Lâm Vi Lam và Lâu Y Y, Bảo Trân cảm thấy không nhìn nổi, tên nhóc khôn kiếp này, đúng là muốn ăn đòn mà.

“Cô còn muốn đánh tôi nữa à? Nói cho cô biết, chị dâu tôi còn đang ở đây đấy.” Nói xong, Thẩm Vĩ Bạch tránh xa Bảo Trân, hất cằm nói với giọng điệu cực kỳ khiêu khích.

Lâm Vi Lam lặng lẽ che mặt, cô không biết tên ngốc này đâu!

Lâu Y Y lùi thẳng về sau hai bước, mặt đại ra nhìn tình huống trong phòng.

Gân xanh trên trán Bảo Trân bật nảy lên, nhìn Thẩm Vĩ Bạch như cười như không, hai tay siết chặt vào nhau phát ra từng tiếng ken két, xem ra, cô nàng đã cực kỳ tức giận rồi.

Lâm Vi Lam buông chân xuống, nhìn Thẩm Vĩ Bạch, đột nhiên nói lảng sang chuyện khác: “Tiểu Bạch này! Chuyện này anh đừng nói cho anh trai anh biết nhé!” Mấy chuyện xấu hổ này tốt nhất là vĩnh viễn đừng truyền ra ngoài thì hơn.

Vừa nghe Lâm Vi Lam nói vậy, Thẩm Vĩ Bạch ưỡn ngực, ra vẻ chị cứ yên tâm, nói: “Chị dâu, chị yên tâm đi, em biết chị cảm thấy chuyện này rất mất mặt. Cho nên là, em chưa nói cho ai biết cả!”

Khóe mắt Lâm Vi Lam run lên, không nhịn được nữa liền cầm gối đầu ném về phía Thẩm Vĩ Bạch, giận dữ hét lên: “Anh đi ăn cứt đi cho chị nhò! Biến đi!” Mẹ kiếp, đứa nhỏ này rốt cuộc ngu ngốc đến mức nào mới đi nói thẳng ra như vậy hả?! Tức chết!

“Ôi ôi! Chị dâu, bây giờ chị là người bệnh, nóng nảy như vậy không tốt!” Thảm Vĩ Bạch còn không biết mình nói sai chỗ nào, nhưng nhìn thấy chị dâu tức giận như vậy, nếu không khuyên nhủ một chút, thì anh trai hẳn sẽ tức giận mất.

“Chị không muốn nhìn thấy anh nữa, nhìn thấy anh là tay ngứa phát điên rồi!”

“Chị dâu...”

“Aaaaa...”

“Ồn ào cái gì thế. Đây là bệnh viện, muốn cãi nhau thì đi ra ngoài.” Bác sĩ tức giận quát lên mới khiến hai người im miệng được.

Mặt Bảo Trân lạnh như băng chỉ ra ngoài cửa, ý rất rõ ràng, Thảm Vĩ Bạch nhìn là hiểu. Tuy hẳn không muốn đi, hẳn đến đây là có nhiệm vụ riêng, nhưng nhớ chuyện vừa rồi hẳn chộc chị dâu tức giận, đành khẽ cười, đặt một tập hồ sơ lên bàn, rồi chạy nhanh như chớp.

Lâm Vĩ Lam kỳ quái cầm tập hồ sơ kia, mở ra đọc, mặt cô liền biến sắc, sao có thể thế được chứ?! Dương Nham Du, mẹ kiếp, chị muốn tiêu diệt cô!!!!

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

“Thì ra hai người quen nhau à!” Lâu Y Y nở nụ cười thô tục, mặt đầy vẻ chờ xem trò vui nhìn Bảo Trân, khiến gân xanh trên trán cô nàng rung lên bần bật.

“Không quen, quen mẹ hẳn thôi.” Nghĩ đến bà mẹ của anh chàng ngu ngốc nào đó, khoe miệng Bảo Trân lại rút lên.

“Được rồi, đừng nhắc đến hẳn nữa, trên đó viết gì vậy...” Nhìn thấy sắc mặt khó coi của Lâm Vĩ Lam, Bảo Trân liền quay sang hỏi.

Nhìn vẻ mặt khác thường của Lâm Vĩ Lam, Lâu Y Y giật lấy tập tài liệu trên tay cô, sau đó thì như ăn phải thuốc nổ: “Khốn kiếp!”

Bảo Trân vừa đọc tài liệu vừa lắc đầu: “Không có bằng chứng.” Tuy Thảm Vĩ Bạch điều tra được kẻ chủ mưu sau vụ tấn công lần này, nhưng bọn họ không có chứng cứ, khiến người ta tức giận nhất là, đám người trong tài liệu căn bản không phải là đám mà Dương Nham Du tìm tới.

Hai mắt Lâm Vĩ Lam như muốn bốc hỏa, nghiến răng: bởi vậy mới nói, tác giả không hổ danh là mẹ ruột mà! Đã thế này rồi mà vẫn còn bênh vực che chở con gái ruột của bà ấy như vậy!

“Tội mình đã không làm gì rồi, còn bị chúng nó nhảy lên đầu mà ức hiếp.” Lâu Y Y siết chặt nắm đấm, nhe răng nhếch môi như sắp lao tới cắn xé Dương Nham Du vậy.

“Bình tĩnh nào!” Lâm Vĩ Lam nhảy bật từ trên giường xuống, đứng lên ôm cổ Lâu Y Y, chỉ sợ Lâu Y Y nhất thời kích động lại đi tìm Dương Nham Du đánh nhau. Tính cách của Lâu Y Y khiến cô vô cùng lo lắng!

“Cậu làm gì thế!” Đáng thương thay cho Lâu Y Y tay ngắn chân ngắn, bị Lâm Vĩ Lam vồ tới suýt nữa thì không thờ được.

“Kích động là ma quỷ, cậu ngàn vạn lần không được kích động.” Lâm Vĩ Lam ôm chặt Lâu Y Y không buông tay.

“Tôi cho rằng...” Bảo Trân ngồi trên ghế, ngón tay gõ nhẹ xuống mặt bàn, quả nhiên, ánh mắt của hai người đều bị hút về phía này, cô mới nói tiếp: “Nếu Dương Nham Du nhắm vào Vi Vi, vậy thì Vi Vi cậu cứ ‘tiên hạ thủ vi cường’ đi.” (ra tay trước thì chiếm lợi thế)

“Đúng thế. Ra tay sau nhất định sẽ chịu thiệt.” Lâu Y Y búng tay một cái, cười đầy vẻ đắc ý.

“Các cậu nghĩ mình nên làm sao bây giờ?” Lâm Vĩ Lam thừa nhận mình hơi ngu, nhưng chắc chắn không ngu đến mức hết thuốc chữa... nhưng mà... sao bây giờ cô lại không theo kịp suy nghĩ của hai người này chứ!

“Làm sao à, cứ làm thế này là được rồi.” Lâu Y Y lộ ra một nụ cười hung hãn, rồi ghé vào tai Lâm Vĩ Lam, nói suy nghĩ của mình.

Lâm Vĩ Lam thoáng kích động, nhìn hai người, lắp bắp: “Quá nham hiểm. Thật sự là quá nham hiểm. Có điều, chị thích!” Dương Nham Du, chị đã quyết định rồi. Cô càng coi trọng cái gì, thì chị sẽ càng cố hủy diệt nó. Hâm hận nữ chính cái quỷ gì đó, cô đâu có ngại!!!

Ba gã ăn mày hợp lại còn tài hơn một Gia Cát Lượng, Dương Nham Du, cô tự cầu phúc đi! A men!

Vì Lâm Vĩ Lam vô cùng mất mặt bị roi xuống sông, nên cũng được phép vắng mặt trong những buổi học tiếp theo. Sau khi kết thúc đợt tập quân sự, là

tối đột nghỉ dài mười một ngày. Rất nhiều người đều đi du lịch, hoặc về nhà.

Lâu Y Y cực kỳ bài xích chuyên ngành của mình, nên chưa chờ được nghỉ, cô nàng đã trốn học chạy về nhà tìm mẹ mình ý kiến. Trước khi đi, còn không quên nhắc Lâm Vi Lam mau về nhà, bọn họ còn phải cùng nhau hăm hại Dương Nham Du nữa.

Nữ vương lạnh như băng Bảo Trân, rốt cuộc cũng có chút khí tức của người phạm, có vui buồn tức giận. Lâm Vi Lam cảm thấy như mình vừa đạt được thành tích lớn vậy.

Dương Nham Du ở lại ký túc xá một mình, tuy rất muốn trả thù Lâm Vi Lam, nhưng nhìn thấy khả năng bạo lực của Lâm Vi Lam, cô ả đành phải bắt đầu đi bỏ qua, từ từ tìm cơ hội khác.

Nghĩ đến việc sắp tạm biệt ký túc xá một thời gian ngắn, Lâm Vi Lam nằm trong bệnh viện cảm thấy rất áp lực. Trốn học gì đó là không đúng. Tối thiểu cũng phải tham gia mấy môn học bắt buộc, chỉ nghỉ mấy môn tự chọn thôi chứ! Nếu trốn tất cả các môn học, các giáo viên sẽ khóc đấy, thật mà!

Thời gian dường như trôi qua rất nhanh, sắp đến đợt nghỉ dài mười một ngày.

Bảo Trân không muốn về nhà, liền đi theo Lâm Vi Lam về thành phố W.

Vừa trở về thành phố W, bọn họ đã nghe một tin mới.

Đường Đức Cẩm ở phía Tây thành phố W tổ chức bán đấu giá.

Cơ hội tốt! Ánh mắt ba người sáng rực lên.

Ý của bố Lâm cũng rất rõ ràng, những dịp này đều giao cho Lâm Vi Lam lo.

Đầu óc của Lâm Vi Lam tuyệt đối không để dành cho việc tính toán kinh doanh, nhưng không sao, Lâm Vi Lam đã xem qua nguyên tác, cuối cùng Tà Khuru Nghị giành được mảnh đất này, rồi ngầm chuyển giao cho nhà họ Dương.

Vì thế, cái người Tà Khuru Nghị kia tuyệt đối không thể xuất hiện ở buổi đấu giá. Nếu không, với IQ của boss lớn Tà, các cô cũng hết phần mà bon chen.

Vấn đề là, phải làm sao mới có thể khiến boss lớn Tà không tham gia buổi đấu giá chứ?! Lâu Y Y, Bảo Trân, Lâm Vi Lam, cả ba người cạu nhìn tôi, tôi nhìn cạu, cùng lắc đầu. Khí phách của boss lớn Tà kinh khủng như vậy, ai đi người đó chết.

“Thật ra, mình thấy Tà Khuru Nghị đối xử với Vi Vi cạu rất tốt. Hay là cạu dùng mỹ nhân kế đi.” Nhớ tới thái độ ngày đó của Tà Khuru Nghị dành cho Lâm Vi Lam, Lâu Y Y nói ra ý kiến của mình mà cũng không dám chắc lắm.

“Ý kiến hay.” Bảo Trân quay mạnh đầu sang, hai mắt nhìn Lâm Vi Lam như tòa sáng.

“Các cạu đừng có hại mình.” Lâm Vi Lam lắc đầu như trống bỏi, cô không hề muốn gặp boss lớn Tà một chút chút chút nào hết.

“Đây là cách tốt nhất mà!” Hai mắt Lâu Y Y cũng tỏa sáng nhìn Lâm Vi Lam chằm chằm.

“Đổi cách khác.” Bảo cô đi tìm Tà Khuru Nghị, chỉ bằng bảo cô đi ăn cướp cho nó sung sướng. Chưa nói đến chuyện chơi đấu trí với Tà Khuru Nghị, mà chính Dương Nham Du kia cũng sẽ đòi mạng cô mất!

“Làm gì có cách nào tốt hơn chứ!” Lâu Y Y nằm soài ra bàn, nếu có cách tốt hơn thì họ đã sớm nghĩ ra rồi.

Bảo Trân cũng lắc lắc đầu, cô chắc chắn sẽ không đi chọc vào Tà Khuru Nghị kia, nếu không, cô sợ cô sẽ không tìm được mà động thủ với hấn mất.

Mặt ba người đều nhăn như quả mướp đắng.

Đúng lúc cả ba đang rối rắm không nghĩ được cách nào, điện thoại của Lâm Vi Lam vang lên.

Nhìn ánh mắt đột nhiên sáng rực của Lâm Vi Lam, Lâu Y Y hừ một tiếng nói: “Nhất định là vị kia nhà cô ấy, nếu không, dù là ai gọi tới, cô ấy cũng sẽ không cười thô bỉ như thế đâu.”

Lâm Vi Lam e thẹn, nhẹ nhàng đấm Lâu Y Y một cái, rồi cầm điện thoại đi ra ngoài. Trước khi đóng cửa, Lâu Y Y bị chất giọng yếu điệu thực nữ của Lâm Vi Lam làm cho kinh hãi, giật mình suýt nữa ngã từ trên giường xuống đất. May mà Bảo Trân phản ứng nhanh, kéo cô lại, nếu không, chắc chắn đã đổ máu rồi.

“Con nhóc này, thật ghê tởm!” Lâm Vi Lam nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ muốn lao lên đánh nhau với Lâm Vi Lam một trận. Nhưng nghĩ tới khả năng bạo lực khủng bố của Lâm Vi Lam, Lâu Y Y cũng chỉ có thể ngồi nghiêng răng ken két.

“Chờ tin tốt đi!” Bảo Trân lại không hề lo lắng chút nào. Tên Thẩm Ngan Vân kia cũng đâu phải người ăn chay. Lâm Vi Lam gặp nhiều chuyện như vậy, dù bản thân anh ta không lo được, cũng sẽ tìm người lo giúp. Giống như chuyện lần trước, cô có thể chắc chắn rằng, Thẩm Ngan Vân tuyệt đối biết rõ sự việc, nếu không, mấy tài liệu mà Thẩm Vi Bạch đưa tới đó là sao?!

“A ha ha ha, không cần nữa rồi! Tà Khuru Nghị không đi được đâu!” Bảo Trân vừa dứt lời, Lâm Vi Lam đã đẩy sầm cửa ra, mặt cười tươi như hoa cúc, vừa xinh tươi vừa rạng rỡ.

“Sao thế, vừa rồi mặt còn như hoa hướng dương, sao giờ đã biến thành hoa cúc rồi?” Lâu Y Y trừng mắt nhìn Lâm Vi Lam, lẳng lặng mài móng vuốt.

“So sánh kiểu gì thế hả? Vân Vân nhà mình vừa gọi điện thoại báo là, mọi chuyện đều đã lo xong rồi.” Cái cách xưng hô của Lâm Vi Lam khiến Lâu Y Y cảm thấy như bốc hỏa, bốc hỏa cực kỳ lớn. Cô cũng phải tìm một gã đàn ông mới được!!!!

“Ừ, được rồi, chúng mình nghe rồi, sau đó thì sao?” Xem ra Bảo Trân là người tinh táo nhất, không khác so với những gì cô đã nghĩ, quả nhiên Thẩm Ngạn Vân có nhúng tay.

“Sau đó hả, Tà Khuru Nghị vì chuyện của công ty, phải chạy tới thành phố Q, trong vòng bảy ngày tới sẽ không thể về được.” Boss lớn Tà không ở đây, Dương Nham Du, cô chờ mà khóc đi!

Đường Đức Cẩm sau này sẽ phát triển thành một khu phố buôn bán khác của thành phố W. Vì thế, có thể thấy được mảnh đất này quan trọng thế nào, sẽ có bao nhiêu công ty địa ốc tranh giành nhau mảnh đất này.

Lúc bố Lâm đi cùng thư ký, đưa thông tin về cạnh tranh cho Lâm Vi Lam, cô suýt nữa thì ngã quỵ xuống đất. Có trời đất chứng giám, cái đầu này của cô thực sự không thích hợp với việc kinh doanh mà. Sẽ hỏng đầu mất thôi!

Rõ ràng bố Lâm cũng không nghĩ như vậy, ông chỉ vào thư ký đứng sau mình, rất yên tâm vỗ vai Lâm Vi Lam: “Vi Vi, đây là Annie, cô ấy sẽ giúp con.”

“Cô Lâm, chào cô.” Annie đứng sau lưng bố Lâm tiến về phía trước, nở một nụ cười rất chuyên nghiệp với Lâm Vi Lam.

Lâm Vi Lam nhìn Annie như muốn khóc, bố Lâm rất tin tưởng cô, nhưng nhìn sự chân thành trên mặt ông, Lâm Vi Lam cũng không nỡ nói câu từ chối. Nếu đã vậy, không hiểu thì bắt đầu học thôi. Lâm Vi Lam siết chặt nắm tay, với trí thông minh của cô, chuyện gì cũng không thành vấn đề... là chuyện không tưởng... hu hu hu!

Tuy Lâm Vi Lam có thể chắc chắn mình xử lý được Dương Nham Du, nhưng đối với các đối thủ cạnh tranh khác, cô hoàn toàn không biết gì cả, khiến Lâm Vi Lam cảm thấy vô cùng áp lực. May mà có Annie ở đây, trong vòng ba ngày điên cuồng bỏ túi, Lâm Vi Lam coi Annie như thần thánh! Ôi trời đất ơi, Annie thực sự là bách khoa toàn thư đấy. Cái gì cũng biết luôn!!!

Nhìn ánh mắt sùng bái của Lâm Vi Lam, Annie khiêm tốn nói: “Tiểu thư rất thông minh, cô cứ yên tâm. Mảnh đất này chắc chắn thuộc về nhà họ Lâm. Chúng ta đã chuẩn bị tốt hết mọi thứ, ngày mai chỉ chờ biểu hiện của tiểu thư thôi.”

“Annie, chị cứ yên tâm!” Nhìn Annie tràn đầy tự tin như vậy, Lâm Vi Lam cũng không thể quá tự ti được. Dương Nham Du, để xem ngày mai chị đây đoạt mảnh đất này đi, cô sẽ khóc như thế nào. Dám bày mưu tính kế với chị à? Muốn chết phải không!!!

Không có sự hỗ trợ của Tà Khuru Nghị, Lâm Vi Lam lại biết trước nội dung câu chuyện, cô thật sự muốn nhìn xem liệu nhà họ Dương có thể giành được mảnh đất kia hay không.

Ngày đầu giá, thời tiết rất âm u, một lát sau bắt đầu tí tách mưa nhỏ, tâm trạng vốn hơi lo lắng vì buổi đầu giá bỗng bình lặng hẳn.

Rốt cuộc cô đang lo sợ điều gì chứ. Thành sự tại thiên, nếu thật sự không đoạt được, cô chỉ có thể nói rằng... nguyên tác thật quá mạnh mẽ.

Có điều, cũng may sự tình tiến hành rất thuận lợi, lúc Lâm Vi Lam cầm được quyền sử dụng mảnh đất Đức Cẩm kia, cô kích động đến suýt khóc. Trời không phụ lòng người! Mẹ kiếp, rốt cuộc cũng tới tay rồi.

Lâm Vi Lam lẳng lặng nhìn về phía Dương Nham Du, ôi trời ơi, Dương Nham Du, sao mặt cô lại vừa sung vừa tái thế?!

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Lúc trước, bố Lâm không nhiệt tình lắm với mảnh đất này, nhưng khi Lâm Vi Lam đặt chứng nhận quyền sử dụng đất vào tay bố Lâm, tay ông lại hơi run lên.

Thật ra, Lâm Vi Lam biết, mảnh đất này rất quan trọng, dù là với nhà họ Lâm hay là với nhà họ Dương. Nhưng bố Lâm lại dám vì sự trưởng thành của con gái, dùng mảnh đất này làm chi phí, khiến Lâm Vi Lam vô cùng cảm động. Nhưng vừa cảm động, lại cũng vừa áy náy, cô căn bản không hợp với việc kinh doanh! Cô và em gái Lâm thực sự rất giống nhau, cùng có giấc mộng hiệp nữ, việc kinh doanh gì đi đó thực sự không hề hợp với hai người.

Bố Lâm nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc, xem xét cẩn thận tập hồ sơ, rồi ngẩng đầu nhìn con gái mình, càng nhìn càng thấy vui mừng. Con gái ông càng ngày càng lợi hại, cơ nghiệp nhà họ Lâm, giao vào tay con bé là ông yên tâm rồi.

Nếu Lâm Vi Lam mà biết suy nghĩ trong lòng bố Lâm, chắc chắn sẽ học máu mắt. Đây là chuyện lớn, phải cân nhắc cẩn thận chứ.

“Vi Vi, cậu cả nhà họ Thẩm kia...” Tuy bố Lâm thực sự không định hỏi, nhưng đây là con gái cưng ruột thịt của ông, nếu ông mặc kệ, bà xã ông sẽ trở mặt với ông mất.

“...” Lâm Vi Lam cực kỳ xấu hổ, bị bố mẹ hỏi đến chuyện bạn trai, thực sự rất khó nói! Bố Lâm, bố thẳng thắn quá.

Bố Lâm nói xong mới phát hiện ra mặt con gái cưng nhà mình đỏ bừng lên, khiến ông cũng hơi lúng túng, nhưng chuyện này cũng không thể không hỏi, ông đành khụ một tiếng rồi nói tiếp: “Những chuyện khác, bố không can thiệp, nhưng bố lo con vào gia tộc nhà họ Thẩm kia sẽ chịu thiệt thòi.” Nhà họ Thẩm là một gia tộc lớn trong giới quân sự, chính trị. Đồng người, nhiều quy củ, không giống như nhà họ Lâm bọn họ, đơn giản chỉ có bốn miệng ăn, không cần quá nhiều nghi thức xã giao.

“... Bố.” Mặt Lâm Vi Lam đỏ ửng lên, sứt sứt mũi, rồi gượng cười nói: “Ngạn Vân sẽ không để con phải chịu ảm ức đâu ạ.” Lâm Vi Lam sẽ không nói ra, quan trọng nhất là bản thân cô, dù Thẩm Ngạn Vân có để cô chịu uất ức, nhưng cô là loại Bạch Liên Hoa đó sao? Quá coi thường nữ phụ cô đây rồi.

“Vây là tốt rồi, chỉ cần con ổn là tốt rồi. Phải rồi, anh con...” Bố Lâm cười hiền hậu, sau đó nhắc tới cậu con trai cả vẫn không quá thoải mái khi gặp ông kia.

“Bố yên tâm, hai ngày nữa con sẽ đi thăm anh.” Lâm Vi Lam không kìm được, liền ngước mắt lên trời khinh bỉ, hai người có cần phải đặt cái tôi cao với vội thế không? Nói với nhau vài câu thì đã làm sao? Để cô bị kẹp ở giữa khó xử lắm ấy!

“Ừ ừ! Con đi đi, tâm sự với mẹ nhiều một chút.” Nhận được câu trả lời của con gái, bố Lâm hài lòng phẩy tay.

Lâm Vi Lam hơi mím môi, quay người đi ra cửa. Ngay khi đặt tay lên tay nắm cửa, đột nhiên cô quay lại, chân thành nói: “Bố, thật ra bố có thể gọi điện thoại cho anh mà. Anh sẽ càng thấy vui hơn!” Nói xong, Lâm Vi Lam đẩy cửa ra ngoài, hy vọng bố Lâm không bị chọc tức. A men!

Bố Lâm ngẩng mạnh đầu lên, nhìn theo bóng con gái đã biến mất dạng, mặt cứng lại, sau đó khẽ cười khổ. Cô con gái này thật là! Lâm Thần Hàn là con trai ông, sao ông không hiểu hần chứ. Thằng nhóc đó rất cứng đầu, chỉ sợ sẽ không thêm nghe điện thoại của ông thôi!

Lâm Vi Lam nói xong vội vàng vàng chạy thật xa, khẽ vỗ ngực mình. Hy vọng bố Lâm đừng bốc lửa lên đâu! Cô phải nhanh chóng đi tìm mẹ Lâm thì hơn, chờ lát nữa bố Lâm mà phản ứng lại, thì chỉ có cô là người xui xẻo nhất.

***

Mười một ngày nghỉ cũng không quá dài. Bảy ngày nhanh chóng qua đi, việc duy nhất mà ba người làm khi quay lại thành phố W là tìm cách gây rối Dương Nham Du, giành được miếng đất ở đường Đức Cẩm kia.

Vì chuyện này, Bảo Trân, Lâu Y Y, Lâm Vi Lam quyết định đi happy một chút.

“Cú đêm” là một quán bar cực kỳ nổi tiếng ở thành phố W. Ở nơi này, có thể nhìn thấy rất nhiều người ở tất cả mọi ngành nghề khác nhau, đương nhiên, nhiều nhất là đám cậu ấm cô chiêu con nhà quan chức hoặc con nhà có tiền. Khi ba người đẹp với ba hình tượng khác nhau bước vào, đều khiến mọi người chú ý.

Không ít các cậu ấm bắt đầu rục rịch muốn tiến lại gần.

Ánh mắt lạnh băng của Bảo Trân đảo một vòng, tìm mấy vị cậu ấm như lạnh đi. Ánh mắt của cô gái này quá lạnh, lạnh đến tận xương tủy. Tuy bọn họ thích gái đẹp thật đấy, nhưng không thích bị ánh mắt đó nhìn tới, sợ chết đi được.

Theo bản năng, Bảo Trân cũng không thích ánh mắt của mấy người này. Lâm Vi Lam cảm thấy Bảo Trân không vui, liền vội vàng kéo hai người vào phòng. Cô cũng không muốn vừa uống được vài ly đã phải đi trình diễn đầu vũ miễn phí ở giữa quán, mất hứng lắm!

Trong góc phòng, Dương Nham Du cầm ly rượu, uống hết ly này đến ly khác. Từ khi cô ả để vuột mất miếng đất ở Đức Cẩm kia, đã hai ngày không thấy bóng bố cô ả đâu. Cô ta biết, bố cô ta đang trách cô ta vì đánh mất miếng đất kia, quan trọng hơn, là lại để nhà họ Lâm giành được. Như thế này, thì buổi đầu giá mấy ngày trước của nhà họ Dương chẳng còn ý nghĩa gì nữa, cổ phiếu tăng giá được mấy ngày, cũng vì lần này mà sụt giảm. Lần này nhà họ Dương tổn thất trăm triệu. Cũng không biết Tả Khuru Nghị đi đâu, gọi điện thoại không được, liên lạc kiểu gì cũng không được. Chết tiệt, chết tiệt!

Nhìn ba người đẩy cửa bước vào, bàn tay đang nắm ly rượu của Dương Nham Du siết chặt lại, đúng là oan gia ngõ hẹp! Chính ba người này đã giành mất miếng đất mà cô ả nhất định phải có. Lúc này còn dám cười đùa chạy tới đây uống rượu, đang cười nhạo sự thất bại của ả sao?!

Khóe miệng Dương Nham Du cong lên một nụ cười tàn nhẫn, cầm di động gọi tới một dãy số, ả phải cho Lâm Vi Lam biết, kiêu ngạo sẽ phải trả giá đắt thế nào.

Ba người ngồi trong xe đều tỉnh táo, căng thẳng nhìn bốn chiếc xe đang bám theo họ, sắc mặt vô cùng nghiêm túc. Bọn họ rời khỏi Cú Đêm cũng không quá muộn, sao vừa ra đã bị người ta bám theo.

“Họ cố tình bám theo chúng ta.” Nhìn mấy chiếc xe phía sau, Bảo Trân lạnh lùng nói. Là ai chán sống thế chứ?!

“Đúng vậy.” Bàn tay đang nắm vô lăng của Lâm Vi Lam siết chặt lại, rốt cuộc là ai muốn gây rắc rối cho họ?!

“Hừ, nếu đã muốn chết sớm, chúng ta giúp bọn họ một chút là được rồi.” Lâu Y Y cầm điện thoại, gọi đến một dãy số: “Tôi là Lâu Y Y đây. Có người đuổi giết tôi. Anh lo đi.” Nói xong, Lâu Y Y rất khí phách cúp điện thoại, lại nhìn thấy nét mặt kỳ quái của hai người kia.

“Là... một người bạn thôi!” Lâu Y Y đỏ mặt.

“À!” Lâm Vi Lam kéo dài giọng, mắt chớp chớp đầy ranh mãnh, lừa ai thế?! Sao cô lại không biết người bạn này.

“Được rồi, chờ xử lý xong mấy người đằng sau này, mình sẽ nói cho cậu biết.” Lâu Y Y lườm Lâm Vi Lam một cái khinh bỉ, rồi nhìn về phía sau, sắc mặt nghiêm trọng: “Vi Vi, mấy người này vẫn luôn bám theo chúng ta từ Cú Đêm tới đây! Trên đường chính này không thể cắt đuôi họ được.”

Thật ra, Lâm Vi Lam không hề lo lắng vì bốn chiếc xe phía sau, cái cô đang lo là đám người kia đến có chuẩn bị trước hay không, nếu có thì chuyện không ổn chút nào: “Các cậu ngồi vững vào, mình sẽ chạy xe đến khu phố vắng hơn.” Ở nơi náo nhiệt này, nếu đụng phải ai, cô sẽ áy náy lắm.

“Được, mình cũng muốn nhìn xem ai to gan như thế.” Lúc này, sắc mặt Bảo Trân lạnh như băng, khiến Lâu Y Y hơi rụt cổ lại, Bảo Trân, cậu còn lạnh hơn cả điều hòa rồi đây.

“Được rồi, các chị em, ngồi cho vững, Fast n Furious phiên bản đời thực... bắt đầu!” Lâm Vi Lam hét to một tiếng, hai mắt như phát sáng, động tác tay chân không ngừng, tốc độ đang là hơn 60km/h một chút, nháy mắt vọt thẳng lên hơn 100km/h. Oh My God! Lâu Y Y trợn trừng mắt.

Tuy kỹ thuật lái xe của Lâm Vi Lam cũng không phải tốt lắm, nhưng năm đó, khi còn là học viên, thành tích của cô cũng không tệ. Đương nhiên, nếu Bảo Trân và Lâu Y Y biết Lâm Vi Lam chỉ có lý thuyết, không có kinh nghiệm thực tiễn, không biết có tức đến học máu hay không.

Lâm Vi Lam lái xe vòng sang những con phố vắng người hơn, bốn chiếc xe phía sau đột nhiên tăng tốc bám gần sát xe của họ.

Lâu Y Y ngồi ghế sau bắt đầu run rẩy, hai mắt như tỏa hào quang, cô đang rất kích động, rất rất kích động. Không ngờ cô lại có thể ngồi trong xe, cảm nhận được sự kích thích của việc đuổi bắt này.

Giờ phút này, Lâm Vi Lam cũng vô cùng kích động, tuy trong quá trình học tập cô luôn đề xảy ra một số sự cố nhỏ, khiến mọi người phải hạ lệnh cường chế không cho cô chạm tới xe. Nhưng đó là đã là chuyện của rất lâu trước kia rồi, kỹ thuật lái xe của cô bây giờ cũng không tệ lắm. Động tác của Lâm Vi Lam liên tục không ngừng, một tiếng rầm rất lớn vang lên, chiếc xe bên trái xe cô bị va đập lệch khỏi đường chính, sau đó đập mạnh vào một bên dải phân cách.

Trong xe chấn động mạnh, Lâu Y Y và Bảo Trân đều bị văng sang bên trái do quán tính.

“Ngồi vững.” Chưa chờ hai người kịp hoàn hồn, Lâm Vi Lam hét to một tiếng, chân đạp xuống, tay xoay mạnh tay lái. Chiếc xe của họ phát ra một tiếng phát gấp nghe rợn người, sau đó, cả xe lẩy sau xe làm tâm, quay vòng một vòng một trăm tám mươi độ về phía bên phải.

“Bố khi!” Lâu Y Y nhảy dựng lên, hét to: “Vi Vi, làm hay lắm. Đánh bay họ đi!”

“Ha ha! Bọn họ nghĩ chị đây bắt tài vô dụng à? Muốn chơi trò đua xe với chị có khác nào muốn chết! Muốn bắt chị đây à? Để chị cho họ biết thế nào là hoa xuân rực rỡ nhé!” Nói xong, Lâm Vi Lam nhún ga, đuôi xe quay ngoắt, lao vút về phía hai chiếc xe đang đuổi theo kia.

“Này này, định đâm xe đấy à?” Được rồi, không thể trách Lâu Y Y quá sợ hãi được, vì Lâm Vi Lam này quá điên cuồng mà, lại đi đâm thẳng xe về phía hai chiếc xe kia, không phải muốn đâm thì là gì? Cô nghĩ xe họ là xe tăng hay sao thế?! Đừng đùa như thế chứ? Ặc ặc ặc...

“Y Y, cậu cứ thoải mái đi! Với kỹ thuật của chị, thì cậu có thể thoải mái đến một trăm hai mươi phần trăm.” Nghe tiếng la hét của Lâu Y Y, Lâm Vi Lam trấn an nhưng tốc độ vẫn không giảm, chân ga càng dí sát hơn.

Lúc này, ngay cả Bảo Trân cũng mất bình tĩnh, làm thế này có khác nào chơi đùa với mạng sống chứ! Cô và Lâm Vi Lam liên thủ lại hoàn toàn có thể đánh mấy người này đến tan nát mặt mày, đâu cần phải liều lĩnh như thế chứ?

“Vi Vi...” Bảo Trân không nói được nữa, nhìn vẻ mặt hưng phấn của Lâm Vi Lam, cô thực sự nghi ngờ liệu cô nói Lâm Vi Lam có nghe vào tai không? Khi thật, Lâm Vi Lam hẳn không phải là loại người liều mạng thế này mới đúng chứ? Nhìn thoáng qua Lâm Vi Lam hai mắt như tỏa sáng, Bảo Trân cảm thấy không dám chắc lắm.

“Lâm Vi Lam, nếu chị đây mà chết, thành ma cũng sẽ không tha cho cậu đâu a a a...” Nhìn thấy xe đối phương càng ngày càng gần, có thể nhìn thấy lái xe của họ, Lâu Y Y mất bình tĩnh lại thét lên ầm ĩ.

Nhìn đèn xe đối diện gần trong gang tấc, Bảo Trân nhắm hai mắt lại theo phản xạ. Cô chọn cách tin tưởng Lâm Vi Lam, đương nhiên, dù hiện giờ cô có muốn hối hận cũng không kịp nữa rồi.

Thời gian nhưng dừng lại, va chạm mạnh không phát sinh như trong tưởng tượng, con đường đến chết đi sống lại cũng không xuất hiện. Lâu Y Y hé hé mắt, sau đó trợn trừng lên, tay sờ loạn trên người, không sao, cô vẫn còn sống!

“Lâm Vi Lam, Cậu... cậu...” Lâu Y Y thừa nhận vừa rồi mình thật sự rất sợ, nhưng mà Lâm Vi Lam, cậu có cần phải hù dọa chị như thế không?!

Lâm Vi Lam quay đầu cười ha ha với Lâu Y Y, giễu cợt: “Lâu đại tiểu thư, cảm giác đi qua ranh giới sống chết thế nào hả?”

“Lâm Vi Lam, cậu hù chết chị mất!” Lâu Y Y như muốn khóc, đây rốt cuộc là chuyện gì chứ?!

“Đúng rồi, xe đâu?” Lâu Y Y lau nước mắt, nhìn quanh một vòng mới phát hiện họ đang đi trên một con đường quốc lộ mới được tu sửa cách đây không lâu.

“Đằng sau ấy!” Sao lại có cảm giác giọng Bảo Trân lạnh hơn bình thường nhỉ? Lâu Y Y khẽ lắc đầu, quay lại nhìn, mắt tròn xoe, kêu lên đầy vẻ khó tin: “Mẹ kiếp, sao lại thành sáu cái xe rồi?! Rốt cuộc ai hù chị như vậy chứ?”

Lâu Y Y hít một hơi lạnh, bắt đầu thấy lo lắng, cô còn chưa sống đủ, không muốn chết đâu!

“Yên tâm, có chị, không chết được!” Lâm Vi Lam nhìn thoáng qua màn hình chỉ đường GPS, cười lạnh. Nếu bọn họ đã muốn chơi, vậy cô chơi cùng bọn họ cho thật vui là được rồi, nghĩ mình là xã hội đen thì ghê lắm à?! Chị đây là cảnh sát! Cảnh sát là mèo, nhìn thấy chuột chắc chắn phải bắt!

Bảo Trân đang trầm mặc, đột nhiên kinh ngạc nói: “Vi Vi, cậu nhìn bên kia kìa.” Lâm Vi Lam nhìn theo hướng tay Bảo Trân đang chỉ, mắt tròn xoe lên, không thể tin nổi: “Đùa đấy à! Thì ra không chỉ có chúng ta đua xe! Mấy chú cảnh sát cũng đua à?!!” Ở cách đó không xa, một tổ bám đuôi khác cũng đang trình diễn, nhưng tình hình còn thảm hơn, một chiếc xe đã lật nhào, khói mù mịt đến mức trong đêm tối cũng nhìn rất rõ ràng.

Đèn cảnh sát đỏ xanh sáng rực đêm tối.

“Đi, chúng ta dẫn bọn chúng qua chỗ các chú cảnh sát bên kia chơi một chút.” Bệnh nghề nghiệp gì gì đó, thật sự rất hung bạo, tàn ác. Lâm Vi Lam vừa nhìn thấy đèn cảnh sát liền cảm thấy vô cùng thân thiết, lại đang phải chạy trốn kẻ truy đuổi, cô lập tức huyết khí dâng trào, lái thẳng xe sang bên kia.

Lời ngăn cản của Bảo Trân ngẹn lại ở cổ họng, không nói ra được. Con người bé nhỏ trong lòng thầm gào thét: “Tâm lý của cậu bị lỗi lờm à? Muốn đánh bại quái thú, cứu vớt địa cầu à?! Cậu có thể đừng lao về phía trước như thế nữa được không?!”

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Ba người Lâm Vi Lam vất vả bước ra từ chiếc xe bị đâm đến không còn nhìn ra hình thù gì, nhìn ba chiếc xe bị đâm chồng vào nhau ở cách đó không xa, cả ba đều tròn tròn mắt.

“Đây không phải là lỗi của chúng ta đúng không!” Khóe miệng Lâm Vi Lam run rẩy, nhìn những chiếc xe đang phun khói mà như muốn khóc.

“Đại khái là, có lẽ, hình như cũng không liên quan gì tới chúng ta!” Lâu Y Y lùi về sau một bước, thật sự không dám đi xem thảm trạng của hiện trường bên kia.

“...” Bảo Trân không còn lời nào để nói, hai người này thật không biết xấu hổ là gì.

Một tiếng phanh gấp vang lên, Thẩm Ngạn Vân nhanh chóng bước ra từ một chiếc xe, lao tới bên Lâm Vi Lam, kéo tay cô, nhìn từ trên xuống dưới hai lần, lo lắng hỏi: “Vi Vi, em không sao chứ?”

“Anh... anh...” Lâm Vi Lam lắp bắp, sao Thẩm Ngạn Vân lại xuất hiện ở đây? Xấu hổ chết mất! Đã lái xe đâm người ta còn bị Vân Vân bắt gặp, mặt chết đi được!

“Còn hỏi nữa, đúng rồi, Vi Vi, em có bằng lái chưa?” Nhìn thoáng qua ba chiếc xe cách đó không xa, gân xanh trên thái dương Thẩm Ngạn Vân nhảy dựng lên. Nếu biết đơn giản thế này, bọn họ cũng không cần cố gắng ép đám người kia đến tận đây rồi!

“Có... À... không...” Khóe miệng Lâm Vi Lam cứng lại, người có bằng lái xe là Lâm Vi Lam đời trước, Lâm Vi Lam hiện giờ thì không có! Làm sao đây? Đã không có bằng lái, còn gây ra tai nạn, liệu cô có... Lâm Vi Lam không dám nghĩ nhiều, chỉ dám rung rung nước mắt nhìn Thẩm Ngạn Vân. Anh nể tình chúng ta là người yêu, coi như không phát hiện ra em được không?

“Không có mà em còn dám lái xe, em định dọa anh sợ chết à?!” Thẩm Ngạn Vân căn bản không dám nghĩ đến chuyện vừa rồi khi anh nhìn thấy một màn đua xe mạo hiểm đó, anh đã có cảm giác thế nào. Hiện giờ, anh chỉ muốn dết mạnh vào mông Vi Vi mấy cái, sao lại to gan như thế chứ?

“Ngạn Vân à, đây là chuyện bất đắc dĩ mà!” Lâm Vi Lam khẽ cười cầu hòa.

Bảo Trân nhìn hai người, lạnh lùng hừ một tiếng: “Vi Vi, nếu cậu không lái thẳng xe qua bên này, thì vụ tai nạn kia đâu có xảy ra!”

“...” Lâm Vi Lam ngượng ngùng, đây thật sự là bệnh nghề nghiệp, vừa nhìn thấy trộm cướp đã muốn lái xe truy đuổi, không phải lỗi của cô mà, huhuhu!

Một người đàn ông mặc đồ thể thao đứng dựa vào chiếc xe ở cách đó không xa, nhìn Lâm Y Y lúc này vẫn còn đang sợ hãi, lạnh lùng cười, nói: “Xem ra, dù tôi không tới, em cũng sẽ không sao đâu nhỉ?”

Người đàn ông này vừa lên tiếng, bốn ánh mắt của mọi người đều bị thu hút về phía đó. Người này đến lúc nào thế?

Vừa nhìn thấy mặt người đàn ông kia, mặt Lâm Y Y lập tức đỏ bừng lên, sau đó lại đen xì, toàn thân bùng nổ như pháo bị châm lửa: “Quý Phong Nhiên, anh còn không biết xấu hổ mà nói thế nữa! Anh mà đến muộn một chút thôi là có thể nhặt xác cho tôi được rồi!”

Quý Phong Nhiên nhún vai: “Chậm à? Vậy thì coi như muộn đi! Còn nhặt xác á, đại khái là vĩnh viễn cũng chẳng tới lượt tôi đâu!”

“Anh...” Lâm Y Y khó thở, mặt tức nghẹn đỏ bừng lên.

“Nếu không có xe của anh ta, thì xe các em đã lật từ lâu rồi.” Tuy Thẩm Ngạn Vân không thích giọng điệu của người này, nhưng ít nhất, lúc ấy cũng nhờ có hần cứu Vi Vi, hoặc nên nói là cứu Lâm Y Y đang ngồi trong xe thì đúng hơn. Anh đứng từ xa, đương nhiên có thể nhìn rõ tất cả. Vì thế, vào thời khắc đó, tìm anh suýt nữa nhảy ra ngoài, chỉ sợ Vi Vi xảy ra chuyện gì...

“Nếu không phải tại anh ta tới chậm, xe chúng ta cũng không đến mức thế này.” Lâm Y Y vẫn tỏ vẻ tức giận như trước, nhưng nếu nhìn kỹ, thì có thể phát hiện trong mắt cô có rất nhiều cảm xúc, rối rắm, oán hận, và một thoáng vui mừng.

Được rồi! Lâm Vi Lam thừa nhận mình là một kẻ đầu óc ngu si tứ chi phát triển, nhưng cũng đâu có ngu đến mức ấy! Nhìn Lâm Y Y và Quý Phong Nhiên rõ ràng là có vấn đề! Việc Lâm Y Y đột nhiên thay đổi tính cách, chắc chắn cũng sẽ liên quan đến người kia!

Lâm Vi Lam kéo góc áo Thẩm Ngạn Vân, nháy nháy mắt với Bảo Trân, mau rút thôi! Cô không hề có hứng thú làm bóng đèn hay kỳ đà này nọ đâu.

Nhìn hai đôi ở bên nhau, Bảo Trân thoáng u buồn, đừng bắt nạt người độc thân như vậy chứ.

“Này, sao cô lại ở thành phố W?” Thẩm Vi Bạch không biết ở chỗ nào chui ra, bất ngờ xuất hiện bên cạnh Bảo Trân, mặt đầy vẻ hiếu kỳ.

“Sao lại là anh?” Nhìn khuôn mặt của Thẩm Vi Bạch, tay Bảo Trân bất giác siết chặt. Cô không phủ nhận Thẩm Vi Bạch vô cùng đẹp trai, phong độ, nhưng đẹp trai cũng không có nghĩa là được quyền đùa giỡn người khác.

“Tôi thì làm sao? Anh tôi đang làm nhiệm vụ, đương nhiên tôi phải tới giúp đỡ. Còn cô, tới đây làm gì? Có điều, nói đi nói lại, thì chúng ta cũng có duyên thật đấy.” Thẩm Vi Bạch cảm thấy hai người thật sự rất có duyên. Lần đầu tiên gặp mặt bị cô nhóc này tát cho một cái đến nỗi đom đóm mắt. Lần thứ hai là trong phòng bệnh của chị dâu nhà hần. Bây giờ đi bắt tội phạm cũng gặp được, đây không phải duyên phận thì là gì chứ?

“Tôi thấy là nghiệt duyên thì mới đúng!” Bảo Trân không hề cho Thẩm Vi Bạch chút thể diện nào, hừ lạnh một tiếng, rồi xoay người đi thẳng. Mỗi lần nhìn thấy người đàn ông này, tâm trạng của cô lại trở nên không tốt chút nào.

“Nghiệt duyên thì cũng là duyên mà!” Thẩm Vi Bạch ngọt miệng đáp với theo, đón tiếp hần là một cú đấm rất mạnh khiến Thẩm Vi Bạch kêu lên thảm thiết, ôm mắt mà rơi lệ. Đáng thương thay cho một ông chủ lớn, đẹp trai ngời ngời của một sông bạc nổi tiếng như hần lại bị đánh đến mức tím xanh một bên mắt. Đáng vẻ khôi hài đó khiến ngay cả người lạnh lùng như Bảo Trân cũng không nhịn được cười.

Lâm Vi Lam chỉ chỉ hai người, cười nói: “Đúng là có duyên thật!”

“Còn lâu ấy!” Cả hai đồng thanh gào lên với Lâm Vi Lam, hành động cùng lúc, lên tiếng cùng lúc, phối hợp vô cùng hoàn mỹ.

“A...” Lâm Vi Lam khẽ chớp mắt với hai người, nhún vai: “Vậy hai người coi như tôi chưa nói là được rồi.”

Nhìn Lâm Vi Lam, khóe miệng Bảo Trân hơi run lên, nói ra thì nói như vậy, nhưng Lâm Vi Lam, cậu có thể rút cái nụ cười đang treo trên miệng cậu lại không?

“Chết tiệt! Tránh xa tôi ra một chút! Lưu manh!” Cả khuôn mặt Bảo Trân đều đỏ bừng lên. Vì sao mỗi lần gặp người này đều chẳng có chuyện gì tốt thế.

“Tôi không phải lưu manh, hơn nữa, tôi có lưu manh cũng không lưu manh với cô!” Nghe Bảo Trân nói xong, Thẩm Vi Bạch nổi cáu. Dù lão đại không cam lòng cũng phải thừa nhận rằng hần cũng là một tên đẹp trai! Sao cô nhóc kia lại cứ chướng mắt với hần vậy chứ?!

“Anh có ý gì blah blah blah...” Bảo Trân.

“Ý ngay trên mặt chữ blah blah blah...” Thẩm Vi Bạch.

Nhìn hai người mãi mê cãi vã không thèm để ý đến thời gian địa điểm, Lâm Vi Lam thầm ôm trán, thật sự rất xứng đôi mà.

“Vi Vi.” Thẩm Ngạn Vân vừa nhìn thấy Lâm Vi Lam là IQ điên cuồng lao xuống tới mức số âm mới chịu dừng lại.

Lúc này, chỉ vừa gọi tên cô, mà hai tai anh đã đỏ hồng lên như lòng đỏ trứng, hai tay xoắn vào nhau không ngừng vắn vò vạt áo. Rốt cuộc anh đang định diễn vai gì thế hả?

Cô gái nhỏ Lâm Vi Lam liếc nhìn người đàn ông to lớn mà tâm hồn ngây thơ đứng cạnh mình, hừ lạnh một tiếng. Đừng coi cô là đồ ngốc chứ! Làm gì có chuyện hai người bọn họ lại gặp nhau trùng hợp như vậy được.

“Nói em nghe xem, rốt cuộc huyện này là sao?!” Nhìn các vị cảnh sát đang vây quanh ba chiếc xe kia, Lâm Vi Lam nghiêng người liếc nhìn Thẩm Ngạn Vân hỏi.

“...” Thẩm Ngạn Vân đảo mắt đi chỗ khác, khề ho nhẹ nói: “Bọn anh lùng bắt đám người này đã lâu, vừa vặn có tin báo là tối nay bọn họ có hành động gì đó, cho nên... Không ngờ...”

“Không ngờ bọn em xui xẻo như vậy đúng không?” Lâm Vi Lam không còn biết nói gì nữa, rốt cuộc các cô xui xẻo đến mức nào mới biến thành mục tiêu của đám người kia chứ?!

“Em yên tâm, Vi Vi, anh sẽ không để em bị tổn thương gì đâu.” Bàn tay đang cầm tay Lâm Vi Lam của Thẩm Ngạn Vân bỗng siết chặt lại. Chuyện lần này, anh rất muốn nhìn xem rốt cuộc ai to gan như thế.

“Vi Vi, em có... nhớ anh không?” Thẩm Ngạn Vân xấu hổ nhìn Lâm Vi Lam hỏi.

Từ trước đến giờ, Lâm Vi Lam vốn là người theo trường phái “địch tiến ta lùi, địch lui ta đuổi.” Lúc này, nhìn thấy dáng vẻ Thẩm Ngạn Vân như cô vợ nhỏ khiến Lâm Vi Lam bùng phát thành nữ vương. Cô ôm lấy tay Thẩm Ngạn Vân, cười xán lạn nói: “Đương nhiên rồi, vậy anh có nhớ em không?”

“Đương nhiên là nhớ, rất nhớ, rất nhớ.” Thẩm Ngạn Vân kéo tay Lâm Vi Lam đặt lên ngực mình, gương mặt đầy vẻ chân thành.

Đột nhiên, Lâm Vi Lam lao tới, bỏ nhào vào lòng Thẩm Ngạn Vân, con ngươi đen sáng như sao lấp lẹp nhìn Thẩm Ngạn Vân, dịu dàng nói: “Em biết mà.”

Tay Thẩm Ngạn Vân vòng qua lưng Lâm Vi Lam, mắt dịu dàng ngắm nhìn người con gái trong lòng mình.

Không khí ấm áp bùng lên quanh hai người. Nhưng lại có kẻ có mắt không trông, không khí tốt như vậy mà cũng phá cho được.

Nhìn mấy người đứng cách đó không xa che miệng cười trộm, Thẩm Vi Bạch nghĩ mấy người này có việc, liền không kịp nghĩ ngợi nhiều, hô to: “Anh, đồng đội của anh gọi này!”

Bốn con mắt như muốn xuyên thẳng qua tìm Thẩm Vi Bạch.

Lâm Vi Lam tức tối nghiêng răng nhìn Thẩm Vi Bạch. Tên nhóc ngu ngốc này, đúng là thiếu dạy dỗ mà! Lòng dạ hẹp hòi của cô gái nhỏ họ Lâm đột nhiên phát tác. Cô là người thù rất dai. Còn về chuyện sau này cái tên thiếu dạy dỗ nào đó theo đuổi bà xã nhà mình bị thiết kế rất nhiều chương ngại vật, cũng chỉ có thể tự nghĩ rằng mình quá xui xẻo mà thôi.

Mười một ngày nghỉ của cả ba người trôi qua vô cùng phong phú, nên đến khi quay lại ký túc xá, họ đều lười biếng chẳng muốn động chân động tay.

Sau khi nghỉ ngơi thoải mái, cả ba mới để ý tới chiếc giường trống không trong phòng, thoáng sùng sốt.

“Này, cái bông Bạch Liên Hoa kia đâu?!” Lâm Vi Lam chỉ về phía giường Dương Nham Du, khóe miệng run lên. Tuy Ngạn Vân nói cho cô biết, chuyện này có liên quan đến nhà họ Dương, nhưng cũng không có chứng cứ chính xác. Cô còn đang nghĩ, quay về trường sẽ kích thích Dương Nham Du một chút, nhưng người lại không có ở đây.

“Chuyện ngày đó là do Dương Nham Du làm phải không!” Sắc mặt Bảo Trân vô cùng u ám. Tuy cô không có chứng cứ, nhưng lần đầu tiên cô tới thành phố W, có hiềm khích cũng chỉ có với duy nhất Dương Nham Du, huống chi, Lâm Vi Lam lại đoạt được quyền sử dụng miếng đất ở Đức Cẩm từ tay ả ta.

“Chạy cũng nhanh thật!” Lâu Y Y hừ lạnh, cô không có chút cảm tình nào đối với Dương Nham Du.

“Vi Vi, không ngờ cậu lại tốt nhìn như thế. Cậu muốn làm Ninja Rùa đấy à?! Có điều, mình không nhìn đâu. Dương gia nhà họ chờ mà sứt đầu mẻ trán đi!” Lâu Y Y lại hừ lạnh, trong mắt như bắn ra những tia sáng lạnh.

Lâm Vi Lam phát hiện, từ sau khi Lâu Y Y gặp Quý Phong Nhiên kia, tính tình rõ ràng thay đổi rất nhiều. Nhưng Lâu Y Y không nói, Lâm Vi Lam cũng sẽ không hỏi. Mỗi người đều có bí mật riêng, nhưng đối với chuyện Lâu Y Y nói cô làm Ninja Rùa, thì cô rất phản đối nhé.

“Không phải mình nhìn cô ta. Mà mình muốn chờ cô ta bước lên đến điểm cao nhất, rồi đạp thẳng cô ta xuống!” Dương Nham Du là nữ chính trong truyện này, làm sao có thể bị hất ngã như vậy chứ. Huống chi, lần này căn bản không có chứng cứ, Dương Nham Du cũng sẽ không chịu thừa nhận.

Mỗi nữ chính trong truyện H đều vô cùng mạnh mẽ, hiền dịu, nhưng lại là kim cương vô địch. Những nữ phụ khác muốn đối nghịch với cô ta, chắc chắn sẽ không có kết quả tốt. Hiện giờ, cái cô cần là một chứng cứ xác thực, khiến cô ả không thể nào phản bác nổi.

“Quá thâm hiểm” Lâu Y Y lườm Lâm Vi Lam một cái, khinh bỉ.

“Cảm ơn đã quá khen.” Lâm Vi Lam ngượng ngùng bỏ qua vẻ mặt khinh bỉ của Lâu Y Y, đón nhận lời khen của cô.

Ngày hôm sau, cả ba người mới biết, Dương Nham Du tạm thời nghỉ học.

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Việc Dương Nham Du tạm thời nghỉ học cũng không ảnh hưởng gì tới trường lớp, hơn nữa, vì không có Dương Nham Du, nên từng giây từng phút trong phòng ký túc xá đều vang lên những tiếng cười đùa vui vẻ khiến cả ba người Lâm Vi Lam cảm thấy vô cùng hài lòng. Đòi sinh viên yêu cầu phải học hỏi rất nhiều thứ, mọi người đều nghĩ rằng, nếu ngày nào cũng phải đấu đá với Dương Nham Du, thì sẽ mệt chết mất thôi.

Bốn năm đại học Dương Nham Du không hề xuất hiện trong cuộc sống của Lâm Vi Lam nữa. Cô cũng không cố ý tìm hiểu tin tức về Dương Nham Du làm gì, chỉ nghe nói sau khi cô ả tạm nghỉ học không bao lâu thì đi Mỹ. Lâm Vi Lam cười lạnh, đi Mỹ à? Là trốn ra nước ngoài thì có! Lần đó, Lâu Y Y quả thực vô cùng tức giận, nhưng thái độ của Tả Khuru Nghị lại khiến Lâm Vi Lam rất khó hiểu, vị hôn thê của hắn gây ra chuyện như vậy, sao hắn có thể thờ ơ đứng nhìn chứ! Nhưng Lâm Vi Lam lo lắng đề phòng vài ngày, mới phát hiện ra Tả Khuru Nghị không hề có hành động gì nên cô cũng yên tâm hơn. Xem ra, hiện giờ Tả Khuru Nghị rất bình thường, cũng sẽ không cùng Bạch Liên Hoa kia gây ra những chuyện kinh thiên động địa nữa.

Chuyện này nhanh chóng bị Lâm Vi Lam ném ra sau đầu, đòi sinh viên ơi, trừ tập quân sự ra, thì tất cả đều vô cùng tốt đẹp!

Sống cùng Bảo Trân suốt một thời gian dài, cô ấy đã hoàn toàn không còn là cô gái lạnh như băng như trước nữa. Là con gái của vị chính khách nổi danh Bảo Cường, Bảo Trân được kế thừa trọn vẹn sự khôn khéo, cơ trí của bố mình. Lâm Vi Lam vẫn còn nhớ cô đã há hốc miệng, tròn tròn mắt khi Bảo Trân nói mình là con gái của Bảo Cường. Ôi trời đất quý thần ơi, không ngờ mình lại quen biết con gái chính khách. Bảo Cường đây, trong nguyên tác là vị thị trưởng thành phố S chính trực vô cùng đấy. Ôi thần tượng của tôi.

Khi còn học trong trường, Lâm Vi Lam cũng đi tới nơi đóng quân của Lâm Thần Hàn vài lần. Tháng ngày trôi qua rất nhanh, cho đến tận khi Lâm Vi Lam tốt nghiệp đại học.

Cuộc sống bốn năm ở trường đại học đã đặt một dấu chấm tròn hoàn mỹ. Đứng trước cửa trường, Lâm Vi Lam đưa tay lên che trên trán, nhìn ngôi trường nàng đã ở suốt bốn năm, nhất thời cảm thấy vô cùng xúc động. Cho đến khi có một cuộc điện thoại làm xáo trộn tất cả mọi kế hoạch vốn có của Lâm Vi Lam, cũng khiến cô nhận thức rõ ràng rằng, vẫn còn có một người không cho phép cô được sống bình yên như vậy.

Lâm Vi Lam ngẩn người nhìn chiếc điện thoại trong tay, tiếng tí tí báo hiệu đối phương đã cúp máy từ lâu, nhưng Lâm Vi Lam đứng mãi cũng không có hành động gì. Cho tới bây giờ, cô cũng không nghĩ sẽ có một ngày cô phải nhận cuộc điện thoại thể này.

Đây là ngày cuối cùng Lâm Vi Lam tới trường, vì cú điện thoại này, mà tiết trời tháng sáu như càng nóng hơn, nóng như lò nung, khiến toàn thân Lâm Vi Lam đều muốn bốc hỏa. Những chuyện này là vì cái lông gì đây aaaa! Dương Nham Du, cô không thể chịu được khi thấy chị đây sống sung sướng đúng không? Đã cút rồi thì đừng có về nữa chứ? Vừa về đã gây chuyện với chị, thật đúng là oan gia mà! Được rồi! Lâm Vi Lam thừa nhận, mình đang giận cá chém thớt. Vừa rồi Lâu Y Y gọi điện thoại nói Dương Nham Du đã quay về thành phố W, ngay sau đó Lâm Thần Hàn lại xảy ra chuyện, không phải lỗi của Dương Nham Du thì là lỗi của ai ai hả???? Bastard!!!

Lâm Vi Lam ngẩng đầu gào thét với trời xanh! Gầm lên một tiếng không thêm để ý tới hình tượng, khiến tất cả mọi người đang đi trên đường đều dừng bước, nhìn Lâm Vi Lam như nhìn bệnh nhân thần kinh.

“Ặc...” Lâm Vi Lam lảng lảng che mặt, mắt mặt quá!!! Lâm Vi Lam dùng vận tốc ánh sáng rời khỏi hiện trường, biết đi đâu mà tìm lại mặt mũi đây, đều tại cái tên Lâm Thần Hàn chết tiệt kia, nhất định cô phải đập hắn một trận!!!

Vừa huấn luyện xong, Thẩm Ngạn Vân quay vào phòng làm việc liền nhận được một cuộc điện thoại. Động tác lau mồ hôi của anh chợt dừng lại, gần giọng hỏi đầy vẻ khó tin: “Cậu nói cái gì?”

Đặt điện thoại xuống, Thẩm Ngạn Vân vội vàng gọi cho Lâm Vi Lam: “Vi Vi.” Anh vừa lên tiếng, Lâm Vi Lam đã ngắt lời: “Anh ở đâu? Đi tới quán khu S với em” Cô thật sự muốn xem ông anh trai mình định giải thích với cô thế nào.

Thẩm Ngạn Vân siết chặt điện thoại, nói: “Chờ anh, anh qua đón em ngay.” Ngắt điện thoại xong, Thẩm Ngạn Vân lại gọi tiếp một cuộc nữa, chuyện này phải hỏi cho tường tận, đánh nhau mà còn âm ỉ ra cả bên ngoài, đúng là phải có tài lắng mới làm được...

Lâm Vi Lam nhìn thấy Lâm Thần Hàn ở trong phòng tạm giam.

Lúc này, nhìn hắn suy sụp tinh thần đến mức không ra hình người nữa. Tóc tai rối bời như tổ quạ, râu ria xồm xoàm như vài ngày không xử lý, mắt đỏ vằn tơ máu. Nghe tiếng mở cửa, Lâm Thần Hàn ngẩng đầu, nhìn thấy em gái, lại cúi đầu xuống.

Nhìn bộ dạng của Lâm Thần Hàn, cơn tức của Lâm Vi Lam lại bùng lên, nắm đấm siết chặt đến mức kêu thành tiếng. Thẩm Ngạn Vân đi sau Lâm Vi Lam, nhìn thấy cô như vậy, anh vội vàng kéo cổ tay cô lại. Kích động là ma quỷ, kích động là không đúng.

Lâm Vi Lam quay ngoắt đầu lại, hung hăng nhìn trừng trừng vào cổ tay đang bị giữ chặt.

Thẩm Ngạn Vân khẽ lắc đầu, vẫn giữ chặt tay cô: “Hồi cho rõ đã em.”

Lâm Vi Lam hít sâu một hơi, khẽ gật đầu. Nhìn thấy cô gật đầu, Thẩm Ngạn Vân mới buông tay cô ra, mắt thoáng lướt qua Lâm Thần Hàn đang suy sụp ngồi đó. Đây là chuyện của hai anh em họ, anh sẽ không nhúng tay vào. Thật ra, là không dám nhúng tay, anh sợ Vi Vi tức giận, huhu.

Lâm Vi Lam bước dài về phía hần, ngồi trước mặt Lâm Thần Hàn, im lặng một lúc mới lên tiếng: “Vi sao?” Chẹp chẹp, tạo hình kiêu này, đúng là siêu hiệu quả luôn! Đúng là khí phách nam tử hán đại trượng phu nhé! Khuynh hướng bạo lực cũng bùng nổ luôn!

Lâm Thần Hàn cười khò, lắc đầu không nói gì. Thật ra... là hần xấu hổ không dám nói.

“Không nói, vì xấu hổ đúng không?!” Lúc nói những lời này, Lâm Vi Lam còn rất bình tĩnh. Sau đó, cô đứng vụt dậy, tung một cú đấm thẳng vào mặt Lâm Thần Hàn, sau đó đập một cước vào vai hần. Lực đập cực mạnh khiến cả người Lâm Thần Hàn bay đập vào tường. Lâm Vi Lam lại bước những bước dài tới, đè chặt cổ Lâm Thần Hàn xuống, nghiêng răng nghiêng lợi gầm lên: “Lại vì Thẩm Ly Ly đúng không?! Thẩm Ly Ly tốt như vậy cơ à? Cứ nhắc tới cô ta là anh biến thành người khác à? Anh là thằng điên à? Chỉ một đứa con gái cũng hành hạ anh tới mức này. Bao nhiêu năm rồi mà còn không buông xuống? Anh có phải đàn ông không hả? Anh có biết trách nhiệm là cái gì không?”

Lâm Thần Hàn ho khan một tiếng, cả khuôn mặt đỏ bừng lên, không dám nhìn mặt em gái mình. Chuyện này rõ ràng là hần sai, quả thật là hần đã quá kích động. Nhưng nếu thời gian có quay ngược lại, hần vẫn sẽ đánh tên khốn kia. Dù Tiểu Ly có ngàn vạn thứ không tốt, thì cô ấy cũng chết rồi, không thể hạ nhục cô ấy như thế được.

Lâm Vi Lam thật sự không biết phải nói gì, vì sao lại mê muội như thế chứ? Khó khăn lắm đầu óc anh cô mới bình thường lại được, bắt đầu phấn đấu vì lý tưởng của mình, nhưng sao đã vào quân đội rồi, cô à Thẩm Ly Ly chết tiệt kia vẫn như bóng ma quấn mãi không rời chứ? Hiện giờ, cô thật sự muốn chém Thẩm Ly Ly!!!

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

“Vi Vi, thôi nào.” Không biết Thẩm Ngạn Vân xuất hiện từ lúc nào, giữ chặt cổ tay Lâm Vi Lam, ngăn cô lại. Sự tình phát triển theo hướng anh không thể ngờ tới — không nói được lời nào.

“Thôi à, thôi à? Làm sao mà thôi được? Anh ta gây ra chuyện gì chính anh ta còn không biết à?” Lâm Vi Lam nghiêng răng ken két, trên đường đi, cô đã nghe thấy rất nhiều chuyện, mỗi người một câu. Chẹp chẹp, anh cô đứng là về vang quá mà, cũng coi như có bản lĩnh vô cùng can đảm trong quân đội rồi.

“Vi Vi.” Thẩm Ngạn Vân to giọng hơn, tay cũng siết chặt cổ tay Lâm Vi Lam hơn. Chuyện này đúng là cũng khó mà nói rõ được. Đánh nhau gì gì đó, có thể là chuyện lớn, cũng có thể là chuyện nhỏ. Nhưng nếu Lâm Vi Lam làm ầm lên ở trong này mới là to chuyện.

“Bọn họ nói thế nào?” Lâm Vi Lam cố nén giận, quay đầu hỏi anh.

“Chúng ta ra ngoài nói.” Nhìn Lâm Thần Hàn, Thẩm Ngạn Vân thực sự không muốn nhắc tới chuyện này trước mặt hần nữa, nói ra rất mất mặt. Thế diện của đàn ông rất quan trọng, đã bị đánh rồi, đừng để mất mặt hơn nữa thì hơn.

Lâm Thần Hàn không dám có ý kiến gì, dù bị đánh ê ẩm cả người cũng không dám lên tiếng. Nhưng đợi Lâm Vi Lam rời khỏi đây, hần mới chột tỉnh ra, hung hăng tự tát vào mặt mình một cái. Rốt cuộc hần ngu ngốc thế nào mới đi gọi điện thoại cho em gái hần, báo rằng hần gây chuyện chứ?! Lâm Thần Hàn khò sở lại đập cho mình một cái nữa, không có đầu óc, ngu xuẩn, quá ngu xuẩn. Quả nhiên là mấy năm nay bị áp bức thành quen mất rồi. Lúc ấy hần chỉ nghĩ có thể sẽ bị cho ra quân, quá có lỗi với em gái thôi! Ông trời ơi! Nếu cho hần một cơ hội nữa, hần tuyệt đối sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như vậy!

Ở ngoài cửa, Lâm Vi Lam nghe xong chân tướng sự việc, mặt vừa đỏ vừa trắng, đổi màu liên tục, trừng mắt nghiêng răng hỏi Thẩm Ngạn Vân: “Ý anh là, tên kia vừa nói một câu Thẩm Ly Ly không tốt, anh ta liền ngu ngốc đập người ta luôn à?! Hừ hừ!” Chuyện này là thế nào chứ? Quá mất mặt! Quá mất mặt!!!

“Không sao đâu, Vi Vi, đừng lo lắng. Việc này cùng lắm cũng chỉ tạm giam hai ngày thôi.” Thẩm Ngạn Vân không ngờ Lâm Thần Hàn vẫn luôn rất an phận lại đánh nhau ngay thời điểm mấu chốt này, kích động đúng là ma quỷ.

“May mà anh ấy gọi cho em. Nếu gọi cho bố mẹ, em đã chết anh ta!” Lâm Vi Lam vẫn nghiêng răng ken két, uống công cô mấy năm nay đối xử tốt với

hắn, chỉ hy vọng đầu óc anh ta đừng suy nghĩ luẩn quẩn rồi làm mấy chuyện ngu ngốc. Kết quả là... tức chết cô mất.

Thẩm Ngạn Vân che miệng khụt một tiếng. Chuyện này thật ra không gọi điện thoại cũng chẳng sao, ai biết được tên nhóc Lâm Thần Hàn lại khờ dại tới mức gọi điện thoại cho Lâm Vi Lam, đã bị đánh thêm rồi, còn bị chửi té tát nữa chứ.

“Anh có ý gì?” Lâm Vi Lam cũng biết mình ra tay hơi nặng. Có trời mới biết vừa rồi cô tức giận đến mức nào. Hiện giờ, cô sợ nhất là nhìn thấy trò đùa của nguyên tác, sợ nhất là phải ở cùng một chỗ với Dương Nham Du, cô sẽ điên mất!

Ôi trời ơi, để cô sống yên yên bình bình nữa đời còn lại đi, đừng gây thêm chuyện kinh thiên động địa gì nữa, cô không chịu nổi đâu.

“Anh cẩn thận mà tính người lại cho em!” Lâm Vi Lam ngoái đầu vào trong phòng, nghiêng răng nghiêng lợi gần giọng nói, khiến Lâm Thần Hàn sợ đến mức suýt ngã từ trên ghế xuống. Ôi ôi, trời cao đất dày ôi! Hừ chết hắn, cứ tưởng lại bị đánh tiếp rồi chứ.

Lâm Vi Lam và Thẩm Ngạn Vân không có việc gì nữa nên thoải mái rời đi, chỉ đáng thương thay cho Lâm Thần Hàn ngồi chồm hổm trong phòng tạm giam, ruột cũng xoắn cả lại, không ngừng đánh vào tay mình, mắng: “Ai bảo mày gọi này, ai bảo mày gọi này, muốn chết à!”

Lúc này, chiến hữu của Lâm Thần Hàn cứ nhìn chăm chú theo thủ trưởng của mình đưa Lâm Vi Lam đi, đến tận lúc bóng cô biến mất hút mới rời mắt đi. Em gái của anh Lâm quá trâu bò, cực kỳ trâu bò. Khi lần đầu bọn họ nhìn thấy em gái nhà họ Lâm, tìm ai cũng rung rinh, nhưng khi nhìn thấy cô em gái nhìn rất xinh xắn ngọt ngào ấy tung một cước đạp thẳng anh Lâm tiểu đội trưởng, thì tất cả đều bùng tỉnh giấc. Đây là đóa hoa mộc lan, chỉ nên đứng xa mà nhìn ngắm thôi!

Đương nhiên, mỗi lần vào doanh trại thăm anh trai, Lâm Vi Lam đều mang theo rất nhiều thứ, dần dần cũng thân thuộc hơn với đám chiến hữu của anh mình. Mấy người này tuổi cũng không quá lớn, vì thường xuyên ở trong quân ngũ, nên tính tình cả đám đều rất thoải mái, cởi mở. Đời trước trường mà Lâm Vi Lam học cũng không phải là đại học thực sự, mà giống doanh trại quân đội hơn, trường học bán quân sự hóa đã dưỡng ra tính cách nữ hào kiệt của Lâm Vi Lam, vì thế, cô cũng rất dễ làm thân với các chiến sỹ này.

Đáng thương thay cho Lâm Thần Hàn khi nhìn cả đám chiến hữu vây quanh em gái mình, tâm trạng đó, thật khó mà nói rõ được!

Một đồng chí Giáp chỉ về hướng bóng hình em gái Lâm đã mất hút, không dám xác định hỏi: “Không phải lão Đại lại bị đánh đấy chứ?” Có thể khẳng định đến chín mươi chín phần trăm, chắc chắn lão Đại lại bị đánh.

“À!” Mọi người toát mồ hôi, chuyện này rõ ràng quá rồi còn gì! Lần nào lão Đại gây chuyện xong chẳng bị đánh! Lão đại hoàn toàn có tư chất M mà! Đã bị đánh suốt bốn năm trời, à không phải, chuyện này chứng tỏ suốt bốn năm lão Đại liên tục phạm lỗi! Mặt các chiến sỹ đều đỏ bừng lên.

“Chị Lâm thật quá manly!!!” Một cậu lính trẻ khoảng mười bảy tuổi cười ngây ngô, quay trái quay phải, ngập ngừng nói.

Mọi người tròn mắt kinh ngạc nhìn cậu lính trẻ kia. Nhóc à, cậu thật có tiền đồ! Tiềm năng M đang đứng vẫy tay gọi cậu ở cách đó không xa đâu.

***

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.” Lâm Vi Lam ngồi trên xe, xiết chặt tay nắm ghế ngồi. Chuyện này không thể đơn giản như vậy. Vì sao Dương Nham Du vừa về, anh cô đã đánh nhau? Muốn bắt cô tin rằng chuyện này không liên quan đến Dương Nham Du thì cô không thể làm được.

Tay Thẩm Ngạn Vân cũng siết chặt tay lái, mãi mới lên tiếng: “Chuyện này có chút liên quan đến nhà họ Dương.” Chuyện này vốn anh cũng không định nói, thủ đoạn của nhà họ Dương tuy cũng chẳng cao thâm gì lắm, nhưng muốn đối phó với kiểu tính tình thẳng thắn như Lâm Thần Hàn, thì vẫn dùng rất tốt, huống chi, Thẩm Ly Ly vẫn là vết thương lòng của hắn.

“Dương Nham Du.” Tay Lâm Vi Lam siết chặt lại, mắt cũng thoáng phát ra những tia sáng lạnh. Chuyện có liên quan đến Dương Nham Du tuyệt đối không phải chuyện tốt gì.

“Vi Vi, hình như Dương Nham Du này có thù hận gì đó rất khó hiểu đối với nhà họ Lâm, em phải cẩn thận một chút.” Thẩm Ngạn Vân hơi đắn đo. Nhà họ Dương và nhà họ Lâm vừa là đối thủ cũng vừa là đối tác, nhưng dùng kiểu thủ đoạn này để đối phó với lớp con cháu thì cũng không chấp nhận được. Hơn nữa, Dương Nham Du cũng rất kỳ quái, thủ đoạn không quá cao tay, nhưng tục ngữ nói, mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, chỉ sợ Dương Nham Du xuống tay sau lưng.

“Ngạn Vân...” Lâm Vi Lam khẽ cắn môi, suy nghĩ này thật ra luôn tồn tại trong đầu cô, nhưng cô không dám nghĩ tới. Có điều, nếu chuyện này nói thẳng ra, cũng có cảm giác không chân thật.

“Chuyện gì em?” Nhìn thấy Lâm Vi Lam có vẻ khó xử, Thẩm Ngạn Vân đặt tay lên mu bàn tay cô, nắm chặt lại: “Còn có anh mà. Có chuyện gì, cứ nói anh nghe xem.”

“Thật ra, em cũng không biết phải nói thế nào, nhưng mà...” Bản thân Lâm Vi Lam cũng không xác định rõ ràng lắm: “Em cứ có cảm giác Dương Nham Du có quan hệ gì đó với Thẩm Ly Ly, vì sao hai người lại giống nhau như vậy?”

Nghe Lâm Vi Lam nói vậy, Thẩm Ngạn Vân khẽ nhủ mày, anh đã xem xét toàn bộ tư liệu về Dương Nham Du, nhưng không phát hiện ra vấn đề gì. Bây giờ mới nhớ, không có vấn đề mới chính là vấn đề lớn nhất! Trong hồ sơ chỉ nói cô à là con gái nhà họ Dương, lúc trước vẫn ở nước ngoài với mẹ. Chết tiệt, anh quá sơ sót rồi. Nếu Vi Vi xảy ra chuyện gì, anh sẽ không thể tha thứ cho mình được.

“Em yên tâm, chuyện này cứ để anh lo.” Thẩm Ngạn Vân nắm chặt tay Lâm Vi Lam, mặt rất nghiêm túc, tốt nhất là nhà họ Dương đừng có hành động gì khác thường, nếu không, đừng trách anh...

“Em vẫn luôn tin tưởng anh mà!” Lâm Vi Lam cười với Thẩm Ngạn Vân, lật ngược tay lồng vào bàn tay Thẩm Ngạn Vân. Cô biết Thẩm Ngạn Vân sẽ không để cô phải chịu tổn thương gì.

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Sau khi tốt nghiệp, Lâm Vi Lam cũng không vào công ty của nhà họ Lâm. Không phải cô không muốn, mà cô hiểu rõ bản thân mình, cô căn bản không có năng khiếu về kinh doanh. Cô cũng không muốn cuối cùng lại làm loạn cả việc kinh doanh của công ty lên, khiến mọi người thất nghiệp hết.

Vì chuyện này, nên Lâm Vi Lam đã nói chuyện rất kỹ càng với bố Lâm. May mà bố Lâm cũng hiểu rõ bản chất con gái nhà mình, không cố gắng ép cô tiếp nhận cơ nghiệp của gia đình, chỉ là, điều kiện chính để cô ra ngoài làm, đó là không được nói mình là người nhà họ Lâm. Không phải bố Lâm quá tuyệt tình với con gái, mà ông chỉ sợ ngày nào đó cảnh sát lại tới tận cửa gọi ông đến báo lãnh con gái về, thật chẳng hay ho chút nào.

Ngồi trong phòng làm việc của đội hình sự, điều hòa mát rượi, nhấp nhấp cốc trà, Lâm Vi Lam trầm tư. Nhìn xem, đây mới là cuộc sống, đây mới là cuộc sống mà cô muốn!!! Ăn mặc trang điểm cư xử cao ngạo như con chim công khiến cô thật sự không thích thú chút nào. Nơi bình dân thế này mới là nơi cô cảm thấy quen thuộc, đương nhiên, nếu có mấy vụ án lớn để cô phá thì càng tốt.

Người ta nói “buồn ngủ gặp chiếu manh” là thế này đây! Lâm Vi Lam vừa ước có vài vụ án lớn để phá, thì vị đội trưởng Trần Phong đã nói với cô có vụ án lớn cần làm.

Sau khi lên xe, nhìn nét mặt nghiêm túc của mọi người, Lâm Vi Lam cũng thu hồi tâm trạng hăng tiết gà của mình lại, im lặng ngồi trong xe.

“Lão Đại, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Thấy sắc mặt mọi người càng lúc càng trầm trọng, Lâm Vi Lam không nhịn được liền hỏi. Chẳng lẽ có nhân vật lớn nào làm chuyện kinh thiên động địa gì sao? Nhìn nét mặt cả đám u ám cứ như chết bố chết mẹ vậy.

“Quán bar Cú Đêm xảy ra tai nạn chết người.” Trần Phong vừa dứt lời, không khí trong xe càng nặng nề hơn.

Lâm Vi Lam ngậm miệng ngay lập tức! Được rồi, “Cú Đêm” là nơi cô cực kỳ ghét. Nếu không phải vì tới Cú Đêm uống rượu, thì sao có thể đâm xe chứ! Vừa đi làm đã đụng phải vụ án chết người ở Cú Đêm, đúng là nghiệt duyên!

Khi bọn họ vừa đến Cú đêm, mọi người trong quán bar đều dúm lại một góc, hoàn toàn im ắng. Ở cách cửa ra vào không xa, có một người nằm bẹp dưới đất không nhúc nhích, xung quanh đầy những mảnh vỡ của bàn ghế, nhìn là biết đã giằng co rất kịch liệt.

Lưu Chiêm Siêu, cậu nhóc lạnh lợi của đội nhanh chóng bước lên sờ động mạch nạn nhân nằm trên mặt đất, rồi lắc đầu với đội trưởng Trần, người này chết rồi.

“Pháp y có đến không?” Đội trưởng Trần vừa nghe vậy, mặt đen lại như bao công, giọng điệu cũng không dễ chịu chút nào. Ngày nào mà Cú đêm không có chuyện thì đúng là mặt trời mọc đằng Tây.

“Sếp Trần, tôi đến rồi đây, không cần phải gằm lên nữa.” Một giọng nói vừa trong trẻo vừa quen thuộc vang lên, ánh mắt mọi người đều chuyển về phía sau.

Một cô gái mặc chiếc áo gió màu vàng nhạt thịnh hành nhất năm nay, chân đi đôi giày cao gót ít nhất là mười phân, mặt đeo kính râm, đi tới trước mặt Trần Phong.

Cô ấy tháo kính râm, đưa tay về phía Trần Phong, cười tươi nói: “Tôi là Lâu Y Y, pháp y vừa mới nhậm chức, đội trưởng Trần, hy vọng anh chỉ bảo thêm.”

Vừa nhìn thấy sắc mặt đặc ý của Lâu Y Y, Lâm Vi Lam lặng lẽ chớp mắt. Lúc trước không biết là ai sống chết cũng không chịu học khoa này, càng về sau càng không biết là ai còn hứng thú với tay gậy chân lia hơn cả ăn cơm nữa...

“Cô Lâu, làm phiền cô rồi.” Trần Phong là một người đàn ông rất truyền thống, nhìn thấy Lâu Y Y như vậy, anh ta cảm thấy vô cùng áp lực. Người thế này ở trong đội bọn họ thì thật là... Nhưng vừa nghĩ đến cách Lâu Y Y “nhảy dù” vào đội bọn họ, Trần Phong cũng chỉ có thể nghiền răng trong bụng, người ta có hậu phương vững chắc như thế, anh ta làm sao dám động vào.

“Không có gì.” Lâu Y Y khẽ cười, sau đó nháy mắt với Lâm Vi Lam một cái rồi bắt đầu kiểm tra thi thể.

Lâm Vi Lam lẳng lặng day day dọ dáy mình. Cô nàng Lâu Y Y dạo này rất dũng mãnh, cô nên tránh xa một chút thì hơn!

“Vi Vi, tìm ông chủ hỏi cho rõ ràng chút xem!” Trần Phong quay sang nói với Lâm Vi Lam. Toàn bộ hiện trường loạn lên như mớ bòng bong, bao nhiêu người như vậy mà còn để hung thủ chạy thoát, đúng là đầu chỉ để mọc tóc.

“À, vâng.” Vừa quay người, Lâm Vi Lam đã nhìn thấy ngay một người đang ngồi trong góc phòng. Sao Dương Nham Du lại ở chỗ này?

Như cảm nhận được ánh mắt của Lâm Vi Lam, Dương Nham Du cũng ngẩng đầu nhìn cô. Bốn mắt nhìn nhau, lửa tóe ra bốn phía. Dương Nham Du oán hận trừng mắt nhìn Lâm Vi Lam, trong lòng như có núi lửa phun trào, không thể bình tĩnh nổi. Lúc trước nếu không phải vì Lâm Vi Lam đoạt mất miếng đất kia, thì sao cô ả phải gọi điện cho đám người đó chứ? Nếu không phải vì cú điện thoại đó, thì sao ả phải lưu lại tới tận Mỹ? Mỗi đêm không ngủ được, ả đều thầm nguyên rủa cô gái này, ả oán hận Lâm Vi Lam, oán hận cả nhà họ Lâm. ả thế, ả phải dẫm nát bọn họ dưới chân mình, dẫm nát.

Ánh mắt oán hận của Dương Nham Du khiến Lâm Vi Lam hơi hoảng sợ. Xong rồi, hoa sen trắng đã biến thành hoa sen đen mất rồi, nhưng sao trước khi biến thân chẳng có chút dấu hiệu báo trước nào thế? Vô lý!!!

Boss lớn Tà, vị hôn thê của anh biến đen rồi kìa...

Đột nhiên, Dương Nham Du xoay người chạy như điên về phía sau, Lâm Vi Lam vội vàng đuổi theo theo phản xạ.

Hành động đột ngột xảy ra ở bên này khiến mọi người đều chú ý. Lâu Y Y xoay người nhìn thấy Lâm Vi Lam đuổi theo ra ngoài, không biết sao lại rùng mình một cái.

“Chuyện gì thế, tiểu Lưu, đi giúp Vi Vi.” Trần Phong giật dừ đến mức bùng nổ. Ở Cú Đêm này một năm mà không xảy ra vài chuyện thì mới là không bình thường. Đánh nhau, xô xát, buồn ma túy, mại dâm, gái điếm, không có cái nào thiếu tên Cú Đêm. Nếu không phải vì người đứng đằng sau Cú Đêm quá lợi hại thì nó đã bị đóng cửa từ lâu rồi, làm sao còn tồn tại được đến bây giờ.

Lâm Vi Lam vừa tới đội của anh ta chưa được hai ngày, lại là một cô gái trẻ, cũng là lần đầu tiên tới hiện trường. Tốt xấu gì thì tiểu Lưu cũng là đàn ông, ít nhiều cũng có thể giúp đỡ cô! Trần Phong nghĩ thì rất hay, nhưng nếu anh ta biết thời điểm khả năng bạo lực của Lâm Vi Lam bùng phát như thế nào, không biết mặt anh ta sẽ biến dạng ra sao?!

Ở bên này, Lâm Vi Lam đuổi theo Dương Nham Du, chạy xuyên qua đám đông trong Cú đêm, chạy thẳng lên sân thượng.

Dương Nham Du và Lâm Vi Lam một trước một sau chạy lên sân thượng.

Chạy đến đường biên của sân thượng, Dương Nham Du mới dừng lại, quay ngoắt đầu nhìn Lâm Vi Lam, khóe miệng cong lên cười ác độc, nói: “Lâm Vi Lam, tôi sẽ khiến cô phải hối hận.”

Nói xong câu đó, Dương Nham Du lập tức bỏ nhào vào người Lâm Vi Lam còn đang đứng sững sờ, hét ầm hét ỹ, móng tay sắc nhọn cào vào cánh tay Lâm Vi Lam.

“Cô làm gì thế? Buông ra.” Lâm Vi Lam cũng phát điên với Dương Nham Du, cô ả nàng sang Mỹ bốn năm thật ra là đi trị bệnh thần kinh đúng không?

Dương Nham Du căn bản không thèm để tâm với lời nói của Lâm Vi Lam, một tay ả nắm cánh tay Lâm Vi Lam, tay kia vung thẳng về phía mặt cô, trong mắt đầy vẻ tàn ác.

Nhìn thấy cánh tay vung về phía mình, Lâm Vi Lam vội vàng ngửa đầu tránh, nhưng vì hai người ở quá gần nên cũng không tránh kịp.

Cảm thấy mặt hơi tê tê đau đau, Lâm Vi Lam nổi giận. Không có người phụ nữ nào không bận tâm đến việc mặt mình có vết thương. Lâm Vi Lam bùng lửa giận, đập thẳng vào bụng Dương Nham Du, khiến ả ngã xuống đất, giận dữ nói: “Dương Nham Du, đồ điên này!”

Lâm Vi Lam nhìn Dương Nham Du đang ôm bụng rên rĩ, mặt cô liền trầm xuống: “Dương Nham Du, chúng ta cứ chờ xem.” Nếu đã lộ mặt nạ, vậy cũng không cần phải che giấu gì nữa. Món nợ bốn năm trước cùng với việc hãm hại anh trai cô, tất cả liền tính một lần luôn đi.

Dương Nham Du ôm bụng, mặt tái nhợt, đột nhiên nở nụ cười quỷ dị, sau đó làm ra vẻ vô cùng hoảng sợ, không ngừng lắc đầu nói: “Xin lỗi, xin lỗi, tôi không cố tình chạy, tôi sợ, tôi sợ mà. Cô đừng đánh, đừng đánh nữa.”

Cái quái gì thế? Lâm Vi Lam tròn tròn mắt, Bạch liên hoa Dương Nham Du này lại định làm gì đây? Cô đánh ả bao giờ chứ?

“Lâm Vi Lam, cô làm cái gì thế?” Một tiếng gầm giận dữ như sư tử gầm vang lên khiến đầu Lâm Vi Lam như nổ hoa.

Vừa quay đầu, cô nhìn thấy ngay đội trưởng nhà mình đang nhìn mình đầy giận dữ, cô có làm gì đâu chứ?

“Tôi xin lỗi, xin lỗi, tôi sai rồi...” Dương Nham Du kêu lên rất đúng lúc.

Mặt Lâm Vi Lam vô cùng khổ sở, Dương Nham Du, cô lại định quậy gì thế?!

“Lâm Vi Lam, cô tự kiểm điểm đi!” Trần Phong bước mấy bước dài đến đứng giữa hai người, lại gầm lên với Lâm Vi Lam.

Thân thể Lâm Vi Lam bắt gặp lung lay, ôi ôi trời đất ơi! Đội trưởng Trần à, anh có thể nói nhỏ một chút được không?

Lưu Chiêm Siêu rất có mắt nhìn, vội vàng kéo Lâm Vi Lam đi. Hiện giờ đội trưởng đang nổi giận, đừng có chọc vào thì hơn, sẽ bị mắng chết đấy. Vi Vi vừa tới nên không biết, nhưng hần thì biết rất rõ.

“Ồ ơ, chuyện đó...” Lâm Vi Lam buồn bực, có vài chuyện cô còn chưa kịp nói với Dương Nham Du mà, đừng kéo cô đi chứ.

“Đi nhanh lên!” Lưu Chiêm Siêu cũng không thèm quan tâm Lâm Vi Lam có muốn đi hay không, chỉ vội vàng kéo Lâm Vi Lam trốn mất. Với tính cách của đội trưởng Trần, hần cũng không muốn đứng đó làm bia đỡ đạn đâu, nhất định là sẽ giận cá chém thớt mất.

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Ngồi trong xe, Lâm Vi Lam nóng đến mức lè cả lưỡi. Dưới nhiệt độ ba mươi độ C này mà còn phải ra ngoài điều tra, có để cho người ta sống nữa không hả?

Lâm Vi Lam có cảm giác đội trưởng Trần không thích cô, nếu không sao anh ta lại ngựa mất với cô như vậy chứ! Chắc chắn là cô à Dương Nham Du kia bêu xấu cô với đội trưởng Trần. Lâm Vi Lam nghiêng răng ken két, cô à xấu xa chết tiệt, muốn !(&@(*#&@\$ à ta quá đi mất!!!

“Anh bảo, Vi Vi này, lát nữa cô tìm chỗ nào mát mẻ mà ngồi. Để bọn anh đi là được rồi.” Chu Bác đang lái xe, nhìn thấy vẻ mặt như bốc hỏa của Lâm Vi Lam, không kìm được liền lên tiếng. Bọn họ đều là đàn ông đàn ông sức trâu vai hổ, mà để một cô gái nhỏ thế kia đi làm, thật không nên chút nào. Lão Trần cũng đúng là... người ta mới có bao nhiêu tuổi chứ! Đúng là lão già thô lỗ, chẳng biết thương hoa tiếc ngọc!

“Anh Chu, anh tốt quá.” Không phải chạy lung tung là tốt lắm rồi. Không phải Lâm Vi Lam lười, mà thực sự là trời quá nóng.

“Cô nhóc này còn khách sáo nữa.” Chu Bác búng vào trán Lâm Vi Lam một cái, rồi xuống xe.

“Vi Vi, cô tìm chỗ mát mà ngồi. Tôi với anh Chu đi trước xem thế nào.” Lưu Chiêm Siêu dặn Lâm Vi Lam một câu rồi cũng xuống xe theo Chu Bác.

Nhìn theo bóng hai người, Lâm Vi Lam nhanh chóng đi xuống tìm chỗ mát mẻ, ngồi phịch xuống không hề giữ hình tượng. Trời nóng thế này thì nên ngồi nhà bật điều hòa mới đúng. Quả nhiên là cuộc sống an nhàn sung sướng dễ dàng khiến con người ta trở nên lười biếng.

Lâm Vi Lam ngồi phe phẩy quạt, đây là nhà của nạn nhân đã chết Cố Trường An, bốn phía xung quanh đều có nhà người khác, nhìn căn nhà cũng không tệ lắm, gia cảnh hần là không tồi. Rất nhiều người vừa nghe tiếng xe của bọn họ đều quay ra nhìn! Ôi, đúng là người dân chất phác, mộc mạc, không hề biết có một trùm ma túy sống cạnh bọn họ!

“Đứng lại, không được chạy!!!” Ngay khi Lâm Vi Lam đang nhìn đông nhìn tây, nghĩ nam nghĩ bắc, thì giọng nói của Lưu Chiêm Siêu đột ngột vang lên.

Lâm Vi Lam đứng phắt dậy không cần nghĩ ngợi, lao thẳng qua, một người đàn ông về mặt hung dữ đang đứng cách đó không xa, trong tay còn cầm dao có dính máu. Sau lưng y là Lưu Chiêm Siêu đang vội vàng đuổi theo.

Anh Chu đâu? Chết tiệt, máu trên con dao kia không phải là của anh Chu đấy chứ?!

Nhìn thấy Lâm Vi Lam, Lưu Chiêm Siêu gào lên: “Vi Vi, anh Chu bị thương, mau gọi điện thoại!”

Vết máu trên con dao thực sự là của anh Chu. Lâm Vi Lam nổi giận, tên khốn này dám đâm đồng đội của chị bị thương ngay trước mặt chị, chán sống phải không!!!

Lâm Vi Lam chớp mắt biến thành siêu nhân, hét lên giận dữ với Lưu Chiêm Siêu: “Anh Lưu, anh đi gọi điện thoại. Cứ để tên khốn này cho tôi!”

Trong ánh mắt phóng đại của Lưu Chiêm Siêu, Lâm Vi Lam như hóa thân thành nữ hiệp trong phim chưởng, nhún chân vài bước đã đến sau lưng tên kia, bay người tung một cước, đá bay tên đàn ông nặng một trăm tám mươi cân ra xa. (2 cân = 1kg)

Sau đó, Lâm Vi Lam lại bay lên tung một cước nữa, đập vụn cổ tên kia, khiến y nằm bẹp xuống đất, không đứng dậy được nữa.

Lưu Chiêm Siêu cứng người, giờ tay lên day day mắt, tên cướp không đứng dậy, lại day day day, vẫn không đứng dậy. Ôi mẹ ơi, hần đang nằm mơ sao? Cô nhóc Lâm Vi Lam kia tung một cước mà đá bay một tên đàn ông to lớn!!!

Lưu Chiêm Siêu chớp chớp mắt, rồi xoay người, gào lên: “Anh Chu! Cứu với!!! Vi Vi bị quái thú nhập thân rồi!!!!”

Tiếng hét của Lưu Chiêm Siêu khiến Lâm Vi Lam giật mình, quái thú nhập thân cái gì giết tiệt gì chứ? Chuyện này là thế nào hả?!

Cuối cùng, Lâm Vi Lam đầu đầy chữ thập hoa, đưa Chu Bác đến bệnh viện băng bó. Đáng thương thay cho hai gã đàn ông, dọc đường đi, biểu cảm của hai tên này muốn kinh khủng thế nào thì được kinh khủng như thế. Cả hai tên đàn ông to lớn suýt ôm chặt lấy nhau... Cô đáng sợ đến thế sao?!

Quay về đơn vị, Lâm Vi Lam vô cùng khí phách túm hai chân tên cướp, kéo vào trong. Mọi người trong đội đều nhìn cô với ánh mắt kinh hoàng, ngưỡng mộ, cô nhóc này thật lợi hại!

“Khụ khụ, mọi người không định qua giúp tôi à?” Bị nhiều người dùng ánh mắt nóng rực như lửa nhìn chằm chằm, Lâm Vi Lam xấu hổ, cô thật sự không chịu được cảm giác là trung tâm của mọi sự chú ý đâu.

Lưu Chiêm Siêu nhìn Lâm Vi Lam như nhìn ‘nữ thần’ nói: “Vi Vi, cô không cần phải tự hạ thấp mình. Tôi đã kể cho bọn họ nghe sự tích về cô rồi.” Ý hân là, mọi người ngàn vạn lần đừng chọc tới cô nhóc này, nếu không á, sẽ bị đập dính lên tường mà muốn gỡ cũng không gỡ ra được mất.

Cái em gái nhà anh! Lâm Vi Lam nghiêng răng ken két, anh Lưu, anh lăm mồm lăm miệng thật đấy! Cô chỉ đưa anh Chu đi băng bó, mà chuyện đã truyền về tới đơn vị, không phải bọn họ vẫn luôn đi cùng nhau sao? Truyền về từ lúc nào vậy?

“Vi Vi, vất vả rồi, mau, mau vào trong ngồi đi.” Lưu Chiêm Siêu như tiểu thái giám, vội vàng dẫn Lâm Vi Lam vào trong đơn vị, còn tên cướp đã hôn mê đáng thương kia thì... ngại quá, làm y tính dậy rồi thẩm vấn thôi.

Trong văn phòng, là nơi “người đông nghìn nghịt” không có chỗ chen chân, bị người ta vây lại xem như xem xiếc khi không phải là phong cách của Lâm Vi Lam. Cô khẽ cười, siết chặt nắm đấm đến mức phát ra tiếng rắc rắc, khiến sắc mặt mọi người đột biến, văn phòng náo nhiệt thoáng một cái không còn một bóng người.

Nhìn văn phòng trống rỗng, Lâm Vi Lam ôm trán, sao đột nhiên lại có cảm giác “cánh cũ nơi đây người cũ đâu rồi” thế nhỉ?

Ngay lúc Lâm Vi Lam nghĩ có lẽ mình được yên tĩnh một lúc, tiếng gõ cửa lại vang lên.

Trên trán Lâm Vi Lam lại nổi dấu thập hoa, rốt cuộc là ai không có mắt thế hả?! Cô nghiêng răng nghiêng lợi ngẩng đầu, rồi ngán người ra: “Lâu Y Y, sao cậu lại tới đây?” Cô nàng Lâu Y Y này làm trên Phòng Pháp y, mọi điều kiện đều cực tốt, sao lại đến nơi bé nhỏ này của cô?

Lâu Y Y đẩy gọng kính, thản nhiên đi tới bên Lâm Vi Lam, ngồi xuống cạnh cô không thêm đề ý hình tượng, chìa một tờ giấy ra trước mặt Lâm Vi Lam, ánh mắt như muốn bảo cô xem.

“Cái gì đây?” Trên tờ giấy chỉ có một địa chỉ và một số điện thoại. Cái này là thế nào?

“Đây là điện thoại và địa chỉ là Bảo Trần vừa về đang ở tạm. Cô ấy nói đến lúc về nhất định sẽ nhận tội với chúng ta vì đi mà không từ biệt!” Lâu Y Y bĩu môi chớp mắt với Lâm Vi Lam, hiện giờ cô ấy đang ghen cả một bụng tức đấy! Bảo Trần thật chẳng biết nghĩ gì cả!

“Đúng là không biết nghĩ mà! Sao lại chỉ liên lạc với cậu chứ?!” Lâm Vi Lam vừa hăm mộ vừa ghen tị. Cô nàng Bảo Trần chết tiệt kia lại liên lạc với Lâu Y Y mà không liên lạc với cô, sao có thể thế được chứ?

“À, thật ra cái này là cô ấy muốn đưa cho cậu, nhưng mà mình lại quên mất.” Lâu Y Y không hề ngượng ngùng chút nào. Cô phải giải phẫu thi thể mà, có rất nhiều việc, nên chuyện gì cũng có thể quên được hết.

Chữ thập hoa trên trán Lâm Vi Lam càng to thêm, cô nàng Lâu Y Y này cố tình không muốn cho cô yên thân phải không?!

“À, phải rồi, thật ra mình tới để nói với cậu một chuyện lớn!” Lâu Y Y nhìn trái nhìn phải như kẻ trộm, sau đó ghé vào tai Lâm Vi Lam nói nhỏ: “Cái tên Cố Trường An đã chết kia, có quan hệ với Dương Nham Du đấy.” Đây là tin tức cô ấy đọc được trong tài liệu mật, vừa nhìn thấy, cô vội vàng tới ‘mật báo’ cho Lâm Vi Lam ngay.

“Cái gì?” Lâm Vi Lam mất bình tĩnh, mặt vặn vẹo: “Gã đó buồn ma túy mà!” Có quan hệ với Dương Nham Du à? Dương Nham Du, cái em gái nhà cô, quan hệ gì với nó! Hoa sen trắng bị nhuộm đen còn chưa đủ, lại dám khiêu chiến với luật pháp của quốc gia nữa à?!

“Dương Nham Du không có bản lĩnh đó, nhưng Tà Khuru Nghị thì có mà!” Lâu Y Y vô cùng ghét cái người tên Dương Nham Du kia, không có ngoại lệ, bây giờ à ta còn dám có quan hệ với cả đám buôn lậu thuốc phiện, thì cô cũng dám lừa bỏ thêm dầu thôi.

Lâm Vi Lam cứ nghĩ rằng vụ án ở Cú Đêm chẳng qua chỉ là một vụ giết người bình thường, không ngờ lại điều tra ra được manh mối như vậy. Cố Trường An là trùm thuốc phiện đã đánh, còn liên quan đến cả Dương Nham Du và Tà Khuru Nghị, đúng là một sự bất ngờ đầy thú vị.

Cô đã nói mà! Dương Nham Du và Tà Khuru Nghị mà cấu kết với nhau thì tuyệt đối không thể có chuyện tốt. Quả nhiên, hai người đó đứng là tai họa.

“Vi Vi, cậu nghĩ, với sự oán hận mà Dương Nham Du dành cho cậu, thì à ta sẽ phản ứng thế nào với việc bắt người của cậu hôm nay?” Lâu Y Y cười vô cùng tà ác, khiến Lâm Vi Lam dựng cả tóc gáy, cảm giác này không tốt chút nào.

“Thế nào là thế nào, mình làm việc theo luật pháp, theo quy định mà.” Lâm Vi Lam chột dạ, khẽ thốt ra những lời đầy chính nghĩa. Thật ra, cô không sợ Dương Nham Du sẽ thế nào, mà cô sợ Tà Khuru Nghị! Á kia chơi với giới xã hội đen mà! Thân phận bây giờ đều là giả. Hiện giờ cô chỉ hy vọng Boss lớn Tà sáng mắt, mà sớm đập Dương Nham Du sang một bên thôi.

“Vi Vi, cậu cẩn thận một chút!” Lâu Y Y rất lo cho Lâm Vi Lam. Dương Nham Du có một sự thù hận kỳ quái đối với Lâm Vi Lam. Hơn nữa, lần này

người Lâm Vi Lam bắt giữ có quan hệ với người chết Cố Trường An, Lâu Y Y thực sự không dám nghĩ Dương Nham Du liệu có thực sự hạ độc thủ hay không.

“Cậu yên tâm! Mình không sao, một con người bạo lực như mình, ai dám ức hiếp chứ!” Lâm Vi Lam kiêu ngạo ưỡn ngực lên với Lâu Y Y, sắc mặt vô cùng bình tĩnh. Ai dám có ý đồ xấu với chị, chị sẽ đánh cho bẹp đầu.

“Nói gì thì nói, cậu cũng phải cẩn thận một chút.” Lâu Y Y rất muốn giúp Lâm Vi Lam, nhưng trừ giải phẫu thi thể ra, cô không có chút tế bào bạo lực nào cả. Cô mà đi theo Lâm Vi Lam, không chừng còn thành chương ngại vật, thà đừng đi còn hơn!

“Cậu yên tâm mà! Chị đây đâu phải bất tài chứ!” Lâm Vi Lam vỗ vai Lâu Y Y, vỗ về an ủi cô cả nhà họ Lâu đang lo lắng quá mức này.

Có điều, sự đời khó lường, kết quả của việc nói mạnh miệng sẽ bị báo ứng rất nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Nhìn đồng hồ treo trong nhà, bố Lâm hơi lo lắng, đã hơn mười một giờ, sao Vi Vi còn chưa về?

Mẹ Lâm nắm bàn tay đang siết chặt lại vì căng thẳng của chồng mình. Vi Vi vẫn luôn là đứa bé biết nghe lời, hôm nào có về muộn thì cũng sẽ gọi điện thoại về, nhưng hôm nay lại không hề gọi một cuộc nào. Không phải bà nghĩ nhiều quá đâu, nhưng nghề của Vi Vi quá nguy hiểm, lúc trước bà đã phản đối kịch liệt, nhưng cả hai bố con nhà này đều cứng đầu chết đi được, bà chỉ có thể đồng ý, bây giờ lại...

“Chấn Tung, liệu Vi Vi có xảy ra chuyện gì không? Vi sao...” Mẹ Lâm không nói được nữa, hai mắt đỏ ửng lên...

Bố Lâm vỗ nhẹ vào vai mẹ Lâm, trong mắt cũng đầy vẻ lo lắng, nói: “Đề anh đi gọi điện thoại cho Y Y.”

Lúc nhận được điện thoại của bố Lâm, Lâu Y Y biết ngay là hỏng rồi. Nhất định Vi Vi đã xảy ra chuyện, nhưng Lâu Y Y cũng không dám nói, chỉ vội vàng trấn an bố Lâm cứ yên tâm. Cúp máy xong, cô lại gọi ngay vào máy của Lâm Vi Lam.

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...” Lâu Y Y cúp điện thoại, lại gọi đến một số khác.

“Xin chào” giọng nói trầm thấp khàn khàn vang lên giữa đêm khuya thật mê người vô cùng, nhưng Lâu Y Y không có thời gian hưởng thụ, nói thẳng vào chuyện: “Vi Vi bị Dương Nham Du bắt rồi, anh mau đi tìm đi!”

“Cái gì?” Thẩm Ngan Vân ngồi bật dậy, không còn buồn ngủ chút nào nữa, cả người tỉnh táo hẳn: “Em nói lại lần nữa.” Lúc chập tối Vi Vi có gọi điện thoại cho anh, sao bây giờ lại xảy ra chuyện này?!

“Không có thời gian nói nhiều đâu. Cô à Dương Nham Du kia hận Vi Vi như thế, em không cần biết anh đang ở đâu, mau quay về cứu người đi.” Lâu Y Y nói nhanh như sét đánh sau đó cúp ngay điện thoại.

Lâu Y Y cầm điện thoại trên tay, hít sâu một hơi, ngón tay trượt trên màn hình, rồi dừng lại ở một cái tên. Dưới ánh đèn mờ mờ, không rõ nét mặt của cô thế nào, chỉ thấy cô ngồi thẩn người một lúc, cuối cùng cũng ấn nút gọi.

Tít... tít... tít...

Tiếng chuông vang lên ở đầu dây bên kia, trong lòng bàn tay Lâu Y Y ướt đẫm mồ hôi. Cô đã nghĩ cô có thể rời xa hắn, có thể quên hắn, nhưng xa rồi mới phát hiện, từng hình ảnh một không có cách nào xóa đi. Giống như lúc này, khi cô bất lực, người đầu tiên mà cô nghĩ đến, là hắn. Buồn cười thật! Đây là kết quả của việc rời xa hắn sao?!

“Y Y...” Giọng nói dường như mang theo cả tiếng cười khê, vang lên bên tai Lâu Y Y. Nước mắt của cô lập tức rơi xuống không thể kiềm chế nổi. Không phải vì cô kích động, mà vì cô không muốn chịu thua.

“... Quý Phong Nhiên, anh thắng rồi!” Lâu Y Y để mặc cho nước mắt chảy xuống. Quý Phong Nhiên thắng. Cô muốn rời xa hắn, nhưng cuối cùng cũng không thoát được lưới tình hắn đã đan sẵn chờ cô...

“Ha ha...” Quý Phong Nhiên cầm điện thoại, nụ cười như nở bung trong mắt hắn, xán lạn như pháo hoa, toàn thân như tỏa sáng khiến người khác không thể dời mắt. Quý Phong Nhiên giỏi nhất là bày mưu tính kế, dù là trong tình cảm cũng vậy. Lâu Y Y không thể thoát được lưới tình mà hắn đan, cam tâm tình nguyện rơi vào trong đó, không muốn thoát ra.

“Quý Phong Nhiên, cứu người, xin anh.” Cũng như Quý Phong Nhiên hiểu Lâu Y Y, Lâu Y Y cũng hiểu rõ Quý Phong Nhiên, biết hắn quan tâm nhất là điều gì.

“Đây là lần cuối cùng...” Sau này em là của tôi. Quý Phong Nhiên không nói ra câu sau, nhưng Lâu Y Y hiểu ngay ý hắn. Cô nhắm chặt mắt lại một lúc, đến khi mở ra, trong mắt cô đã hoàn toàn bình tĩnh: “Được!”

*

Lâm Vi Lam nhú mày, từ từ mở mắt, mẹ kiếp, sao lại là sao trời thế này? Trần nhà đâu?!

Lâm Vi Lam vô cùng tức giận, muốn ngồi dậy, kết quả là phát hiện ra, tên khốn kiếp nào dám trói chị thế này? Xung quanh rất lộn xộn, bừa bãi, nhìn qua là biết nhà xưởng bỏ hoang nào đó. Sao cô lại mộng du kiểu gì mà đi tới tận đây? Vô lý!!!

Đội đã, sao trước mắt lại hơi đỏ đỏ? Lâm Vi Lam dụi mắt dụi mũi, rồi đen mặt đi, sao trên mặt cô lại có máu?! Không đúng, không phải cô đang trên đường về nhà sao? Sao lại ở đây.

Lâm Vi Lam lắc lắc cái đầu dường như hơi chấn động, từ từ nhớ lại. Sau khi tan tầm, cô đi về nhà, lại nhìn thấy một đứa bé ngã trên đường. Cô bước tới đỡ thẳng nhóc lên, sau đó bỏ thẳng nhóc chạy từ đằng xa tới, cảm ơn cô, xong rồi...

Lâm Vi Lam cảm giác mình đúng là ngu như bò, nếu không, sao lại không phát hiện ra một mưu kế vụng về như thế chứ? Bây giờ bị trói thế này, rốt cuộc là định cướp tiền hay cướp sắc?

“Có ai không? Có ai không?” Định không động, ta không động, đây là nguyên tắc của Lâm Vi Lam. Lâm Vi Lam háng giọng, kêu to.

Kêu đến mức cổ họng khàn đi cũng không thấy ai tới. Lâm Vi Lam khở sở vì cảm giác bụng kêu rồn rột vì đói. Cô còn chưa được ăn cơm chiều đâu, chuyện này là thế nào chứ? Hy vọng người nhà có thể phát hiện ra sự biến mất của cô, nhanh chóng dẫn người tới cứu, nếu không, cô nhất định sẽ là người đầu tiên trong lịch sử bị chết vì đói mất. TT^TT

Ngay lúc Lâm Vi Lam không có chút hy vọng nào, thì đám người kia mới lộ diện, hình như cầm theo một chiếc cặp lồng gì đó, ném lên chiếc giường nhỏ mà cô đang nằm, rồi dấy trói tay ở sau lưng cô ra, giận dữ nói: “Hơn nửa đêm rồi còn gào cái gì mà gào. Có cho người khác ngủ không hả? Cơm đây, ăn nhanh đi!” Nói xong, gã ngồi sang chiếc ghế đầu ở bên cạnh, nhìn còn chẳng thèm nhìn cô, khiến những lời cô muốn nói nghẹn lại ở cổ, vô cùng khó chịu.

Đương nhiên, gã này có vẻ cũng rất chuyên nghiệp, đầu chụp một miếng vải đen, lúc nói cũng đều dùng thứ giọng the thé chói tai, dù sau này có muốn nhận dạng cũng không nhận dạng được! Chuẩn bị rất chu đáo.

Tiếng dạ dày biểu tình khiến Lâm Vi Lam quyết định không nghĩ nhiều nữa, muốn gì cũng phải ăn no rồi tính sau, dù có đánh nhau, thì lúc đói bụng, khả năng xoay xở của cô cũng sẽ giảm hẳn xuống.

Lâm Vi Lam mở cặp lồng ra, đồ ăn nhìn có vẻ không tồi. Vì quá đói, nên cô cũng không cần quan tâm xem có bị bỏ thuốc hay không, cầm đĩa nhét com vào miệng, kết quả thật bị kích.

Lúc này, toàn bộ năm giác quan của Lâm Vi Lam đều trở nên nhạy bén, miếng com trong miệng, muốn nuốt cũng không nuốt được, mà nhỏ cũng không xong, không có điều gì bị kích hơn thế này được nữa.

“Sao thế? Không ăn được à?” Nhìn biểu cảm muôn màu muôn vẻ của Lâm Vi Lam, gã kia không kìm được liền hỏi, không phải là có vấn đề gì chứ?!

Lâm Vi Lam nhăn nhó, vội nhỏ miếng com ra, cố gắng nói một cách hài hòa nhất: “Mùi vị này thật sự không ổn lắm, có cảm giác như tận thế ấy, nháy mắt khiến người ta mất hết dũng khí mà sinh tồn.” Thật ra, cái vị vừa ngọt vừa mặn lại hơi chua chua này thật sự khiến người ta muốn tự sát luôn cho xong! Kinh khủng.

Gã kia ngượng ngùng gãi đầu nói: “Ngại quá, cô hết to quá, nên tôi run tay, nhầm đường với muối...”

Lâm Vi Lam nghiêng đầu, lệ rơi đầy mặt, chuyện này là thế nào chứ?!

“Nếu không thì cô đừng ăn nữa, sáng mai tôi nấu thứ khác.” Nhìn dáng vẻ của Lâm Vi Lam, gã cười ngượng, khuyên nhủ.

Lâm Vi Lam thật sự muốn đập đầu vào tường cho xong. Rốt cuộc chuyện này là thế nào chứ? Cô nhìn gã, thật lòng nói: “Sáng mai mới ăn com, thì anh chờ nhét xác tôi đi! Tôi rất đói rất đói rất đói!!!” Nói xong lời cuối cùng, Lâm Vi Lam bắt đầu lăn lộn trên chiếc giường gỗ nhỏ, lặc đợ lặc đợ hai chữ rất đói như cái máy.

Nhìn dáng vẻ của Lâm Vi Lam, gã kia buồn bực gãi gãi mặt, tay xoa đi xoa lại, thật sự là bị Lâm Vi Lam tra tấn đến cùng cực luôn, liền lên tiếng xin tha: “Chị cả à, buổi tối chỉ còn thừa mấy thứ này thôi, chị có muốn thứ khác cũng không có đâu.”

Lâm Vi Lam đang lăn lộn bỗng sừng sốt, chỉ trong một câu đã cung cấp cho cô hai tin, cô đang ở một nơi rất xa thành phố W, thứ hai, tên bắt cóc này là một gã đầu dật! [?]

“Tôi sắp chết đói rồi.” Lâm Vi Lam ra vẻ đáng thương nhìn gã, đói bụng sẽ khiến cô không có sức lực, không có sức thì không chạy thoát được.

“Đề tôi đi tìm thử xem.” Nhìn vẻ mặt đáng thương của Lâm Vi Lam, gã lại thấy ngượng ngùng, chỉ ra cửa, nói.

“Anh đúng là người tốt. Đi đi đi đi, lần này đừng nê nê nê nữa nhé.” Lâm Vi Lam phẩy tay với gã.

Sau đó, gã đi thật, đi thật!!!

Nhìn thấy gã đi khuất, Lâm Vi Lam bắt đầu cời dây thừng trên người, cời xong, cô ngước lên trần nhà, tay ôm trán, khóe miệng run lên! Khi thật, không có mái nhà gì gì đó, đúng là rất hoang dã.

Lâm Vi Lam nghe ngóng bốn phía, thấy không có động tĩnh gì, liền nhón chân đi tới bên cửa sổ, xung quanh đều tối đen như mực, đừng nói là người, e là đến một con mèo cũng chẳng có. Trên cửa có treo một chiếc khóa rất to, đúng là coi trọng cô quá mà.

Có điều, Lâm Vi Lam là ai chứ? Các anh khóa cửa, thì chị đây không biết treo tường à? Đúng là ngu chết đi được, nhà không có nóc, đúng là quá tuyệt rồi!

Hì hục một hồi, Lâm Vi Lam cũng thành công leo ra khỏi căn nhà không có nóc kia. Lau mồ hôi trên trán, cô thở hắt ra một hơi, may mà phản ứng nhanh, không thì đúng là không dễ xử lý chút nào.

Lâm Vi Lam vội vàng chạy vào trong rừng cây, nhìn quanh bốn phía một vòng, cô thực sự có cảm giác muốn cắn khăn tay. Ở giữa cái nơi vừa tối vừa đen vừa vắng vẻ không rõ đường đi này, cô phải chạy thế nào đây?!

Không chờ cho Lâm Vi Lam nghĩ ổn thỏa xem phải chạy thế nào, thì tên bắt cóc vừa đi nấu cơm đã xuất hiện, sau đó, gã quá sợ hãi, chạy như điên, hét âm hét ỉ, không biết phải đi đâu để tìm người.

Lâm Vi Lam thảm bị ai thay cho gã một giây, rồi lập tức xoay người bỏ chạy. Ở nơi thị phi thế này không nên ở lâu! Cô thích đánh nhau, nhưng nếu là đánh hội đồng thì thôi đi.

Lâm Vi Lam chạy nhanh, người đuổi theo cũng nhanh.

“Đứng lại. Đứng chạy!” tiếng hét chói tai vang lên, đèn pin loang loáng chiếu khắp nơi, Lâm Vi Lam muốn khóc luôn, bụng đói quá đi mất! Chạy không nổi, chạy không nổi huhuhu! Thần tiên đâu? Sao không hiện ra? Vì sao trong các truyện khác đều có một vị thần tiên giáng trần cứu nữ chính ngay lúc nước sôi lửa bỏng, mà cô tuy là nữ phụ, nhưng cũng không khổ sở đến thế chứ?!

Người ta nói, nhanh nhẩu đoảng, vội quá sẽ dẫn đến sai lầm, những tình huống máu chó cũng vì thế mà phát sinh. Đáng thương thay cho Lâm Vi Lam, chạy như điên trên con đường không chút quen thuộc, kết quả là chân đạp vào khoảng không, khiến cô chỉ kịp hét lên một tiếng rồi rơi thẳng xuống một nơi không thể xác định chính xác vị trí là ở đâu.

Đám người đang đuổi theo cô tròn tròn mắt, chỉ còn lại tiếng hét thảm thiết của Lâm Vi Lam vang vọng trong không gian một lúc lâu vẫn chưa biến mất.

Trong lúc bọn họ còn đang nghĩ xem có nên xuống cứu người không, thì một giọng nói trong trẻo truyền tới: “Chuyện gì thế này?”

Bọn họ vội vàng nhường lối, từ trong bóng tối, một cô gái mặc váy trắng dài bước ra. Dưới ánh đèn leo lét, khuôn mặt xinh đẹp của cô gái đó nhìn không giống người thật. Có điều, nếu Lâm Vi Lam ở đây thì sẽ phát hiện ra, nếu không phải đã đến bước cuối cùng, cô gái này tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở đây.

Cô gái kia nhìn quanh bốn phía, rồi lại nhìn xuống sườn dốc tối đen như mực ở trước mặt, nhủ đôi lông mày thanh tú, hỏi: “Cô ta lăn xuống như vậy, khả năng sống sót có cao không?” Chỗ này Lâm Vi Lam không quen thuộc, tốt nhất là ngã xuống chết luôn đi thì hay.

“Khó nói lắm.” Một người đàn ông tầm hơn ba mươi tuổi nhủ mày nhìn sườn dốc: “Nếu cô ấy may mắn không đụng phải đá, thì sẽ không sao, còn nếu xui xẻo, đập vào đá, thì chắc chắn là chết, không cứu được.” Sườn dốc này có rất nhiều tảng đá nhọn, không ai dám nói mạnh được.

“Chọn hai người xuống tìm thử xem.” Cô gái kia nhướng mày, trong mắt hiện lên vẻ tức giận. Chết tiệt, ngay cả một người con gái còn không trông coi được, thì làm được gì chứ? Tiền của ả là để vung qua cửa sổ hay sao?!

“Không được.” Người đàn ông vừa lên tiếng lập tức từ chối, cũng không thèm để tâm đến sắc mặt của cô ả kia, tiếp tục nói: “Bên dưới tối đen như mực, không an toàn. Hơn nữa, cô gái kia chưa chắc đã sống sót được. Tôi không thể để anh em của tôi mạo hiểm như thế.”

“Anh đang đùa với tôi đấy à?” Cô ả kia đen mặt, lại dám nói chuyện với ả như thế à?!

“Cô gái, cô chỉ bảo chúng tôi trông coi cô ấy, chứ đâu bảo chúng tôi lấy mạng cô ấy chứ! Anh em chúng tôi không làm gì quá thỏa thuận ban đầu đâu.” Sắc mặt người đàn ông kia cũng rất xấu. Tuy bọn họ không phải người tốt, nhưng cũng đều có vợ con, làm sao có thể làm mấy chuyện giết người này nọ chứ.

Nhìn mặt người đàn ông này, cô ả kia hừ lạnh một tiếng, phất nhẹ tay, người đàn ông vẫn đứng sau cô ả kia, đột nhiên rút súng. Họng súng đen ngòm chĩa thẳng vào đầu người đàn ông kia.

Cô ả cũng không thèm nhìn đến gương mặt biến sắc của người đàn ông đó, ra lệnh: “Lập tức xuống xem đi!” Sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

Người đàn ông kia sợ hãi, vội vàng gọi người xuống kiểm tra. Người có súng là to nhất! Rốt cuộc gã đang hợp tác với người nào đây! Liệu có bị giết

người diệt khẩu không?!

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chương 38 .

Lâm Vi Lam không hề biết những người bên trên đang tranh cãi vì cô. Bây giờ cô giống như quả bí đao, lăn qua lăn lại trên sườn dốc, thỉnh thoảng còn đụng vào một tảng đá sắc nhọn, trong khoảnh khắc ngắn ngủi có thể, cô còn phải nhanh chóng phát hiện những tảng đá lớn, để cố gắng né tránh. Đến khi thân người Lâm Vi Lam chạm đất, toàn thân cô cuộn đầy lá rụng, cảm giác xương cốt như rời ra từng mảnh, máu loang lổ khắp người, thảm hại chưa từng thấy! Mẹ kiếp!

Lâm Vi Lam lau nước mắt, đau đến nhe răng. Mấy kiểu chuyện máu chó này không phải là chuyện nữ chính phải trải qua sao? Mẹ nó chứ, vì sao lại đến lượt cô phải trải qua thế này? Đã gặp phải rồi, mẹ nó chứ, sao quần áo cô bây giờ còn xấu hơn cả ăn mày thế này?! Mẹ mẹ mẹ mẹ nhà nó!!!!

Thẩm Ngạn Vân, đồ khốn kiếp nhà anh! Chị đây khổ sở đến mức này rồi, là người đàn ông của chị đây, anh xuất hiện một chút thì chết à?!!! (͡_ ͡_)#

Vừa mừng được hai câu, Lâm Vi Lam đã phát hiện có một vài luồng sáng quét từ trên kia xuống. Cô nghiêng răng ken két, cố tình muốn ép chị đến đường chết à?!!!

Lâm Vi Lam cố gắng đứng dậy thật cẩn thận, không thấy có chỗ nào đau dị thường, may quá may quá, nếu bị gãy chân gãy tay cái khi gió gì đó thì cô sẽ càng khó chạy thoát.

Nhờ bóng đêm che chắn, Lâm Vi Lam lặng lẽ rời khỏi nơi có đám người đang xuống xem xét.

Đám người kia không tìm thấy Lâm Vi Lam, đương nhiên chính Lâm Vi Lam cũng không biết mình đang chạy đi đâu. Nhìn quanh bốn phía chỉ toàn cây với rừng, rừng với cây, Lâm Vi Lam khóc không ra nước mắt. Đây là đâu??? Thẩm Ngạn Vân, rốt cuộc anh đang ở đâu? Chị lạc đường mất rồi!!!

*

Ngay sau khi cúp điện thoại của Lâu Y Y, việc đầu tiên Thẩm Ngạn Vân làm là gọi cho Thẩm Vi Bạch. Là một kẻ có máu mặt, nếu chỉ chút bản lĩnh này cũng không có, thì đi hót cứt cho rồi. Nói chuyện với Thẩm Vi Bạch xong, Thẩm Ngạn Vân tiếp tục gọi cho Lâm Thần Hàn. Vì Vi xảy ra chuyện, người làm anh trai cũng nên biểu hiện một chút, cũng nhân tiện đưa cho cái tên Lâm Thần Hàn ngu ngốc đó xem tài liệu anh điều tra được về năm đó, để hấn mở to mắt ra mà nhìn xem mình ngu đến mức nào, đàn ra làm sao.

Thẩm Ngạn Vân phóng xe âm âm trên đường cao tốc, Lâm Thần Hàn ngồi ở ghế phụ, sắc mặt âm trầm nhìn tập tài liệu trong tay.

Nhìn nét mặt của Lâm Thần Hàn, Thẩm Ngạn Vân khẽ cười: “Thẩm Ly Ly thật quá thủ đoạn!” loại giọng điệu kỳ quái vừa giễu cợt vừa tức giận này khiến sắc mặt lạnh lùng của Lâm Thần Hàn đen thui đi.

Tuy Lâm Thần Hàn không thích Thẩm Ngạn Vân, nhưng lúc này anh nói rất đúng. Thẩm Ly Ly quá thủ đoạn, mà quan trọng hơn là, Lâm Thần Hàn hấn đến cùng cực, để cho một cô ả như thế lừa đến mức thân tàn ma dại. Thật là ngu hết thuốc chữa.

Lâm Thần Hàn vốn không phải kẻ ngốc, cũng chưa bao giờ là người tốt. Người khác lừa hấn như vậy, nếu hấn còn ngớ ngẩn đắm chìm trong ký ức, thì hấn chết luôn đi cho rồi. Tình cảm dành cho Thẩm Ly Ly, khi đứng trước sự thật trần trụi này, thật sự không chịu nổi một kích.

“Chuyện này không cần cậu quan tâm, tôi sẽ không bỏ qua cho cô ta.” Khí phách được tôi luyện trong quân đội tỏa ra từ người Lâm Thần Hàn, rất có cảm giác áp bức.

Nhìn dáng vẻ của hấn, khỏe miệng Thẩm Ngạn Vân cong lên, nói: “Vậy, anh vợ à, lần này hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.” Có gan bắt cóc Vi Vi, thì phải có gan đón nhận đòn trả thù của Thẩm Ngạn Vân anh. Đúng là không biết trời cao đất dày.

“Đừng có gọi anh vợ loạn lên thế. Tôi còn chưa đồng ý gả em gái cho cậu đâu!” Lâm Thần Hàn chán ghét lườm Thẩm Ngạn Vân một cái. Đáng giận thật đấy! Em gái như hoa như ngọc của hấn mà dễ dàng gả đi như vậy sao? Hấn không chấp nhận!!!

“Vậy chúng ta nên hỏi thử xem rốt cuộc Vi Vi có muốn gả cho tôi không đã.” Thẩm Ngạn Vân khẽ nhún vai, đập mạnh chân ga, xe lao về phía trước như một mũi tên, để lại sau lưng lớp bụi mù mịt, dần dần biến mất ở cuối đường.

Khi Thẩm Ngạn Vân và Lâm Thần Hàn đến thành phố W đã là sáng ngày hôm sau.

Mặt trời đỏ rực từ từ nhô lên từ phía chân trời, như một mũi tên xua tan đi màn đêm hắc ám, mang đến bầu trời quang đãng.

Nhìn thành phố W gần trong gang tấc, Lâm Thần Hàn nói: “Tôi về nhà trước.” Không phải hấn không muốn đi cứu Vi Vi, mà vì hấn lo bố mẹ già ở nhà

sẽ xảy ra chuyện gì. Hơn nữa, có Thẩm Ngạn Vân ở đây, hẳn tin Vi Vi sẽ không sao.

Thẩm Ngạn Vân dừng xe trước cửa nhà họ Lâm, vỗ vai Lâm Thần Hàn: “Yên tâm!” Giữa đàn ông với nhau, không cần phải nói quá nhiều.

Thẩm Vi Bạch bị cuộc điện thoại của anh trai hấn ép đến mức cả đêm không ngủ được. Đến ngày hôm sau, quầng mắt hấn đen thui như mực, làm gì còn dáng vẻ công tử nhà giàu nữa.

“Sao? Vi Vi ở đâu?” Thẩm Ngạn Vân nhìn cũng không thèm nhìn xem hình dạng Thẩm Vi Bạch thế nào, vừa gặp hấn, anh đã hỏi ngay Vi Vi ở đâu.

Thẩm Vi Bạch ầm ức bĩu môi, nhưng cuối cùng cũng không dám oán thán câu nào với ông anh trai, ném thẳng một tập tài liệu cho Thẩm Ngạn Vân nói: “Đã xác định là Dương Nham Du sai người làm, nhưng điều khiến em thấy kỳ quái là một người đàn ông mặc áo choàng ở bên cạnh Dương Nham Du. Đã là thời đại nào rồi mà còn mặc áo choàng chứ? Chẹp chẹp, gã nghĩ mình là pháp sư hay gì vậy?”

Thẩm Ngạn Vân lật lật tập tài liệu trong tay, nhúu chặt mày: “Tôi hỏi chú Vi Vi ở đâu, chứ không hỏi chuyện này do ai làm.” Thăng nhóc ngốc này sao lại không biết nặng nhẹ gì thế? Cả một đêm trôi qua mà còn chưa biết Vi Vi ở đâu à?!

“À!” Thẩm Vi Bạch há hốc mồm, hấn cứ nghĩ anh trai hấn quan tâm nhất đến chuyện ai dám bắt cóc chị dâu, nên hấn mới nói chuyện này đầu tiên mà.

“Đừng có a ơ gì nữa, mau đưa tôi đi.” Thẩm Ngạn Vân kéo Thẩm Vi Bạch đi về phía xe ô tô. Anh thật sự cảm thấy bó tay với cậu em trai này, chuyện đứng đắn nghiêm túc thế nào cũng sẽ bị hấn làm thành chuyện lưu manh được. Cho nên, cứ lòi thẳng đi thì hơn.

“Này, em còn chưa rửa mặt mà!” Thẩm Vi Bạch gào lên, đáp lại hấn, là Thẩm Ngạn Vân đập một cước nhét hấn vào trong xe.

Thẩm Ngạn Vân nhanh chóng phóng xe, dọc đường đi không biết đã vượt bao nhiêu cái đèn đỏ, khiến Thẩm Vi Bạch sợ trắng mặt, răng đánh vào nhau cầm cập nói: “Anh... vượt đèn đỏ là không được!”

“Nói cho tôi địa điểm!” Thẩm Ngạn Vân giận dữ gầm lên với Thẩm Vi Bạch, hấn liền im miệng ngay: “Thôn tiểu Nam cách phía Tây thành phố W mười km.”

“Ngồi cho vững.” Thẩm Ngạn Vân nói, rồi đập mạnh chân ga, nhìn đồng hồ công tơ mét vọt thẳng lên con số một trăm năm mươi, Thẩm Vi Bạch muốn khóc. Anh, đừng có liều mạng như thế chứ, chị dâu thông minh như vậy làm sao có chuyện gì được! Hấn nghĩ, người có chuyện là lũ bắt cóc kia thì có ấy.

Nhưng sự đời khó lường, khi Thẩm Ngạn Vân và Thẩm Vi Bạch đến đầu thôn tiểu Nam, cả hai đã cảm thấy mọi chuyện không bình thường. Toàn bộ thôn không hề có một tiếng động nào, mặt hai người vô cùng căng thẳng, chết tiệt, ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì nhé!

Hai người liếc nhìn nhau, rồi nhẹ nhàng đi vào. Sau đó, toàn thân Thẩm Ngạn Vân bắt đầu phát ra khí lạnh. Không có ai, không có một người nào, xung quanh bốn phía đều là dấu chân hỗn loạn, một có một tiếng động nào. Vi Vi đi đâu rồi?

Thẩm Ngạn Vân đứng yên tại chỗ không động đậy, hai tròng mắt đen càng sẫm lại.

Thẩm Vi Bạch nhúu mày nhìn bốn phía, tuy đầu thôn tiểu Nam này chỉ có mấy hộ nhà ở, nhưng cũng không đến mức im ắng không một tiếng động nào như hiện giờ! Bây giờ ở nơi này nhìn giống như một thôn bỏ hoang không có người sống vậy.

Hấn đi một vòng, theo dấu chân dẫn tới một nhà xưởng bỏ hoang.

Đội đã, có tiếng thở, Thẩm Vi Bạch vội vàng chạy đến cửa, vừa nhìn vào trong, hấn đã cảm thấy vô cùng căng thẳng, hô to với Thẩm Ngạn Vân đang đứng cách đó không xa: “Có người ở đây, mau tới cứu người!” Tim thấy một cây gậy sắt lớn, hấn dùng sức đập thật mạnh vào trên khóa cửa.

Thẩm Ngạn Vân chạy tới hét lên với Thẩm Vi Bạch: “Tránh ra.” Sau đó bay lên tung một cước, đập vỡ nát cánh cửa nhìn có vẻ rất chắc chắn kia.

Thẩm Vi Bạch ngẩn người, nhìn cây gậy sắt to trong tay, rồi vội vàng ném xuống. Đây chính là khoảng cách chênh lệch!!!

Bên trong nhà xưởng bỏ hoang bị phá hủy đến không thể tưởng tượng nổi, mùi máu nhân nhát bay trong không trung. Nếu không phải có một vài người nằm ở gần đó chưa rõ sống chết thế nào, thì không ai có thể nghĩ được đây là một địa điểm phạm tội.

Thẩm Ngạn Vân bước đến bên cạnh một người, vỗ nhẹ mặt gã, nhìn người kia từ từ mở mắt, Thẩm Ngạn Vân lo lắng hỏi: “Mấy người có nhìn thấy một cô gái có đôi mắt rất to, cười tươi nhìn rất xinh không?”

Nhìn anh trai như vậy, Thẩm Vi Bạch không kim được liền day trán, miêu tả người như vậy thật đúng là... Thôi đi, rơi vào bẫy tình ai cũng trở thành kẻ ngốc, hấn nên nhanh chóng gọi xe cấp cứu thì hơn!

Cũng may Thẩm Ngạn Vân chọn đúng người, gã này chính là người nấu cơm cho Lâm Vi Lam, nhìn thấy Thẩm Ngạn Vân, mắt gã như lóe sáng, yếu ớt nói: “Ồ sùnn... sùnn núi phía... phía Tây, rồi... rồi...”

Vừa nghe gã nói vậy, Thẩm Ngạn Vân vụt đứng dậy, chạy như bay về phía Tây.

Nhìn thấy anh trai vội vàng chạy đi, lòng Thẩm Vi Bạch cũng trầm xuống. Tuy chị dâu hấn lợi hại thật, nhưng dù sao cũng là con gái, không phải là thật sự

xảy ra chuyện gì chứ?!

Thẩm Ngạn Vân chạy như điên tới sườn dốc phía Tây, vừa nhìn xuống, lòng anh như chìm xuống tận đáy vực. Ban ngày nhìn sườn dốc này mới phát hiện có rất nhiều tảng đá rải rác khắp nơi, quan trọng nhất là, Thẩm Ngạn Vân nhìn thấy có dấu người lăn xuống ở ngay bên cạnh.

Chết tiệt, chết tiệt, Thẩm Ngạn Vân cảm giác tim mình như run lên, không đâu, chắc chắn sẽ không đâu, Vi Vi thông minh như vậy mà, không thể nào đâu!

Thẩm Ngạn Vân không biết mình làm thế nào mà đi xuống dưới sườn dốc được, nhìn không thấy vết máu, lòng anh mới thoáng dịu đi chút, nhưng bốn phía đều không nhìn thấy bóng Vi Vi, khiến anh lại lo lắng hơn. Vi Vi đi đâu rồi?

Giờ phút này, thật ra Lâm Vi Lam không hề có gì nguy hiểm cả. Cô lạc đường, ngồi trên chạc cây, ngửa mặt bốn mươi lăm độ nhìn lên trời cao, vừa quyến rũ, vừa ưu thương. Ôi, cái thế giới chết tiệt này, có can đảm chỉ đường cho chị đây không hả? Từ tối hôm qua đến giờ sắp hai ngày rồi, chị đói lắm!!! Lâm Vi Lam sờ sờ bụng mình, lại nhìn trái cây lủng lẳng trên cành, quyết định hái xuống ăn, đừng nghĩ trái cây không làm lương khô được. Hừ.

“Vi Vi, Vi Vi, Vi Vi, em ở đâu...” Đường như có tiếng ai đó gọi cô vọng tới cách đó không xa.

Lâm Vi Lam vênh tai, tiếng gọi truyền tới càng rõ ràng hơn: “Vi Vi, Vi Vi...”

Thẩm Ngạn Vân! Vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc này, Lâm Vi Lam vô cùng kích động, ném trái cây đi, lú loát nhảy từ trên cây xuống, chạy về phía phát ra âm thanh, vừa chạy vừa đáp: “Ngạn Vân, em ở đây...”

Nghe thấy tiếng Lâm Vi Lam đáp lại, sợi dây cung trong lòng Thẩm Ngạn Vân rút cuộc cũng buông lỏng xuống, nghe Vi Vi có sức sống như vậy, chắc hẳn cũng không có chuyện lớn gì.

Hai người gặp lại, không có màn trình diễn đẹp để thêm hoa thơm mình họa như trong Tivi, Lâm Vi Lam bỏ nhào vào lòng Thẩm Ngạn Vân, câu đầu tiên cô nói là: “Ngạn Vân, anh có mang đồ ăn không?”

Đáng thương thay cho Thẩm Ngạn Vân, mọi lời muốn nói đều nghẹn lại nơi cổ họng, mặt nhăn nhó khổ sở nhìn Lâm Vi Lam, Vi Vi, em có thể phá hỏng không khí được hơn nữa không?!!!

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Phiên Ngoại Dương Nham Du (1)

Dương Nham Du không thích Lâm Vi Lam, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Vi Lam đã vậy rồi.

Trong buổi tiệc của nhà họ Tả, dưới ánh đèn lấp lánh, trai đẹp gái xinh bắt đầu khiêu vũ, duyên dáng yêu kiều, nhưng cũng khiến cô ta đỏ kị đến phát điên. Một người con gái như vậy, không xứng đáng được đối xử như thế.

Cô ta mới là nhân vật nữ chính xinh đẹp nhất, Lâm Vi Lam chỉ là con vịt con xấu xí mà thôi. Dù cô ấy có là tiểu thư nhà họ Lâm cũng vậy, tính tình nóng nảy khiến ai cũng ghét. Còn cô ta, tính cách dịu dàng này mới khiến mọi người yêu thích chứ.

Nhưng từ lúc người đàn ông tuấn tú, lịch lãm kia bước đến bên cạnh cô ấy, tất cả mọi thứ đều thay đổi. Dù mọi người đều cẩn thận quan sát, nhưng cô ta biết, người đàn ông này là người đàn ông của nhà họ Thẩm, người nắm giữ quyền lực thực sự của nhà họ Thẩm, không phải là thứ mà đám thương nhân như bọn họ có thể có được. Cô ta đã bị Lâm Vi Lam đoạt mất sự nổi bật vốn có của mình! Giờ phút này, nhìn nụ cười của mọi người, cô ta đều cảm thấy như họ đang cười nhạo cô ta vậy.

Nhìn lướt qua Hồng Văn Lâm vẫn luôn đi theo bên cạnh mình, trong mắt Dương Nham Du thoáng hiện lên vẻ chán ghét, người đàn ông này quá bám người, phải tìm cơ hội cắt đuôi hẳn mới được. Cô ta không cần một người đàn ông không thể giúp đỡ cô ta.

Có điều, nếu người đàn ông nhà họ Thẩm đã nhìn trúng cô ấy... Dương Nham Du không hề nghĩ gì, bước thẳng tới, dẫm mạnh vào mu bàn chân của Lâm Vi Lam, nhìn sắc mặt Lâm Vi Lam tái nhợt, trong lòng cô ta cảm thấy vô cùng sung sướng.

Nhưng cô ta cũng không quên, người đàn ông kia mang họ Thẩm, cho nên, cô ta phải đóng kịch, vói vế bề ngoài dịu dàng yếu ớt, cô ta sẽ thắng được sự đồng tình của mọi người. Ai cũng chỉ trích Lâm Vi Lam sai, nhìn Lâm Vi Lam bị vây trong những người trách móc, Dương Nham Du khẽ cười. Nhìn xem, chuyện này đơn giản đến mức nào chứ! Lâm Vi Lam, cô căn bản không có khả năng trả đòn!

Nhất là khi nhìn thấy Lâm Vi Lam cầm ly rượu đỏ bước tới phía cô ta, trong mắt Dương Nham Du không thể giấu nổi sự hưng phấn. Chỉ cần cô ấy động thủ, chỉ cần cô ấy động thủ thôi, cô ta sẽ khiến cho Lâm Vi Lam biết cái gì gọi là miệng lưỡi thế gian, cái gì gọi là búa rìu dư luận!!!

Nhưng tất cả đều bị người đàn ông họ Thẩm kia ngăn lại. Nhìn họ nắm tay nhau, Dương Nham Du hận đến phát điên. Vì sao lại ngăn cản? Vì sao???

Điều khiến Dương Nham Du không ngờ nhất, là chính Lâm Thần Hàn cũng tới buổi tiệc này, đây là chuyện ngoài ý muốn.

Lâm Thần Hàn là người mà cô ta không muốn gặp lại nhất, cũng là người khiến cô ta hận nhất.

Nghe thấy tên tiểu Ly phát ra từ miệng hắn, trong lòng nàng tràn ngập oán hận, bộ mặt xinh đẹp vốn được nguy trang rất tốt bỗng trở nên dữ tợn trong bóng đêm.

Đúng lúc này, cô ta lại gặp được Tả Khuru Nghi, là Tổng giám đốc Tả, Tả Khuru Nghi trong truyền thuyết, chỉ trong vòng một năm đã thành lập nên một công ty lớn. Lần này, người đàn ông ấy chính là mục tiêu của cô ta.

Trong phòng nghỉ, Lâm Vi Lam tung một cước đá ngất Lâm Thần Hàn thần kinh không bình thường. Nhìn thấy vẻ hứng thú không hề giấu diếm trong mắt của Tả Khuru Nghi, Dương Nham Du oán hận siết chặt nắm đấm. Vì sao mỗi một người đàn ông đều thấy hứng thú với người con gái bạo lực này chứ? Dù cho nhà cô ấy có giàu có đến đâu, nhưng người như vậy thích hợp để cưới về làm vợ sao?! Đàn ông quả nhiên chỉ biết yêu bằng mắt. Thấy sắc đẹp là mờ mắt.

Cô ta oán, cô ta hận. Rõ ràng cô ta cũng là tiểu thư, vì sao lại không được như thế? Chỉ cần nghĩ đến Lâm Vi Lam, oán khí của cô ta như núi lửa phun trào, không thể bình tĩnh nổi. Người đàn ông tên Tả Khuru Nghi này là của cô ta, nhất định phải là của cô ta. Cho dù hiện giờ người đàn ông này đã không còn nhớ rõ cô ta, nhưng không nhớ rõ cũng không sao, cô nhớ rõ là được rồi, tuổi dậy thì, ăn vụng trái cấm!!!

Giả vờ đáng thương, giả vờ mạnh mẽ, chỉ cần có thể thu hút được sự chú ý của Tả Khuru Nghi, chuyện gì cô ta cũng có thể làm được.

Trong buổi đầu giá của nhà họ Dương, nhìn thấy Thẩm Ngạn Vân cầm Ngôi sao vĩnh hằng, đưa tới trước mặt Lâm Vi Lam, lửa giận của Dương Nham Du bỗng chốc đạt tới đỉnh điểm.

Về đến nhà, cô ta phá nát tất cả mọi thứ trong phòng ngủ của mình. Cô ta không chịu được, vì sao cô nàng bạo lực như Lâm Vi Lam kia lại có thể được đàn ông yêu thích, vì sao cô ta chỉ mong có một thứ rất đơn giản thôi, nhưng hết lần này đến lần khác lại có người ngăn cản?! Cô ta không thể chấp nhận được. Nghe nói Lâm Vi Lam thi đỗ học viện Cảnh sát ở thành phố X, cô ta cũng không hề do dự báo danh vào trường kia. Cô ta muốn mở to mắt mà nhìn thấy Lâm Vi Lam gặp chuyện xấu.

Cô ta rất vừa lòng với cuộc sống trong trường, dựa vào vẻ bề ngoài nhu nhược của mình, Lâm Vi Lam với tính cách nóng như lửa đỏ căn bản không phải là đối thủ của cô ta. Trừ Bảo Trần lạnh như băng và cô nàng Lâu Y Y giống như người hầu kia, mọi người đều cô lập Lâm Vi Lam. Cô ta rất hài lòng với hiệu quả này. Điều khiến cô ta càng vui vẻ hơn, đó là, Tả Khuru Nghi vốn đã từ chối điều kiện của nhà họ Dương, lúc này lại kiên quyết thừa nhận cô ta là vị hôn thê của hắn. Tất cả mọi chuyện đối với cô ta mà nói, thì giống như một giấc mơ không có thật. Nhưng cũng chỉ có cô ta mới có thể đạt được tất cả!!!

Có điều, sự tồn tại của Lâm Vi Lam từng giây từng phút đều nhắc nhở cô ta một việc, một việc mà cô ta chỉ hận không thể ném đi, không thể quên hết. Vì thế, ngay vào đêm lửa trại kết thúc đợt huấn luyện quân sự, cô ta mới gọi điện thoại cho nhà họ Lâm. Cô ta muốn dạy cho Lâm Vi Lam một bài học!

Dùng dáng vẻ nhu nhược, yếu ớt đi theo sau Lâm Vi Lam mạnh mẽ, cô ta muốn nhìn thấy Lâm Vi Lam gặp nạn, muốn nhìn thấy cô ấy chật vật, không được sống vui vẻ. Căn bệnh thần kinh của Dương Nham Du thật không còn thuốc chữa nữa rồi!

Cô ta thành công, suýt nữa Lâm Vi Lam bị chết đuối.

Nhưng mọi chuyện luôn luôn xảy ra những điều ngoài ý muốn. Khi Tả Khuru Nghi xuất hiện ở trước cửa phòng bệnh của Lâm Vi Lam, với trực giác của mình, Dương Nham Du biết Tả Khuru Nghi vẫn cảm thấy hứng thú với Lâm Vi Lam. Sao có thể như thế được chứ? Người đàn ông này, cô ta đã nhìn trúng rồi, cô ta sẽ không cho bất cứ kẻ nào cướp hắn đi.

Thù hận càng ngày càng tích tụ trong lòng, cho đến khi Lâm Vi Lam cướp được miếng đất ở Đức Cẩm kia, thì rốt cuộc Dương Nham Du cũng không thể đè nén được cơn giận của mình nữa. Dương Nham Du tâm lý vận vẹo bắt đầu điên cuồng hơn.

Cô ta tức giận, cô ta oán hận, mỗi ngày đều uống rượu ở quán bar Cú đêm, cho đến ngày cô ta nhìn thấy ba người Lâm Vi Lam.

Ma quỷ trong lòng thúc giục cô ta, khiến cô ta gọi vào dãy số kia. Vốn tưởng rằng, ánh bình minh rạng ngời sẽ chờ đón cô ta, không ngờ, chờ đợi cô ta lại là bão giông, là mưa đá. Mọi người đều bỏ rơi cô ta, bỏ cô ta bị rơi vào đường cùng, chỉ có thể đưa cô ta ra nước ngoài.

Tả Khuru Nghi là vị hôn phu của cô ta, mà còn không thêm để lại cho cô ta lời nào. Ngày cô ta đi, trời nổi trận cuồng phong bão táp, cô ta đợi đến mức lòng dần chìm xuống. Nhà họ Dương, nhà họ Tả, không có một ai đến, không có ai. Nếu đã vậy... Dương Nham Du kiên quyết xoay người, giống như năm đó cô ta bị Dương Bách Lợi vứt bỏ, không quay đầu lại nữa.

Lẽ loi một thân một mình ở nước Mỹ xa lạ, cô ta căn bản không thể nhớ được cô ta đã trải qua bốn năm đó như thế nào. Vị hôn phu không quan tâm, nhà họ Dương lạnh lùng. Cô ta học hút thuốc, học uống rượu, học đủ thứ thói hư tật xấu, đương nhiên, cũng càng tàn nhẫn hơn. Bốn năm trôi qua rất nhanh, khi nhận được điện thoại của Dương Bách Lợi, Dương Nham Du khẽ cười, nhưng trong mắt lạnh như băng, không có chút ý cười nào.

Lâm Vi Lam, Dương Nham Du đã sống lại từ cõi niết bàn. Cô đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?!

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40

Chuyện xảy ra lần này, Lâm Vi Lam không cho bố mẹ biết, cô chỉ nói là mình đi làm nhiệm vụ, điện thoại hết pin thôi.

Có Lâu Y Y, Lâm Thần Hàn và Thẩm Ngạn Vân làm chứng, bố Lâm mẹ Lâm cũng không nghi ngờ nhiều. Có trời mới biết, lời nói dối này chồng chất sor hờ, bố mẹ Lâm làm sao tin được.

Nghỉ ngơi đủ rồi, Lâm Vi Lam vừa xuống nhà đã nhìn thấy bố Lâm đang nói chuyện vui vẻ với Thẩm Ngạn Vân, khoe miệng cô bắt giặc co rút, anh đang hồi lộ, mua chuộc bố em đấy à?!

Thấy Lâm Vi Lam đứng trên cầu thang, bố Lâm vẫy vẫy tay nói: “Vi Vi, con xuống đây nói chuyện với Ngạn Vân, ông già này sẽ không quấy rầy các con nữa.”

“Bố!” Lâm Vi Lam xấu hổ, nói thẳng ra như thế khiến cô ngượng chết đi được.

Thẩm Ngạn Vân không nói gì, chỉ cười nhìn Lâm Vi Lam. Cảm giác mất rồi lại tìm thấy khiến anh nghĩ, có lẽ đây là thời điểm anh nên chấp nhận sự sắp đặt của nhà họ Thẩm, bắt đầu nghỉ ngơi được rồi.

“Ôi chà, con bé này còn thẹn thùng kìa. Được rồi được rồi, bố đi tìm mẹ con đã, thanh niên các con cứ tâm sự đi.” Bố Lâm càng nhìn Thẩm Ngạn Vân càng thấy vừa lòng. Con gái cưng nhà ông đúng là số đỏ mà.

“Cười cái gì mà cười.” Lâm Vi Lam thẹn thùng ngồi xuống cạnh Thẩm Ngạn Vân, đập vào vai anh một cái.

Nhìn Lâm Vi Lam hiếm khi nào e thẹn như thế, toàn thân Thẩm Ngạn Vân cũng trở nên mơ màng, lo lắng, bàn tay cầm tay Lâm Vi Lam dần nóng lên, rất nóng.

Lâm Vi Lam cố gắng rút tay ra, nhưng lại không rút được, nhìn thấy vẻ mặt chân tình của Thẩm Ngạn Vân, cô đưa bàn tay còn lại đặt lên mu bàn tay anh, an ủi: “Em không sao, không phải là em đã quay về an toàn rồi đây à?”

Ngắm nhìn khuôn mặt của Lâm Vi Lam, Thẩm Ngạn Vân vươn tay, chậm rãi xoa hai má cô, khẽ cười nói: “Vi Vi, chắc em không biết anh yêu em nhiều đến thế nào đâu nhỉ!”

Nhìn thấy sự dịu dàng trong đáy mắt Thẩm Ngạn Vân, nghe lời tỏ tình của anh, Lâm Vi Lam vòng tay, ôm lấy thắt lưng anh, từ từ dựa đầu vào cổ anh: “Em biết, nên em mới không muốn bị thương.” Cô chưa từng nói với ai, khi biết mình bị bắt cóc, cô đã sợ như thế nào. Chỉ sợ sẽ không gặp lại được những người quan tâm đến cô, sợ không còn gặp lại được Thẩm Ngạn Vân nữa.

Thẩm Ngạn Vân vòng tay ôm thắt lưng Lâm Vi Lam, hai người không nói gì, chỉ lặng lẽ ôm nhau, từ từ cảm nhận khoảng thời gian ấm áp này.

Bố mẹ Lâm trốn trong bếp, nhìn hai người ôm nhau liền che miệng cười trộm. Cuối cùng con gái cũng trưởng thành rồi. Ôi, bọn họ phải nhanh chóng rời đi thôi! Để lại không gian riêng cho bọn họ chứ.

Sau khi Lâm Thần Hàn xuống nhà, không khí ấm áp giữa hai người bị phá tan không còn một mảnh, phòng khách bỗng chốc biến thành chiến trường khốc liệt.

“Cái tên khốn nhà cậu, ai cho cậu ôm em gái tôi!” Lâm Thần Hàn gào lên giận dữ, tung một đấm cực kỳ uy lực về phía Thẩm Ngạn Vân.

Hai người đang ôm nhau vội vàng tách ra, nếu không tránh, chắc chắn sẽ bị đánh đến thương tích đầy mình mất.

Vừa thấy hai người rời ra, Lâm Thần Hàn lại bay lên tung một cước về phía thắt lưng của Thẩm Ngạn Vân. Thẩm Ngạn Vân rất bình tĩnh né tránh đòn tấn công của Lâm Thần Hàn. Tất cả mọi hành động nói thì chậm mà xảy ra chỉ trong nháy mắt, Thẩm Ngạn Vân và Lâm Thần Hàn đã giao đấu mấy chiêu.

Nhìn thấy Lâm Thần Hàn kịch liệt phản đối, Lâm Vi Lam tức giận thực sự, vô cùng tức giận, hai mắt đen láy trợn trừng lên nhìn Lâm Thần Hàn vẫn còn đang muốn lao tới đánh Thẩm Ngạn Vân, nghiêng răng nói: “Lâm Thần Hàn, anh một vừa hai phải thôi cho em nhờ!”

“Chuyện đàn ông, con gái đừng có xen vào.” Lâm Thần Hàn hét lên với Lâm Vi Lam rồi tiếp tục tung đấm. Thấy Lâm Thần Hàn càng đánh càng thẳng tay, Thẩm Ngạn Vân không có cách nào khác đành phải đánh trả.

Nhìn hai người càng đánh càng hăng máu, trán Lâm Vi Lam nổi lên mồ hôi, nhìn thấy hai người đánh nhau, Lâm Thần Hàn, anh giỏi lắm.

“Ôi cha, thế chiến lần thứ mấy đây?” Lâu Y Y đẩy cửa bước vào, nhìn tình hình trong phòng, không còn nói được gì. Vi Vi đúng là Vi Vi, ngay cả người nhà của cô ấy cũng... không giống người bình thường như vậy.

Lâu Y Y còn chưa nói xong, Thẩm Vi Bạch đã mạnh mẽ xông vào từ sau lưng cô, chạy tới bên Thẩm Ngạn Vân, khóc lóc: “Anh ơi! Anh đừng để bị ức hiếp như vậy!” Biểu cảm đó, nhìn kiểu gì cũng khiến tay chân người ta vô cùng ngứa ngáy.

“Thẩm Vi Bạch, chú không nói gì cũng không ai bảo chú câm đâu!” Thẩm Ngạn Vân siết chặt nắm đấm, phát ra những tiếng rắc rắc, thằng em trai này, đừng có ngớ ngẩn như vậy được không?!

“Anh, em lo cho anh mà. Sao anh lại sùng sĩa như vậy chứ?” Thẩm Vi Bạch cảm thấy rất ảm ức.

“Thẩm Vi Bạch, đừng có ép tôi xuống tay với chú.” Thẩm Ngạn Vân giận dữ.

“Này, các cậu đừng có cư xử như mình không phải là người ngoài thế.” Khóe mắt Lâm Thần Hàn co rút khi nhìn mấy người cố tình tỏ ra rất quen thân này.

“Vốn dĩ không phải là người ngoài mà! Đừng không chị dâu?” Thẩm Vi Bạch bức bối nhìn Lâm Thần Hàn, nét mặt như viết mấy chữ rất to: “Anh bị dò hơi à?”, nhân tiện còn không quên nháy mắt với Lâm Vi Lam.

Gân xanh trên trán Lâm Thần Hàn nảy lên bần bật, mấy cái người này, có còn biết xấu hổ là gì không hả?

“Được rồi, mọi người ngồi cho đàng hoàng đi.” Lâm Vi Lam đen mặt găm lên, sau đó mới xoay người cầm tay Lâu Y Y, chân thành nói: “Y Y, cảm ơn cậu.” Cảm ơn cậu đã báo cho Thẩm Ngạn Vân chuyện của mình, cảm ơn cậu đã giấu bố mẹ mình, để họ không lo lắng.

“Lâm Vi Lam, cậu coi mình là người ngoài đấy à? Sao lại phải nói cảm ơn với mình chứ?” Lâu Y Y nhướn mày nhìn Lâm Vi Lam, giọng hơi mất hứng, đã là bạn bè thật sự, có cần phải nói mấy lời cảm ơn khách sáo đó không?

“Được, mình không nói nữa.” Lâm Vi Lam cười, kéo Lâu Y Y ngồi xuống ghế salon, sau đó đưa mắt nhìn ba người đang trừng trừng nhìn nhau kia.

Thẩm Ngạn Vân khôi phục sự bình tĩnh đầu tiên, cười dịu dàng với Lâm Vi Lam một cái, rồi bước tới ngồi bên cạnh cô.

Nụ cười kia của anh khiến cả Lâm Thần Hàn và Thẩm Vi Bạch đều ghê tởm, chà xát cánh tay, chọn một nơi cách thật xa Thẩm Ngạn Vân ngồi xuống.

“Mọi người tới, chắc không phải chỉ để thăm tôi đâu, phải không?” Lâm Vi Lam nói với Thẩm Vi Bạch.

Thẩm Vi Bạch nghiêm mặt đặt một tập tài liệu lên mặt bàn: “Đây là tài liệu mà em thu thập được, chủ mưu lần này chính là Dương Nham Du.”

Sắc mặt Lâm Vi Lam nhìn rất xấu, cô cầm tập tài liệu, vừa mở ra nhìn, nét mặt lại càng biến đổi nhiều hơn, mẹ kiếp, vì sao lại thế này chứ? Nữ chính Bạch Liên Hoa nhuộm đen đã đánh, còn liên quan đến cả buôn lậu thuốc phiện, lần này còn bày ra trò bắt cóc nữa, đây căn bản đâu phải là thế giới trong truyện H nữa chứ?!

Xem xong tài liệu, Lâm Vi Lam ném lên bàn, thật sự không còn biết phải biểu cảm như thế nào nữa.

Nhìn thấy vẻ mặt của Lâm Vi Lam, mọi người cũng cầm tài liệu thay phiên nhau đọc hết một lượt, trong đầu chỉ có cùng một suy nghĩ, đầu óc cô ả Dương Nham Du này có vấn đề sao? Chứng cứ rành rành ra thế này, còn không biết thủ tiêu đi à? Tuy những tài liệu này không thể làm chứng cứ trước tòa được, nhưng cũng thừa sức giúp người ta dễ dàng điều tra xem ai làm.

“Tà Khuru Nghị biết chuyện này chưa?” Lâm Vi Lam vẫn luôn dè chừng Tà Khuru Nghị. Với thân phận của hắn, gia thế của hắn, dù hắn tỏ ra vô hại cũng không thể khiến Lâm Vi Lam buông lỏng cảnh giác.

“Đương nhiên Tà Khuru Nghị đã biết chuyện này. Dù sao, trên danh nghĩa, Dương Nham Du vẫn là vị hôn thê của Tà Khuru Nghị.” Thẩm Vi Bạch cũng rất cảnh giác đối với Tà Khuru Nghị.

“Dù có là ai, thì chuyện lần này cũng không thể bỏ qua dễ dàng như thế được.” Sắc mặt Thẩm Ngạn Vân vô cùng âm u, dám bắt cóc Vi Vi, thì không cần biết là ai, anh nhất định sẽ không bỏ qua dễ dàng!

Nhìn dáng vẻ Thẩm Ngạn Vân, Thẩm Vi Bạch lắc đầu nói: “Tuy Tà Khuru Nghị biết chuyện này, nhưng hắn có vẻ không quan tâm. Những chứng cứ này, có rất nhiều cái là do hắn cố tình giữ lại.”

“Hắn coi chúng ta là kẻ ngốc sao?” Lâm Thần Hàn giận dữ nện một đấm xuống mặt bàn. Dù thế nào, thì cố tình để lại chứng cứ thế này cũng là một sự khiêu khích, khiêu khích một cách trắng trợn.

Nghe Thẩm Vi Bạch nói vậy, trong lòng mọi người đều cảm thấy không thoải mái. Lâm Thần Hàn nói rất đúng, chuyện này rõ ràng là coi bọn họ là kẻ ngốc.

“Đúng rồi, lúc tôi điều tra tin tức của chị dâu, có người luôn giúp tôi, nên tôi mới có thể tìm chị dâu nhanh như vậy. Có điều, người đó là ai chứ?” Ánh mắt khó hiểu của Thẩm Vi Bạch nhìn lướt qua mấy người ở đây, hắn rất muốn biết ai có thế lực như vậy. Hắn đã thử điều tra, nhưng chỉ cần phía bên kia vừa phát hiện động tác của hắn, thì tất cả mọi hoạt động đều bị ngừng lại, biến mất không còn thấy bóng dáng đâu.

“Vi Vi, em có biết người nào...” Nghe Thẩm Vi Bạch nói vậy, Lâm Thần Hàn quay ngay sang hỏi Lâm Vi Lam.

“Em không biết.” Lâm Vi Lam lắc đầu. Cô có phải là nữ chính trong truyện nữ cường, có tất cả thế lực trong tay đâu cơ chứ.

“Là mình nhờ người giúp.” Lâu Y Y này giờ vẫn không nói gì bỗng lên tiếng.

“Y Y...” Lâm Vi Lam quay sang, khó hiểu nhìn sắc mặt tái nhợt của Lâu Y Y. Cú điện thoại khi bọn họ bị người người truy đuổi, và cả người đàn ông tên Quý Phong Nhiên kia nữa, liệu có phải...

“Vi Vi, không sao, mình rất ổn mà.” Nhìn vẻ lo lắng trong mắt Lâm Vi Lam, Lâu Y Y khẽ lắc đầu. Cô và Quý Phong Nhiên đã không còn cách nào khác nữa, muốn ở bên nhau nhưng rồi lại không biết làm thế nào để ở bên nhau. Giữa bọn họ có rất nhiều chuyện hiểu lầm, chỉ có thể tiếp tục đẩy đưa như thế.

“Y Y.” Lâm Vi Lam cảm thấy mình vô cùng thất bại, bao nhiêu năm trôi qua, Lâu Y Y xảy ra nhiều chuyện như vậy, mà cô lại không hề biết gì cả, cô không xứng làm bạn thân của cô ấy.

“Vi Vi, đừng khổ sở như vậy.” Lâu Y Y nhìn thoáng qua là biết Lâm Vi Lam đang tự trách mình, khẽ cười thoải mái: “Chuyện giữa mình và hần, mình không muốn để bất cứ ai biết, mình giấu còn không kịp, thì làm sao cậu biết được! Chúng ta vẫn nên bàn bạc xem nên làm gì cái cô ả Dương Nham Du kia thì hơn.”

Lâu Y Y không muốn nói, Lâm Vi Lam cũng không hỏi nhiều nữa. Đây là chuyện của cô ấy, Lâu Y Y đã không còn là cô bé ngốc nghếch nữa rồi, cô ấy, đã có thể tự đứng trên đôi chân của mình.

“Tôi muốn tới nói chuyện với Tả Khuru Nghi.” Thẩm Ngạn Vân trầm tư một lát rồi nói. Dù sao Dương Nham Du cũng là vị hôn thê trên danh nghĩa của Tả Khuru Nghi, nếu bọn họ ra tay, thái độ của Tả Khuru Nghi cũng rất quan trọng.

Nghe Thẩm Ngạn Vân nói vậy, Thẩm Vi Bạch hơi sững người một chút, rồi nói: “Anh, anh định dùng thân phận gì?!” Là Thẩm Ngạn Vân, hay là danh nghĩa của nhà họ Thẩm? Hai điều này hoàn toàn khác nhau.

“Đương nhiên là nhà họ Thẩm.” Thẩm Ngạn Vân lườm Thẩm Vi Bạch một cái đầy khinh bỉ, hỏi gì mà vô nghĩa thế? Danh nghĩa của Thẩm Ngạn Vân chỉ có thể dùng trong quân đội, ở ngoài thương trường thì có là cái đỉnh gì chứ.

“Anh quyết định rồi?” Thẩm Vi Bạch kinh hãi, từ trước tới giờ, bố hần lúc nào cũng chỉ muốn gọi anh trai hần về nhà. Kết quả là anh trai hần chạy mất tăm mất tích, lần này lại dễ dàng đồng ý như vậy. Trời ơi, bố hần mà biết thì mừng phát điên mất!

“Đương nhiên.” Thẩm Ngạn Vân quay đầu, hai tay nắm chặt tay Lâm Vi Lam, ánh mắt đầy vẻ cương quyết nói: “Tôi muốn cho Vi Vi một cuộc sống yên ổn.”

“HẢ...” Thẩm Vi Bạch đập đầu xuống bàn nước, cứ vậy mà đồng ý luôn à? Thì ra tình yêu có sức mạnh to lớn như vậy sao?

“Này, buông tay em gái tôi ra.” Vừa nhìn thấy hành động của Thẩm Ngạn Vân, Lâm Thần Hàn giống như bị bứt lông, nhảy dựng lên vọt về phía hai người.

Lâm Vi Lam nhìn thấy anh mình xông tới, liền vội vàng rút tay ra, lắc eo tránh khỏi vùng chiến đấu.

Ba người còn lại nhìn hai người đang đánh nhau loạn lên trong nhà, không còn biết nói câu gì. Hai người có thể ra ngoài đánh nhau được không?!

Yêu nhau lắm cắn nhau đau gì gì đó thì cũng đừng để ảnh hưởng đến người khác chứ.

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Lâm Vi Lam không thích ngấm ngấm trả thù. Bình thường, ai mà chọc phải Lâm Vi Lam, cô đều quang minh chính đại trả đòn. Lần này, coi như Dương Nham Du đã đắc tội triệt để với Lâm Vi Lam rồi. Chuyện khác không làm được, chứ đập cô ả vài ba đấm để xả hận thì vẫn có thể làm được! Thù mới hận cũ tích tụ trong lòng, Lâm Vi Lam đi thẳng đến nhà họ Dương.

Hơn nữa, khéo đến không ngờ là, ngày hôm ấy, cả nhà họ Dương chỉ có mình Dương Nham Du ở nhà.

Nhìn Lâm Vi Lam nghiêng răng nghiêng lợi ngồi ở phòng khách, lửa giận của Dương Nham Du như bốc lên tận đỉnh đầu. Một cô gái thô lỗ như vậy, rốt cuộc là có điểm gì tốt để được cậu cả nhà họ Thẩm thích như thế chứ? Ngay cả Tả Khuru Nghi cũng nhiều lần hạ thủ lưu tình với cô ấy là sao?

Tự Dương Nham Du cũng cảm thấy vô cùng kỳ quái, mỗi lần đối đầu với Lâm Vi Lam, mọi sự kiên nhẫn, mưu lược vốn có của cô ả, đều rời xa cô ả, chỉ

muốn thắng thắn cãi nhau một trận với cô ấy mà thôi.

“Lâm Vi Lam, cô có giáo dục không hả?” Dương Nham Du bước từng bước dài đến trước mặt Lâm Vi Lam, hét lên với tư thế ngồi không chút hình tượng của cô.

Lâm Vi Lam liếc nhìn Dương Nham Du một cái, hừ lạnh: “Tôi có thô lỗ, nhưng vẫn còn tử tế hơn loại con gái giả nhân giả nghĩa như cô!!!”

“Cô nói ai giả nhân giả nghĩa?” Dương Nham Du giận dữ.

“Dương Nham Du, chúng ta là người lớn, đừng có nói lòng vòng. Chuyện cô làm cô tự biết lấy. Có điều, Lâm Vi Lam tôi từ trước đến giờ cũng không chịu được thiệt thòi. Cô lương thiện như vậy, cao thượng là thế, nếu chúng ta đã không thể làm bạn, chắc cô cũng không ngại tôi trả thù cô đâu, phải không?” Lâm Vi Lam dùng giọng điệu ngân nga khiến người ta ghê tởm đến học máu nói hết một hơi, còn không quên chớp chớp mắt nhìn Dương Nham Du.

“Cô... Cô...” Dương Nham Du bị hành động của Lâm Vi Lam làm cho ghê tởm đến không chịu nổi, vội lùi về phía sau hai bước. Vì sao đột nhiên cô ta lại cảm thấy lúc này Lâm Vi Lam rất nguy hiểm nhỉ?!

“Đừng có cô cô tôi tôi gì nữa. Thiếu nợ thì phải trả tiền, đó là chuyện hiển nhiên rồi. Đã dám làm, phải chuẩn bị trước tâm lý bị trả thù chứ. Cô nói có đúng không?” Nói xong, Lâm Vi Lam mạnh mẽ đứng dậy, ngay lúc Dương Nham Du không kịp phản ứng, cô tung một quyền đâm thẳng vào bụng Dương Nham Du, sau đó hạ khuỷu tay đập mạnh xuống lưng cô ả.

“A...” Dương Nham Du đau đớn gấp người, toàn bộ lực phủ ngũ tạng đau như bị sắp xếp lệch vị trí, có thể thấy lần này Lâm Vi Lam hoàn toàn không hề lưu tình chút nào.

Lâm Vi Lam cúi đầu, ghé sát vào tai Dương Nham Du, nhỏ giọng nói: “Dương Nham Du, thù mới hận cũ, cả món nợ với nhà họ Lâm, chúng ta từ từ mà tính. Xem cuối cùng ai sẽ đùa chết ai?”

Nói xong, Lâm Vi Lam nhìn cũng không thèm nhìn cô ả một cái, xoay người đi thẳng ra ngoài.

Không có Lâm Vi Lam đỡ lấy, Dương Nham Du ngã thẳng xuống đất, mồ hôi lạnh chảy xuống từ hai bên thái dương. Một lúc lâu sau, Dương Nham Du mới từ từ ngẩng đầu lên, nhìn theo hướng Lâm Vi Lam rời đi, ả lộ ra một nụ cười tàn nhẫn. Không phải là ý thế có nhà họ Thẩm làm chỗ dựa nên mới dám kiêu ngạo như thế sao? Nếu không có nhà họ Thẩm, cô ta rất muốn nhìn xem Lâm Vi Lam dựa vào cái gì để mà kiêu ngạo.

“Ôi, cô chủ, sao cô lại ngồi dưới đất? Mau đứng lên.” Người giúp việc nhà họ Dương vừa bước vào đã thấy cô chủ ngồi dưới đất liền kinh ngạc vội vàng đỡ Dương Nham Du dậy.

Dương Nham Du cố nén đau, phẩy tay với người giúp việc: “Tôi không sao, đừng nói cho bố tôi biết.”

Nhìn dáng vẻ của cô ta, rồi lại nhìn thấy cô chủ nhỏ nhà họ Lâm vừa bước ra, người giúp việc băn khoăn, chuyện này làm sao giấu ông chủ được? Cô chủ nhà họ Lâm đến gây chuyện à?!!!

Cảm thấy cơn đau trên người giảm bớt, Dương Nham Du mới từ từ đứng dậy, đi về phòng mình.

Đóng rầm cửa lại, nét mặt Dương Nham Du thoáng trở nên dữ tợn, vung tay hất hết mọi thứ trên bàn xuống đất.

Nhìn vết máu ứa ra trên ngón tay, khoe miệng Dương Nham Du cong lên, nở một nụ cười quỷ dị, quay người lấy điện thoại, gọi thẳng cho Tả Khuru Nghị.

Điện thoại vừa thông, Dương Nham Du liền nói thẳng: “Tả Khuru Nghị, anh có muốn có được Lâm Vi Lam không?”

Ban đầu vừa nhìn điện thoại, Tả Khuru Nghị đã không muốn nghe máy, nhưng lại nghĩ không lâu nữa tập đoàn Dương thị sẽ là của hắn, nên hắn mới cố nhẫn nại mà nhắc máy nghe. Không ngờ Dương Nham Du lại nói cho hắn một bất ngờ thú vị như thế, không, phải là bất ngờ nhiều hơn thú vị. Đối với Lâm Vi Lam, hắn chỉ cảm thấy hiếu kỳ, chưa từng nói đến chuyện thích, rồi cuộc cô ả Dương Nham Du này nghĩ cái gì thế?

“Cô muốn làm gì?” Rốt cuộc Dương Nham Du độc ác đến mức nào? Tả Khuru Nghị không muốn nói, giữa bọn họ chẳng qua chỉ là lợi dụng lẫn nhau. Cô ta lợi dụng hắn để đoạt được những gì cô ta muốn. Hắn lợi dụng cô ta để chiếm lấy Dương thị, chỉ đơn giản như thế, có điều, Dương Nham Du không hề biết chuyện này.

“Anh chỉ cần nói cho em biết, anh có muốn hay không là được.” Dương Nham Du hơi nhíu mày, nếu Tả Khuru Nghị không muốn, đương nhiên cô ta có thể tìm người khác.

“Vậy thì nói kế hoạch của cô đi!” Một lúc sau, Dương Nham Du mới nghe thấy câu trả lời của Tả Khuru Nghị.

“Khuru Nghị, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ!” Dương Nham Du lập tức thay đổi thái độ nói chuyện, giọng điệu vui vẻ hơn nhiều. Nói với Tả Khuru Nghị về kế hoạch của mình xong, Dương Nham Du cúp máy, lại gọi đến một số khác.

Sau khi cúp điện thoại, khoe môi Dương Nham Du nhếch lên một nụ cười dữ tợn. Lâm Vi Lam, không phải cô rất quan tâm đến Thẩm Ngạn Vân sao? Tôi sẽ hủy diệt cô, để xem nhà họ Thẩm có chấp nhận cô hay không.

Còn Tà Khuru Nghị, Dương Nham Du căn bản không hiểu được trong lòng hắn nghĩ gì. Trong suốt bốn năm ở Mỹ, Tà Khuru Nghị là vị hôn phu của cô ta, nhưng cũng không nói với cô ta được vài lời. Đến bây giờ, cô ta không dám nghĩ sâu, xem mối quan hệ giữa bọn họ là gì nữa.

Nghe điện thoại của Dương Nham Du xong, Tà Khuru Nghị cười lạnh. Cô ả này tốt nhất là đừng đi tìm đường chết, nếu không, hắn cũng không ngại đẩy một cái để cô ả chết nhanh hơn đâu. Nhưng rõ ràng người đàn ông tên Tà Khuru Nghị này không hề biết tâm lý ghen ghét của phụ nữ, đã ghen tị sẽ biến thành rắn độc, hạ độc chết người con gái mà cô ta cho rằng có hại với cô ta thì mới thôi.

*

Kết quả của buổi nói chuyện với Tà Khuru Nghị khiến Thẩm Ngan Vân phải nhanh chóng sắp xếp trước mọi chuyện. Nếu đã là kẻ thù, bọn họ đương nhiên không thể nương tay.

Sau khi Lâm Vi Lam nói chuyện với bố Lâm, cô cũng nhanh chóng sắp đặt mọi chuyện.

Từng ngày từng ngày trôi qua, không có tin tức gì, nhưng tất cả mọi người đều biết, đây là sự yên lặng trước khi bão tới. Những người không biết chuyện gì, vẫn sống những ngày tháng yên ổn, thanh bình như trước, chỉ có một vài tổng giám đốc của một số công ty có cảm giác được sự kỳ quái của thương trường trong thành phố W, cũng chuẩn bị trước một số chuyện, mới tránh được tai nạn bất ngờ này.

Một tuần sau, trong thương trường đột nhiên nổi triều cường. Cổ phiếu của ba tập đoàn lớn là tập đoàn Lâm thị, tập đoàn Dương thị, và tập đoàn mới phát Phàm Tư đột ngột giảm đến mức thấp nhất.

Việc này cũng liên đới đến tất cả các công ty khác. Sau khi cổ phiếu của ba tập đoàn lớn điên cuồng giảm mạnh, người dân cũng điên cuồng bán tháo hết số cổ phiếu trong tay, khiến thị trường cổ phiếu vốn đang đình trệ của thành phố W càng trở nên tiêu điều hơn, các công ty cổ phần nhỏ lần lượt sụp đổ, không ít doanh nghiệp vì chuyện này mà phá sản. Toàn bộ thành phố W nhất thời rối loạn.

Nói đến chuyện giá cổ phiếu đột ngột giảm mạnh của ba tập đoàn lớn kia, thì chuyện này vốn dĩ không xảy ra, nhưng không ai ngờ tới, Dương Nham Du lại đột ngột trình chứng cứ hối lộ lên viện kiểm sát, hơn nữa, còn trình lên một cách quang minh chính đại.

Một phần chứng cứ nhắm thẳng vào ba tập đoàn lớn, khiến mọi người đều cảm thấy bất an.

“Bố nói gì cơ ạ?” Tay Lâm Vi Lam run lên, suýt nữa ném điện thoại xuống đất. Sao thế được? Tuy trong công ty của mỗi nhà luôn có nội gián của nhà khác, nhưng những chứng cứ này đều là tuyệt mật, dù là cô cũng không thể biết được, làm sao bọn họ có được chứ? Hơn nữa, làm gì có công ty nào lại phơi hết cả nhược điểm ra ngoài như vậy được, họ có ngốc đâu?

Nhà họ Lâm bị điều tra đầu tiên vì bị tình nghi hối lộ quan chức. Cổ phiếu của tập đoàn Lâm thị lập tức rơi xuống mức thấp nhất. Cùng với họ, Dương thị và Phàm Tư cũng bị liên lụy. Lâm Vi Lam thực sự muốn cười ảm lên, Dương Nham Du này muốn cùng kéo cô xuống vực phải không?

Vừa biết tin này, Lâm Vi Lam đã nhận được điện thoại của bố Lâm, dặn cô đừng lo lắng, Lâm thị không thể dễ dàng bị đánh sập như thế được. Lâm Vi Lam chỉ nghĩ rằng bố Lâm đang an ủi cô, liên quan đến cả viện kiểm sát, làm sao dễ thoát thân thế được. Dương Nham Du, đồ ngu xuẩn!

“Vi Vi, chuyện này...” Nhìn thấy dáng vẻ của Lâm Vi Lam, Lâm Thần Hàn cũng biết sự tình rất nghiêm trọng. Từ trước đến giờ, bố Lâm đều bồi dưỡng Lâm Thần Hàn như một người thừa kế, dù mấy năm nay hắn không chăm lo học hành, nhưng cũng không có nghĩa là hắn không dùng được những kiến thức đó. Vì nhà họ Lâm, hắn phải dùng toàn lực để ứng phó.

Lúc nhận được tin này, Thẩm Ngan Vân biết ngay chuyện này đã bị làm to lên, không còn là màn trả thù nho nhỏ nữa. Dương Nham Du quả nhiên rất độc ác, không chỉ có tập đoàn Lâm thị sụp đổ, mà cả Dương thị và Phàm Tư cũng không tránh được. Đây là thế cục mà cô ả muốn bọn họ bị sa vào. Có điều, nếu Dương Nham Du muốn chơi lớn, bọn họ sẽ chơi cùng là được.

Dương Bách Lợi biết chuyện này khi đang họp. Lúc thư ký báo cho lão biết, suýt nữa lão ngất xỉu. Giữa các đối thủ, có thể dùng cách này hoặc cách kia cản đường, thậm chí có thể khiến thương trường của thành phố W thay đổi lớn, nhưng tuyệt đối không thể làm dao động nền kinh tế của thành phố W, càng không được dính dáng đến cơ quan chính quyền. Dương Bách Lợi tung hoành trong thương trường của thành phố W nhiều năm, không dám nói mình sạch sẽ, nhưng đi tới chỗ đó chẳng khác nào đi tìm chỗ chết.

Dương Bách Lợi vội vàng tan sở, sắc mặt âm u chạy thẳng về nhà, nhìn thấy Dương Nham Du mặt đầy vẻ đắc ý ngồi trên ghế salon, việc đầu tiên lão làm là tát cho Dương Nham Du một cái, chỉ thẳng vào mũi ả mắng: “Mày đúng là đồ đẻ tiện y hệt như mẹ mày. Mày muốn hủy diệt Dương thị à?”

Dương Nham Du ôm má, quay ngoắt đầu sang nhìn về phía Dương Bách Lợi, ánh mắt âm độc khiến Dương Bách Lợi bất giác lùi về phía sau từng bước. Từ khi nào mà cô con gái dịu dàng yếu ớt của lão lại có ánh mắt như vậy? Hình như là từ khi từ Mỹ về, đúng, từ lúc ở Mỹ về, con nhóc này đã bắt đầu vô cùng thần bí.

“Ánh mắt đó của mày là sao hả?!” Dương Bách Lợi giận dữ.

Nhìn nét mặt của lão, Dương Nham Du cong môi cười giễu cợt: “Sao bố giận dữ thế?”

Nói đến chuyện này, lửa giận của Dương Bách Lợi liền bùng lên dữ dội: “Mày còn dám hỏi nữa à? Vì sao lại trình chứng cứ lên viện kiểm sát? Còn làm ngang nhiên như thế?” Dù có muốn nộ lên cũng phải tìm người khác thế thân, nhà họ Dương không thể ngang nhiên đối đầu với nhà họ Lâm và Phàm Tư được.

“Đương nhiên là để tiêu diệt nhà họ Lâm rồi!” Dương Nham Du chậm rãi chỉnh trang lại quần áo, cười cười nhìn Dương Bách Lợi. Nụ cười đó vô duyên vô cớ lại khiến toàn thân Dương Bách Lợi lạnh run lên.

“Dù như thế, mày cũng không thể tự mình đi được, tìm một người khác làm không được sao?” Một loạt hành động của Dương Nham Du khiến lão không thể hiểu nổi, bằng trực giác, lão nghĩ lão nên từ từ nói chuyện cẩn thận với đứa con gái từ nhỏ đã không thân thiết với lão này, nếu không...

“Hừ!” Dương Nham Du phì cười, ngừng đầu nói với Dương Bách Lợi: “Bố, bố và nhà họ Lâm kia tranh đấu đến nửa đời người còn không thắng được, là vì bố không dám mạo hiểm. Bố nên biết rằng, có mạo hiểm mới thu được kết quả tốt. Con rất muốn nhìn thấy nhà họ Lâm bị hủy diệt!”

Thái độ điên cuồng của Dương Nham Du khiến lão sợ đến ngã ngồi xuống ghế salon, hình như lão chưa từng hiểu đứa con gái này.

Nhìn sắc mặt của Dương Bách Lợi, Dương Nham Du hừ lạnh một tiếng, không thèm quan tâm đến lão thất thần ngồi đó, đi thẳng lên tầng, lấy điện thoại nhấn một tin gửi đi, sau đó khẽ cười, Lâm Vi Lam, ngày chết của cô tới rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Tà Khuru Nghị không tỏ thái độ gì đối với hành động của Dương Nham Du. Hắn luôn không tin tưởng cô ả, sao có thể không chuẩn bị đường lùi chứ! Có điều, cô ả này lại dám kéo hắn xuống nước. Phàm Tư cũng vẫn giấu diếm hắn chuyện này. Tà Khuru Nghị phẩy tay với người đứng sau lưng: “Đi điều tra xem, gần đây Dương Nham Du qua lại với người nào.” Với đầu óc của Dương Nham Du, chắc chắn không thể nghĩ ra mưu kế một mũi tên trúng ba con chim như thế. Rốt cuộc là ai muốn đảo lộn vận mệnh của thành phố W?

Xem tin tức trên TV, Lâu Y Y cười lạnh, nhà họ Dương động thủ nhanh thật, thắng tay khiến cho cả ba dòng họ lớn đối đầu nhau. Bộ ngựa bắt ve, se sẽ rình sẵn, có điều, không biết ai là gã thợ săn đây?

Ngay lúc Lâu Y Y đang ngẩn ngơ, một cuộc gọi cô không bao giờ ngờ tới gọi vào điện thoại di động của cô.

Nhìn dây số quen thuộc kia, lòng Lâu Y Y trầm xuống, đến khi người bên kia gần cúp máy, Lâu Y Y mới ấn xuống nút nghe, giọng nói trầm thấp của Quý Phong Nhiên vang lên: “Y Y, tin tức hôm nay có hay không?”

Tay Lâu Y Y run lên, suýt nữa rơi điện thoại. Cái người này đúng là quá rảnh rồi mà, hắn nghĩ mình thích hắn nên càng không kiêng dè gì phải không?

“Quý Phong Nhiên, anh một vừa hai phải thôi.” Lâu Y Y đã biết trước, với một cô ả không có não như Dương Nham Du, quả nhiên còn có gã thợ săn đứng sau lưng. Hơn nữa, lại còn là tên thần kinh Quý Phong Nhiên này.

“Y Y, thương trường của thành phố W vốn đã dày đặc chướng khí rồi, tôi làm thế này chỉ vì muốn tốt cho mọi người thôi mà.” Quý Phong Nhiên không hề có cảm giác tội lỗi, khẽ cười nói.

“Chỉ mong anh đừng quá đáng.” Lâu Y Y nghiêng răng nghiêng lợi, cô thực sự không dám nghĩ rốt cuộc người đàn ông này xấu xa đến mức nào. Chỉ hy vọng thành phố W không bị hắn quấy đến mức hủy diệt.

“Đương nhiên, Y Y, đi Nam Hải chơi với tôi hai ngày đi!” Giọng Quý Phong Nhiên bỗng trở nên nhẹ nhàng như có như không.

Nam Hải là nơi họ gặp nhau lần đầu tiên, có lẽ, bọn họ cũng nên nghe theo trái tim của mình một chút, nghĩ vậy, Lâu Y Y mới lên tiếng đồng ý: “... Được!”

Lâu Y Y chỉ báo với Lâm Vi Lam một tiếng rồi rời khỏi thành phố W, Lâm Vi Lam vô cùng biết ơn câu ám chỉ của Y Y trước khi rời đi. Có tin tức này, bọn họ cũng biết nên làm gì.

Lâm Vi Lam nói lại với Thẩm Ngan Vân về tin tức mà Lâu Y Y đã nói cho cô. Đây là lần đầu tiên Thẩm Ngan Vân nghe tới cái tên Quý Phong Nhiên, nhưng cũng khiến anh nhớ đến nhà họ Quý có sức ảnh hưởng cực kỳ lớn của mười năm trước. Nhà họ Quý mà ngay cả nói chuyện người ta cũng tránh không dám nhắc đến.

Mười năm trước, nhà họ Quý là một trong hai gia tộc giàu có nổi tiếng ở thành phố W, nhưng lại biến mất chỉ trong một đêm. Xem ra, lần này là tai họa của thành phố W, người của nhà họ Quý đã trở lại. Nhưng dù là ai, cũng không thể làm tổn thương Vi Vi.

Lâm Vi Lam tỏ vẻ không hiểu biết gì về chuyện thương trường, chỉ đứng nhìn bố Lâm, anh trai và Thẩm Ngan Vân ngồi bàn tới bàn lui, ngay ngày hôm sau, thương trường lại biến đổi lớn. Tóm lại, là càng biến đổi thì càng tốt.

Chỉ trong vòng một tuần, kế hoạch của Dương Nham Du bị thất bại đã đành, còn phải dùng cả nhà họ Dương để “đền bù”.

Việc khiến Lâm Vi Lam không ngờ nhất, đó là Dương Nham Du lại gọi điện thoại cho cô ngay trong thời điểm nhạy cảm này. Da mặt cô ả cũng dày thật!!! Nhưng nếu cô ta đã dám gọi điện, thì cô cũng dám nghe máy. Cô còn đang lo không có cách nào gặp trực tiếp Dương Nham Du để trả thù đây!

Việc Dương Nham Du nộp chứng cứ đã khiến bố Lâm phải vào cục cảnh sát một chuyến, khiến Lâm Vi Lam hận đến ngứa ngáy. Là một nhân viên chấp pháp, cô cũng không dám làm gì nhiều. May mà có Ngạn Vân, nên cuối cùng bố Lâm cũng được thả vì không đủ chứng cứ cấu thành tội phạm. Nhưng, Lâm Vi Lam vẫn vô cùng tức giận, cô đã từng đi tìm Dương Nham Du, nhưng cô ả kia vừa nghe thấy gió đổi chiều đã chạy mất tăm mất tích.

Bây giờ tự dung lại chủ động hẹn cô, ai cũng có thể dễ dàng nhận ra, chuyện này còn có âm mưu khác.

“Anh đi cùng em” Vừa nghe thấy Dương Nham Du gọi điện đến, Thẩm Ngạn Vân không nói nhiều, lập tức đề nghị đi cùng. Á điên Dương Nham Du này không biết sẽ gây ra những chuyện gì, anh không thể để Vi Vi một mình đối mặt với nguy hiểm được.

Bố Lâm và Lâm Thần Hàn ngồi cùng ở đó cũng tỏ vẻ đồng ý, đối với người không biết xấu hổ thì càng phải tỏ ra mình càng không biết xấu hổ hơn. Cô đòi gặp một mình thì tôi sẽ đi một mình tới gặp cô chắc! Cô coi tôi là đồ ngốc à?!

Nơi mà Dương Nham Du hẹn gặp Lâm Vi Lam là một con hẻm nhỏ âm u vắng người. Vừa thấy nơi này, Lâm Vi Lam khề cười, cả cô và cô ả kia, đều có chung một mục đích! Dương Nham Du muốn gài bẫy cô, còn cô muốn đập Dương Nham Du, vì vậy mới nói, tất cả đều là số mệnh!

Liếc mắt nhìn Dương Nham Du đứng trong con hẻm, Lâm Vi Lam không nói lời nào, đi thẳng tới tung một đám, cực nhanh, cực chuẩn, căn bản không để cho người kia kịp phản ứng.

“A!” Dương Nham Du không kịp né tránh, ôm bụng lùi về phía sau hai bước. Đám người mai phục xung quanh vừa nhìn thấy Lâm Vi Lam động thủ liền ào ào xông ra.

Toàn bộ cục diện vô cùng hỗn loạn. Nhìn thấy mấy người này, Lâm Vi Lam ra tay càng tàn nhẫn hơn. Các người muốn tôi không yên ổn, thì tôi càng muốn làm cho các người không yên ổn hơn. Dĩ hòa vi quý là cái con khi gì chứ, đánh trước rồi nói sau.

Lâm Vi Lam nhanh chóng hạ gục hết đám người xung quanh, rồi nhìn Dương Nham Du đang ngồi bệt dưới đất, cười lạnh nói: “Ai chà, cô Dương cũng hăng hái thật đấy, mau đứng lên nào, dưới đất lạnh lắm!”

Dương Nham Du đau đến quặn ruột, cô ả không ngờ Lâm Vi Lam lại lợi hại như vậy. Cô ta có tình đem theo bao nhiêu người đến, vậy mà cũng không làm gì được Lâm Vi Lam. Chết tiệt, chết tiệt!!!

Thẩm Ngạn Vân luôn đứng ở đầu hẻm chờ Lâm Vi Lam, nhìn thấy dáng vẻ đắc ý của cô, liền bắt đầu đi lặc đầu: “Vi Vi, xong chưa? Chúng ta phải về rồi, bố còn đang chờ chúng ta về ăn cơm!”

“Được rồi, xong ngay đây.” Lâm Vi Lam đáp lại, sau đó đi thẳng tới trước mặt Dương Nham Du, nở một nụ cười giễu cợt, nói: “Dương Nham Du, tôi sẽ gọi xe cấp cứu cho cô, dù sao...” Lâm Vi Lam liếc nhìn bốn phía xung quanh, không cần phải nói cũng đủ hiểu, đám người bị thương la liệt này, cũng không dễ giải thích đâu!

Lâm Vi Lam đứng thẳng người dậy, kéo Thẩm Ngạn Vân đang chờ ở đầu hẻm, thoải mái rời đi trong ánh mắt oán hận của Dương Nham Du.

Nhìn về đắc ý của Lâm Vi Lam, Thẩm Ngạn Vân cũng chỉ nhéo nhẹ mũi cô một cái, cưng chiều nói: “Anh làm thế này có gọi là đồng phạm không nhỉ?”

Lâm Vi Lam kiêu ngạo ngẩng đầu, lườm Thẩm Ngạn Vân một cái: “Anh yên tâm! Dương Nham Du chắc chắn sẽ không tố cáo em đâu.” Với sự độc ác của cô ả kia, thì cô ta nhất định sẽ tìm cách khác để trả thù! Còn bao giờ mới trả thù thì... Vừa rồi cô đập cô ta một cú, cũng nhân tiện đánh cho đám vệ sỹ của cô ta nằm bở lê bỏ cảng trong bệnh viện, e rằng những ngày tới cô ta sẽ vô cùng bận bịu.

Trong con hẻm âm u, Dương Nham Du siết chặt hai nắm đấm, trong mắt đầy vẻ hung hãn. Sự sỉ nhục mà hôm nay cô ả phải chịu, cô ả nhất định sẽ trả lại gấp bội phần. Lâm Vi Lam, chờ đây!!!

Người tới đầu tiên không phải là xe cấp cứu, mà là Tà Khuru Nghị.

Con hẻm cực vô cùng âm u, bần thiêu, lộn xộn, nhưng nhìn thấy Tà Khuru Nghị từ từ bước vào từ đầu hẻm, Dương Nham Du có ảo giác, một người giống thần tiên như hắn, hẳn phải được cúng bái mới đứng.

“Dương Nham Du.” Giọng nói thanh thanh lạnh lạnh không có chút ấm áp nào khiến Dương Nham Du hoàn hồn trở lại. Thần tiên à? Hừ! Dù là thần, thì Tà Khuru Nghị chắc chắn cũng là một vị thần chết!

“Vi sao bây giờ anh mới đến?” Dương Nham Du nhìn Tà Khuru Nghị với ánh mắt tức giận, không phải bọn họ đã bàn bạc kỹ càng, cùng hợp tác sao?!

Nhìn Dương Nham Du thảm hại không thể tưởng tượng nổi, Tà Khuru Nghị cười lạnh: “Dương Nham Du, cô không nhìn thấy Thẩm Ngạn Vân đứng ở đầu hẻm à?” Vì một cô ả Dương Nham Du mà trở mặt với nhà họ Thẩm thì không đáng chút nào.

“Vi vậy nên anh trở mặt đứng nhìn thế à!!!” Dương Nham Du tức giận đứng dậy, giơ tay phất xuống một cái tát.

Tà Khuru Nghị bắt được cánh tay cô ả, giọng nói lạnh như băng: “Dương Nham Du, đừng có phát điên nữa. Có thời gian mà phát điên, chi bằng cô nên

nghĩ cách cứu lấy Dương thị còn hơn.”

Dương Nham Du kinh hãi nhìn Tả Khuru Nghị: “Anh không định ra tay sao?!”

“Dương Nham Du, cô đừng quên, chúng ta là hợp tác theo nhu cầu.” Những lời vô tình của Tả Khuru Nghị khiến Dương Nham Du kích động: “Tôi là vị hôn thê của anh, anh đối xử với tôi như vậy, có còn là người nữa không?” Dương Nham Du vẫn cho rằng giữa bọn họ ít nhiều gì cũng còn chút tình cảm, dù là quan hệ hợp tác cũng được. Nhưng nhưng lời vừa rồi của Tả Khuru Nghị lại nói thẳng rằng bọn họ chỉ hợp tác vì nhu cầu khiến cô ta không thể chấp nhận nổi.

“Dương Nham Du, đừng lừa mình dối người nữa. Tôi nghĩ cô hẳn phải biết rất rõ tôi muốn gì chứ.” Tả Khuru Nghị chỉ hừ lạnh một tiếng với sự điên cuồng của Dương Nham Du.

Nghe hắn nói vậy, cô ta lập tức bình tĩnh lại, nhìn Tả Khuru Nghị cười lạnh: “Tả Khuru Nghị, có phải anh thích Lâm Vi Lam không?” Với năng lực của Tả Khuru Nghị, nhiều lần thờ ơ bỏ qua như vậy không thể không khiến cô ta suy nghĩ theo chiều hướng ấy.

“Thích à?” Tả Khuru Nghị giống như vừa nghe thấy chuyện buồn cười nhất thế gian, hắn cười nói: “Dương Nham Du, từ thích này rất xa xỉ.” Dứt lời, hắn buông tay Dương Nham Du, xoay người bước đi. Đến nửa đường, đột nhiên hắn dừng bước, quay đầu nói với Dương Nham Du: “Ngày mai tôi sẽ quay về Mỹ, trong thời gian tới sẽ không trở lại. Cô tự mà giải quyết cho tốt.”

Quay đầu đi, khoe miệng Tả Khuru Nghị hơi cong lên mỉm cười. Có lẽ Dương Nham Du nói đúng, hắn thích Lâm Vi Lam, nhưng thời gian và địa điểm đều không cho phép hắn tiếp xúc với cô ấy quá nhiều, để đến mức có thể biến cảm giác tán thưởng và thích thú đó thành yêu. Giữa bọn họ chẳng là gì cả, vì thế, hắn sẽ vĩnh viễn chôn giấu chuyện này dưới tận đáy lòng.

Trong cơn hém âm u, Dương Nham Du oán hận cắn chặt môi, Tả Khuru Nghị lại bỏ mặc cô ta, không thèm nhìn nhận quan hệ giữa bọn họ. Chết tiệt, chết tiệt! Lâm Vi Lam, cô là đồ chết tiệt!

Người tính không bằng trời tính. Dương Nham Du nghĩ người đàn ông thần bí kia có thể giúp cô ta trả thù mọi người, nhưng lại không biết kết quả của việc leo lên lưng hổ sẽ phải trả cái giá đắt đến thế nào. Đã không còn có lợi ích trao đổi, giữa bọn họ đâu còn mối quan hệ gì khác nữa.

Ngay từ khoảnh khắc Dương Nham Du nộp những chứng cứ kia, thì nhà họ Dương đã xác định phải biến mất ở thành phố W.

Tập đoàn Dương thị là tâm huyết cả đời của Dương Bách Lợi, giờ lại vì sai lầm của Dương Nham Du mà sụp đổ không còn một mảnh vụn, Dương Bách Lợi sao có thể cam lòng được. Mỗi ngày, trừ việc ra sức cứu vãn Dương thị thoát khỏi mối nguy bị phá sản, thì lão vừa đánh vừa chửi Dương Nham Du. Chửi cô ả là đồ tai họa, chửi cô ả là con đĩ y như mẹ cô ả vậy.

Dương Nham Du cười giễu cợt, dù mẹ cô ta là con đĩ đi chăng nữa, không phải chính lão đã phải dựa vào tiền của mẹ cô ta để đến thành phố W. Dùng tiền của con đi thì là gì? Chẳng phải lão còn không bằng cả con đĩ hay sao?

Cuối cùng, vào thời điểm Dương thị tuyên bố phá sản, mọi sự oán hận của Dương Bách Lợi đã lên tới đỉnh điểm. Đối với người đàn ông này, lợi ích của chính bản thân là quan trọng nhất, con gái hay đàn bà, đều chẳng là gì với lão cả.

Con rắn độc Dương Bách Lợi cuối cùng cũng bị ép tới đường cùng.

Dưới sự cố gắng của Lâm thị, Phạm Tư và một số công ty nhỏ khác, trận biến động lớn của thương trường thành phố W cũng dần chìm xuống, một lần nữa lại khởi sắc dần. Thứ biến mất duy nhất là nhà họ Dương, nhưng nhà họ Quý lại dần dần nhận được sự chú ý của mọi người.

Tất cả đều tan biến như hạt bụi, cơn lốc xoáy này tới mau mà đi cũng mau. Tiếp theo là hôn sự của Thẩm Ngạn Vân và Lâm Vi Lam. Bố mẹ Lâm tương đối hài lòng với Thẩm Ngạn Vân. Bọn họ vốn không vui lắm vì nhà họ Thẩm quá danh tiếng, nhưng nhiều ngày nay, nhìn thấy anh chăm sóc con gái mình như vậy, hai ông bà cũng thấy nhẹ lòng hơn. Chỉ cần con gái họ hạnh phúc là đủ rồi.

Thẩm Ngạn Vân kéo tay Lâm Vi Lam, ngượng ngùng nói: “Vi Vi, cuối tuần này đến nhà anh chơi đi!” Mấy ngày nay bố Thẩm cứ thúc giục suốt, giờ mọi chuyện cũng ổn định, anh nên quay về rồi.

Cái gì cơ? Đến nhà anh à? Ba từ này cứ thay phiên nhau quay vòng vòng trong đầu Lâm Vi Lam. Mặt cô đại ra, mặt đỏ bừng lên với một tốc độ mà mắt thường không thể nhìn thấy nổi.

Nhìn thấy Lâm Vi Lam ngẩn người, Thẩm Ngạn Vân hơi nóng nảy, bàn tay đang cầm tay Lâm Vi Lam cũng siết chặt hơn, giọng run lên: “Vi Vi, không phải là em hối hận đấy chứ?” Không được, không được, không được hối hận đâu!!!

Hối hận à? Hai chữ này khiến mặt Lâm Vi Lam sáng lên, vừa nhìn thấy mặt Thẩm Ngạn Vân thoáng đen đi, cô vội vàng đẩy ngay suy nghĩ này ra khỏi đầu. Cô có thể đảm chắc rằng, nếu cô mà hối hận, Thẩm Ngạn Vân sẽ cho cô biết hậu quả nghiêm trọng của việc cô dám nói mình hối hận là thế nào. Có điều, cô thực sự chưa chuẩn bị sẵn sàng để tới nhà họ Thẩm đâu huhuhu!

“Con dâu xấu sớm muộn gì cũng phải gặp bố mẹ chồng, Vi Vi, em... Ôi ôi đau...” Thẩm Ngạn Vân còn chưa nói xong đã bị Lâm Vi Lam nhéo vào ngang eo.

“Vi Vi, anh không có ý đó.” Nhìn sắc mặt đen như mực của Lâm Vi Lam, Thẩm Ngạn Vân vội vàng giải thích. Trời đất bao la, bà xã là to nhất. Câu nói kia chỉ là thuận miệng nói ra thôi mà, anh có ý gì đâu.

“Anh dám nói em là con dâu xấu.” Lâm Vi Lam ầm ức chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn Thẩm Ngan Vân với vẻ lên án. Nét mặt này khiến Thẩm Ngan Vân toát mồ hôi lạnh. Cô ấy như thế này, khiến anh khó mà kiềm chế được. Từ lúc nói chuyện yêu đương đến bây giờ, chỉ nắm tay một chút thôi cũng là áp lực cực kỳ cực kỳ lớn đối với người đàn ông này rồi. Hiếm lắm mới dám hôn một cái đấy!!!

“Nếu để so sánh, thì bà xã xinh đẹp nhất thế gian của anh, phải là Cửu thiên huyền nữ giáng trần mới đúng.” Nghe mấy lời khen trơn tuột của Thẩm Ngan Vân, mặt Lâm Vi Lam càng đen hơn. Thẩm Ngan Vân, khí tiết của anh đâu hả? Anh không biết xấu hổ mà khen cô như vậy, nhưng cô nghe còn thấy ngượng ấy.

Tuy Lâm Vi Lam cực kỳ muốn quên đi chuyện đến thăm nhà họ Thẩm. Nhưng cô không ngờ chuyện này lại bị cả ba người nhà mình (tính cả Lâm Thần Hàn) phản đối quyết liệt. Thẩm Ngan Vân tốt như vậy, Vi Vi cô sao có thể làm thế chứ? Bố Lâm mẹ Lâm cũng tỏ ra không đồng ý chút nào.

Lâm Thần Hàn còn thẳng thắn hơn: “Vi Vi, nếu mà em có ngứa tay thì cứ đánh nhau với thằng nhóc kia đi! Anh của em già rồi, thật sự là không đánh nổi.”

Lâm Vi Lam tức giận suýt nữa đâm thẳng một đấm vào mặt Lâm Thần Hàn. Anh có thể tìm lý do hay ho hơn được không hả?!!!

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Mùng tám tháng sáu, một ngày nắng đẹp.

Thẩm Ngan Vân đưa Lâm Vi Lam về nhà họ Thẩm.

Nhà họ Thẩm là một gia đình thực sự danh tiếng, nắm giữ thực quyền, từ đẳng xa đã có thể cảm nhận được hơi thở của một gia đình thế lực lâu đời.

Lâm Vi Lam siết chặt hai tay, đi bên cạnh Thẩm Ngan Vân, lảng lảng thăm rơi lệ. Cô đang rất lo lắng, thật đấy.

Thẩm Ngan Vân không biết làm sao, đành kéo Lâm Vi Lam vẫn luôn trốn sau anh ra, hai tay ôm lấy vai cô, chân thành nói: “Vi Vi, em là người sẽ đi cùng anh cho đến giây phút cuối cùng của cuộc đời này. Vì thế, em không cần phải lo lắng, cũng đừng tự ti. Trong mắt anh, em là cả thế giới, xin em hãy đi cùng anh, được không?”

“Em...” Lâm Vi Lam ngẩng đầu, nhìn thấy nụ cười dịu dàng ở khóe miệng của Thẩm Ngan Vân, trong lòng cô lập tức buông lỏng. Đúng thế, rốt cuộc là cô đang lo lắng gì chứ? Tự chuốc lấy buồn phiền vào người.

Lâm Vi Lam bỗng nở một nụ cười tươi đẹp, tay nắm chặt tay Thẩm Ngan Vân, gật mạnh đầu: “Được.” Người sẽ ở bên cô cả đời chính là người đàn ông này, không phải nhà họ Thẩm. Người này yêu cô như vậy, cô còn băn khoăn gì nữa chứ?

Thẩm Ngan Vân cung chiêu nheo nhẹ mũi Lâm Vi Lam: “Vậy chúng ta vào thôi.”

“Chẹp chẹp!”

Nghe thấy âm thanh này, hai người vừa quay lại thì nhìn thấy ngay một người đang khoanh hai tay trước ngực, dựa vào xe ô tô nhìn bọn họ như cười như không. Da mặt Lâm Vi Lam vốn luôn rất dày, hôm nay tự dưng lại đỏ lên.

“Em cứ tưởng chị dâu không nhìn thấy em cơ!” Thẩm Vi Bạch buồn cười nhìn thoáng qua Thẩm Ngan Vân, mặt cười cợt cực kỳ gọi đòn!

“...” Bàn tay đang nắm tay Thẩm Ngan Vân của Lâm Vi Lam siết chặt lại. Chết tiệt, vì cái lòng gì mà tay lại ngứa thế này không biết, rất... rất muốn đập một quyền vào cái bàn mặt chết tiệt của Thẩm Vi Bạch kia... Vô lý quá!!!

“Đúng là cảnh tượng hiếm có khó tìm” Giọng nói lạnh như băng vang lên, chiếc xe Thẩm Vi Bạch đang dựa vào đột ngột bị mở ra, một người con gái ăn mặc kiểu unisex bước xuống.

Nhìn người vừa xuất hiện, mắt Lâm Vi Lam tròn trĩnh, chỉ vào cô ấy, kêu lên đầy kinh ngạc: “Bảo... Bảo... Bảo Trân... Không phải cậu đi Amazon làm người rừng rồi à?” Đừng trách vì Lâm Vi Lam quá kinh ngạc. Là vì lúc trước Bảo Trân có nói với các cô ấy như thế, giờ lại đột ngột xuất hiện, quá ngạc nhiên ấy chứ.

“Lâm Vi Lam, cậu mới là người rừng ấy, đây gọi là đi trải nghiệm cuộc sống, hiểu chưa hả?” Lốp vỏ lạnh lùng trên khuôn mặt Bảo Trân không còn giữ được nữa, khóe miệng run lên vài cái. Lâm Vi Lam, cậu bao nhiêu tuổi rồi mà còn ngốc như thế hả? Khiến người làm bạn như mình đây cảm thấy áp lực lắm đấy.

“Trải nghiệm cuộc sống ở Amazon, cậu đứng là sáng tạo thật đấy, đây quả là ý tưởng xưa nay chưa từng có.” Lần này đến lượt khoe miệng Lâm Vi Lam run lên. Quả nhiên là đầu óc của Bảo Trân không hề giống người khác.

“Cậu cả, cậu ba, cô Lâm, cô Bảo, sao mọi người không vào đi? Ông chủ và bà chủ chờ mọi người đã lâu rồi.” Khi bốn người còn đang nói chuyện, người giúp việc nhà họ Thẩm đã chạy ra gọi.

Nhìn người giúp việc nhà họ Thẩm, tay Lâm Vi Lam bỗng siết chặt lại, ngẩng đầu nhìn thấy Thẩm Ngạn Vân đang nháy mắt với mình, cô khẽ cười, lắc nhẹ hai bàn tay đang nắm chặt của hai người. Chỉ cần có Thẩm Ngạn Vân ở đây, cô sẽ không còn lo lắng gì nữa.

Bố mẹ Thẩm ngồi trên sofa ở giữa phòng khách, nhìn bốn người bước vào liền đứng dậy đón.

Vừa nhìn thấy hai người lớn đứng dậy, bốn người vội vàng lên tiếng: “Mẹ/ Bác gái.”

Bố Thẩm nhìn hai anh em Thẩm Ngạn Vân, cười to nói: “Hai thằng nhóc này, được, rất khỏe mạnh!”

Mẹ Thẩm kéo tay Bảo Trân qua, cười nói: “Con bé Bảo này còn biết đến thăm dì nữa à? Đúng là hiếm có!”

Bảo Trân lạnh lùng bỗng đỏ mặt, nín nọt nói: “Dì, con đâu có.”

“Ôi ôi, nhìn này, thẹn thùng nữa chứ.” Mẹ Thẩm điểm nhẹ vào mũi Bảo Trân, rồi quay sang nhìn Lâm Vi Lam đang đứng cạnh Thẩm Ngạn Vân, nói: “Đây là Vi Vi đúng không?” Sau đó mẹ Thẩm kéo tay Lâm Vi Lam, nhìn cô từ trên xuống dưới một lần, nói với bố Thẩm: “Ông xem này, con gái cưng nhà người ta duyên dáng thế kia, bảo sao mà Thẩm Ngạn Vân nhà chúng ta sống chết cũng phải cưới người ta về!”

“Chào bác gái ạ!” Nghe mẹ Thẩm nói vậy, Lâm Vi Lam cảm thấy vô cùng áp lực, cuộc đời này, cái từ ‘duyên dáng’ gì đó e là không có duyên với cô đâu.

Nhìn thấy ánh mắt càng lúc càng suông sã của mẹ mình, Thẩm Ngạn Vân biến sắc nói: “Mẹ.” Ánh mắt của mẹ nhìn cứ như muốn ăn thịt người ta thế. Bà xã của con chắc chắn không thích chơi trò yêu đương bách hợp với mẹ đâu. (Bách hợp = les)

Mẹ Thẩm lườm con trai cả một cái, có vẻ hơi ghen tị: “Này, còn chưa kết hôn đâu mà đã bênh bà xã chăm chặt rồi, mẹ anh sẽ ghen đấy, biết không hả?”

Câu nói của mẹ Thẩm khiến khoe miệng cả năm người đứng đây đều run rẩy. Lâm Vi Lam là vì mẹ Thẩm quá thẳng thắn, còn bốn người khác là vì biết mẹ Thẩm lại muốn giờ trở lại mạnh mẽ rồi!

Bố Thẩm vỗ nhẹ vào vai mẹ Thẩm, liếc nhìn Lâm Vi Lam một cái, trầm giọng nói: “Chú ý trường hợp!” Bà xã ạ, ngàn vạn lần đừng dọa con dâu có được không?!

“Trường hợp gì? Không phải hôm nay gặp gỡ ăn cơm sao?” mẹ Thẩm trừng mắt nhìn bố Thẩm đầy vẻ khó hiểu, bà đã nói gì đâu nhỉ? Sao sắc mặt mọi người lại căng thẳng thế chứ?!

Nhìn dáng vẻ của mẹ mình, Thẩm Ngạn Vân không còn gì để nói, chỉ có thể áy náy cười với Lâm Vi Lam: “Mẹ anh lại bắt đầu động kinh rồi, em đừng để ý nhé.”

“Thằng nhóc thôi kia. Con mới động kinh ấy!” mẹ Thẩm giận dữ.

Khoe miệng mọi người lại run lên. Thế này còn không phải là động kinh, thì thế nào mới là động kinh? Hôm nay là con dâu đến ra mắt bố mẹ chồng cơ mà! Tình hình bây giờ là thế nào đây? Loạn hết cả rồi!

Tuy mẹ Thẩm hơi tự do, không quá cứng nhắc chuẩn mực, nhưng bố Thẩm lại là người vô cùng chuẩn mực, ông biết rõ hôm nay chuyện gì là quan trọng nhất: “Vi Vi phải không nhỉ? Ông nội muốn gặp riêng cháu!”

Vừa nghe vậy, Thẩm Ngạn Vân cuống quýt vội nhìn về phía bố mình: “Bố!!!” Ông nội muốn gặp riêng Vi Vi à? Để làm gì? Chuyện này ông nội vốn chưa từng nói với anh.

Bố Thẩm lắc đầu tỏ vẻ không hiểu rõ suy nghĩ của ông nội Thẩm, nói với Lâm Vi Lam: “Ông nội ở trong phòng đọc sách trên tầng hai.”

“Bố.” Lúc này, không chỉ riêng Thẩm Ngạn Vân lên tiếng, mà Thẩm Vi Bạch cũng lên tiếng. Trong nhà bọn họ, tính cách ai thế nào, bọn họ hiểu rõ nhất, hơn nữa, với tính cách của ông nội... Thẩm Vi Bạch hơi lo lắng nhìn Lâm Vi Lam.

Lâm Vi Lam đưa tay ra, cầm tay Thẩm Ngạn Vân, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh nói: “Chỉ cần có anh ở đây, em không lo gì hết. Anh lo cho em à?”

“Nhưng mà...” Tính của ông nội nhà mình như thế nào, Thẩm Ngạn Vân hiểu khá rõ, dù có anh ở đó thì anh cũng không dám chắc ông nội có không gây khó dễ cho Vi Vi hay không. Thái độ của ông nội đối với Vi Vi vẫn rất mơ hồ, cho đến hai ngày trước mới mở lòng nói mời Vi Vi đến nhà họ. Sao hôm nay lại muốn gặp riêng Vi Vi? Không được! Anh cực kỳ cực kỳ lo lắng!

“Không nhưng nhị gì cả, em lên trước đây.” Lâm Vi Lam vỗ nhẹ lên tay Thẩm Ngạn Vân an ủi, trận này chỉ có thể tự cô đối mặt, hơn nữa, chỉ được phép thắng, không được phép thua.

“Vi Vi, dù thế nào, anh sẽ vẫn đứng bên cạnh em.” Ánh mắt Thẩm Ngạn Vân nhìn Lâm Vi Lam đầy vẻ kiên định, vì thế, nên em không cần phải thỏa hiệp, cũng đừng để mình phải chịu ảm ức, được chứ?

“... Được.” Nhìn đáng vẻ của Thẩm Ngạn Vân, một lúc lâu sau Lâm Vi Lam mới trả lời. Cô sẽ không thỏa hiệp với bất kỳ ai hết.

Thẩm Ngạn Vân nhìn theo bóng Lâm Vi Lam biến mất ở phòng đọc sách tầng hai, cả người anh ngờ ngẩn như mất hồn mất vía. Bố Thẩm không nhìn nổi, nói: “Thằng nhóc thối, ông nội con đâu có ăn thịt người. Con như vậy là sao hả?”

“Anh cả sợ ông nội gây khó dễ cho chị dâu tương lai mà. Bố, bố phải hiểu chứ.” Thẩm Vi Bạch khề lắc đầu, ra vẻ con hiểu hết mọi chuyện, sau đó mặt liền biến sắc, hít sâu một hơi khí lạnh. Đau chết mất thôi, cô nàng tàn nhẫn Bảo Trân này, nhắc chân ra aaaaaa...

“Ngạn Vân, đừng lo, tính cách của Vi Vi anh còn không hiểu sao?” Bảo Trân nghiêng răng nghiêng lợi đập mạnh vào chân Thẩm Vi Bạch, sau đó lên tiếng an ủi Thẩm Ngạn Vân.

“Đúng rồi, khả năng bạo lực của chị dâu là không thể nghi ngờ được.” Thẩm Vi Bạch cắn răng, mặt đầy vẻ đau khổ, Bảo Trân, cô đủ rồi đấy!!!

“Tiểu Bạch, con đau dạ dày à?” Nhìn bộ dạng của Thẩm Vi Bạch, mẹ Thẩm kỳ quái hỏi.

“Mẹ, chân con... a... không đau.” Thẩm Vi Bạch có cảm giác hần vừa nói ra, chân lại càng đau hơn...

“Đi, đừng quan tâm đến anh ta, không phải chúng ta định nấu com sao? Giờ mau đi thôi ạ!” Bảo Trân đã lột bỏ hoàn toàn hình tượng nữ vương băng giá ở trường học, hoàn toàn mang dáng vẻ của một cô bé ngoan ngoãn đáng yêu.

“Đi, đi thôi. Nhân tiện để Vi Vi nếm thử tài nghệ của di luân!” mẹ Thẩm kéo Bảo Trân đi, để lại ba bố con ngồi ở phòng khách.

Ba bố con nhìn nhau, rồi cùng thở phào một hơi. May mà không nói thêm gì nữa, nếu không thì không biết trời đất sẽ đảo điên thế nào. Ghép đôi bừa bãi gì gì đó, thật sự là khiến người ta thương tâm chết đi được.

“Bố, ông nội...” Thẩm Ngạn Vân vẫn lo Lâm Vi Lam sẽ phải chịu ảm ức. Nếu người kia không phải là ông nội, thì anh đã bỏ qua từ lâu rồi.

“Yên tâm! Tin ông nội con đi.” Bố Thẩm tin rằng bố mình sẽ không để cháu nội của mình đánh mất đi hạnh phúc cả đời của nó. Dù sao, nhà bọn họ đâu cần một hôn nhân chính trị để củng cố thế lực của mình. Bọn họ chỉ muốn tìm một cô con dâu thực sự yêu thương con trai mình, để hai người nắm tay nhau đi đến cuối cuộc đời là được rồi.

“Đúng rồi, có thể thằng hai không về được vào ngày cưới của con dâu. Nó...” bố Thẩm cực kỳ không đồng ý với chuyện của đứa con trai thứ hai nhà mình. Bây giờ đến hôn lễ của anh cả mà cũng không về, còn ra thể thống gì nữa chứ.

Thẩm Ngạn Vân lại rất hiểu em trai mình, anh khề lắc đầu, an ủi bố: “Chuyện công việc của chú Hai vẫn quan trọng hơn. Con không sao. Đến hôm đó nói qua với Vi Vi một câu là được rồi.”

“Hừ.” Bố Thẩm hừ lạnh một tiếng, chỉ hận rèn sắt không thành thép, tức tối quát: “Nó thành như bây giờ, cũng không thiếu lỗi của anh đâu!!!”

Đúng là ngồi trong nhà cũng bị xe tông. Thẩm Ngạn Vân ngao ngán... Bố ơi, hình như bố cũng có trách nhiệm liên đới không nhẹ đâu...

Lúc này, Lâm Vi Lam đang đứng trước cửa phòng đọc sách, hít sâu một hơi, rồi đưa tay lên gõ cửa.

“Vào đi.” Giọng nói uy nghiêm vang lên từ trong phòng. Lâm Vi Lam đẩy cửa bước vào.

Trong phòng đọc sách cổ kính, ông nội Thẩm ngồi trên chiếc ghế được chế tác thủ công theo phong cách đời Đường từ xa xưa, cầm một cây gậy làm bằng gỗ tử đàn, cả người phát ra khí thế uy nghiêm, ánh mắt tinh tường, sáng rực. Không hổ danh là người ngồi trên chiếc ghế của quyền lực lâu năm, khí phách này không cần phải nói, chỉ vừa nhìn thôi đã thấy vô cùng áp lực rồi.

Ông nội Thẩm nhìn Lâm Vi Lam bước vào, liền quan sát từ trên xuống dưới cô một lần, rồi mới chỉ vào chiếc ghế ở cách đó không xa: “Ngồi đi. Cô chính là cô nhóc nhà họ Lâm kia phải không?”

“Vâng ạ.” Ánh mắt nhìn cô như xem hàng hóa của ông nội Thẩm khiến lửa giận của Lâm Vi Lam bùng lên. Có điều, vì đây là người lớn, nên cô vẫn ngoan ngoãn trả lời, kính già yêu trẻ là đức tính tốt.

“Nhà họ Thẩm, không phải là nơi mà cô muốn vào là vào.” Ông nội Thẩm nói thẳng, đưa tay lên ngăn không để Lâm Vi Lam lên tiếng, tiếp tục nói: “Tôi không hài lòng với cô. Tôi vốn đã chọn cho Ngạn Vân một hôn sự tốt. Nhưng Ngạn Vân nói với tôi rằng nó thích cô. Thậm chí còn yêu cô. Vì Ngạn Vân, vì nhà họ Thẩm, tôi có thể đồng ý cho hai đứa kết hôn với nhau. Nhưng tôi sẽ không thừa nhận cô. Còn về chuyện sau này có thừa nhận cô hay không, thì còn phải xem cô có bản lĩnh hay không đã.”

Lâm Vi Lam siết chặt nắm đấm, cái thái độ như bố thí cho người ta thế này thật sự khiến lửa giận của người ta bùng cháy dữ dội. Nếu người này không phải là ông nội của Thẩm Ngạn Vân, thì Lâm Vi Lam đã phui mông chạy mất rồi, ai thêm quan tâm xem ông là ngọc hoàng đại đế hay là gì chứ!

“Ông nội cứ yên tâm. Nếu Ngạn Vân đã yêu cháu, thì đương nhiên cháu sẽ làm mọi điều tốt nhất cho anh ấy. Cháu cũng sẽ không làm mấy chuyện mất

mặt, không phải vì thể diện của nhà họ Thẩm, mà vì thể diện của nhà họ Lâm nhà cháu.” Lâm Vi Lam nói rất rõ ràng, tôi vì Ngan Vân và nhà họ Lâm chứ không phải vì nhà họ Thẩm của mấy người. Được rồi, thật ra Lâm Vi Lam vẫn phản kích bằng miệng. Chứ cái kiểu đã không mắng không đánh được, mà nói còn không được nói, thì cô sẽ ghen chết mất.

“Cũng cá tính gớm nhỉ. Có lòng tin cũng tốt, nhưng tự tin một cách mù quáng thì không được. Kiểu ngạo ắt sẽ thất bại, đến lúc đó, tôi sẽ không nể nang đâu.” Có ai nói cho cô biết, mồm miệng của ông nội nhà họ Thẩm rất độc địa chưa?

Lâm Vi Lam bực bội, ông nội già à, rốt cuộc là ông chướng mắt với cháu đến mức nào mà không có giây phút nào quên đã kích cháu thế? Chưa có chuyện gì mà đã bị ông đã kích đến mức thương tích đầy mình rồi.

Nhìn nét mặt của Lâm Vi Lam, ông nội Thẩm hừ lạnh một tiếng: “Sao hả? Muốn bỏ cuộc không? Nếu muốn bỏ cuộc thì làm sớm sớm đi, đừng có lãng phí thời gian của cả hai bên nữa.”

“Cháu nói bỏ cuộc bao giờ?!” Lâm Vi Lam bùng lửa hỏi lại, ánh mắt nhìn ông nội Thẩm bắt đầu mất dần cảm tính. Dù ông là người lớn tuổi, nói chuyện cũng phải để ý hoàn cảnh, nhân vật một chút chứ? Kiểu ngạo như vậy rất đáng ghét ông có biết không?!

“Nếu không bỏ cuộc, thì tôi đây đỡ tôi xuống nhà ăn cơm.” Ông nội Thẩm hừ lạnh một tiếng, chống gậy đứng dậy, ánh mắt ngạo nghễ nhìn Lâm Vi Lam.

Khóe miệng Lâm Vi Lam run lên, mới hiểu được câu nói kia của ông nội là cách nói ngày xưa, người già mà tính nết như trẻ con gì gì đó, lúc mưa lúc nắng, lúc gió bão bập bùng, thực sự là cực kỳ áp lực!!!

Khi Lâm Vi Lam đỡ ông nội Thẩm xuống nhà, cảnh tượng mấy người ngồi trong phòng rơi cảm xuống đất nhìn vô cùng ấn tượng.

Biểu cảm của bố mẹ Thẩm là khoa trương nhất, trợn trừng mắt nhìn ông nội Thẩm, giống như chưa từng quen biết ông ấy vậy.

Thẩm Vi Bạch ra sức dụi mắt, thật ra, hẳn bị mù đúng không? Bảo Trân lặng lẽ quay đầu, đúng là đã kích người ta hết sức mà!!! Nữ vương cũng phải phát khóc mất!!!

Không khí trên bàn ăn vô cùng kỳ quái, những tâm trạng thoải mái phóng tới là thế nào? Ngay cả Thẩm Ngan Vân cũng im lặng là sao? Xảy ra chuyện gì nguy hiểm sao?

Được rồi! Bữa cơm này khiến Lâm Vi Lam đau dạ dày cực kỳ. Vừa dùng cơm xong, ông nội Thẩm gọi ngay bố Thẩm và Thẩm Ngan Vân đi mất, chỉ để lại Thẩm Vi Bạch và Bảo Trân ngồi trong phòng khách với Lâm Vi Lam. Mẹ Thẩm thì bị bố Thẩm kéo đi, ông rất sợ bà xã mình lại nói ra những lời kinh thiên động địa.

“Lâm Vi Lam, nhìn bề ngoài đúng là không ngờ được, cậu lại lợi hại như vậy đấy.” Bảo Trân đi vòng quanh Lâm Vi Lam nhìn tới nhìn lui, chép chép miệng, mặt đầy vẻ ngạc nhiên.

“Về mặt cậu như thế là sao hả?” Khóe miệng Lâm Vi Lam run lên, hình tượng nữ vương băng giá của cậu đâu rồi hả Bảo Trân? Vỡ vụn thành từng mảnh rồi sao?

“Chị dâu, quá lợi hại!” Thẩm Vi Bạch bật ngón cái với Lâm Vi Lam. Mặt đầy vẻ: “Em sùng bái chị dâu.”

Khóe miệng Lâm Vi Lam càng run mạnh hơn, không kịp được nói: “Đừng có nói mấy chuyện vô nghĩa với chị đây nữa. Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Chị nhìn mà không hiểu à chị dâu!” Thẩm Vi Bạch nhìn Lâm Vi Lam như nhìn động vật quý hiếm cần được bảo tồn, khiến ngọn lửa trong lòng Lâm Vi Lam bốc thẳng lên đầu. Hiện giờ cô đang bị sôi máu vì chính cái IQ rất khiêm tốn của mình.

“Vi Vi, cậu có biết ông nội Thẩm khó tính khó chiều đến mức nào không! Vậy mà cậu...” Trên mặt Bảo Trân đã không còn giấu được vẻ ghen tị và hăm dọa, nuốt hận. Hồi trước cô mất sức chín trâu hai hổ mới có thể được ông nội Thẩm nhìn bằng mắt khác một chút! Vi Vi chỉ có vài phút đã thu phục được ông nội rồi, cô không ghen tị sao được chứ? Đúng là con người khác nhau, số mệnh cũng khác!

“Thật ra...” Lâm Vi Lam dừng lại một chút, nhìn Thẩm Vi Bạch và Bảo Trân rồi nói tiếp: “Mồm miệng của ông nội Thẩm rất độc địa!”

“...” Hai người nhìn Lâm Vi Lam không còn biết phải nói gì, chẳng lẽ cậu chỉ nhận xét được một câu là mồm miệng độc địa thôi sao? Không còn gì khác nữa sao? Không hề đánh giá là ông nội quá già hay vân vân mây mây gì đó sao?

“Chị dâu, chị đúng là người tốt.” Khóe miệng Thẩm Vi Bạch co rút, thẳng thắn xếp Lâm Vi Lam vào khu vực người tốt. Bảo Trân gật mạnh đầu cực kỳ đồng ý. Ông nội nhà họ Thẩm khó chơi thế nào, bọn họ đều đã được trải nghiệm triệt để rồi!

“...” Lâm Vi Lam, thật ra, cô ngại nói trước mặt Thẩm Vi Bạch thôi mà, ông nội Thẩm là một người vừa kiêu ngạo lại vừa bướng bỉnh như trẻ con ấy! Ôi! Xin lỗi nhé, thế này thật không hề phép chút nào...

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Việc ông nội Thẩm không ngăn cản đã thúc đẩy hôn lễ của Lâm Vi Lam và Thẩm Ngạn Vân đi đúng theo lộ trình.

Hai nhà họ Thẩm và nhà họ Lâm vừa gặp nhau đã nhanh chóng quyết định ngay cưới. Ngày mừng tám tháng tám là ngày lành, thích hợp cho việc cưới gả.

Kết hôn, nói thì đơn giản, nhưng lại phải chuẩn bị rất nhiều thứ. Cả hai nhà đều là gia đình có danh tiếng, thế lực, đương nhiên việc tổ chức hôn lễ không thể qua loa đại khái được, nào là mời mọc bạn bè gần xa, chuẩn bị các thủ tục nghi lễ... Đáng thương thay cho Thẩm Ngạn Vân và Lâm Vi Lam, từ lúc ấn định ngày cưới đến lúc tổ chức lễ cưới, ngay cả thời gian gặp nhau cũng không có, mỗi ngày phải ứng phó với đủ các thứ việc trên trời dưới biển đã đủ mệt rồi.

Kết thúc một ngày bị tra tấn, Lâm Vi Lam quăng người xuống giường, không muốn động dậy nữa. Sao chuẩn bị kết hôn còn mệt hơn cả huấn luyện bắt cướp của cô thế?!

Ôi, tự dưng bây giờ lại hơi nhớ tiếng sư tử rống của đại đội trưởng Trần chứ, vô lý!

Đã hai ngày không gặp Thẩm Ngạn Vân, không biết anh đang làm gì. Lâm Vi Lam cảm điện thoại gọi sang.

Sau hai tiếng tí, giọng nói đặc biệt của Thẩm Ngạn Vân vang lên: “Vi Vi.”

Xuyên qua điện thoại, Lâm Vi Lam có thể nghe thấy tiếng cười đùa nói chuyện âm ỉ bên phía Thẩm Ngạn Vân, to nhất là giọng của Thẩm Vi Bạch. Khóe miệng cô run rẩy, không kìm được liền oán giận: “Ngạn Vân, anh cao hứng nhỉ? Em cũng muốn.” Mỗi ngày cứ phải cười như cái ma nợ canh đến rút gân mặt rồi đây này.

Nghe Lâm Vi Lam nói vậy, Thẩm Ngạn Vân làm sao có thể không đồng ý chứ. Anh dùng tay che ống nghe, nói nhỏ: “Chúng ta đi ngắm cảnh đêm được không?”

Vì thế, hai vợ chồng vốn không được gặp mặt trước ngày cưới, rất vô tâm mà ném những người đang vô cùng bận rộn ra đằng sau, ôm ôm ấp ấp, hẹn hò nhau, thậm chí còn chẳng thèm nhắc lại một lời nào.

Khi mẹ Lâm vào tìm Lâm Vi Lam ra thử quần áo, mới phát hiện con gái cùng nhà mình trốn mất, gân xanh của bà nổi bần bật trên trán; còn cảnh tượng khi Thẩm Vi Bạch phát hiện ra không thấy bóng anh cả nhà mình đâu khiến hần phách ề cổ ra thanh toán tiền thì chúng ta không cần phải nói đến nữa.

Chúng ta nói về hai người Lâm Vi Lam đi. Hai người chạy như điên đến cây cầu Thương Lan lớn nhất thành phố W. Cả hai chống tay vào lan can cầu, thờ hồn hển, nhìn đáng về thảm hại của nhau, rồi bật cười ha ha.

Thẩm Ngạn Vân cầm tay Lâm Vi Lam, nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong mắt cô, mười ngón tay đan vào nhau. Họ sẽ ở bên nhau cả đời. Cảm giác này thật khó là diễn tả rõ được, nhưng hai người đều tự hiểu.

“Vi Vi, anh chỉ mong mau chóng cưới em về thôi.” Cố nén sự kích động trong lòng, Thẩm Ngạn Vân nhìn ánh đèn xung quanh, chậm rãi nói.

“Thế này còn chưa nhanh hay sao?” Cô nàng nam tính, thô bạo Lâm Vi Lam lúc này vô cùng thẹn thùng, giọng nhỏ như muỗi kêu. Vừa nghĩ đến việc sắp gả cho Thẩm Ngạn Vân, tim của cô đập nhanh như vừa được gắn mô tơ, thỉnh thoảng thỉnh thoảng thỉnh thoảng... .

“Vi Vi, chúng ta đi chèo thuyền đi!” Dưới ánh đèn lờ mờ, Thẩm Ngạn Vân nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của Lâm Vi Lam, đột nhiên, anh chỉ vào chiếc thuyền ở cách đó không xa, hiếm khi thấy Vi Vi thẹn thùng, anh còn muốn nhìn nhiều thêm chút nữa.

“Được!” Tối nay, cả Lâm Vi Lam và Thẩm Ngạn Vân đều quậy đến điên cuồng. Đương nhiên, cả hai nhà cũng giận điên lên. Hai đứa bé không biết điều này, có thể chờ kết hôn xong rồi mới quậy phá được không? Có thể để thư từ giấy nhắn gì đó lại rồi hãy đi được không hả?

Thời gian trôi qua rất nhanh, mừng tám tháng tám cũng đã đến.

Ngày nhà họ Thẩm và nhà họ Lâm kết thân, là một hôn lễ long trọng chưa từng có, những người có danh tiếng trong các giới đều tề tựu ở khách sạn.

Khách mời đi lại tấp nập, ăn uống linh đình, tuy vô cùng vui vẻ, phấn khích, nhưng sóng ngầm ẩn dưới lớp vỏ bình yên cũng dậy lên không ít. Thương trường của thành phố W có sự biến đổi lớn, nhà họ Dương phá sản, nhà họ Quý tái xuất, nhà họ Lâm và nhà họ Thẩm kết thân, tất cả mọi chuyện đều xảy ra quá nhanh.

Bên trong phòng trang điểm, Lâu Y Y, Bảo Trân đứng quanh Lâm Vi Lam, sửa sang váy cưới cho cô.

Nhắc đến Lâu Y Y, Lâm Vi Lam đang nghĩ đến việc thông báo cho cô ấy, thì cô ấy lại gọi điện tới. Vừa nghe tin Lâm Vi Lam kết hôn, cô ấy sống chết đòi làm phù dâu, nói cái gì mà để lấy vía chuyện vui, cô ấy cũng sẽ kết hôn sớm này nọ... .

Nghe tiếng sóng biển và tiếng đàn ông nhắc nhở ở đầu dây bên kia, Lâm Vi Lam nghĩ, rốt cuộc Lâu Y Y cũng tìm được hạnh phúc của mình.

Lâu Y Y đặt vương miện lên đầu Lâm Vi Lam, nhìn Lâm Vi Lam lúc này xinh đẹp đến lạ thường, cô trêu: “Vi Vi à, không ngờ cậu lại kết hôn trước. Sau này không có ai đi dạo phố với mình nữa rồi!”

Lâm Vi Lam lườm Lâu Y Y: “Con bé xấu xa này, nói cái gì thế, sao mình lại không đi cùng cậu được chứ! Ôi...” Lâm Vi Lam lại ra về chợt hiểu ra, nhìn Lâu Y Y bĩu môi nói: “Có mà cậu không có thời gian mới đúng ấy!”

“Không phải vẫn còn mình nữa sao?” Bảo Trân bắt mắt nhìn Lâu Y Y, cô lớn như thế này mà bị coi là người tàng hình sao?!

Lâu Y Y nhìn Bảo Trân, thờ dài lắc đầu: “Cậu ấy mà! Chẳng biết sẽ đột ngột kết hôn lúc nào. Mình không thể trông cậy vào cậu được.”

“Mình còn chẳng có bạn trai, cưới với xin cái gì?” Bảo Trân có cảm giác lửa trong lòng mình đang bùng lên.

“Ôi cha ~~~” Lâu Y Y bĩu môi nhìn Bảo Trân. Không nói gì, nhưng nét mặt đã thể hiện rõ, cô ấy chẳng tin Bảo Trân chút nào.

“Lâu Y Y!” Bị ánh mắt của Lâu Y Y nhìn chăm chăm, Bảo Trân thẹn quá hóa giận, tức tối dậm chân.

Nhìn thấy đáng vẻ như cô gái mới lớn của Bảo Trân, Lâm Vi Lam lại hiểu ra, liếc nhìn Lâu Y Y, rồi đột nhiên nói vọng ra cửa: “Tiểu Bạch, chú đến lúc nào thế?”

Thấy người Bảo Trân hơi cứng lại, Lâm Vi Lam và Lâu Y Y đều cảm thấy buồn cười, nhìn Bảo Trân, cùng ép hỏi: “Này cô bé, thành khẩn khai báo đi! Nếu không sẽ bị dụng hình đấy!”

Mặt Bảo Trân đen đi, nhìn hai cô bạn đang bị sự tò mò thiếu chấy, oán hận trừng mắt lườm hai người một cái, rồi hất mặt vênh vao: “Chuyện tình cảm của chị đây là tuyệt mật!”

“Hừ ~” Hai người ném cho Bảo Trân một ánh mắt khinh bỉ, rồi xoay người lo việc của mình. Cô nàng này không thành khẩn, xem ra, phải xuống tay với người khác rồi! Đây là suy nghĩ của cả Lâm Vi Lam và Lâu Y Y.

Lâm Vi Lam nhanh chóng chuẩn bị cho mình xong xuôi, nhìn cô gái trong gương, cô cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Cuối cùng cô cũng kết hôn, rốt cuộc cô cũng có mái ấm của riêng mình! Còn có rất nhiều người quan tâm đến cô nữa.

Tiếng gõ cửa vang lên rất đúng lúc. Thẩm Ngạn Vân đẩy cửa bước vào, Lâm Vi Lam quay người, nhìn thẳng vào mắt Thẩm Ngạn Vân.

Lâu Y Y và Bảo Trân nhìn thấy vậy, liền nhanh chóng rời khỏi phòng. Làm phiền người khác nói chuyện yêu đương sẽ bị lửa đá đấy. Đương nhiên, nếu các cô nghe lén thì không sao cả. Cho nên, hai người cực kỳ ăn ý đứng nép vào cửa nghe lén động tĩnh trong phòng.

“Vi Vi, hôm nay em đẹp lắm!” Đây là giọng của Thẩm Ngạn Vân.

“Ngạn Vân, hôm nay anh cũng rất đẹp trai!” Đây là giọng Lâm Vi Lam.

Chân Lâu Y Y trượt đi, đập thẳng đầu vào tường. Lâm Vi Lam, hai người các cậu có thể cùi khô gặp lửa cháy, nóng bỏng hơn chút nữa được không?

Mặt Bảo Trân đen như đất nồi, hai người này, thật sự là không thể tiêu hóa nổi. Thật đấy!

Cả hai liếc nhìn nhau, mặt cứng ngắc vội vàng đi chỗ khác, kinh chết đi được!

Sau khi nghe thấy ngoài cửa không còn động tĩnh gì, Lâm Vi Lam mới nhếch môi cười với Thẩm Ngạn Vân. Cô biết ngay hai con bé xấu xa đó sẽ không chịu yên phận mà. Thẩm Ngạn Vân cười cười nhìn màn tiểu xảo của Lâm Vi Lam, cười đầy vẻ cưng chiều: “Em thật là!”

“Hừ! Muốn rình xem em mất mặt à? Em phải khiến các cô ấy hối hận!” Lâm Vi Lam không hề ngượng ngùng chút nào, kiêu ngạo ưỡn ngực, cười vô cùng gian trá.

“Vi Vi, anh...” Thẩm Ngạn Vân vừa nói được một nửa, Lâm Thần Hàn đã đập cửa bước vào, trừng mắt nhìn Thẩm Ngạn Vân đang nắm tay Lâm Vi Lam, nghiêng răng ken két nói: “Thẩm Ngạn Vân, tên nhóc thói nhà cậu, cút ngay ra ngoài cho ông!”

Lâm Vi Lam và Thẩm Ngạn Vân lảng lảng buông tay ra, ngày hôm nay rốt cuộc là thế nào vậy chứ? Vì cái lông gì mà bọn họ đã chú ý như vậy rồi mà vẫn còn bị bắt gặp?! Có trời mới biết, sau buổi tối đi ngắm cảnh đêm không một câu từ giữa họ, hàng ngày có bao nhiêu người chăm chăm giám sát họ!

Thẩm Ngạn Vân lưu luyến nhìn Lâm Vi Lam không muốn rời đi, trong mắt như muốn nói gì đó nhưng lại không nói được. Anh có rất nhiều lời muốn nói với Vi Vi mà! Tức quá đi mất.

Nhìn thấy Thẩm Ngạn Vân không đi chuyển, Lâm Thần Hàn bốc hỏa túm chặt cánh tay Thẩm Ngạn Vân, kéo anh ra ngoài, vừa đi vừa trách móc: “Hai đứa là trẻ con đấy à? Sao không để cho người ta bớt lo một chút được hả? Chờ một chút nữa thì chết người hay sao? Cậu cứ nhất quyết phải chui vào đó ngay mới chịu được à? Đúng thật là...”

Nhìn thấy Thẩm Ngạn Vân bị lôi đi, Lâm Vi Lam mím chặt môi, tức tối nhìn Lâm Thần Hàn. Có phải là anh ruột của cô không thế? Đã không giấu diếm giúp người ta thì thôi, còn ngăn cản nữa, đáng ghét!

Lâm Thần Hàn không thèm để tâm đến luồng khí oán hận tỏa ra từ hai người, kéo Thẩm Ngạn Vân đi, còn tiện tay đóng cửa phòng lại.

Nhìn phòng trang điểm trống rỗng, Lâm Vi Lam ngồi xuống ghế nghiêng rằng, Lâm Thần Hàn, anh tốt nhất là đi vào doanh trại quân đội mà huấn luyện đi!

Cô tức tối đập xuống bàn một cái, một tờ giấy nhẵn màu hồng nhạt cứ thế nhẹ nhàng bay ra trước mặt cô.

Lâm Vi Lam cầm tờ giấy lên, lật tới lật lui, mày nháu chặt lại, sao tự dưng lại có cảm giác không tốt nhỉ?

Cô mở tờ giấy ra, nội dung bên trong đã chứng minh dự cảm của cô là đúng.

Bàn tay Lâm Vi Lam siết chặt tờ giấy lại, tờ giấy nhẵn đã biến thành một cuộn giấy tròn nhẵn nhúm trong tay cô.

Dương Nham Du...

Hôm nay là ngày quan trọng nhất trong cuộc đời cô, cô à Dương Nham Du chết tiết kia lại dám đến phá đám. Thực sự nghĩ cô là thánh mẫu phải không, sẽ tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục à? Nhưng mà... Lâm Vi Lam hít sâu một hơi, cô chỉ sợ cô sẽ không nhận được mà đập vỡ hết cả phòng trang điểm này mất.

Cổ nén lửa giận trong lòng, Lâm Vi Lam dán tờ giấy nhẵn lên gương, đứng dậy, nhìn cô gái xinh đẹp trong gương, nở một nụ cười giễu cợt. Dương Nham Du thắng. Dùng thứ thân thiết nhất để uy hiếp cô, cô không thể không làm theo. Nhưng mà, trong mắt Lâm Vi Lam thoáng hiện lên tia sáng lạnh lùng, tàn nhẫn. Dù như vậy, cô cũng sẽ không thỏa mãn ý muốn của Dương Nham Du. Hôm nay là ngày lành mà bố mẹ đã chọn cho cô, làm sao có thể để Dương Nham Du phá hoại một cách đơn giản như thế được!

Cô nhắc điện thoại lên, gọi cho Thẩm Ngạn Vân. Dương Nham Du lại dám phá vỡ ngày kết hôn quan trọng nhất trong đời một người con gái, như vậy cũng đừng trách cô độc ác, tàn nhẫn!

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Hôn lễ được cử hành đúng giờ, Lâm Vi Lam khoác tay bố Lâm bước trên thảm đỏ. Ở cuối thảm đỏ, Thẩm Ngạn Vân mỉm cười nhìn Lâm Vi Lam như nhìn thấy tiên giáng trần, trong lòng vô cùng kích động, cuối cùng Vi Vi cũng gả cho anh, thời khắc anh chờ đợi bao lâu nay cuối cùng đã đến.

Thảm đỏ không dài, nhưng trong mắt Thẩm Ngạn Vân và Lâm Vi Lam, lại như con đường dài đi mãi không hết. Khi Lâm Vi Lam đưa tay ra khoác vào tay Thẩm Ngạn Vân, bố Lâm không nói thêm gì, chỉ nhẹ nhàng nói: “Vi Vi, con trưởng thành rồi.” Mắt bố Lâm đỏ ửng lên, con gái ông rốt cuộc cũng gả đi làm vợ người ta.

“Bố.” Cô khẽ gọi một tiếng. Lâm Vi Lam biết lúc này trong lòng bố Lâm không bình tĩnh, nhưng bố vẫn là bố, sẽ không thay đổi vì bất cứ lý do gì.

“Bố, bố yên tâm! Con sẽ chăm sóc Vi Vi cẩn thận.” Thẩm Ngạn Vân siết chặt tay Lâm Vi Lam, trong mắt đầy vẻ kiên định nói với bố Lâm.

Bố Lâm không nói gì, chỉ nhìn đôi vợ chồng trẻ rồi mỉm cười, ông dành cho họ tất cả những lời chúc tốt đẹp nhất, Vi Vi của ông sẽ là người con gái hạnh phúc nhất thế gian.

Lâm Vi Lam và Thẩm Ngạn Vân xoay người đi về phía mục sư ở cách đó không xa. Hai người đi rất chậm, giờ phút này, trong lòng hai người đều vô cùng mất bình tĩnh.

“Tìm được chưa?” Ngoài miệng, Lâm Vi Lam vẫn nở nụ cười hoàn mỹ, nhưng cổ họng lại phát ra một câu hỏi.

“Muốn phá hỏng hôn lễ thì có rất nhiều nơi, nhưng em đừng lo.” Thẩm Ngạn Vân cũng diễn xuất rất tốt, trả lời Lâm Vi Lam mà nét mặt vẫn không hề thay đổi.

“Những chỗ đó thế nào?” Trong lời nhẵn, Dương Nham Du ghi rằng, muốn máu nhuộm đỏ hôn lễ của cô. Còn phải xem cô à có bản lĩnh đó hay không đã.

“Đã truy ra và gỡ được ba quả bom. Những nơi khác vẫn đang tiếp tục điều tra, nhưng em không cần quá lo lắng.” Tuy ngoài mặt Thẩm Ngạn Vân vẫn không thể hiện gì, nhưng trong lòng vô cùng tức giận, lại dám làm loạn ở hôn lễ của Thẩm Ngạn Vân anh, đúng là chán sống.

“Nhiều vậy cơ à? Đúng là mạnh tay thật!” Ngọn lửa bắt đầu điên cuồng rực cháy trong mắt Lâm Vi Lam, quả nhiên, nữ chính gì gì đó, nên đánh thẳng tay cho chết luôn mới đúng! Mẹ kiếp!

Hai người đi tới trước mặt mục sư, nhìn đôi trai xinh gái đẹp trước mặt, mục sư ho khẽ một tiếng rồi nói: “Anh Thẩm, anh có đồng ý cưới cô Lâm làm vợ

không? Chăm sóc cho cô ấy, bảo vệ cho cô ấy, dù giàu sang hay nghèo khó, dù khỏe mạnh hay bệnh tật, yêu thương cô ấy, tôn trọng cô ấy, không xa không rời, vĩnh viễn ở bên nhau?”

“Tôi đồng ý.” Thẩm Ngạn Vân nhìn Lâm Vi Lam đầy vẻ cung chiêu, kiên định đáp.

“Vây, cô Lâm, cô có bằng lòng gả cho anh Thẩm không? Chăm sóc anh ấy, bảo vệ anh ấy, dù giàu sang hay nghèo khó, bệnh tật hay khỏe mạnh, yêu thương anh ấy, tôn trọng anh ấy không xa không rời, vĩnh viễn ở bên nhau?” Mục sư quay sang tiếp tục hỏi Lâm Vi Lam.

Lâm Vi Lam siết chặt tay Thẩm Ngạn Vân, ngẩng đầu nhìn anh, mỉm cười định mở miệng, đột nhiên, một tiếng hét to đầy giận dữ vang lên: “Tôi không đồng ý.”

Hai tay Thẩm Ngạn Vân và Lâm Vi Lam siết chặt nhau, quay đầu nhìn người đứng cách đó không xa.

Không biết từ lúc nào, Dương Nham Du mặc một chiếc váy trắng dài đã đứng trên bãi cỏ ngay gần đó, trong tay cầm khẩu súng lục, hòng súng đen ngòm chìa thẳng về phía Lâm Vi Lam và Thẩm Ngạn Vân.

Lâm Vi Lam hơi nheo mắt, vì tức giận mà ngực cũng phập phồng, Dương Nham Du chết tiệt, thật sự muốn hành chết cô ta luôn!!!

Khách mời vừa nhìn thấy khẩu súng trong tay Dương Nham Du đều kích động hết âm ỉ, cố gắng trốn chạy. Chỉ một lát sau, đại sảnh vốn náo nhiệt giờ chỉ còn khoảng hai mươi mấy người.

Đáng thương thay cho đội trưởng Trần, vì được mời đến đám cưới của Lâm Vi Lam mà ngần ngại đến giờ mới kịp hồi hồn, lại nhìn thấy ngay hòng súng đen ngòm của Dương Nham Du khiến anh ta muốn chết luôn cho xong, thật ra anh ta vẫn còn đang nằm mơ chưa tỉnh phải không? Đầu tiên là Lâm Vi Lam là cô chủ nhỏ của một gia đình cực kỳ giàu có, sau đó lại là đám cưới với nhà họ Thẩm, bây giờ thì ngay cả một người bình thường cũng có súng lục.

Lưu Chiêm Siêu và Chu Bác ngăn người nhìn khẩu súng của Dương Nham Du mà suýt khóc. Bọn họ còn chưa được dùng súng đầu huuhu, rốt cuộc là cô nàng này làm sao có được thế?

Ông nội Thẩm lạnh lùng nhìn Dương Nham Du, mặt không biến sắc. Bố Thẩm và mẹ Thẩm tuy kích động, nhưng sau khi nhìn sắc mặt của ông nội Thẩm, hai người đành phải ngồi xuống, nhưng trên mặt không giấu được vẻ lo lắng.

Mẹ Lâm siết chặt hai tay, lo lắng nhìn Lâm Vi Lam, nếu không phải bố Lâm kéo lại thì e rằng bà đã lao thẳng ra rồi.

Dương Nham Du cầm súng, chậm rãi bước trên mặt cỏ, lướt qua mọi người, dừng lại cách Lâm Vi Lam một đoạn.

Thẩm Ngạn Vân kéo Lâm Vi Lam ra sau lưng, chắn trước người cô, cảnh giác nhìn chăm chăm khẩu súng trong tay Dương Nham Du.

“Lâm Vi Lam, cô có biết tôi hận cô thế nào hay không?” Khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Dương Nham Du đã vặn vẹo không còn ra hình ra dạng gì nữa, cô à trừng mắt nhìn Lâm Vi Lam đầy sự oán hận, tàn độc, chỉ muốn băm vằm Lâm Vi Lam thành trăm nghìn mảnh nhỏ.

Lâm Vi Lam vỗ nhẹ cánh tay Thẩm Ngạn Vân, rồi bước ra từ sau lưng anh, nhìn Dương Nham Du đang điên cuồng, nói: “Dương Nham Du, cô hận tôi à? Thật ra, cô hận chính cô mới đúng! Hận cô vô dụng, bất lực!”

“Nói láo! Tôi hận cô, là cô! Chỉ hận không thể giết chết cô! Nhưng sao mạng cô lại lớn như thế chứ? Bao nhiêu lần cũng không giết chết được cô!!!” Dương Nham Du kích động cầm súng quơ lung tung, khiến thần kinh mọi người cũng treo ngược lên không trung, chỉ sợ cướp cò một cái thì mọi chuyện sẽ không thể cứu vãn nổi.

“Ông trời thật bất công, vì sao tôi phải chịu hết những sự tra tấn này, vì sao cô chỉ là một cô nàng chẳng ra sao, lại có được tất cả mọi thứ? Là vì xuất thân cao quý của cô à? Có điều, không sao cả, vận may của cô đến hôm nay là chấm dứt rồi!” Nghe Dương Nham Du gào lên như kẻ điên, tay ông nội Thẩm hơi giật giật.

Lâm Vi Lam nhìn Dương Nham Du chăm chăm, nhìn Dương Nham Du gào lên cái nút nhỏ nhỏ, cô cười nói: “Dương Nham Du, cô bảo tôi phải nói gì mới được đây?”

“Chỉ cần tôi ấn cái nút này xuống” Về mặt Dương Nham Du điên cuồng chưa từng có, “Bùm một tiếng” Dương Nham Du nhìn Lâm Vi Lam, cười tàn độc: “Tất cả các người đều chết hết.”

“Ai đưa bom cho cô?! Cô cũng biết thứ này bị cấm chứ?” Lúc này bệnh nghề nghiệp của Lâm Vi Lam lại tái phát.

“Chẳng lẽ cô không biết có thị trường gọi là chợ đêm sao? Lâm Vi Lam cô chờ chết đi! Ha ha ha.” Cả khuôn mặt Dương Nham Du đều vặn vẹo.

Lâm Vi Lam không còn gì để nói, Dương Nham Du là nữ chính của nguyên tác, sao bây giờ lại như mụ đàn bà chanh chua điên cuồng khiến người ta phải ôm trán thế này!

“Tiểu Ly, đủ rồi.” Lâm Thần Hàn bước từ phía sau mọi người ra, từ từ đi tới bên Lâm Vi Lam, mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ của Dương Nham Du, khẽ gọi. Một lần nữa nhìn thấy gương mặt đã làm nhiễu loạn giấc mộng của mình bao lâu nay, trong lòng Lâm Thần Hàn đã không còn gọn sóng nữa. Thì ra, tình yêu đối với hắn mà nói, cũng giống như đang cười nhạo sự ngu xuẩn của hắn mà thôi.

Dương Nham Du quay phắt đầu lại, nhìn về phía Lâm Thần Hàn. Không thể phủ nhận, Lâm Thần Hàn rất đẹp trai, nhưng loại đẹp trai đó, lúc này lại biến thành một sự dả kích trí mạng trong mắt Dương Nham Du.

“Lâm Thần Hàn, tôi không phải Thẩm Ly Ly, không phải! KHÔNG PHẢI!!!”

Pằng một tiếng, viên đạn bắn thẳng vào chân Lâm Thần Hàn.

“Dương Nham Du.” Lâm Vi Lam trừng mắt quát Dương Nham Du, con mụ điên chết tiệt, súng đạn không có mất, đã không biết dùng súng còn lộn xộn!!!

“Sao hả? Sợ rồi à?” Nghe tiếng quát của Lâm Vi Lam, Dương Nham Du đột nhiên cười ha hả, ánh mắt nhìn cô vô cùng độc ác: “Lâm Vi Lam, cô nói thử xem, trên thế giới này, vì sao đã có tôi rồi còn phải có cô?”

“Dương Nham Du, tôi không biết tôi gây thù chuốc oán gì với cô?” Ngăn Lâm Thần Hàn đang định lên tiếng lại, Lâm Vi Lam nhú mày nhìn Dương Nham Du. Thù hận của Dương Nham Du dành cho cô thực sự rất kỳ quái, cô cũng không làm chuyện gì khiến người đời phải oán trách, sao Dương Nham Du lại cứ chĩa mũi dùi về phía cô mọi lúc mọi nơi? Đến bây giờ cô vẫn không hiểu.

Nghe Lâm Vi Lam hỏi vậy, Dương Nham Du cười lạnh nói: “Có một số người, chỉ cần liếc mắt cũng có thể quyết định ngay đó là bạn hay là kẻ thù. Mà chúng ta, nhất định là kẻ thù.”

Lý do này thật đúng là... rác rưởi! Khóe miệng Lâm Vi Lam run lên.

“Nói đi! Dương Nham Du, cô tới phá hôn lễ của tôi, rốt cuộc là có mục đích gì?” Lâm Vi Lam quyết định không nói nhiều với Dương Nham Du nữa, thần kinh của cô ả này không còn bình thường nữa rồi.

“Làm gì à?” Dương Nham Du đột nhiên cúi đầu cười, mặt đầy vẻ đắc ý: “Nói xin lỗi tôi, trả lại nhà họ Dương cho tôi. Lâm Vi Lam, yêu cầu này không khó chứ?”

“Tiểu Ly, cô một vừa hai phải thôi.” Lâm Thần Hàn biến sắc, hét lên với Dương Nham Du.

“Lâm Thần Hàn, tôi nói cho anh biết, tôi không phải Thẩm Ly Ly, đừng có gọi cái tên đó nữa.” Dương Nham Du bị hai chữ tiểu Ly kích thích khiến toàn thân đều kích động: “Lâm Vi Lam, lập tức xin lỗi tôi, nếu không, tôi giết cô.”

Tuy Thẩm Ngạn Vân không nói gì, nhưng ánh mắt vẫn quan sát bốn phía xung quanh, nhận được ánh mắt ẩn ý của Thẩm Vĩ Bạch, Thẩm Ngạn Vân khẽ gật đầu với Lâm Vi Lam, nguy hiểm đã được xóa bỏ...

Nếu đã không còn nguy hiểm, Lâm Vi Lam cũng không cần phải khách sáo nữa. Nhìn Dương Nham Du đang giận đến run người, cô khẽ hừ một tiếng: “Dương Nham Du, cô sẽ nổ súng à?” Cầm súng còn không xong, cô thật sự không hiểu cô ả lấy súng này ở đâu ra.

“Lâm Vi Lam, cô cầm đi!” Mặt Dương Nham Du vô cùng dữ tợn.

“Dương Nham Du, không có chuyện tôi sẽ xin lỗi cô đâu. Cô nên quên điều đó đi!” Đối với người điên, Lâm Vi Lam chưa bao giờ muốn giải thích nhiều.

“Vậy thì cô đi chết đi!” Dương Nham Du điên cuồng nổ súng, vì chính cô ả cũng sợ hãi, nên đạn bay đi lung tung, không ít người vì né đạn mà ngã đến trầy da.

Nhìn cô ả nổi điên, Lâm Vi Lam vừa phải tránh đạn lạc, vừa tung chân đá bay khẩu súng trên tay cô ả, rồi quay một chân đá thẳng vào bụng Dương Nham Du, đập cô ả ngã nhào xuống đất, không đứng dậy nổi.

Lâm Vi Lam xuống tay rất tàn bạo, đối với kẻ thù, lại là người điên, thì cô chưa bao giờ biết hạ thủ lưu tình.

Tình hình xung quanh vô cùng hỗn loạn. Ông nội Thẩm rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, hất một cánh tay lên, một đám cảnh sát đột ngột xuất hiện khống chế Dương Nham Du điên cuồng, rồi mạnh mẽ kéo ả đi. Không ai biết được cô ả điên Dương Nham Du này vừa khóc lóc kể lể vừa gào thét cái gì mà không nổ tung gì gì đó, Lâm Vi Lam cũng muốn phát điên theo. Cô ả này, thực sự phát điên rồi đúng không?!!!

Nhìn thoáng qua quang cảnh hỗn độn ở xung quanh, Lâm Vi Lam bốc hỏa, hôn lễ này đều bị cô ả ngu ngốc kia phá hỏng hết rồi, muốn chết phải không?!

Ông nội Thẩm vô cùng tức giận, gõ mạnh cây gậy gỗ xuống nền, quát Lâm Vi Lam: “Cô nhìn chuyện tốt của cô đi!”

Lâm Vi Lam vừa âm ức vừa tức giận, Dương Nham Du phát điên thì liên quan gì đến cô chứ! Dương Nham Du, chị hận cô cả đời. Chị phải tra tấn chết cô đi, fuck!!!

Tuy việc Dương Nham Du xuất hiện đã gây rối cục diện ở đây, nhưng hôn lễ vẫn tiếp tục được cử hành.

Đêm xuống, Lâm Vi Lam tắm rửa xong, vừa lau tóc vừa bĩu môi âm ức, nghĩ xem phải hành chết Dương Nham Du thế nào mới hả dạ!

Thẩm Ngạn Vân tắm xong đi ra, nhìn thấy ngay cô vợ nhỏ của mình đang ngồi trên salon, vừa lau tóc vừa bĩu môi lẩm bẩm gì đó.

Anh đón chiếc khăn trong tay Lâm Vi Lam, vừa lau mái tóc ướt nhẹp của cô, vừa hỏi: “Đang nói gì đấy?”

“Không phải tại cô ả Dương Nham Du kia thì còn ai vào đây nữa. Tức chết em mất.” Vừa nghĩ đến chuyện sáng nay, Lâm Vi Lam lại bùng lửa, vò đầu bứt tai, chỉ hận không thể đâm chết cô ả Dương Nham Du điên khùng kia.

Nhìn thấy dáng vẻ ním môi tức giận của Lâm Vi Lam, Thẩm Ngạn Vân không biết làm sao, gõ nhẹ vào mũi cô một cái: “Em ấy, không phải cuối cùng Dương Nham Du kia vẫn bị em chơi đùa sao?”

“Đương nhiên rồi, em là ai chứ?!” Vừa nghe Thẩm Ngạn Vân nói vậy, Lâm Vi Lam ưỡn ngực, mặt đầy vẻ kiêu ngạo: “Cô ta cứ nghĩ cô ta nói gì thì em phải nghe theo sao?! Hơn nữa...” Lâm Vi Lam hé mở mắt, xoay người chậm rãi tới gần Thẩm Ngạn Vân, ánh mắt cô như phủ một làn hơi nước, mờ ảo, mơ màng, hơi thở nhẹ nhàng như hoa lan, nói: “Chồng em cũng đâu phải người vô dụng chứ!”

Nhìn Lâm Vi Lam như vậy, Thẩm Ngạn Vân bất giác nuốt nước bọt. Anh chưa từng nhìn thấy cô thế này bao giờ, là sự khiêu gợi, cũng là một kích chí mạng. Huống chi, anh cũng đâu phải thái giám, là một người đàn ông khỏe mạnh, sinh khí bừng bừng, người phụ nữ quyến rũ này lại là vợ mình, người vợ mới cưới của mình, nếu tiếp tục nhìn thì anh không phải là người nữa, mà là thánh mất rồi!

Vì thế, Thẩm Ngạn Vân rất khí phách ôm lấy cổ Lâm Vi Lam, há miệng cắn vào môi cô.

A, Lâm Vi Lam đau nhứt mày, tuy cô muốn quyến rũ Thẩm Ngạn Vân, nhưng mà, em gái nhà anh chứ, có cần phải cắn chị như thế không? Thẩm Ngạn Vân, anh là chó đấy à? Đau chết đi được.

Vừa chạm vào đôi môi đang định nói của Lâm Vi Lam, ngọn lửa tình dục trong lòng Thẩm Ngạn Vân như phá vỡ hết tất cả mọi xiềng xích, ngồng nghênh bước ra, châm lửa khắp tứ phía, hỏa hoạn lớn rồi!!!

Lâm Vi Lam bị hôn đến mức không còn sức mà nghĩ ngợi gì nhiều, cả người cô mềm nhũn như chìm trong nước, bị cuốn đi, trầm luân mà không muốn tỉnh lại.

Ngoài cửa sổ, pháo hoa nổ rộ trên không trung, những đóa hoa tỏa ra ánh sáng xanh ngọc, xuyên thấu qua màn đêm, hai người trong phòng, lên lên xuống xuống...

Hai người yêu nhau, gắn bó với nhau, là vận động nguyên thủy nhất cũng là đẹp nhất, tuyệt diệu nhất của đời người...

Đêm, còn rất dài...

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Phiên Ngoại Dương Nham Du (2)

Trước khi Dương Nham Du quay về nhà họ Dương, cô ta có một cái tên khác. Tên là Thẩm Ly Ly.

Ly (ly biệt), giống như muốn nói đến kết quả cuối cùng của một đời tình nhân, giống tên của cô ta, Thẩm Ly Ly.

Mẹ của Thẩm Ly LY họ Thẩm, tên Mộng Khê, là con gái một gia đình bình thường. Nhưng có đôi khi, lớn lên mà xinh đẹp quá, âu cũng là cái tội.

Cuộc sống của Thẩm Mộng Khê là cả một bi kịch, giống nội dung phim truyền hình máu chó và sét đánh lúc tám giờ tối trên TV, sau khi lăn lộn chốn hồng trần, bên cạnh Thẩm Mộng Khê rốt cuộc chỉ còn lại một mình Thẩm Ly Ly.

Thẩm Mộng Khê một mình nuôi con, khó khăn vất vả nên dần dần mắc bệnh tâm thần, đánh chửi Thẩm Ly Ly như cơm bữa.

Khi Thẩm Ly Ly mở to đôi mắt đen tròn nhìn bà mẹ thần kinh của mình hung dữ quơ chổi đánh xuống người mình, cô ta có đau không? Không biết! Có khóc không?! Không có nước mắt! Mà mỗi lần mẹ cô ta nhìn thấy bộ dạng không khóc lóc, không âm ỉ kêu gào của cô ta, bệnh tâm thần của bà ấy lại càng nặng hơn, luôn mồm mắng cô ta là ma quỷ.

Cuộc sống cứ dày vò như thế suốt mười năm, cho đến khi cô ta nhìn thấy bố mình. Lúc đó, bệnh của mẹ cô ta đã vô cùng nguy kịch, không còn xoay chuyển được nữa.

Nhìn chiếc xe chỉ có thể nhìn thấy trên TV xuất hiện trước mặt mình, nghe người đàn ông đó nói chuyện với mẹ, lần đầu tiên Thẩm Ly Ly thấy oán hận. Nếu không yêu, không muốn chịu trách nhiệm, sao còn sinh cô ta ra? Vì sao đã sinh cô ta ra, lại đối xử với cô ta như thế? Giờ phút này, cô ta hận bố mẹ mình vô cùng.

Thẩm Ly Ly biết mình có ưu điểm, có khuôn mặt khiến người ta vừa nhìn đã thương xót, khuôn mặt này sẽ giúp cô ta đánh bại tất cả. Dựa vào khuôn

mặt của mình, cô ta bước vào nhà họ Dương đứng như ý nguyên, nhưng nhà họ Dương đã có bà chủ, cô ta chỉ là con gái rơi, đứa con riêng không được phép xuất hiện trước đám đông. Nhưng cô ta không chấp nhận điều đó, cô ta phải đứng hoàng đứng trước mặt người khác, cô ta, là cô chủ nhà họ Dương.

Không sao cả, từ nhỏ đã lăn lộn trong tầng lớp thấp nhất của xã hội, cô ta biết rất nhiều thứ ‘hay ho’. Bỏ một chút thuốc phá thai vào đồ ăn của bà Dương đang mang thai, để người giúp việc không biết gì mang vào, bản thân cô ta lại được tiếng tốt.

Nhìn nụ cười trên khuôn mặt tái nhợt của bà Dương, Thẩm Ly Ly giả dối ngồi an ủi bà. Nhà họ Dương sẽ không có đứa trẻ nào khác nữa, chỉ có một mình cô ta. Con của Dương Bách Lợi chỉ có thể là một mình cô ta.

Dương Nham Du cho rằng cuộc sống của mình sẽ tiếp tục như vậy, cho đến một ngày nào đó, cô ta không thể đè nén được sự oán hận của mình nữa mà hủy diệt nhà họ Dương.

Nhưng người đó xuất hiện, người con trai hơn cô ta sáu tuổi, đứng ở trước mặt cô ta, khi cô ta ngã trên đường phố, không thèm để ý đến sự chỉ trích bàn tán của người khác, đưa tay ra trước mặt cô ta. Dưới ánh mặt trời chiếu xuống, ánh mắt Thẩm Ly Ly mơ hồ, cũng không thể dời mắt đi chỗ khác được. Năm đó, cô ta mười hai tuổi, hắt mười tám.

Cô ta biết người con trai này là hàng xóm nhà mình, họ Tà, nhưng cô ta cũng không biết tên hắn là gì, không ai biết tên hắn là gì. Cô ta hỏi rất nhiều lần cũng không có câu trả lời.

Cô ta cũng không dám nói cho hắn biết, cô ta là con gái của Dương Bách Lợi, chỉ nói mình là con gái người giúp việc, vì cô ta không muốn để hắn biết thân phận con rơi của mình.

Những chuyện này đều không liên quan gì hết, cô ta nhớ hắn rất rõ, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy, người đàn ông đưa tay ra với cô ta, không, phải nói là người con trai thì đúng hơn. Cô ta đã muốn có hắn, không liên quan đến tình yêu, chỉ là muốn có hắn mà thôi.

Vì thế, cô ta động thủ, khi thuốc kích dục được hòa tan trong đồ uống bắt đầu có tác dụng, cô ta dùng thân thể non nớt của mình để tiếp nhận phần rất lớn của hắn, nỗi đau đến thấu xương ập đến, cảm nhận sâu sắc bằng mỗi giác quan. Nhưng cô ta sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ, nhìn hắn rong ruổi trên người mình, nhìn khuôn mặt đỏ hồng và những giọt mồ hôi nhỏ xuống của hắn, Thẩm Ly Ly khẽ mỉm cười, cười đến chảy nước mắt cũng không thể ngừng được. Nhìn mà xem, cô ta chính là một cô gái hư hỏng, điên cuồng như vậy đây, không phải sao?!

Sau khi tỉnh táo, người con trai ấy vô cùng kinh hãi, ánh mắt nhìn cô ta vừa không thể tin nổi, vừa gay gắt, lạnh lùng. Thẩm Ly Ly chết lặng, dùng chân đơn bao lấy thân thể mình, từ từ bước vào phòng tắm, trằm mình trong nước. Thẩm Ly Ly khẽ cười giễu cợt, thật ra, cô ta căn bản không biết chính mình muốn gì. Thật ra, đầu óc cô ta cũng không bình thường phải không, cô ta biết, bệnh của cô ta là thích làm tổn thương mọi người, nhưng cô ta không hối hận.

Sau chuyện này, nhà họ Tà chuyển đi, không có tin tức gì nữa. Rốt cuộc Thẩm Ly Ly cũng thu hồi lại suy nghĩ vốn có của mình, cam tâm tình nguyện làm Dương Nham Du, làm cô cả nhà họ Dương, ít nhất ngoài mặt là như thế.

Cuộc sống vẫn tiếp tục, cho đến khi Lâm Thần Hàn xuất hiện, phá vỡ lớp vỏ nguy trang của Dương Nham Du.

Lâm Thần Hàn là sự kiêu ngạo của nhà họ Lâm, là tầng lớp tinh anh trong xã hội, là vương tử đẹp trai, là sự tự ti của Dương Nham Du. Nhìn Lâm Thần Hàn như vậy, khiến Dương Nham Du không thể nào che giấu được ác ma trong lòng cô ta đang gào thét bảo cô hủy diệt hắn, hủy diệt hắn, khiến cô ta không thể nào thờ nổi.

Nhà họ Dương và nhà họ Lâm vừa là đối tác, cũng là đối thủ. Điều đó chẳng liên quan gì đến cô ta. Việc cô ta cần làm, là hủy diệt đi người thừa kế của nhà họ Lâm. Vì thế, cô ta đến tìm Dương Bách Lợi.

Dương Bách Lợi vừa nghe kế hoạch của Dương Nham Du, liền đồng ý ngay không chút do dự.

Cô bé lọ lem Thẩm Ly Ly lại tái xuất, thân thể thâm thương, tính cách ngoan cường không chịu khuất phục, vẻ bề ngoài nhu nhược, trái tim dịu dàng. Thẩm Ly Ly dựa vào tất cả những điều này, thành công khiến Lâm Thần Hàn yêu cô ta say đắm. Vì cô ta, Lâm Thần Hàn trở mặt với gia đình. Thẩm Ly Ly rất đắc ý, nhưng sự xuất hiện của bố mẹ Lâm khiến Thẩm Ly Ly cảm giác có nguy cơ.

Nhìn thấy dáng vẻ cao ngạo của bố mẹ Lâm, tâm lý vặn vẹo của Thẩm Ly Ly lại càng thêm vặn vẹo, bằng cái gì mà các người dám đối xử với tôi như vậy? Thẩm Ly Ly vẫn luôn giấu tất cả mọi thứ trong lòng, vẫn giả vờ đáng thương, giả vờ thực nữ, lúc này đã bùng nổ. Cô ta châm chọc bố mẹ Lâm không hề khách khí, đến nước này, bố mẹ Lâm liền tỏ vẻ phản đối mối quan hệ của bọn họ ra mặt. Nhìn thấy vẻ châm chọc trong mắt bố mẹ Lâm, sự tự ti của Thẩm Ly Ly đã ngủ say từ nhiều năm trước lại bắt đầu rục rịch làm loạn.

Thẩm Ly Ly hận người nhà họ Lâm, cô ta sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy. Nhìn Lâm Thần Hàn mỗi ngày đều vì cô ta mà xung đột với bố mẹ đến sứt đầu mẻ trán, tâm lý bệnh hoạn của Thẩm Ly Ly tràn ngập cảm giác sung sướng của việc trả thù.

Cô ta phải quậy to hơn nữa, phải khiến Lâm Thần Hàn thống khổ, phải khiến bố mẹ Lâm đã từng kiêu ngạo điều vô dương oai trước mặt cô ta phải thống khổ. Cho nên, ở thời điểm Lâm Thần Hàn yêu cô ta nhất, cô ta chọn cách rời xa...

Quả nhiên, Lâm Thần Hàn đuổi theo. Nhìn Lâm Thần Hàn ôm chặt lấy cô ta, Thẩm Ly Ly nở nụ cười độc ác, bỏ trốn nhé! Rời xa nơi này, rời xa tất cả, Thẩm Ly Ly ngập ngừng, nước mắt lưng tròng như sắp khóc, quả nhiên, Lâm Thần Hàn mềm lòng.

Trên đường bỏ trốn cũng không sung sướng gì, ăn không ngon, mặc không đủ ấm, Thẩm Ly Ly đã hưởng thụ cuộc sống giàu sang bao nhiêu năm, làm sao có thể chấp nhận cảnh màn trời chiếu đất chứ! Hơn nữa, ý định ban đầu của cô ta, cũng không phải là bỏ trốn cùng với Lâm Thần Hàn.

Thừa lúc Lâm Thần Hàn không để ý, Thẩm Ly Ly tháo hết dầu trong bình, lại chỉ đường đi vào một sườn dốc.

Sự tình diễn ra rất thuận lợi khiến Thẩm Ly Ly la hét ầm ĩ, quả nhiên, đến ông trời cũng giúp cô ta! Xe ô tô không có dầu, bất ngờ lao vào sườn dốc liên lật mình lăn vòng xuống.

Nhìn thấy Lâm Thần Hàn ôm mình vào ngực bảo vệ, Thẩm Ly Ly thoáng mềm lòng, nhưng lại nhanh chóng bị cảm giác oán hận đè bẹp.

Thấy xe đã dừng lại, Thẩm Ly Ly dùng tiểu xảo, ôm ngược lại Lâm Thần Hàn vào lòng mình, máu tươi từ từ chảy từ trên đầu cô ta xuống, ướt đầm mặt Lâm Thần Hàn. Mất máu quá nhiều khiến Thẩm Ly Ly mê man đi, trước mắt biến thành màu đen, nhưng cô ta vô cùng vui sướng. Nhà họ Lâm, các người sẽ hối hận, chắc chắn sẽ hối hận!

Những chuyện về sau là do nhà họ Dương sắp đặt. Thẩm Ly Ly nằm trên giường bệnh giả ngu, hai người được thuê đóng vai bố mẹ Thẩm Ly Ly toàn lực công kích nhà họ Lâm. Nhìn dáng vẻ của bố mẹ Lâm, Thẩm Ly Ly nở nụ cười vụn vụn, đây chính là cái giá đắt mà các người phải trả cho việc khinh thường tôi!

Kết quả cuối cùng đúng như cô ta dự đoán, Lâm Thần Hàn đã bị hủy hoại hoàn toàn.

Tâm lý vụn vụn của Dương Nham Du cảm thấy thỏa mãn đến cùng cực. Thì ra, giả vờ yếu đuối có thể có được nhiều thứ như vậy à? Vậy thì cứ tiếp tục giả vờ đi, xem ai sẽ là kẻ cắn câu tiếp theo?

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Ánh mắt trời xuyên qua tấm rèm mỏng, chiếu vào hai người đang ngủ say trên giường.

Tóc đan vào nhau, tay chân ôm thật chặt, hai người ngủ vô cùng ngọt ngào.

“Ừm...” ánh nắng chói mắt khiến Lâm Vi Lam mơ màng tỉnh dậy, tấm chăn mỏng trượt từ cơ thể cô xuống, lộ ra phong cảnh đẹp mê người.

Thẩm Ngạn Vân vừa mở mắt đã nhìn thấy hai ngọn núi nhỏ, mắt như sáng lên, đưa tay ra sờ soạng theo bản năng.

Cảm nhận được bàn tay đang làm loạn trên ngực mình, Lâm Vi Lam bừng tỉnh, không nghĩ ngợi gì, lập tức tung một cước, mắng: “Tên khốn kiếp nào dám sờ ngực chị hả?”

Rầm một tiếng, Thẩm Ngạn Vân không hề đề phòng, bị Lâm Vi Lam đạp thẳng xuống đất.

Thẩm Ngạn Vân bị đạp ngã chổng vó, khóc không ra nước mắt, từng mắt ai oán nhìn Lâm Vi Lam, sao em có thể làm vậy, sao em có thể làm vậy? Sao có thể làm như thế được chứ?

Lâm Vi Lam đạp xong mới phát hiện ra, hình như cô vừa làm một chuyện rất ngu xuẩn. Cô vội vàng bò xuống giường, kéo Thẩm Ngạn Vân đang nằm bẹp trên đất dậy, cười lành: “Em không cố ý mà!”

Lâm Vi Lam muốn ôm mặt, gạt nước mắt mà chạy trốn, chuyện này là thế nào đây! Phản xạ có điều kiện chết tiệt gì gì đó, chị hận mày!!!

Tuy hai người rất muốn ngủ thẳng đến lúc trời đất đảo điên, nhưng dù sao cũng phải gặp người lớn, nên đùa giỡn một lát, cả hai liền vội vàng sửa sang quần áo, nhanh chóng xuống phòng ăn.

Trong phòng ăn, ông nội Thẩm, bố Thẩm, mẹ Thẩm, và Thẩm Vi Bạch đã ngồi chờ sẵn.

“Ông nội, bố, mẹ, Vi Bạch, buổi sáng tốt lành!” Hai người chào hết một lượt.

Ông nội Thẩm hừ lạnh một tiếng, rồi cầm đũa ăn cơm.

Lâm Vi Lam xấu hổ, Thẩm Ngạn Vân xấu hổ, mọi người đều xấu hổ.

May mà có bố Thẩm phá vỡ không khí gượng gạo này. Ông chỉ vào hai ghế trống bên cạnh: “Hai đứa mau ngồi xuống đi, bữa sáng sắp nguội hết cả rồi!”

Chờ mọi người ăn gần xong, ông Thẩm mới hừ lạnh một tiếng không chút nề nang, mặt mũi khó chịu nói với Thẩm Ngan Vân: “Là người thừa kế ưu tú nhất, mà đến thời điểm quan trọng như ngày hôm qua, sao cháu có thể để mấy kẻ khốn kiếp ấy lên vào chứ?!”

Mặt Thẩm Ngan Vân cũng rất căng thẳng, tái nhợt, nói: “Xin lỗi ông nội, chuyện này sẽ không xảy ra nữa đâu ạ.” Anh không dám tưởng tượng, nếu thật sự xảy ra chuyện, không biết anh sẽ làm ra những chuyện gì nữa.

“Hừ, không có lần sau!!!” Ông nội Lão vô cùng khí phách, ném một túi hồ sơ ra: “Đây là những người tham dự vào việc lần này, bây giờ chỉ còn Dương Bách Lợi đang lẩn trốn, Ngan Vân, cháu biết phải làm gì chứ?”

Thẩm Ngan Vân cầm túi hồ sơ, nhún nhường nói: “Vâng, ông nội, cháu biết rồi ạ.” Nhà họ Dương... Thẩm Ngan Vân nghiêng răng ken két.

Nhìn dáng vẻ của Thẩm Ngan Vân, Lâm Vi Lam lại không thoải mái, dù ông là ông nội của Ngan Vân, nhưng thái độ ăn trên ngồi trước như thế là sao chứ?!

“Ông nội, đây căn bản không phải lỗi của Ngan Vân mà ạ.” Lâm Vi Lam thuộc trường phái hành động lập tức lên tiếng đầy bất mãn.

“Trước khi tôi chấp nhận cô. Thì tốt nhất cô đừng nhúng tay vào chuyện của nhà họ Thẩm.” Ông nội Thẩm cực kỳ không đáng yêu, trừng mắt răn dạy Lâm Vi Lam.

“Dù ông không chấp nhận cháu, thì cháu cũng phải nói. Ông đừng gây khó dễ cho Ngan Vân. Chuyện này là lỗi của cháu, cháu sẽ tự giải quyết. Chẳng lẽ ông nội không muốn nhìn xem cháu có năng lực đó hay không ạ?” Lâm Vi Lam bốc hỏa lên đầu, sao ông cứ phải lôi chuyện có chấp nhận hay không gì đó ra mà nói chứ? Chị đây cực kỳ bức mình!!!

Bị cô nói như vậy, ông nội Thẩm thực sự tức giận, trừng mắt nhìn Lâm Vi Lam không nói gì. Lâm Vi Lam phồng cổ lên, cũng trừng mắt nhìn ông nội Thẩm không nói.

Bốn người khác ở trên bàn ăn nhìn hành động của hai người, khóe miệng đều co giật, hai người có thể dùng ngay thơ như thế nữa được không?!

Mẹ Thẩm và bố Thẩm liếc nhau một cái, bố Thẩm vội buông đũa xuống, nói: “Bố, bố xem kìa, Ngan Vân và Vi Vi vừa kết hôn, chuyện này để Vi Bạch lo có được không ạ?”

Thẩm Vi Bạch đang ăn uống vui vẻ, đột nhiên nghe thấy bố mình nói vậy, suýt nữa phun hết đồ ăn trong miệng ra, mắt đầy vẻ lên án nhìn bố Thẩm, chuyện này có liên quan gì tới hần chứ?

Bố Thẩm không thèm nhìn đến nét mặt của Thẩm Vi Bạch, tiếp tục nói: “Năng lực của Vi Bạch cũng không tệ lắm, tuy vẫn còn phải cùng cố thêm nhiều, nhưng lần này cũng coi như một cơ hội rèn luyện tốt.”

“Bố, con làm sao mà không tệ lắm được! Con là cực kỳ cực kỳ giỏi mới đúng!” Thẩm Vi Bạch không vui, quay đầu nhìn ông nội Thẩm, kiêu ngạo hát cảm cam kết: “Ông nội, ông cứ yên tâm giao cho cháu đi ạ! Không phải chỉ là một Dương Bách Lợi thôi sao? Cháu cam đoan sẽ hoàn thành nhiệm vụ, nếu không hoàn thành tốt, thì ông cứ xử lý theo luật ạ!”

“Bố, nếu Vi Bạch đã nói vậy rồi, bố cứ giao cho nó thử xem, nếu không, sẽ làm phụ lòng sự tích cực của thằng bé mất!” Nhìn nét mặt ông nội Thẩm, mẹ Thẩm không ngừng cố gắng, bà không tin ông nội Thẩm không chịu buông tha.

Nghe những lời này, Lâm Vi Lam càng buồn cười, Thẩm Ngan Vân lặng lẽ ôm trán nhìn em trai mình. Không phải anh không giúp chứ đâu, mà Thẩm Vi Bạch ạ, chú thật sự rất ngu ngốc, chỉ vài câu nói đã khiến khích chú khiến chú tự đưa đầu ra chịu trời rồi!

Thẩm Vi Bạch vốn rất cao hứng, nhưng nhìn vẻ mặt của mọi người, càng nghĩ càng thấy không ổn, tự dưng, tự dưng lại bị đùa giỡn. Này này, toàn là người xấu thôi!!!

“Bố, bố thật sự là bố đẻ của con sao?” Thẩm Vi Bạch nước mắt lưng tròng nhìn bố Thẩm.

“Tên nhóc thối này, con nói linh tinh cái gì thế? Đương nhiên tôi là bố ruột của anh rồi!” Bố Thẩm giận dữ trừng mắt nhìn Thẩm Vi Bạch.

Là bố ruột của con mà sao lại hăm hại con như thế chứ? Thẩm Vi Bạch đặt đũa xuống, khóc lóc chạy khỏi bàn ăn.

“Vi Bạch! Nhớ điều tra rõ lai lịch khẩu súng của Dương Nham Du nhé.” Thẩm Ngan Vân hô to theo bóng lưng của Thẩm Vi Bạch. Được rồi, dù sao đây cũng là em trai ruột, không dùng cũng uổng!

Nhìn thấy bóng lưng nhất thời cứng ngắc của Thẩm Vi Bạch, mọi người đều bật cười ha ha.

Sau tràng cười, ông nội Thẩm bỗng nghiêm sắc mặt, chống gậy quơ qua quơ lại, nói với Thẩm Ngan Vân: “Thằng nhóc này, hôm nay cháu mau chóng ra mắt người lớn trong họ đi. Chuyện sau này còn phải qua lại nhiều.” Sau đó ông nội Thẩm liếc nhìn Lâm Vi Lam nói: “Cô đi lên đây với tôi!”

Nhìn ông nội Thẩm khí phách như vậy, Lâm Vi Lam thầm thở dài, lại gì nữa đây? Cô với Thẩm Ngan Vân chẳng qua cũng chỉ ngủ nướng có chút xíu thôi mà, ông nội có cần phải tách hai người ra như vậy không? Đùng tưởng rằng vừa rồi cô không nhìn thấy ánh mắt vừa ghen tị, vừa hâm mộ của ông nhé. Cô nhìn thấy rất rõ là đằng khác!

Bố mẹ Thẩm liếc nhìn nhau rồi làm ra vẻ không có chuyện gì xảy ra, ông nội lại nổi cáu rồi, bọn họ là người tàng hình, coi như không có họ đi!

Thẩm Ngạn Vân khổ sở nhìn theo bóng ông nội và bà xã nhà mình, sau đó phóng ra ngoài như một làn gió, không phải chỉ ra mắt thôi sao? Chuyện nhỏ!

Sau khi dùng tốc độ nhanh nhất lướt qua ra mắt các nhà họ hàng, Thẩm Ngạn Vân vội vàng về thẳng nhà. Vừa bước vào cửa, chân anh trượt đi, suýt nữa ngã đập đầu xuống đất. Anh nhìn thấy cái gì đây? Nhìn thấy hình ảnh gì thế này? Anh nhìn thấy bà xã nhà mình đang ngồi sát phạt không phân thắng bại trên bàn cờ với ông nội mình đã dành, bà xã anh còn to giọng hô, thêm một ván nữa nữa chứ! Ôi trời đất ơi, vô lý!!!

Lâm Vi Lam đang chơi cờ với ông nội Thẩm, nhìn thấy Thẩm Ngạn Vân đang đứng ngăn người ở cửa, vội vàng vẫy tay: “Ngạn Vân, mau tới đây, tài chơi cờ của ông nội cũng không tệ đâu. Hiếm khi em tìm được đối thủ thế này đây!”

Rầm! Thẩm Ngạn Vân đập thẳng đầu vào tường. Bà xã à, em không biết ông nội si mê chơi cờ như thế nào đâu đúng không? Em như thế, sau này làm sao có thời gian ở bên anh chứ!!! Ác ma bé nhỏ trong lòng Thẩm Ngạn Vân lằng lằng cắn khần tay muốn òa lên khóc.

“Tên nhóc thối, cháu đang làm trò gì thế? Còn không mau tới đây. Không nghe thấy cháu đâu gọi cháu à?” Thấy Thẩm Ngạn Vân không nhúc nhích, ông nội Thẩm hét to một tiếng, mặt đỏ ửng về sứt ruột, tên nhóc thối này, về sớm không về, muộn không về, lại về đúng thời điểm mấu chốt nhất, chẳng đáng yêu gì cả.

Thẩm Ngạn Vân vẫn hồn nhiên chưa biết trong lòng ông nội Thẩm đang oán hận chính mình. Nghe tiếng hét giận dữ của ông nội Thẩm, lại nghe thấy ông gọi Vi Vi là cháu dâu, anh vô cùng mừng rỡ, nhưng vừa nhìn thấy hai người mê mê chơi cờ, anh lại cảm thấy chẳng sung sướng gì. Bà xã, chúng ta lên giường đi!!!!

Nhắc đến tài chơi cờ của Lâm Vi Lam, thì phải nhắc đến người bố đã khuất của cô. Bố Lâm lúc trước ngoài phá án ra còn rất thích chơi cờ, cứ có thời gian là chơi một ván, nên dần dần khả năng chơi cờ cũng cao lên. Trước đây Lâm Vi Lam bị bố Lâm ép học nhiều, nên năng lực cũng không kém.

Ông nội Thẩm vốn định bảo Lâm Vi Lam chơi cờ cùng ông, để có cơ mịa mai khinh bỉ cô, không ngờ kết quả lại thành thế này.

Rất nhiều ngày sau đó, Lâm Vi Lam đều bị ông nội Thẩm chiếm dụng, oán khí của Thẩm Ngạn Vân nổi lên khắp nơi, điều này chắc không cần nói thì chúng ta cũng đều hiểu.

Lại một đêm sau khi bị ông nội Thẩm lôi kéo chơi cờ suốt cả ngày, Lâm Vi Lam dựa vào lòng Thẩm Ngạn Vân, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của anh, đột nhiên nhớ ra: “Ngạn Vân, chúng ta đẩy Dương Nham Du vào tù, thái độ của Tả Khuru Nghị thế nào? Dù sao cô ta cũng là vị hôn thê của hần.” A a a, sao cô lại quên sạch sẽ người đó chứ? Hình như hần còn không tới hôn lễ của cô thì phải.

Thẩm Ngạn Vân kê tay lên sau đầu, khẽ cười: “Dương Nham Du còn dám tính kể cả Tả Khuru Nghị. Hơn nữa, hiện giờ tập đoàn Dương thị nằm trong tay Tả Khuru Nghị rồi, em nói thử xem?”

“Hà?” Lâm Vi Lam ngồi bật dậy, khó tin nói: “Không phải anh định nói là, thật ra mục đích của Tả Khuru Nghị là tập đoàn Dương thị đấy chứ?!” Không thể không nói, câu này của Lâm Vi Lam chính là chân tướng sự việc.

“Không thì sao?” Nhìn vẻ mặt của Lâm Vi Lam, Thẩm Ngạn Vân buồn cười hỏi lại. Cô à Dương Nham Du kia cũng không phải là người mà người bình thường có thể chịu nổi, cái dáng vẻ ảm ức suốt ngày như sắp khóc đó, quả thật rất khiêu chiến sự nhẫn nại của người ta.

Lâm Vi Lam kinh ngạc, mắt chữ a mồm chữ o, trời ạ. Tả Khuru Nghị, anh đúng là thần thánh rồi, đúng là vì nghiệp lớn, chuyện gì cũng nhịn được, tôi quý lạy anh luôn!!!

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48

Sau khi Dương Nham Du bị cảnh sát bắt, bị đưa thẳng vào tù. Dùng súng trái phép, đặt bom, nhiều tội như vậy, cũng đủ để cô à ngồi tù cả đời rồi.

Một tuần sau, Lâm Vi Lam mới đến gặp Dương Nham Du.

Trong nhà tù lạnh như băng, Dương Nham Du vòng hai tay qua đầu gối, ngồi trên giường, mắt dại đi không có ánh sáng.

Nghe tiếng mở cửa, cô à mới ngoan ngoãn quay đầu lại, vừa nhìn thấy rõ là Lâm Vi Lam, toàn thân cô à như sống lại, trong ánh mắt, trên khuôn mặt đều hiện rõ vẻ oán hận nồng đậm.

“Lâm Vi Lam, cô tới đây làm gì? Đến xem tôi thế thảm thế nào sao? Tôi nói cho cô biết, Lâm Vi Lam, cô cứ cẩn thận đấy, mọi chuyện sẽ không chấm dứt đơn giản như thế đâu!” Nhìn Lâm Vi Lam, Dương Nham Du nở nụ cười độc ác, nói năng cũng không hề khách khí.

Nghe ả nói vậy, khoe miệng Lâm Vi Lam run lên, cái em gái nhà cô ấy, có cần phải nguyên rủa chị đây như vậy không? Cô nghĩ rằng chị đây tình nguyện, thích thủ đến đây làm ả?!

“Đương Nham Du, cô nên giữ lại chút sức lực của mình đi! Tôi đến để hỏi cô, Dương Bách Lợi ở đâu?” Nếu không phải vì thực sự không điều tra ra được chỗ trốn của Dương Bách Lợi, thì cô đã chẳng tới đây để gặp mặt điên Dương Nham Du này làm gì!

“Sao hả? Mấy người không tìm thấy lão ta sao? Đương nhiên các người sẽ không tìm thấy lão, lão như con rắn độc lẩn trốn trong bóng đêm, sẽ nhảy ra bất thành linh, cắn các người một cái, cứ yên tâm!” Dương Nham Du cười lạnh, không thèm trả lời câu hỏi của Lâm Vi Lam, nhưng trong lòng thì ruột rối to vò, ả thừa biết ông bố của ả độc ác tàn nhẫn đến mức nào, những người này chắc chắn sẽ không thể thoát nổi.

“Đương Nham Du, cô biết cái gì thì tốt nhất là nên nói sớm ra, cô nên biết rằng, hậu quả của việc cầm súng hành hung người khác cũng đủ để khiến cô phải ngủ trong tù cả đời rồi. Tự cô suy nghĩ đi!” Nếu Dương Nham Du không muốn nói, Lâm Vi Lam cũng sẽ không lãng phí thời gian nói nhảm nhiều. Cô không tin Dương Bách Lợi còn chạy được, quả nhiên, đầu cô bị đập cho điên rồi mới đi đến tìm Dương Nham Du để hỏi!

Ai ngờ, Lâm Vi Lam vừa mở cửa đã thấy Lâm Thần Hàn đang đứng bên ngoài. Lâm Vi Lam chớp mắt mấy cái, nhìn động tác của Lâm Thần Hàn, không nói gì.

Nhìn thấy cô, Lâm Thần Hàn xấu hổ rút tay về, cũng không biết nói gì.

“Anh tới thăm Dương Nham Du.” Thôi được, đây là sự thật mà.

“Ừ!” Lâm Thần Hàn không dám nhìn vào mắt Lâm Vi Lam, hắn có cảm giác chột dạ như đứa trẻ làm sai chuyện gì vậy.

Lâm Vi Lam nghiêng răng ken két, mẹ kiếp, anh trai cô là một người đàn ông tốt đến mức nào cơ chứ! Đã đến nước này rồi, mà anh cô còn nhớ Dương Nham Du, quả nhiên là một người đàn ông tốt đã tuyệt chủng rồi mà! Chỉ là, lúc trước lại bị phá hủy hoàn toàn trong tay cô ả Dương Nham Du kia, đúng là muốn hành chết cô ta luôn cho xong!

“Em chờ anh, nhanh lên.” Lâm Vi Lam đi lướt qua Lâm Thần Hàn, dừng lại cách đó không xa. Cô rất lo lắng khi anh cô ở cùng một chỗ với cô ả điên khùng, xấu xa Dương Nham Du kia.

“Vi Vi, anh...” Nét mặt Lâm Thần Hàn hơi cứng lại, đứng bên cạnh Lâm Vi Lam, hắn cảm thấy vô cùng áp lực, nhưng có một số việc, hắn cần phải đối mặt hỏi cho rõ ràng.

“Ồi! Thôi đi, em đi tìm Ngạn Vân, hai người từ từ nói chuyện.” Nhìn dáng vẻ của Lâm Thần Hàn, rốt cuộc Lâm Vi Lam cũng không đành nhẫn tâm, chán nản phát tay, quay người bước đi. Cô thật sự sợ rằng nếu tiếp tục đứng đây thêm một lúc nữa, cô sẽ đâm thẳng vào mặt Lâm Thần Hàn mất. Một cô ả như thế mà cũng không buông được là sao?

Nhưng chết tiệt một nỗi, cô lại không thể bỏ rơi một người anh trai như thế được, cũng không biết cuối cùng phải là dạng người gì mới có thể lọt vào mắt hắn nữa.

Trong khoảnh khắc bước ra khỏi phòng giam, Lâm Vi Lam có cảm giác vô cùng thoải mái. Nhà tù gì gì đó, quả nhiên không phải là nơi hay ho gì.

Ở cách đó không xa, Thẩm Ngạn Vân đứng dựa vào xe, chờ Lâm Vi Lam.

Cô mỉm cười, sai bước đến bên Thẩm Ngạn Vân, đưa tay vòng ôm lấy tay anh: “Anh đợi em lâu không?”

Thẩm Ngạn Vân đưa tay lên xoa đầu cô, cười nói: “Không, anh vừa tới thì em ra rồi...”

“Ừ!” Lâm Vi Lam ừ khê, nghiêng đầu dựa vào tay anh: “Anh trai có nói gì với anh không?”

“Anh ấy là người lớn rồi, cũng biết chuyện gì nên làm, chuyện gì không.” Thẩm Ngạn Vân hơi ghen tị với sự bảo vệ, quan tâm của Lâm Vi Lam dành cho Lâm Thần Hàn. Vị trí thứ nhất trong lòng bà xã mình lại không phải là mình, khiến Thẩm Ngạn Vân vô cùng vô cùng buồn bực, dù là Lâm Thần Hàn cũng không thể đứng trên anh được chứ!

“Em biết, nhưng mà...” Đương nhiên Lâm Vi Lam cũng biết mình đề tâm quá nhiều, nhưng không hiểu sao, kết cục của nguyên tác cứ quay cuồng trong đầu cô suốt hai ngày nay, rốt cuộc là có điềm gì?!

“Thôi, không thèm nghĩ tới anh ấy nữa, Ngạn Vân, chúng ta về nhà thăm bố mẹ em đi!” Đã rất nhiều ngày cô không đi thăm bố Lâm mẹ Lâm rồi.

“Ừ!”

Hai người đều không để ý ở trong góc tối, có một người đàn ông che mặt, siết chặt hai nắm đấm, trong ánh mắt tang thương kia, như ẩn chứa chất độc, độc đến chí mạng!

Lâm Vi Lam và Thẩm Ngạn Vân lên xe đi không bao lâu thì Lâm Thần Hàn cũng từ trong phòng giam bước ra. Tình hình của hắn nhìn không ổn chút nào, khuôn mặt tái nhợt, bước chân lảo đảo.

Lâm Thần Hàn dựa vào cửa đứng rất lâu mới có thể đứng thẳng người, đi về phía xe của mình. Người đàn ông kia nhìn Lâm Thần Hàn, nhếch môi cười

rồi quay người chui vào trong một chiếc xe khác đậu cách đó không xa.

***

Lâm Vi Lam đột ngột tới chơi khiến bố mẹ Lâm vô cùng vui vẻ, chỉ muốn đem tất cả những thứ tốt nhất ra đặt trước mặt cô.

“Bố mẹ, hai người đừng bận bịu nữa, để con, để con.” Nhìn bố mẹ Lâm không giấu nổi vẻ vui mừng, Lâm Vi Lam vội vàng ngăn tay của ông bà lại, kéo họ ngồi xuống salon.

“Được rồi được rồi, không phải là vì mẹ vui quá sao?” Mẹ Lâm thật sự rất vui, nhìn con gái và con rể, bà cảm thấy vô cùng viên mãn.

“Ngạn Vân à! Không tồi!!!” Bố Lâm vỗ vai Ngạn Vân, rất vừa lòng với anh.

“Ồi chào! Xem kia, đã giữa trưa rồi, mẹ đi nấu cơm đã, mọi người cứ từ từ nói chuyện.” Mẹ Lâm vừa nhìn đồng hồ liền vội vàng đứng dậy, nói với Lâm Vi Lam cũng đang đứng lên theo: “Con cứ ngồi đi, mẹ đi nấu cơm, hôm nay có mấy món con thích nhất đấy. Chấn Tung, ông gọi cho Thần Hàn đi, sao nó ra ngoài lâu vậy rồi còn chưa thấy về?”

Bố Lâm phẩy tay, bắt đầu nói: “Được rồi, được rồi, để tôi gọi, bà mau đi nấu cơm đi!”

“Mẹ con ấy mà, đúng là...” Bố Lâm cầm di động gọi vào số của Lâm Thần Hàn. Nhìn điện thoại vẫn không có người nghe, bố Lâm kỳ quái nói: “Thằng nhóc này, hôm nay bận bịu gì thế?”

Nói xong, ông lại gọi lại lần nữa, cứ như vậy, gọi ba lần cũng không gọi được, mặt bố Lâm có vẻ hơi bối rối, hiếm khi Vi Vi quay về nhà ăn bữa cơm, mà tên nhóc thối này lại dám không nghe máy.

Ngay khi bố Lâm bấm điện thoại, di động của Lâm Vi Lam đột ngột vang lên, nhìn dãy số lạ hoắc trên màn hình, Lâm Vi Lam nhũn mày rồi nghe máy: “Xin chào, tôi là Lâm Vi Lam.”

“Lâm Vi Lam, lát nữa sẽ có một món quà lớn tặng cho cô. Nhớ chú ý nhận nhé!” Giọng nói như bị biến âm vang lên ở đầu dây bên kia.

Trong lòng cô thầm dâng lên dự cảm không lành, vội hỏi: “Anh là ai?”

Tút tut tut... điện thoại đã bị ngắt.

“Ai vậy?” Nhìn thấy sắc mặt khó coi của Lâm Vi Lam, Thẩm Ngạn Vân vội ngồi xuống cạnh cô, cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của cô.

“Em không biết, nhưng em có dự cảm không lành.” Lâm Vi Lam khẽ lắc đầu, dự cảm này thực sự rất mãnh liệt.

“Ông chủ, ở công ty gửi cho ông cái gói này ạ.” Đúng lúc này, người giúp việc nhà họ Lâm cầm một cái bọc lớn mang vào.

Bố Lâm nhìn cái bọc kia, khó hiểu hỏi: “Tôi có thấy ai nhắn gửi gì đâu nhỉ? Ai đưa tới đây?”

Nhìn cái bọc rất lớn kia, đột nhiên Lâm Vi Lam nhớ đến câu nói của người vừa gọi điện thoại, món quà lớn, là món quà lớn gì?!

Lâm Vi Lam đứng vụt dậy, giật lấy cái gói trên tay người giúp việc, xé rách giấy gói trong ánh mắt khó hiểu của mọi người.

Sau khi giấy bọc bị xé nát, một thứ gì đó rất quen thuộc đập thẳng vào mắt mọi người. Lâm Vi Lam ngồi phịch xuống đất, mặt bố Lâm ngẩn ra, còn Thẩm Ngạn Vân kinh hãi đứng bật dậy.

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Không thể nào, không thể nào, vì sao cô đã cố gắng thay đổi, nhưng kết quả cuối cùng vẫn không thể khác đi chứ? Không thể như thế được!

“Đây là... đây là...” Nhìn chiếc đồng hồ quen thuộc giờ thấm đẫm máu tươi, toàn thân bố Lâm cũng run lên, không đầu, tuy con trai ông rất vô liêm sỉ, nhưng tuyệt đối không thể xảy ra chuyện như vậy được!

“Sao thế? Thần Hàn vẫn chưa về à?” Mẹ Lâm đi từ trong bếp ra, vừa liếc mắt đã nhìn thấy ngay chiếc đồng hồ dính máu trong tay Lâm Vi Lam, màu đỏ chói mắt khiến mẹ Lâm trợn trừng mắt rồi ngất xỉu ngay tại chỗ. Thẩm Ngạn Vân lao nhanh tới, vừa đỡ lấy mẹ Lâm, vừa nói với Lâm Vi Lam còn đang ngẩn người: “Vi Vi, đừng ngẩn ra nữa, mau đưa mẹ đi bệnh viện.”

Lâm Vi Lam quay sang, nhìn thấy mẹ ngất xỉu vội vàng đứng dậy: “Mẹ, mẹ sao thế này?”

Chỉ trong chớp mắt, bố Lâm như già đi mười tuổi, ông đỡ lấy mẹ Lâm từ tay Thẩm Ngan Vân, nghiêm mặt nói: “Bố đưa mẹ con đi bệnh viện, hai con mau tìm thẳng nhóc thối kia về đi. Con trai của Lâm Chấn Tung bố đây cũng không phải đồ bỏ đi.” Tình hình này cũng không cần phải nói nhiều, ông cũng đủ hiểu rồi.

“Bố yên tâm, những người dám làm anh trai bị thương, nhất định sẽ phải nhận sự trừng phạt thích đáng.” Lâm Vi Lam nghẹn ngào lau khô mắt, gật mạnh đầu, không ai được phép làm tổn thương người nhà của cô!

Tay Thẩm Ngan Vân ôm lấy cơ thể mảnh mai của Lâm Vi Lam, cảm đi động xem dây số lạ kia rồi gọi thẳng cho Thẩm Vi Bạch. Có một số việc, Thẩm Vi Bạch ra mặt sẽ thích hợp hơn anh.

“Em yên tâm, Vi Vi, anh cả sẽ không sao đâu!” Nhìn Lâm Vi Lam như vậy, Thẩm Ngan Vân chỉ có thể an ủi cô, khuyên nhủ cô, còn rốt cuộc Lâm Thần Hân hiện giờ thế nào, trong lòng anh cũng không lường được.

“Đương nhiên rồi, anh trai cũng đâu phải người dễ bị ức hiếp, nhưng mà...” tay Lâm Vi Lam siết chặt lại, móng tay được cắt gọt gọn gàng bấm vào, tạo thành mấy vết lằn sâu trong lòng bàn tay, cô nghiêng răng nói: “Lão già Dương Bách Lợi khôn kiếp, em nhất định phải đẩy lão vào tù. Nhất định!”

“Vi Vi, hứa với anh, đừng quá kích động.” Chỉ cần nhắc đến người nhà, Lâm Vi Lam rất dễ kích động, Thẩm Ngan Vân lo Vi Vi sẽ không khống chế được tâm trạng của mình, không thể xử lý Dương Bách Lợi một cách thích đáng được. Bao nhiêu ngày nay bọn họ tra xét tung tích câu Dương Bách Lợi, nhưng không tra ra được gì, có thể thấy lão cực kỳ giỏi trốn tránh. Nếu bây giờ đã dám động thủ, đương nhiên lão cũng đã tính toán kỹ càng.

“Anh yên tâm! Kích động cũng không cứu anh em được!” Lâm Vi Lam thừa biết, Dương Bách Lợi không phải là Dương Nham Du, tùy tiện đâm một kích đã tìm được trăm ngàn lỗ hổng. Chỉ cần nhìn cách lão im hơi lặng tiếng nhiều ngày như vậy không có chút tin tức gì là biết, lão là một kẻ rất nhẫn nại. Vì thế, lúc này càng phải cẩn thận hơn.

Dương Bách Lợi cũng rất cứng đầu, từ sau lúc đó, ba ngày đều không gửi tin tức gì cho Lâm Vi Lam nữa, chính lão cũng biến mất hoàn toàn như không khí.

Ba ngày, Lâm Vi Lam gầy sọp cả đi, hai quầng mắt thâm đen, con ngươi đỏ quạch.

Thẩm Vi Bạch lo lắng đi đi lại lại trong phòng, miệng lầm bầm không ngừng: “Dương Bách Lợi cứ như bốc hơi rồi ấy, không có chút tung tích nào. Chết tiệt, sao lại thế được?”

Nhìn Thẩm Vi Bạch, Bảo Trân đau đầu ôm trán: “Anh đừng có đi đi lại lại nữa, em hoa hết cả mắt.”

“Anh sốt ruột mà! Hiện giờ anh có muốn sắp xếp việc gì thì cũng phải tìm thấy người mới làm được chứ!” Thẩm Vi Bạch cuống đến mức tóc tai dựng ngược lên hết.

“Tôi nghĩ, tin tức của Dương Bách Lợi cũng sắp đến rồi.” Lâm Vi Lam vén tóc qua tai, nhìn Thẩm Ngan Vân vừa ở bên ngoài về, liền đứng bật dậy: “Ngan Vân, sao rồi?”

Nhìn Lâm Vi Lam gầy rộc đi, Thẩm Ngan Vân vươn tay ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ sau lưng cô, nói: “Đừng lo, anh đã tra được nơi Dương Bách Lợi đang ẩn nấp rồi.”

Nghe Thẩm Ngan Vân nói vậy, Lâm Vi Lam bật người chui ra khỏi lòng Thẩm Ngan Vân, cầm tay anh kích động nói: “Ồ chỗ nào? Bây giờ chúng ta lập tức đi ngay.”

Thẩm Ngan Vân giữ chặt tay cô, vỗ về: “Ồ Tây Giao, cách thành phố khoảng bốn mươi km, không đi ban ngày được, buổi tối mới dễ lo liệu. Tối nay chúng ta đi, bây giờ em nên nghỉ ngơi một chút cho khỏe, tối mới có sức đi cứu anh cả được.”

Làm sao cô ngủ được chứ, nhưng nhìn hai mắt thâm đen của Thẩm Ngan Vân, Lâm Vi Lam đành gật đầu, quả thật cô cần phải nghỉ ngơi, nếu không, buổi tối sẽ không thể phát huy trạng thái tốt nhất được.

Nhìn thấy bóng Lâm Vi Lam biến mất trên tầng, Thẩm Ngan Vân mới suy sụp ngồi phịch xuống ghế salon, đưa hai tay lên bịt mắt.

Bảo Trân và Thẩm Vi Bạch liếc nhìn nhau, Thẩm Vi Bạch cất lời hỏi: “Anh, có chuyện gì sao?”

“Tối nay phải cứu anh cả ra, nếu không, tôi sợ... Vi Bạch, chú liên hệ với đội trưởng Trần chưa?” Lão già Dương Bách Lợi rất nham hiểm, độc ác, dù Lâm Thần Hân ở trong quân đội bốn năm, nhưng chắc chắn cũng đã bị thương, ba ngày rồi, còn không có tin tức gì của lão, chẳng lẽ lão muốn mạng của Lâm Thần Hân sao?!!!

“Anh yên tâm, mọi việc cứ giao cho em!” Thẩm Vi Bạch khá tức tối, hậm hực với Dương Bách Lợi, hấn dùng hết mọi khả năng để điều tra mà không tra được tin tức của lão, bây giờ lại đột nhiên có tin tức như vậy, chẳng khác nào tát vào mặt hấn.

“Em cũng sẽ giúp Vi Bạch, anh cả, anh cứ yên tâm” Bảo Trân khẽ gật đầu với Thẩm Ngan Vân, lão già Dương Bách Lợi khôn kiếp này đúng là đáng chết!

“Ừ, tối nay chúng ta hành động.” Thẩm Ngạn Vân nhìn thoáng lên trên tầng, anh đang nghĩ xem có nên để Vi Vi mạo hiểm hay không. Mấy ngày nay cô không nghỉ ngơi cho tốt, tình trạng thân thể cũng không được khá lắm, hơn nữa lần này lại phải đối mặt với tên điên Dương Bách Lợi, anh phải chuẩn bị thật kỹ mới được...

“Anh cả, chị dâu...” Ba ngày nay Thẩm Vi Bạch trơ mắt nhìn Lâm Vi Lam càng ngày càng bình tĩnh, có trời mới biết bây giờ trong đầu Lâm Vi Lam đang nghĩ gì, liệu có xảy ra chuyện gì hay không.

Dưới nhà, cả ba người đều không có ai phát hiện ra, ở góc khuất trên tầng, một cái bóng xẹt qua, lao vào trong phòng.

Lâm Vi Lam bịt miệng, nước mắt lẳng lặng rơi xuống hai gò má, có một số việc, không phải cô không nói ra, thì nó sẽ không tồn tại. Chắc chắn anh cô bị thương rồi, lúc này vẫn còn bị tên khốn Dương Bách Lợi giam giữ, ba ngày trôi qua, không biết anh cô thế nào rồi. Cô không chờ được nữa. Cô phải lập tức đi xác định xem anh mình có chuyện gì hay không.

Lâm Vi Lam lau khô nước mắt, đi tới bên bàn, cầm giấy bút, trầm tư một lúc mới viết một dòng chữ xuống, sau đó đặt ngay ngắn trên bàn, rồi bắt đầu sửa soạn cho mình. Những gì có thể sử dụng được, cô đều mang đi hết. Lần này cô đi, cực kỳ nguy hiểm.

Sau khi sửa soạn xong, Lâm Vi Lam leo thẳng từ cửa sổ xuống, nhìn trái nhìn phải, lên qua góc mù của camera, đi ra khỏi đại viện của nhà họ Thẩm, chặn một chiếc xe đi về phía Tây Giao.

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Khu vực Tây Giao của thành phố W là một nơi rất đặc biệt, tội ác ở khắp tứ phía, bạo lực, máu me là danh từ khá quen thuộc ở nơi này. Tuy Chính phủ muốn can thiệp, dẹp bỏ chỗ đó đi, nhưng vì không có chứng cứ xác thực, nên cứ lần lừa lần lừa mãi, cuối cùng biến thành một mảnh đất không có ai quản lý. Chợ đen trong truyền thuyết của thành phố W nằm ở khu này.

Bảo sao Thẩm Vi Bạch không điều tra được tung tích của Dương Bách Lợi. Chỉ cần tới Tây Giao, muốn điều tra sẽ càng khó khăn hơn, cũng không trách được Thẩm Vi Bạch nhiều lần bất huyệt.

Xe chở Lâm Vi Lam không dám đi tới gần Tây Giao, vừa đi được nửa đường đã kêu sống kêu chết không chịu đi nữa, cuối cùng còn không cả dám lấy tiền, chạy biến nhanh như chớp đã không thấy bóng dáng đâu, giống như bị ma đuổi vậy.

Nhìn dáng vẻ của lái xe, Lâm Vi Lam nhún vai, xem ra, Tây Giao này đúng là một nơi ngoa hồ tàng long! Nếu không phải vì chuyện lần này, thì ngày cả một người lớn lên ở thành phố W như cô cũng không biết thành phố W còn có một nơi như vậy.

Không có xe, Lâm Vi Lam đành phải đi bộ tới Tây Giao. Lúc đến nơi, mặt trời đã lặn xuống sau núi, xung quanh bốn phía chỉ có một chút ánh sáng mờ mờ, đa số các cửa hàng trên đường đã đóng cửa, chỉ có một tiệm cơm còn đang mở cửa. Sờ sờ lên bụng đang kêu lục ục, Lâm Vi Lam mở cửa bước thẳng vào trong tiệm.

Diện tích tiệm cơm không lớn, trong phòng chỉ đặt bốn bộ bàn ghế, nhưng mọi thứ đều rất đầy đủ, trên tường và mặt đất đều sạch sẽ, khiến cho cảm giác ban đầu của Lâm Vi Lam là, nơi này không giống một tiệm cơm.

Nhân viên phục vụ là một cô gái trẻ tầm mười tám tuổi, có đôi mắt biết nói to tròn. Nhìn thấy Lâm Vi Lam bước vào, cô ấy vội vàng chạy tới bên cô: “Chào chị, chị muốn ăn gì ạ? Mi ở quán em rất nổi tiếng đấy ạ, cũng rất rẻ, rất dễ ăn.”

“Cho một bát mì kiều mạch đi!” Cô cũng gọi thêm hai món ăn nữa. Hai hôm nay không nghỉ ngơi tốt, đến đây bụng cũng càng thấy đói hơn.

“Vâng, chị chờ một chút, có ngay ạ.” Cô gái trẻ cười híp mắt, nhận đồ xong lại chạy xuống bếp.

Lâm Vi Lam nhìn quanh bốn phía, không thấy có điểm nào bất bình thường, tư tưởng cũng dần lơ đãng hơn. Ngay lúc Lâm Vi Lam đang nghĩ vẩn vơ, một ấm trà thơm ngát được đưa tới trước mặt cô.

“Trà này là ông chủ của em mời chị ạ.” Cô gái nói xong, liền đặt ấm trà xuống, rót cho Lâm Vi Lam một cốc.

Lâm Vi Lam nhíu mày, nhìn lá trà nổi lên trong cốc: “Hình như tôi không biết ông chủ của cô!” Trong lòng cô cũng cảnh giác hơn, cô không biết bất cứ kẻ nào ở Tây Giao, vì sao cô gái này lại nói như vậy? Ông chủ của cô ta là ai?

“Ông chủ nói, chắc là chị biết cái này.” Cô gái trẻ mở lòng bàn tay ra, một chiếc vòng tay màu bạc nằm lẳng lặng trong lòng bàn tay cô ta.

Đây... đây là... Lâm Vi Lam kinh ngạc cầm chiếc vòng kia lên, không sai được, cô nhớ rất rõ chiếc vòng này, vì đây là chiếc vòng cô ấy tự làm, cả thế giới chỉ có duy nhất một cái.

“Ông chủ của cô lấy đâu ra chiếc vòng này?” Một suy nghĩ thoáng lóe lên trong đầu Lâm Vi Lam, nhưng cô vẫn cần phải xác nhận lại một chút.

“Ông chủ nói đây là đồ của người yêu.” Cô gái trẻ mở to đôi mắt to tròn, Lâm Vi Lam hỏi gì, cô ấy trả lời cái đó.

“Ông chủ cô còn nói gì nữa không?” Lâm Vi Lam trả chiếc vòng lại cho cô gái kia, chắc hẳn không chỉ đơn giản muốn cô xem thứ này!

“Ông chủ nói, nơi chị muốn tìm, là một nhà xưởng cũ nát ở phía Đông Tây Giao ạ.” Tuy cô gái trẻ cảm thấy rất kỳ quái khi thấy một người con gái trẻ tuổi như thế này lại đến nơi quỷ quái đó, nhưng ông chủ bảo cô nói gì thì cô phải nói cái đó thôi.

“À, cảm ơn ông chủ của cô giữ gìn tôi.” Lâm Vi Lam cầm cốc trà nhấp một ngụm, quả nhiên là trà thơm, hương trà lan tràn khắp khoang miệng, trà ngon!

Nhìn thấy Lâm Vi Lam bắt đầu uống trà, cô gái trẻ kia cảm thấy rất khó hiểu, mặt đầy vẻ thận trọng, hỏi: “Cái... cái chỗ ở phía đông Tây Giao đó là một nơi tập hợp toàn đám rác rưởi, cặn bã, chị thật sự muốn tới đó sao?” Dù cô ấy là cô gái lớn lên ở khu Tây Giao này, nhưng cũng không dám đi bừa về phía Đông. Nơi đó là địa ngục! Bạo lực, máu me, ở đâu cũng có thể nhìn thấy, đó mới là khu vực trung tâm của Tây Giao.

“Ừ! Cảm ơn cô đã nhắc nhở.” Lâm Vi Lam hoàn toàn không muốn nói nhiều. Cô gái trẻ kia cũng không hỏi thêm nữa, chỉ trợn trừng mắt nhìn Lâm Vi Lam, không thể hiểu nổi.

Ăn xong, Lâm Vi Lam đặt tiền trên bàn, nhìn trời đã tối hẳn, Lâm Vi Lam nhắc chân đi về phía Đông.

Chờ đến khi bóng Lâm Vi Lam biến mất, ông chủ trong miệng cô gái trẻ kia mới đi từ phía sau ra, mặc một bộ đồ thể thao bình thường, vẻ ngoài tuấn tú, phong lưu, không phải Quý Phong Nhiên thì là ai.

“Ông chủ, cô gái đó lại...” Cô ấy vẫn không hiểu nổi hành động của Lâm Vi Lam, chỉ có người điên rồi mới đi đến chỗ đó!

“Hiểu Lâm, cô gọi điện thoại cho người này, báo cho anh ta biết chuyện cô vừa nhìn thấy. Hôm nay cô biểu hiện không tồi, quay về sẽ tăng lương cho cô.” Quý Phong Nhiên đưa cho Hiểu Lâm một mảnh giấy, rồi nhét hai tay vào túi quần, từ từ bước ra ngoài. Đã vài ngày không gặp Y Y, ừ, đi tìm Y Y thôi!

Hiểu Lâm định hỏi lại thôi, nhưng câu hứa hẹn tăng lương của Quý Phong Nhiên khiến mặt cô gái rạn rờ như đoá hoa. Ôi, ông chủ quá tốt bụng!

Đi theo hướng cô gái trẻ chỉ, Lâm Vi Lam nhanh chóng tới phía đông Tây Giao. Trong bóng đêm, phía đông Tây Giao đúng là nơi phồn hoa nhất của khu vực này, xung quanh đèn đuốc sáng trưng, đủ loại người đi lại tấp nập trong nhà, nhưng sẽ chẳng có ai nghi hoặc, xem cảnh tượng bên trong những ngôi nhà này xa hoa đến mức nào.

Chà, nhà xưởng cũ nát à? Lâm Vi Lam day day thái dương, nhìn ra xa, quả nhiên trong đám cây cối lùm xùm, có một nhà xưởng rất cũ nát, ánh đèn leo lét như ẩn như hiện qua lùm cây.

Cô rón rén đến gần nhà xưởng cũ kia, nghe thấy bên trong có những tiếng động thưa thớt, sau đó lại có vài tiếng nói chuyện truyền tới.

Xem ra, đúng là ở đây.

Lâm Vi Lam từ từ đi tới bên cửa sổ, ghé mắt nhìn vào bên trong phát hiện trong phòng có rất nhiều thùng gỗ, năm gã đàn ông to lớn ngồi trên đống thùng gỗ đó uống rượu, trên người bọn họ xăm trổ rất nhiều hình thù động vật, hoa văn, vừa nhìn đã biết không phải là người tốt, mùi rượu nồng nặc khắp gian phòng.

Lâm Vi Lam nhìn xung quanh xem phải lên theo đường nào vào... đợi đã, bên kia có cửa sổ.

Cô rón rén đi về phía đó, vị trí này khá khuất, có thể ngăn chặn tầm nhìn của năm gã đàn ông kia. Nhìn xung quanh thấy có nhiều sợi xích sắt treo trên ván gỗ ở mái nhà rù xuồng, cô kéo song cửa sổ, đạp chân nhảy lên túm lấy sợi xích sắt, ở vị trí này, có thể nhìn thấy tình hình bên dưới rất rõ ràng.

Toàn bộ nhà xưởng rất ngay ngắn, xem ra thường xuyên có người ở lại trong này.

Lâm Vi Lam liếc mắt, nhìn thấy một người nằm gục trong góc nhà xưởng, chỉ được băng bó qua loa, trên băng gạc đều là vết máu đã ngả màu nâu. Người đó đã hôn mê bất tỉnh, không phải anh trai cô thì là ai?

Máu cô như dồn lên đỉnh đầu, con tức giận gần như không thể kiềm chế nổi, Dương Bách Lợi, lão già khốn kiếp!

Có điều, Lâm Vi Lam cũng không dám hành động ngay, không phải cô không dám chắc mình có đánh bại được năm gã đàn ông to lớn trong phòng hay không, mà là không biết ở bên ngoài có bao nhiêu người, trong tay họ có vũ khí hay không. Lỡ đến lúc đó, chưa cứu được anh trai, lại còn để cả mình bị sắp bầy thì khổ.

Cô còn nhớ, Dương Nham Du nói sủng của ả mua ở chợ đen. Nhưng cô ả làm sao có thể có được mối quan hệ nào để mua sủng? Lúc đó, lẽ ra kẻ tình nghi đầu tiên mà cô nên nghĩ đến phải là Dương Bách Lợi, quả nhiên có liên quan đến lão già này. Chết tiệt, tại sao cô không nghi ngờ lão già này sớm hơn chứ?

Ngay lúc Lâm Vi Lam đang suy nghĩ xem nên cứu Lâm Thần Hàn thế nào, thì Dương Bách Lợi vẫn luôn ẩn núp bỗng xuất hiện.

Chương 51

Lâm Vi Lam nghiêng răng ken kết, kìm nén hết mức mới không nhảy thẳng xuống đập chết Dương Bách Lợi. Lão béo khôn kiếp chết tiết kia, mấy ngày nay lão sống rất thoải mái phải không!!!

Ánh mắt sắc bén của Dương Bách Lợi quét qua một vòng, nói với năm gã trong phòng: “Sao rồi? Không có vấn đề gì chứ?”

Một gã đàn ông tay xăm hình rỗng cười ha ha, vỗ ngực nói: “Yên tâm đi, ông chủ Dương, có Ngũ bá Tây Giao chúng tôi ở đây, thì một con muỗi cũng không lọt vào được.”

“Tốt nhất là như thế. Hôm nay đã là ngày thứ ba rồi, tao không nghĩ bọn nó nhịn được nữa. Hắn là tối nay sẽ tới.” Dương Bách Lợi lướt ánh mắt hiểm độc của mình qua năm gã đàn ông kia, không hề giấu diếm sát khí, sau đó, lão nhìn về phía góc tường, cười lạnh: “Làm cho hắn tỉnh lại đi, một lát nữa còn cần hắn làm nhân chứng đấy, hôn mê như thế thì sao dùng được!”

“Ông chủ Dương, nếu không chữa trị, hắn sẽ chết mất.” Nghe Dương Bách Lợi nói vậy, gã đàn ông xăm rỗng xanh hơi ngừng lại, không đành lòng phải nói ra. Tuy bọn gã làm rất nhiều chuyện ác, nhưng vẫn rất cảm phục những gã đàn ông chân chính. Không thể phủ nhận, người đàn ông trong góc phòng kia thực sự rất khí phách, không ngờ hắn thoát nhìn có vẻ rất gầy gò yếu ớt, nhưng năm người bọn gã phải mất rất nhiều sức lực mới có thể bắt được hắn.

“Tao chỉ cần một lát nữa nó chưa kịp chết là được. Đừng nói nhảm nữa, mau dựng hắn dậy đi!” Dương Bách Lợi bực bội phẩy tay, trong mắt lão, chỉ có tập đoàn Dương thị là quan trọng nhất, sự sống chết của người khác thì liên quan quái gì đến lão.

Gã đàn ông xăm rỗng xanh vừa nghe câu nói không chút nề nang nào của Dương Bách Lợi, trong mắt thoáng nổi lên sát khí, nhưng Dương Bách Lợi là ông chủ của bọn gã, ông chủ chính là cha mẹ cơm áo của bọn gã, dù không muốn gã cũng phải nghe theo sự sắp đặt của lão.

Gã hừ lạnh một tiếng, cảm gáo mức nước lên, mức một bát định hất vào mặt Lâm Thần Hân.

“Dừng tay, tôi xem xem ai dám làm càn!” Lâm Vi Lam không nhịn được nữa, bất chấp hậu quả hét to một tiếng, nhảy thẳng từ trên mái nhà xuống.

“Mày vào bằng đường nào?” Nhìn thấy Lâm Vi Lam, Dương Bách Lợi thoáng kinh hãi, rồi lại nhếch môi cười nhạt: “Đến rất đúng lúc, mày còn có ích hơn Lâm Thần Hân nhiều.”

“Tự tin gớm nhỉ? Ông nghĩ tôi không chuẩn bị gì mà tới đây à?” Hiện giờ Lâm Vi Lam cũng chỉ có thể câu giờ chờ Thẩm Ngạn Vân nhanh chóng đến, nếu không, mọi chuyện sẽ hỏng hoàn toàn mất. Bây giờ cô bắt đầu cảm thấy hối hận vì mình quá lỗ mãng rồi.

“Hừ, tao cũng rất muốn nhìn xem mày chạy đường nào!” Dương Bách Lợi lùi về sau, nói với năm gã đàn ông bên cạnh: “Bắt nó cho tao!”

“Lão già thôi không biết xấu hổ, lão nghĩ tôi sợ lão chắc!” Nghe thấy Dương Bách Lợi nói vậy, lửa giận trong lòng Lâm Vi Lam bốc lên bùng bùng, hừ lạnh một tiếng, rồi nhắm thẳng về phía Dương Bách Lợi ngay khi năm gã đàn ông kia còn chưa kịp phản ứng.

Lão không ngờ Lâm Vi Lam lại giỏi võ như thế, không kịp phòng ngừa đã bị Lâm Vi Lam đập ngã xuống đất.

“Chúng mày còn ngăn ra đây làm cái gì. Bắt lấy nó, bắt lấy nó!” Dương Bách Lợi ôm ngực đau đớn, hung dữ quát nam gã đàn ông bên cạnh đang đứng ngăn người, chết tiết, lão nhất định sẽ không bỏ qua cho con đi Lâm Vi Lam này!

Năm gã kia nghe tiếng quát của Dương Bách Lợi cũng hoàn hồn, nhìn đối phương lại chỉ là một cô gái, hơn nữa còn là cô gái có khuôn mặt rất xinh, trên mặt mấy gã liền xuất hiện vẻ tà dâm, cười hi hi nói: “Cô gái, nếu em ngoan ngoãn giờ tay chịu trời, mấy anh đây sẽ rất biết thương hương tiếc ngọc!”

“Hừ, bớt nói nhảm đi!” Lâm Vi Lam cũng không phải kẻ ngốc. Mấy gã này đều là côn đồ tay nhuộm đỏ máu tươi, nói nhảm cùng với bọn họ chỉ lãng phí nước miếng.

Lâm Vi Lam chọn trực tiếp động thủ. Ngay từ đầu, năm gã kia căn bản không để Lâm Vi Lam vào mắt, chỉ có một gã xăm hình hổ trắng ra tay với cô, nhưng khi Lâm Vi Lam tung một cước đá gãy tay gã, thì sắc mặt bốn gã kia đều trở nên căng thẳng. Năm anh em bọn gã tung hoành ở Tây Giao chưa từng có ai khiến anh em bọn gã bị thương! Vậy mà hôm nay lại bị một cô gái đánh bại.

“Con đi này, muốn chết à!” Vừa nhìn thấy gã xăm hổ trắng bị thương, một gã xăm hình kỳ lân lập tức tham gia cuộc chiến.

Một đầu hai, hơn nữa, hai gã này cũng không phải đồ bỏ đi, Lâm Vi Lam thực sự muốn khóc. Mẹ kiếp, ức hiếp người ta vừa vừa thôi chứ. Thẩm Ngạn Vân, chị sắp không trụ nổi nữa rồi!

“Á!” Gã xăm hình kỳ lân tung một đấm vào thẳng bụng Lâm Vi Lam, gã đấm rất mạnh khiến Lâm Vi Lam bật lùi về sau mấy bước mới đứng vững được. Không chờ cô kịp thở, gã xăm hình hổ trắng mang theo hơi thở nguy hiểm, tung chân đá về phía dưới thắt lưng của Lâm Vi Lam, nếu cú này trúng, không chết cũng tàn phế.

Lâm Vi Lam không kịp nghĩ nhiều, chột vật lách người ngay tại chỗ, khó khăn lắm mới tránh được cú đá của gã, nhưng Lâm Vi Lam không tránh được cú đấm đang lao tới của gã xăm hình kỳ lân.

Cú đấm của gã đấm thẳng vào má cô, khiến cô lăn trên đất vài ba vòng mới dừng lại được.

Trong miệng cô đầy mùi máu tanh, trước mắt như biến thành màu đen, Lâm Vi Lam nhò ngum máu trong miệng ra, không hổ là Tây Giao hỗn loạn, sự bạo lực của bọn gã khiến Lâm Vi Lam phải nể phục.

Nhưng cô phải cứu anh trai cô ra, chắc Ngạn Vân đã phát hiện sự biến mất của cô, chắc là anh sẽ mau chóng đến đây! Cô phải kéo dài thời gian.

Hai gã kia nhìn thấy Lâm Vi Lam bị đánh thê thảm lại lao đảo đứng dậy liền cười to: “Ngoan ngoan giờ tay chịu trời không phải là tốt hơn à, sao lại thích chịu khổ thế chứ? Làm một cô gái yếu đuối thế này bị thương, khiến các anh đây đau lòng lắm!”

“Hừ, đừng nói nhảm nữa!” Lâm Vi Lam lắc mạnh đầu cho đỡ mơ hồ, siết chặt nắm tay, lao thẳng tới, dù đánh không lại thì cô cũng phải kéo dài thời gian, càng lâu càng tốt.

Lâm Vi Lam không biết mình đã trúng bao nhiêu đòn, dù sao, toàn thân cô bây giờ cũng vô cùng đau nhức, khiến cô chỉ muốn chết luôn cho xong.

Gã xăm hổ trắng vô cùng điên tiết với dáng vẻ dây dưa không chịu thôi của Lâm Vi Lam, đập mạnh một cước vào vai cô, nắm tay to xẹt qua không khí, vung về phía đầu Lâm Vi Lam.

“Lão Tứ.” Gã xăm rồng xanh vừa nhìn thấy vậy vội hét lên, cô gái này không thể chết được.

Nhưng lão hổ trắng đang tức giận bùng bùng, làm sao có thể nghe lọt tai lời khuyên của gã kia, hiện giờ, gã chỉ nghĩ muốn đập nát đầu cô gái này.

Nhìn thấy nắm đấm càng lúc càng đến gần, Lâm Vi Lam thực sự muốn chửi ầm lên. Mẹ kiếp! Mấy người ức hiếp chị đây không có quân cứu viện phải không!

Ngay khi Lâm Vi Lam chuẩn bị sẵn tinh thần chờ chết, một bóng người nhào tới trước mặt cô, gắng gượng hứng chịu toàn bộ nắm đấm của gã hổ trắng kia.

Tiếng xương vỡ răng rắc vang lên bên tai cô, Lâm Vi Lam ngẩn người nhìn Lâm Thần Hàn trước mặt mình, không nói nên lời.

Lâm Thần Hàn mạnh mẽ phun ra một dòng máu ảm áp khiến cô vô cùng sợ hãi, tay đang đỡ hán cũng run lên: “Anh, anh, anh đừng làm em sợ!”

Lâm Thần Hàn mở to mắt, nhìn Lâm Vi Lam không sao, khóe môi hơi cong lên, muốn nói gì đó, nhưng vừa há miệng, máu đã từ miệng chảy ra không ngừng.

“Anh, anh đừng nói gì cả, anh đừng nói, anh sẽ không sao đâu.” Lâm Vi Lam dùng tay lau loạn vết máu trên khóe miệng Lâm Thần Hàn, không ngờ càng lau lại càng nhiều. Nhìn thấy dáng vẻ lo lắng, cuống quýt của cô, Lâm Thần Hàn rất muốn nói với em gái, hán không sao, chỉ cần cô không sao là tốt rồi, nhưng cơn đau kịch liệt kéo đến khiến Lâm Thần Hàn không còn duy trì được tỉnh táo nữa, hoàn toàn ngất lịm.

“Anh, anh, anh đừng làm em sợ mà!” Thấy Lâm Thần Hàn nhắm mắt lại, lòng Lâm Vi Lam như chìm xuống, không đâu, không đâu, Thẩm Ngạn Vân, anh mau đến đi, mau đến đây đi! Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Nhìn thấy Lâm Vi Lam cuối cùng không còn gây ra sóng gió gì được, Dương Bách Lợi mạnh mẽ rút súng ra, nòng súng đen ngòm chĩa thẳng vào đầu cô, tiện tay tát bốp một cái vào mặt cô, khuôn mặt nhăm nhúm dữ tợn hét: “Mày đánh đi! Đánh tiếp đi! Con nhóc chết tiệt này, ông mày giết chết chúng mày.”

“Đừng có làm bừa. Tôi nhất định sẽ đập ông vào tù. Ông vênh váo không được bao lâu nữa đâu.” Lâm Vi Lam ngẩng vọt đầu lên, ánh mắt sắc bén đầy sát khí trừng lên nhìn thẳng vào Dương Bách Lợi nằng nạt. Dương Bách Lợi chết tiệt!

“Hừ, con đi này, bây giờ mày còn kêu được, nhưng chỉ một lát nữa thôi, mày cũng chỉ có thể khóc lóc kêu gào thôi.” Dương Bách Lợi hừ lạnh một tiếng, cười với năm gã đàn ông kia, nói: “Thương cho chúng mày vui đùa một chút, nhưng không được làm nó chết!”

Hết chương 51.

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Nhìn ngoài trời dần tối, Thẩm Ngạn Vân đứng dậy, nói với Bảo Trân: “Bảo Trân, lên gọi Vi Vi đi, Vi Bạch, gọi cho đội trưởng Trần, chúng ta xuất phát!”

“Vâng.” Hai người đáp xong, một người thì gọi điện thoại, một người đi nhanh lên tầng.

“Anh cả, Vi Vi không có trong phòng.” Tiếng kêu hoảng sợ của Bảo Trân khiến Thẩm Ngạn Vân và Thẩm Vi Bạch khựng lại, sau đó Thẩm Ngạn Vân cũng vội vàng lao vào phòng Lâm Vi Lam. Mọi thứ trong phòng đều rất chỉnh tề, không hề có dấu vết là đã có người ngủ ở đây.

Tờ giấy nhắn của cô nằm lẳng lặng trên bàn.

“Ngạn Vân,

Em biết bây giờ rất nguy hiểm, nhưng em không thể chờ đến tối được. Xin lỗi anh!

Vi Vi!”

Chết tiệt. Thẩm Ngạn Vân đắm xuống bàn, Vi Vi, em tuyệt đối không được gặp chuyện gì, phải đợi anh!!!

“Anh cả, điện thoại của anh.” Thẩm Vi Bạch từ dưới nhà bước nhanh lên, đưa điện thoại cho Thẩm Ngạn Vân.

“Xin chào, tôi là Thẩm Ngạn Vân.” Nhìn số điện thoại lạ, lòng Thẩm Ngạn Vân như chìm xuống, vội vàng nghe máy.

Sau khi cúp máy, sắc mặt Thẩm Ngạn Vân nhìn rất khó coi: “Chúng ta lập tức xuất phát, Vi Vi đến nơi rồi.”

Cái gì? Bảo Trân và Thẩm Vi Bạch đều sững sốt, Vi Vi/ chị dâu đi qua đó từ lúc nào?! Tuy Thẩm Vi Bạch rất muốn biết ai vừa điện thoại cho anh của hần, nhưng nhìn dáng vẻ lo lắng của anh trai, hần đành cố nhịn xuống, chờ cứu người xong rồi tính sau.

Chân ga bị đập hết mức, Thẩm Ngạn Vân nín chặt môi, cả người như tỏa ra luồng khí lạnh như băng. Nhìn anh thế này, Thẩm Vi Bạch hơi sợ hãi, đã rất lâu rồi hần không nhìn thấy anh cả hần như vậy! Lần trước nhìn thấy anh cả trong tình trạng này, là khi anh hai gặp chuyện không may ở Mỹ, kết quả của lần đó, thì hần thật sự không dám nhớ lại nữa.

***

Trong nhà xưởng cũ nát, Lâm Vi Lam ôm Lâm Thần Hàn, nhìn năm gã đàn ông to lớn đang chậm chậm bước tới, khẽ cười lạnh, cô ấy mà, chưa bao giờ biết giờ tay chịu trời là cái gì. Trong đáy mắt của Lâm Vi Lam thoáng hiện lên tia sáng rực rỡ, Ngạn Vân, em thực sự xin lỗi anh, nếu có kiếp sau...

“Dương Bách Lợi, mày thử ra tay xem!!!” Ngay khi Lâm Vi Lam chuẩn bị tinh thần dốc toàn lực liều mình cùng chết thì giọng nói lạnh như băng của Thẩm Ngạn Vân chợt vang lên. Cô quay đầu, nhìn thấy Thẩm Ngạn Vân cùng Thẩm Vi Bạch, Bảo Trân và đội trưởng Trần đang đứng ở cửa.

Nhìn vết máu ở khóe môi Lâm Vi Lam, mắt Thẩm Ngạn Vân tối sầm lại, ánh mắt nhìn Dương Bách Lợi cũng âm u, tàn nhẫn hơn, Vi Vi là người mà anh nâng niu trong lòng bàn tay, vậy mà lão dám đánh cô ấy, đúng là chán sống mà!

“Ngạn Vân, mau gọi xe cấp cứu, nhanh lên, anh trai, anh trai...” Vừa nhìn thấy Thẩm Ngạn Vân, Lâm Vi Lam không kìm được nữa, nước mắt liền trào ra, trong lòng cảm thấy vô cùng uất ức, rất uất ức, rất muốn khóc, một cảm giác sợ hãi lúc này mới ủa tới.

“Em yên tâm!” Nhìn Lâm Thần Hàn được Lâm Vi Lam ôm vào lòng, ngọn lửa giận trong lòng Thẩm Ngạn Vân nhanh chóng cháy bùng lên. Tình hình của Lâm Thần Hàn thực sự không ổn, cần phải cấp cứu ngay.

Nghe Thẩm Ngạn Vân nói vậy, Lâm Vi Lam không còn quan tâm đến tình hình xung quanh nữa. Cô tin rằng, chỉ cần có Thẩm Ngạn Vân ở đây, Dương Bách Lợi chắc chắn không thể chạy thoát.

Trong lòng thả lỏng khiến cả cơ thể Lâm Vi Lam đau đớn vô cùng, đầu óc cũng dần trở nên mơ màng khiến cô không gượng được nữa, ngã xuống ngất xỉu.

Nhìn thấy Lâm Vi Lam hôn mê, Thẩm Ngạn Vân rất lo lắng, tay đưa ra phía sau, chuẩn bị động thủ.

Dương Bách Lợi vẫn luôn nhìn chăm chăm từng động tác của anh, vừa nhìn thấy anh cử động, lão vội tới bên cạnh Lâm Vi Lam, kéo tóc cô lên, nòng súng đen ngòm nhắm thẳng vào thái dương cô.

Lão trừng mắt, dữ tợn nhìn Thẩm Ngạn Vân: “Thẩm Ngạn Vân, tao thật sự muốn nhìn xem, tao và mày ai nhanh tay hơn ai!”

“Dương Bách Lợi, tốt nhất là mày nên đưa tay ra chịu trời đi, đừng ép tao phải xuống tay!” Từ giọng điệu, mọi người cũng có thể nhận ra Thẩm Ngạn Vân giận dữ đến mức nào, nhưng Dương Bách Lợi biết, chỉ có dùng Lâm Vi Lam làm con tin thì mới có thể giữ được mạng, vì thế, cả thân hình của lão đều nấp sau người Lâm Vi Lam: “Mày không cần mạng của vợ mày nữa phải không?! Lùi về phía sau, lùi về phía sau ngay lập tức. Tìm cho tao một chiếc xe, nhanh lên!”

“Mày nghĩ mày có thể chạy ra ngoài được à?!” Ánh mắt Thẩm Ngạn Vân nhìn Dương Bách Lợi y như nhìn một người chết.

Cũng chính ánh mắt này của anh khiến Dương Bách Lợi bị kích thích, lão kéo mạnh tóc Lâm Vi Lam, mặt nhăn nhó biến dạng, nói: “Đừng nói nhảm nữa. Tao mà không sống được, thì vợ mày cũng không sống được đâu! Chuẩn bị xe cho tao, mau lên!”

“Tao nhất định sẽ cứu được vợ tao ra. Còn mày, cũng nhất định không thể sống được!” Nhìn Dương Bách Lợi càng lúc càng điên cuồng, giọng của Thẩm Ngạn Vân lại vô cùng bình tĩnh, giống như chỉ đang trần thuật lại một sự thật, rằng ngày hôm nay, lão tuyệt đối không thể thoát được.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút một, Dương Bách Lợi không ngừng gào thét, còn Thẩm Ngạn Vân lại càng ngày càng bình tĩnh.

Trong lòng Ngũ bá Tây Giao cũng càng lúc càng trầm xuống, người đàn ông này căn bản không hề có ý định buông tha cho bọn gã, nếu đã vậy...

Năm gã liếc nhau, nếu đã thế này, vì tính mạng của mình, bọn gã đành phải liều mạng một phen.

Thẩm Ngạn Vân đang chờ chính khoảnh khắc mà bọn gã lộ ra sơ hở. Ngũ bá Tây Giao vừa cử động, Thẩm Ngạn Vân cũng bắt đầu hành động theo, những nắm đấm mạnh mẽ tung ra tạo nên những luồng gió sắc bén, chỉ qua mấy hiệp, ngũ bá Tây Giao đã ngã la liệt dưới đất, bất tỉnh nhân sự.

Cách ra tay tàn nhẫn của Thẩm Ngạn Vân khiến Dương Bách Lợi run sợ, tay cầm súng còn không xong, lão có cảm giác hơi thở của địa ngục như bao phủ lão, trong đầu không còn sót lại chút ý thức phản kháng nào, chân tay run ra, liền bị đội trưởng Trần tước súng, bắt lại.

“Vi Bạch, xe cấp cứu đâu? Ở đâu rồi? Nhanh lên!” Nhìn Lâm Vi Lam nằm trên mặt đất, Thẩm Ngạn Vân dù lo lắng cũng không dám lại gần, nhìn anh bây giờ hoàn toàn là một người đàn ông bình thường đang lo lắng cho vợ mình, đâu còn dáng vẻ của một con hổ hung mãnh xuống núi như vừa rồi nữa.

Nhân viên cứu hộ nhanh chóng nâng Lâm Vi Lam và Lâm Thần Hàn lên cang, đưa đi. Còn Ngũ bá Tây Giao ngất xỉu, vốn chỉ bị Thẩm Ngạn Vân đánh vào yếu điểm, không bị thương gì lớn, nên nhân viên cứu hộ cũng không để mắt tới. Không bị thương thì cần gì cứu hộ chứ!

Lần này, Lâm Thần Hàn bị thương rất nặng, xương sườn gãy nhiều chỗ, xương bả vai nứt ra, nội tạng cũng bị tổn thương nhẹ, hơn nữa, vì mất máu quá nhiều, nên nếu chỉ đưa đi muộn chút nữa, thì có lẽ hắn cũng không giữ nổi mạng.

Tuy Lâm Vi Lam chỉ bị thương ngoài da, nhưng không biết vì sao mãi cũng không thấy tỉnh lại. Các bác sĩ cũng thấy kỳ quái, rõ ràng không có vấn đề gì, sao lại chưa tỉnh lại chứ? Mọi người đều vô cùng lo lắng vì Lâm Vi Lam cứ hôn mê mãi.

Thẩm Ngạn Vân ngồi bên cạnh giường bệnh của Lâm Vi Lam, tay nắm chặt tay cô không chịu buông. Mới có hai ngày, mà nhìn anh đã tiêu tụy hẳn đi.

Thẩm Vi Bạch khuyên nhủ, bố mẹ Thẩm khuyên nhủ, bố mẹ Lâm cũng khuyên nhủ, ngay cả ông nội Thẩm cũng tới khuyên nhủ, nhưng Thẩm Ngạn Vân vẫn ngồi không nhúc nhích ở đó, chăm chú nhìn Lâm Vi Lam đang hôn mê, không nói câu gì.

Cuối cùng, bác sĩ không nhìn nổi nữa, liền tới khuyên Thẩm Ngạn Vân ăn uống một chút, nghỉ ngơi cho tốt, rồi lại tới nói chuyện với Lâm Vi Lam, có lẽ sẽ giúp cô ấy hồi phục ý thức.

Không phải Lâm Vi Lam không muốn tỉnh lại, mà lúc này, đời thực và nội dung tiểu thuyết cứ không ngừng quay cuồng trong đầu cô. Kết cục cuối cùng, miệng Lâm Thần Hàn nôn ra máu tươi, và ô tô nổ tung, từng cảnh từng cảnh cứ lặp đi lặp lại trong đầu khiến Lâm Vi Lam có cảm giác đầu mình cũng sắp nổ theo.

Cô biết hết tất cả mọi chuyện đang diễn ra xung quanh mình, nhưng dù cố thế nào cũng không thể mở mắt ra nổi. Lâm Vi Lam rất lo cho Thẩm Ngạn Vân, nhiều ngày trôi qua như vậy, mà Thẩm Ngạn Vân không hề nghỉ ngơi, còn anh trai cô nữa, anh ấy sao rồi? Dương Bách Lợi thế nào? Không được, cô phải tỉnh dậy, phải...

Lông mi Lâm Vi Lam run lên, Thẩm Ngạn Vân vẫn luôn chăm chú nhìn cô liền phát hiện ra ngay, mừng rỡ gọi: “Vi Vi, Vi Vi, em nghe thấy anh không?”

“Ngạn Vân...” Giọng nói nhỏ như muỗi kêu vang lên bên tai anh.

“Vi Vi, em làm anh sợ muốn chết.” Thẩm Ngạn Vân nắm chặt tay Lâm Vi Lam áp lên mặt mình: “Em làm anh sợ muốn chết, anh đã nghĩ...” Thẩm Ngạn Vân không nói tiếp nữa.

Nhìn dáng vẻ tiêu tụy của anh, lòng Lâm Vi Lam mềm mại như nước, nhẹ giọng nói: “Em sẽ không!”

“Vi Vi?” Thẩm Ngạn Vân ngẩn ngơ nhìn Lâm Vi Lam chăm chăm.

Lâm Vi Lam mỉm cười với anh: “Vi em không nỡ bỏ rơi anh, nên em sẽ không sao cả!”

Bố mẹ Thẩm, bố mẹ Lâm đang đứng ngoài cửa phòng liền nhìn nhau cười, chỉ cần bọn trẻ không sao là tốt rồi.

Sau khi Lâm Vi Lam tỉnh lại không lâu, Lâm Thần Hàn cũng tỉnh dậy, biết Lâm Vi Lam không sao, hần thờ phào một hơi, nhìn mình bị băng bó như xác ướp, hần cũng chỉ có thể yên tâm nằm dưỡng bệnh.

Biết anh trai không sao, kẻ tội phạm cần bị bắt đã sa lưới, Lâm Vi Lam yên tâm dưỡng bệnh. Cuối cùng Thẩm Ngạn Vân cũng tiếp nhận quyền hành nhà họ Thẩm giao lại, vô cùng bận rộn. Thời gian này chỉ có Thẩm Vi Bạch và Bảo Trân đến thăm cô, nhìn hai người cãi cọ không ngừng, Lâm Vi Lam lắng

lặng ngửa mặt lên nhìn trần nhà, đại khái là không bao lâu nữa được ăn cỗ cưới rồi!

Còn về Lâu Y Y, Lâm Vi Lam không cho ai báo cho cô ấy biết, chuyện đã qua rồi, cô không muốn Y Y lo lắng, hơn nữa, chắc hẳn bây giờ cô ấy và Quý Phong Nhiên đang chìm đắm trong tình yêu cuồng nhiệt rồi! Tất cả mọi người đều có đôi có cặp, à, chỉ còn mỗi anh trai Lâm Thần Hàn của cô, hy vọng anh cô có thể nhanh chóng tìm được người yêu!

Hôm nay, Thẩm Vi Bạch và Bảo Trân lại tới bệnh viện thăm Lâm Vi Lam.

“Chị dâu, tòa đã tuyên án Dương Bách Lợi và Dương Nham Du rồi, có cần em phải...” Thẩm Vi Bạch hơi ngừng lại, trong mắt đầy vẻ dò hỏi. Tuy không thể giết chết hai người Dương Bách Lợi, nhưng khiến bọn họ sống không yên thì vẫn có thể được. Lâm Thần Hàn bị thương đều vì Dương Bách Lợi, chắc hẳn chị dâu rất hận lão!

Lâm Vi Lam khẽ lắc đầu: “Không cần đâu, cả đời này bọn họ chỉ có thể chui rúc trong tù, không có tự do, chẳng lẽ đây không phải là sự trừng phạt nặng nề nhất hay sao?” Cô không phải thánh mẫu, sẽ không lấy ơn báo oán, nhưng cô tin rằng Pháp luật sẽ cho bọn họ sự trừng trị bọn họ đáng phải nhận!

Dương Nham Du và Dương Bách Lợi, thứ đang chờ bọn họ ở phía trước là cuộc sống tù ngục không có ngày kết thúc, ác giả ác báo, quả báo mà bọn họ phải nhận chính là tận hưởng cuộc sống tuổi già trong nhà tù, cô chỉ cần hạnh phúc, thoải mái sống tiếp cuộc sống của mình là được rồi.

Hết chương 52.

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Phiên Ngoại – Tình Yêu Của Lâu Y Y (1)

Lâu Y Y và Quý Phong Nhiên quen nhau trong một mùa hoa đào cực kỳ lãng mạn. Năm đó, Lâu Y Y mười tám tuổi, là năm tháng thanh xuân nhất của đời người.

Năm đó, Quý Phong Nhiên hai mươi bốn tuổi, là khi hắn chuẩn bị đoạt lại tất cả mọi thứ vốn thuộc về mình. Quý Phong Nhiên nghĩ, cuộc đời này hắn sẽ không động tình, nhưng không ngờ rằng, trong con hẻm âm u tăm tối đó, hắn lại gặp cô gái cứng cỏi, bướng bỉnh khiến hắn làm thế nào cũng không thể dứt bỏ được.

Lâu Y Y là cô chủ nhỏ của nhà họ Lâu, dòng họ đứng đầu trong giới ẩm thực. Làm con của nhà họ Lâu, có rất nhiều chuyện không thể làm cách nào khác được, từ nhỏ Lâu Y Y đã được dạy dỗ làm thế nào để trở thành một thực nữ đúng tiêu chuẩn.

Mấy thứ như hình tượng thực nữ có thể nuôi dưỡng theo thời gian, nhưng tính cách thì lại do trời sinh. Từ trước đến giờ, Lâu Y Y là một đứa bé không an an phận phận, cô có cá tính, có suy nghĩ riêng, lựa chọn riêng, cô không bao giờ thích bị áp đặt, bị ép phải làm thế này hay thế kia.

Vì thế, Lâu Y Y rất phiền não, bị giày vò một thời gian dài khiến sức sống của Lâu Y Y như cạn kiệt, cuối cùng, vào năm cô mười hai tuổi, vì không chịu nổi cuộc sống như thế, nên tinh thần của Lâu Y Y đã phân thành một nhân cách thứ hai. Nhân cách thứ hai này cũng giày vò cô trong một thời gian dài, cho tận đến khi gặp Lâm Vi Lam, cô chủ nhỏ nhà họ Lâm, một cô gái có thể sống tùy tiện theo ý của mình. Cũng bắt đầu từ thời điểm đó, Lâu Y Y luôn đi theo Lâm Vi Lam, mọi lúc mọi nơi.

Nhưng mỗi người đều có cuộc sống riêng, không ai có thể ở luôn luôn ở bên cạnh một người từng giờ từng phút được. Gặp Quý Phong Nhiên là một chuyện không ngờ. Mười tám tuổi, cái tuổi của sự phá cách, phản kháng, cái tuổi luôn theo đuổi một vẻ ngoài bông bầy, đáng vẻ kiêu ngạo, chỉ biết mình là số một, mà cái ngày xảy ra chuyện xưa này, cũng là ngày nào đó là Lâm Vi Lam không tới trường.

Mọi người vẫn luôn bị hai người ức hiếp cuối cùng cũng dám phản kháng, khi chỉ còn một mình Lâu Y Y ở trường.

Trong con hẻm nhỏ âm u, không còn một người có sức mạnh siêu phàm như Lâm Vi Lam ở bên cạnh, Lâu Y Y sao có thể là đối thủ của mọi người. Cô nhanh chóng bị kéo tung tóc, bị cào xước mặt.

Nhưng Lâu Y Y vẫn luôn chịu đựng, không kêu lên tiếng nào, ánh mắt hung ác giống như một con thú nhỏ đảo qua hết một lượt những người đang đánh cô. Cô sẽ nhớ kỹ những người này, cô sẽ khiến họ phải hối hận.

Ánh mắt này càng chọc giận bọn họ hơn. Những nắm đấm rơi xuống cơ thể nhỏ bé của Lâu Y Y như mưa. Lâu Y Y chỉ im lặng chịu đựng, không nói một lời nào, nhưng ánh mắt lại càng lúc càng tàn nhẫn hơn.

Xuyên qua đám người, Lâu Y Y nhìn thấy một người đàn ông đang đứng dựa vào tường ở cách đó không xa. Không phải kiểu đẹp trai sáng bừng mắt mọi người, sự kết hợp của ngũ quan rất bình thường lại khiến toàn thân hắn đầy sức sống, dù chỉ liếc mắt một cái cũng khiến người ta không thể nào quên.

Có điều, từ cơ thể của người đàn ông đó, tỏa ra làn khí lạnh lùng, tự do, không chút ràng buộc, thái độ phớt lờ tất cả khiến Lâu Y Y vừa hâm mộ, lại vừa oán hận, vì đó là thứ mà cô không thể nào có được.

Quý Phong Nhiên đứng ở đầu hẻm, thành thạo dựa vào tường, nhìn Lâu Y Y bị đánh. Hắn chỉ định đi dạo một chút, không ngờ lại nhìn thấy cảnh này. Hắn đang nghĩ, xem cô gái nhỏ này có thể chịu đựng được bao lâu mới cầu cứu hắn, nhưng hắn phải thất vọng rồi.

Ánh mắt sáng như sao trên trời kia khiến Quý Phong Nhiên vẫn phải ra tay, cứu Lâu Y Y thảm hại chưa từng thấy.

Lâu Y Y cũng không nói cảm ơn, mà gạt thẳng tay Quý Phong Nhiên ra, ánh mắt xinh đẹp đó cũng không thèm liếc mắt nhìn Quý Phong Nhiên một cái, lao đảo đứng dậy, cố gắng đứng thẳng người, rồi kiêu ngạo bước ra khỏi con hẻm âm u đó.

Nhìn bàn tay bị gạt ra, trong mắt Quý Phong Nhiên thoáng hiện lên nụ cười, cô nhóc này, thật cứng cỏi, bướng bỉnh.

Đây chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ, bọn họ đều nghĩ sau này sẽ không gặp nhau nữa, nhưng không ai ngờ được, lần thứ hai bọn họ gặp nhau, lại giống như một chậu máu chó đỏ từ trên trời xuống khiến người ta mất hết sức lực.

Một ngày nào đó, Quý Phong Nhiên bị kẻ thù đuổi giết, chín phần chết một phần sống, trốn vào trong một con hẻm nhỏ. Từng giây từng phút trôi qua, Quý Phong Nhiên cũng cảm thấy dần tuyệt vọng, cơ thể mất máu quá nhiều đang lạnh dần đi, cứ tiếp tục thế này, hắn chắc chắn sẽ chết, không còn nghĩ ngợi gì nữa. Nhưng hắn không thể chết được, hắn còn có việc phải làm, ngay khi Quý Phong Nhiên đấu tranh tư tưởng, cố gắng đứng lên, đột nhiên Lâu Y Y bất ngờ xuất hiện ở đầu ngõ. Ngược ánh đèn mờ ảo, Quý Phong Nhiên chỉ nhìn thấy một cái bóng, một bóng người mảnh mai, nhưng vào giây phút đó, hắn lại nghe thấy nhịp đập của trái tim mình.

Từ lúc này, Lâu Y Y và Quý Phong Nhiên cứ hợp hợp tan tan, đây đưa bao nhiêu năm. Cho đến rất nhiều năm sau, Lâu Y Y đều nghĩ, nếu ngày đó cô không quan tâm đến sống chết của Quý Phong Nhiên, có phải kết cục sẽ không như thế này không? Nhưng cuộc đời không có nhiều chữ “nếu” như vậy, mọi chuyện phải xảy ra, cũng đã xảy ra rồi.

Quý Phong Nhiên bị thương rất nặng, nhìn cả người hắn thấm đẫm máu, Lâu Y Y luống cuống tay chân không biết nên làm gì.

Dù thế, Lâu Y Y cũng không dám đưa hắn đến bệnh viện, vì Quý Phong Nhiên bị thương do súng bắn, dù Lâu Y Y có ngộ nghĩnh thế nào thì cũng chỉ là một cô bé mười tám tuổi, không có cách nào khác, đành phải đưa hắn đến một căn nhà mà mẹ Lâu cho cô. Ở đây, trừ cô giúp việc thỉnh thoảng tới dọn dẹp thì không có người khác tới nữa, Quý Phong Nhiên ở đây là hợp nhất.

Ý thức của Quý Phong Nhiên vốn đã trở nên mơ hồ, dưới sự đối xử không lấy gì làm dịu dàng của Lâu Y Y, cảm giác bị giày vò đến đau đớn khiến hắn tỉnh táo lại một chút, nhìn Lâu Y Y đang nghiêng rằng nghiêng lợi kéo thân hình cao lớn của mình, hắn bỗng nở nụ cười: “Cô nhóc, cũng khỏe ra phết nhỉ!” Thật ra, Quý Phong Nhiên cũng cảm thấy rất kỳ quái, vì sao hắn lại không giết chết cô nhóc này, rõ ràng là dù hiện tại hắn rất suy yếu, thì chỉ một bàn tay cũng có thể bóp chết cô ấy rồi.

Lâu Y Y đang cố gắng hết sức mình để kéo Quý Phong Nhiên, nghe hắn nói vậy, liền hừ lạnh, không thèm nghĩ nhiều, nói: “Vi bản tính của bản tiểu thư lương thiện, không nỡ nhìn thấy người ta chết phơi xác ngoài đường, nên mới nổi lòng hảo tâm cứu anh một mạng, nếu anh không muốn chết thì cảm ngay đi cho bản tiểu thư.”

Quý Phong Nhiên nhướng mày, nhìn cô gái có vẻ dịu dàng yếu đuối, mà tính cách cũng thô bạo thật. Tuy hắn rất muốn tự đi, nhưng vết thương trên người căn bản không cho hắn cử động.

Mất sức chín trâu hai hổ, cuối cùng Lâu Y Y cũng đưa được Quý Phong Nhiên về nhà, nhưng nhìn vết thương trên người hắn, cô tròn tròn mắt. Thấy hắn sắp ngất xỉu, cô vội vàng vỗ mặt hắn, lo lắng nói: “Này, anh mau gọi điện thoại đi! Tìm bác sĩ đi, chỗ này của tôi chẳng có gì cả. Nếu không để tôi đưa anh tới bệnh viện nhé!” Lâu Y Y sợ hãi, nếu người này mà chết ở đây thật thì cô thật sự không dám nghĩ nữa. Đúng là tốt bụng gì gì đó thật dễ khiến người ta mất mạng theo!!!

Nhìn Lâu Y Y đang rối rắm, Quý Phong Nhiên chỉ điện thoại, khó khăn nói từng tiếng: “Cô gọi điện thoại đi!” Hắn rất sợ cô nhóc này sẽ đưa hắn tới bệnh viện, nếu vậy sẽ rất phiền phức.

“À, được.” Quý Phong Nhiên đọc một dãy số ra, Lâu Y Y vội vàng gọi, người bên kia vừa nói một từ, Lâu Y Y đã hấp tấp nói hết tình hình của Quý Phong Nhiên ở đây, rồi cúp điện thoại đến rục một cái.

Nhìn dáng vẻ của cô, Quý Phong Nhiên thực sự muốn cười ồm lên, đương nhiên, hắn cũng bật cười thật, tuy rằng hậu quả tiếp theo là cơ thể vô cùng đau đớn, nhưng hắn không nhịn được, cô nhóc này thật sự rất đáng yêu!

“Tôi bảo, cô nhóc này, cô đã nói cho hắn ta biết tôi ở đâu chưa?” Quý Phong Nhiên rất tốt bụng nhắc nhở Lâu Y Y vừa hấp tấp ngắt điện thoại kia.

“À!” Lâu Y Y ngẩn người nhìn Quý Phong Nhiên, một lúc lâu sau mới giật mình hiểu ra, sau đó ngượng ngùng gãi đầu: “Tôi quên rồi.”

“Sợ gì chứ? Không phải trong TV vẫn thường chiếu đó sao, Lão đại bị thương, chỉ nhờ một cú điện thoại cũng có thể tra được mà.” Lâu Y Y kiêu ngạo hất cái cằm nhỏ nhún lên: “Anh lo làm gì?” Dù sao thì cô sống chết cũng sẽ không nhận rằng vừa rồi cô đã sợ đến mức suýt nữa gọi 110 rồi.

“Cô xem trên phim truyền hình nhiều quá phải không? Áo trắng vừa thôi!” Quý Phong Nhiên dở khóc dở cười nhìn Lâu Y Y đang vênh mặt, quả nhiên là máy cô nhóc ở tuổi này đều thích mấy thứ phi thực tế đó.

“Ai bảo thế, tôi đã thấy nhiều rồi!” Bị Quý Phong Nhiên bóc mẽ, Lâu Y Y tức giận đứng bật dậy, liếc mắt nhìn hắn một cái rồi chạy mất.

Nhìn Lâu Y Y chạy trốn, Quý Phong Nhiên cười khở, hy vọng Trình béo có thể nhanh lên một chút, nếu không hắn sẽ gặp Diêm vương thật mất.

Hắn không chờ được Trình béo đến, mà lại thấy Lâu Y Y quay lại trước. Nhìn chén nước trong tay Lâu Y Y, hắn hơi nhú mày.

“Đừng có nghĩ tôi mưu sát anh! Tôi thực sự không có cách nào xử lý vết thương của anh, nhưng mà, anh uống tạm chút nước đi vậy!” Nhìn Lâu Y Y cẩn thận giúp mình uống nước, Quý Phong Nhiên hơi trầm mặc, hương thơm đặc biệt của cơ thể con gái vờn quanh hơi thở của hắn, rèm mi dài thật dài như để lại một bóng râm trong đáy mắt hắn, hai gò má trắng nõn bỗng hơi ửng hồng vì động tác hiện giờ, Quý Phong Nhiên lại nghe thấy tim mình đập thật mạnh.

“Anh nằm đây chờ bác sĩ của anh đi! Tôi biết quy củ của các anh, đúng rồi, không được lấy oán trả ơn đâu đấy!” Lâu Y Y đặt cốc nước xuống, cẩn thận nhìn xung quanh, thực sự rất sợ người kia mà đến giết người diệt khẩu thì cô phiền to rồi.

Quý Phong Nhiên bật cười, đúng là xem phim truyền hình nhiều quá mà! Có điều, Trình béo đã tới rồi.

Lâu Y Y không có chút ấn tượng gì với chuyện sau đó nữa, chờ đến khi cô tỉnh lại, thì mặt trời đã lên cao. Nhìn chiếc chăn đắp trên người mình, Lâu Y Y còn tưởng mình vừa nằm mơ, hơn nữa, giấc mơ này còn chẳng đẹp tí nào.

Lâu Y Y đi chân đất trên thảm, tới thẳng phòng khách, không có gì thay đổi, hoàn toàn không có chút thay đổi nào. Không thấy Quý Phong Nhiên đâu, chẳng lẽ hôm qua cô thật sự nằm mơ sao?

Chỉ là, giấc mơ này thật quá.

Nhìn lướt qua phòng khách, cuối cùng Lâu Y Y cũng phát hiện ra một thứ gì đó ở góc sofa.

Trùng mắt nhìn tấm card vàng trong tay, Lâu Y Y nghiêng răng ken két. Tên khốn kiếp này! Đã ở đây rồi, vì cái lông gì mà phải làm ra vẻ chưa từng xuất hiện chứ? Ở lại một đêm rồi ném cái này lại làm gì? Lần sau mà gặp hắn nữa, chắc chắn cô sẽ cho hắn biết mặt! Hừ!

Lâu Y Y vô cùng muốn gặp lại Quý Phong Nhiên để trừng trị hắn một trận ra trò, làm gì có ai đối xử với ân nhân cứu mạng như vậy chứ. Nhưng cái gã Quý Phong Nhiên này lại biến mất như làn khói, suốt ba tháng không thấy bóng dáng đâu. Thời gian trôi qua, Lâu Y Y cũng dần dần quên mất cái người tên Quý Phong Nhiên này.

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Phiên Ngoại – Tình Yêu Của Lâu Y Y (2)

Ba tháng sau là kỳ nghỉ hai lần một năm, là một người không chịu ngồi yên, Lâu Y Y nhất định phải đi chơi. Điểm đến đầu tiên mà cô chọn là Nam Hải.

Nam Hải nằm ở phía Đông thành phố W, là một thành phố ven biển, thánh địa du lịch.

Lâu Y Y kéo vali hành lý nhỏ nhỏ, vừa xuống máy bay đã nghe thấy tiếng sóng biển ở cách đó không xa, cô thích nghe âm thanh của biển cả.

Ngay khi Lâu Y Y đang định đi, một người đàn ông đột ngột va vào cô, đáng thương thay cho Lâu Y Y với chiều cao một mét sáu mươi thực sự vô cùng nhỏ bé bên người đàn ông to lớn hơn một tám đó.

Người đàn ông vội đỡ lấy Lâu Y Y đang suýt ngã, nhanh miệng xin lỗi: “Xin lỗi, cô gái, cô không bị thương chứ?”

Lâu Y Y vốn đang bùng lửa giận, vừa ngẩng đầu lại như rơi xuống một hồ nước xanh biếc.

Ánh mắt dịu dàng, mái tóc dài màu vàng, nói tiếng Trung rất lưu loát.

Đây là lần đầu tiên Lâu Y Y nhìn thấy Sứ Ngang Tư.

Lãng mạn là tính từ chuyên dùng cho người Pháp, nhưng giờ phút này, nhìn cô gái nhỏ xinh đang dựa vào cánh tay của mình, đầu óc Sứ Ngang Tư bỗng trống rỗng, ngăn người đứng ở đó.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, đứng yên một lúc lâu không động đậy.

Cuối cùng, Lâu Y Y đẩy tay Sứ Ngang Tư ra, cảm giác ánh mắt nhìn chằm chằm của hắn, cô giận dữ trừng mắt lườm hắn: “Anh đi đứng kiểu gì vậy.” Đúng là xui xẻo, vừa xuống máy bay đã gặp sự cố, cô có cảm giác, chuyến du lịch này sẽ không bình yên.

“Tôi tên là Sử Ngang Tư, không biết cô...” Sử Ngang Tư căn bản không nghe Lâu Y Y nói gì, chỉ nhìn chăm chăm cô rồi hỏi. Khuôn mặt ửng đỏ của cô gái nhỏ, đôi môi đỏ mọng hơi bở ra, vòng eo nhỏ nhắn khiến Sử Ngang Tư vô cùng kích động, chưa từng có người phụ nữ nào khiến hắn có cảm giác như thế này.

Vừa gặp đã hỏi tên tuổi người khác, người nước ngoài đều coi mở như thế à? Tuy Lâu Y Y ngỗ nghịch, nhưng cũng không bừa bãi.

“Xin lỗi, tôi nghĩ chúng ta chỉ là người xa lạ, tạm biệt!”

Nhìn theo bóng lưng của Lâu Y Y, Sử Ngang Tư cảm thấy hơi mất mát. Người trợ lý đi theo sau hắn nhìn bóng dáng đang dần xa của Lâu Y Y cũng khẽ gật đầu ra điều hiểu biết. Là trợ lý, việc đầu tiên là phải tỉnh mắt, nếu ông chủ đã có hứng thú với cô bé kia, thì đương nhiên y phải ra tay hỗ trợ rồi.

Vì thế, không cần biết Lâu Y Y ra ngoài lúc nào, đều rất tỉnh cờ đụng mặt Sử Ngang Tư. Nhưng thái độ của cô dành cho hắn rất lạnh nhạt, tuy người đàn ông này tìm mọi cách đối xử tốt với cô, nhưng trực giác nói cho cô biết, người đàn ông này không đơn giản, có thể gặp cô nhiều lần như vậy, nói tỉnh cờ thì ai tin?!

Rốt cuộc, vào ngày thứ năm khi Lâu Y Y lại “tỉnh cờ” gặp Sử Ngang Tư, cô thực sự nổi giận.

Trong bể bơi nổi tiếng của Nam Hải, nhìn mọi người thỏa thích bơi lội, Lâu Y Y mặc bikini vòng hai tay trước ngực, cười lạnh nhìn Sử Ngang Tư đang đi về phía mình.

Hắn không nhìn thấy nụ cười lạnh bên môi Lâu Y Y, vừa nhìn thấy cô đã kích động chào: “Hi, hôm nay em định đi bơi à?! Thật tỉnh cờ.”

“Đúng thế, rất tỉnh cờ, tỉnh cờ đến mức khiến người ta khó mà tin được!” Vì không biết rõ ràng thế lực sau lưng Sử Ngang Tư, nên Lâu Y Y cũng không dám nặng lời quá, nhưng cô thực sự rất tức giận, người đàn ông này khiến người ta vô cùng chán ghét.

Nhìn thấy sự ghét bỏ không hề che giấu trong mắt Lâu Y Y, Sử Ngang Tư hơi nôn nóng. Lâu Y Y không hề giống những người phụ nữ hắn đã từng gặp. Dù hắn làm gì, Lâu Y Y cũng cực kỳ lạnh lùng với hắn. Mời cô ăn cơm, Lâu Y Y thẳng thắn từ chối, dù là tỉnh cờ gặp gỡ, Lâu Y Y cũng lạnh nhạt đến mức khiến hắn cảm thấy bất lực.

“Y Y, em ghét nhìn thấy tôi như vậy sao? Người ta nói, gặp lại là có duyên, câu nói này rất chính xác mà.” Sử Ngang Tư ngăn Lâu Y Y đang định rời đi lại, bước bình muốn nhận được đáp án mà hắn muốn nghe.

Thấy cánh tay dang ngang ra trước mặt mình, Lâu Y Y lập tức lùi lại phía sau hai bước, giữ khoảng cách với Sử Ngang Tư. Hắn lúc này, càng khiến cô ghét hơn. Duyên phận cái rắm ấy, lần đầu tiên nhìn thấy hắn, cô đã không thích hắn rồi, còn nói duyên phận cái gì chứ? Đúng là nghiệt duyên, nếu biết thế này cô đã không đến Nam Hải!

Vừa thấy Lâu Y Y lùi lại, đôi mắt xanh biếc của Sử Ngang Tư như lóe sáng, mặt tỏ vẻ vô cùng bi thương nhìn cô: “Y Y, tôi đã nghĩ chúng ta là bạn bè. Dù sao chúng ta cũng biết tên nhau rồi, nhưng bây giờ...”

“Xin hãy gọi tôi là cô Lâu, tôi và anh không thân quen.” Lâu Y Y muốn phát điên. Tên Sử Ngang Tư này bị làm sao thế? Rõ ràng là cô bị ép nên mới phải nói tên cho hắn, ai mà chịu được khi có một người đàn ông cứ lải nhải lải nhải bên tai mình hỏi “em tên gì” chứ?!!!

Không khí giữa hai người vô cùng kỳ cục, mặt Lâu Y Y đầy vẻ mất kiên nhẫn, còn Sử Ngang Tư thì đang nghĩ, phải làm thế nào mới có thể khiến cô gái động lòng, mới có thể theo đuổi được cô ấy? Hay là phải phát sinh chuyện gì với cô ấy, mới có thể khiến cô ấy không chán ghét hắn ta như vậy? Dù sao con gái của đất nước này đều tương đối bảo thủ.

Suy nghĩ xấu xa khiến trong mắt Sử Ngang Tư thoáng hiện lên vẻ dâm tà, đây là cô gái mà hắn ta thích, chỉ cần vừa nghĩ tới thôi, JJ cũng đã cứng đến cực điểm rồi.

Đương nhiên Lâu Y Y không hề biết người đàn ông nhìn có vẻ nho nhã lễ độ đứng trước mặt mình đây đã nổi ý đồ xấu với mình, nhưng ánh mắt hắn ta nhìn cô càng khiến cô ghét hơn.

“Tạm biệt.” Lâu Y Y gần giọng ném lại hai chữ rồi quay người bước đi, càng đi nhanh cô càng cảm thấy bất an.

Sử Ngang Tư nhìn thoáng theo bóng lưng Lâu Y Y, dâm đãng liếm môi, hắn ta sẽ nhanh chóng chiếm được cô thôi.

Một vài ngày yên bình sau, Lâu Y Y không chạm mặt Sử Ngang Tư nữa, khiến cô lảng lảng thờ phào một hồi, đàn ông mà bám dai như đĩa thật khiến người ta chán ghét.

Nhưng Lâu Y Y không hề ngờ tới, Sử Ngang Tư không xuất hiện nữa, thì một người mà cô không hề muốn gặp lại lại xuất hiện, hơn nữa, còn chạm mặt ngay trên đường.

“Quý Phong Nhiên.” Lâu Y Y tròn trĩnh mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Quý Phong Nhiên đang bị người đẹp vây quanh. Tên khốn kiếp chết tiệt, biến mất mấy tháng, giờ tái xuất còn mang theo ong bướm bay quanh nữa, gã đàn ông chết tiệt! Lâu Y Y căn bản không hề phát hiện ra trong đáy lòng mình đang bị dâm chưa dim xuống, chưa chết đi được.

“À, Y Y.” Đột nhiên nghe thấy giọng Lâu Y Y, Quý Phong Nhiên không dám chắc, quay đầu nhìn, quả nhiên thấy Lâu Y Y giống như con mèo bị nhò lông đang đứng cách đó không xa, hai nắm đấm siết chặt, hung dữ trừng mắt nhìn hắn. Thôi được rồi, Quý Phong Nhiên cũng hơi chột dạ, nhưng chột dạ

về chuyện gì, thì hẳn cũng không rõ lắm.

“Ai vậy, cậu chủ Quý?” Một người đẹp đang đứng cạnh Quý Phong Nhiên vừa nhìn thấy Lâu Y Y liền che miệng cười khẽ, dáng dấp như quả đậu mầm thế kia thì làm sao cậu chủ Quý thích được chứ, đừng đùa!

Người đẹp này vừa lên tiếng, thì các người đẹp khác đều cười ầm lên, Lâu Y Y cảm giác con giận của mình như dâng lên tận cổ.

Vì thế, cô đã làm một chuyện mà cô chưa từng nghĩ tới, trước ánh mắt tròn tròn, mồm há hốc của mấy người đẹp kia, cô ôm lấy cánh tay của Quý Phong Nhiên, kéo hẳn ra.

Quý Phong Nhiên buồn cười nhìn Lâu Y Y đang kéo mình, không nói gì nhiều, chỉ lảng lạng đi theo cô. Hẳn thực sự rất muốn biết, cô định làm gì.

“Anh là cái đồ khốn kiếp. Chị đây tốn hơi tốn sức cứu anh về, mà anh lại biến mất như thế à.” Kéo hẳn tới một nơi yên tĩnh, Lâu Y Y liền kéo cổ áo hẳn, gầm nhẹ.

“Không phải vì tôi sợ gây phiền phức cho em sao?” Nhìn khuôn mặt ửng đỏ vì tức giận của Lâu Y Y, Quý Phong Nhiên bỗng cảm thấy tâm hồn nhộn nhào.

“Phiền cái rắm ấy!” Lâu Y Y không kìm được liền nói tục.

“Vậy tôi phải báo đáp em thế nào bây giờ?” Đột nhiên Quý Phong Nhiên rất muốn trêu chọc Lâu Y Y, nhìn dáng vẻ bị bứt lông của cô.

“Tục ngữ có câu, on cứu mạng phải đáp trả gấp bội phần, anh nghĩ anh phải báo đáp tôi thế nào?” Lâu Y Y kiêu ngạo ưỡn ngực, hất cằm hỏi.

“Y... Cô Lâu, sao em lại ở đây?” Không chờ Quý Phong Nhiên lên tiếng, một giọng đàn ông đầy ngạc nhiên đã vang lên.

Hai người quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng nói, một sắc đen vụt lóe qua mắt Quý Phong Nhiên.

Lâu Y Y phát điên, mẹ kiếp, có cần phải dễ chạm mặt thế không hả? Chuyện này nếu nói là tình cờ, thì chính cô cũng nghi ngờ không tin nổi. Sứ Ngang Tư, anh quả nhiên là âm hồn bất tán!

“Anh Sứ Ngang Tư.” Lâu Y Y cố giấu đi con giận của mình, khách khí đáp lại hẳn ta. Tuy cô rất muốn rời khỏi đây, nhưng gia giáo bao nhiêu năm nay khiến cô chỉ có thể đứng yên tại chỗ, nhưng không biết phải nói gì.

Nhìn Sứ Ngang Tư, Quý Phong Nhiên khẽ cười: “Thì ra anh Sứ Ngang Tư cũng biết Y Y à!”

Chỉ một câu nói đã xác định ngay khoảng cách.

Trong lòng Sứ Ngang Tư rất mất bình tĩnh, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Quý Phong Nhiên: “Anh Quý thật khéo đùa, tôi và Y Y là bạn bè.”

Vừa nghe Sứ Ngang Tư gọi tên mình, Lâu Y Y nhũn mày theo bản năng, cô cảm thấy cô càng lúc càng ghét tên này.

“Vậy sao?” Quý Phong Nhiên khẽ cười, rồi quay đầu nói với Lâu Y Y: “Y Y, chúng ta đi thôi!”

“Ừ!” Nghe Quý Phong Nhiên nói vậy, Lâu Y Y đồng ý ngay, chỉ cần tránh xa tên Sứ Ngang Tư này, dù là ở bên Quý Phong Nhiên cũng không đáng ghét như ở bên hẳn ta.

Thấy Lâu Y Y vừa nói vừa cười với Quý Phong Nhiên, toàn thân Sứ Ngang Tư như tỏa khí lạnh, ánh mắt lạnh băng nhìn chằm chằm theo bóng Lâu Y Y, từ từ lộ ra nụ cười quỷ dị. Hẳn ta đã nhầm Lâu Y Y rồi, không có người phụ nữ nào có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay hẳn ta.

Cảm giác được ánh mắt của Sứ Ngang Tư, Quý Phong Nhiên tốt bụng nhắc nhở Lâu Y Y: “Em tránh xa người đàn ông này một chút, hẳn ta không phải người tốt.”

Nghe hẳn nói vậy, Lâu Y Y tròn mắt: “Đương nhiên là tôi biết. Hẳn ta làm tôi phiền chết đi được, không có lúc nào không lớn vồn trước mắt tôi. Đúng là...”

Nhìn dáng vẻ bực bội của Lâu Y Y, Quý Phong Nhiên không nhịn được cười, Lâu Y Y giương nanh múa vuốt quả thực rất đáng yêu.

“Anh cười cái gì?” Cô giận dữ.

“Không có gì, tôi đưa em về.” Quý Phong Nhiên lịch thiệp chìa tay ra, nhũn mày.

“Hừ, được rồi! Bản tiểu thư quá tốt bụng, cho phép anh đấy.”

Vài ngày sau, Quý Phong Nhiên đều xuất hiện bên cạnh Lâu Y Y. Mỗi lần nhìn thấy hẳn, cô đều giương nanh múa vuốt cãi nhau với hẳn, nhưng chưa từng nói hẳn đáng ghét.

Càng ở bên Quý Phong Nhiên, Lâu Y Y lại càng không có lúc nào không nghĩ đến hẳn. Lâu Y Y biết, có lẽ cô đã yêu rồi.

Có điều, cô thật sự không ngờ, đóa hoa tình yêu của mình còn chưa kịp nở thì đã lụi tàn.

Lâu Y Y bị chính suy nghĩ của mình làm cho sợ hãi, nhưng cô không dám nói với Quý Phong Nhiên, cũng không dám nói với bạn thân của mình, vì vậy, cô đành phải chạy tới quán bar, mượn rượu giải sầu.

Sử Ngang Tư vẫn luôn chú ý nhất cử nhất động của Lâu Y Y. Mấy hôm nay nhìn thấy cô vui vẻ ở bên Quý Phong Nhiên, suy nghĩ xấu xa trong lòng hẳn ta càng mạnh mẽ hơn, mà hôm nay chính là một cơ hội tốt.

Rượu bị bỏ thuốc, khiến chuyện mà Sử Ngang Tư vẫn luôn muốn làm biến thành sự thật.

Trên chiếc giường rộng lớn, xa hoa, Lâu Y Y trúng thuốc bị Sử Ngang Tư nhẹ nhàng đặt xuống giường. Nhìn sắc mặt hồng hào của cô gái, Sử Ngang Tư khẽ cười.

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Phiên Ngoại – Tình Yêu Của Lâu Y Y (3)

Trong sông bạc ngăm của Nam Hải, Quý Phong Nhiên lạnh lùng nhìn Sử Ngang Tư ngồi đối diện.

Đặt toàn bộ số coins của mình lên bàn: “Tôi đặt hết.”

Mồ hôi lạnh trên trán Sử Ngang Tư đã rơi không kiểm chế được, nhưng hắn ta cũng không quan tâm đến việc lau đi nữa, Quý Phong Nhiên điên rồi à?

“Anh Quý, anh xác định chứ?!” Người chia bài nhìn chỗ coins trên bàn cũng trắng bệch mặt mũi. Toàn bộ tài sản của anh Quý, chuyện này y thật sự không dám nghĩ.

“Xác định.” Quý Phong Nhiên nhìn Sử Ngang Tư chăm chăm, giấu cột: “Sao thế, anh Sử Ngang Tư không dám tiếp sao? Nếu không dám, thì để lại một bàn tay đi.”

Câu nói của hắn khiến Sử Ngang Tư tức giận, hắn ta đập rầm một cái xuống bàn, trùng mắt mắng Quý Phong Nhiên: “Quý Phong Nhiên, mẹ kiếp, chỉ là một ả đàn bà thôi, ông mày ngủ với cô ta đấy, mày làm được gì hả?”

Hắn ta còn chưa dứt lời, đã cảm thấy mặt đau nhức, sau đó toàn thân bắt giác lùi về sau mấy bước.

Người vẫn đi theo sau Sử Ngang Tư vừa nhìn thấy liền vội vàng chạy tới vây lấy Quý Phong Nhiên, chỉ chờ lệnh của Sử Ngang Tư để hạ gục hắn.

Quý Phong Nhiên đứng ở vị trí cách Sử Ngang Tư không xa, không thèm nhìn đến đám người xung quanh, lạnh lùng nói: “Sử Ngang Tư, trước khi nói chuyện phải suy nghĩ cho cẩn thận, nếu không xảy ra hậu quả gì, không ai dám chắc được đâu!”

Nhìn Quý Phong Nhiên không biết ra tay bằng thứ gì, Sử Ngang Tư hơi hoảng sợ, hắn ta căn bản không hề phát hiện, thì đã bị Quý Phong Nhiên đánh, nếu Quý Phong Nhiên muốn giết hắn ta thì...

“Được, tao chơi với mày!”

Không ai biết kết quả của ván bài đó thế nào, chỉ biết khi Quý Phong Nhiên đi từ trong sông bài ra, trên người hắn thoang thoảng mùi máu tanh.

Lộ Tử vẫn luôn đi bên cạnh Quý Phong Nhiên, nhìn đáng vẻ lão đại nhà mình, liền sờ sờ cái đầu nhẵn bóng của mình nói: “Lão đại, anh bảo cô Lâu về như vậy cũng không ổn lắm!” Thật ra, y muốn nói, Lão Đại, anh căn bản không thèm giải thích rõ ràng với người ta, lỡ cô gái nhỏ đó nghĩ quẩn thì sẽ không ổn. Lộ Tử càng nghĩ càng thấy có thể sẽ như vậy, bắt đầu sốt ruột hơn, nhìn lão Đại nhà mình nói tiếp: “Lão Đại, lỡ như, cô Lâu nghĩ quẩn...”

Ánh mắt của Quý Phong Nhiên khiến Lộ Tử không dám nói tiếp nữa. Lão Đại, ánh mắt của anh thật đáng sợ, hu hu hu...

Tuy trên mặt Quý Phong Nhiên không có cảm xúc gì, nhưng trong lòng rồi rầm muốn chết. Hắn vốn đã có ý đồ xấu với Lâu Y Y, nhưng hiện giờ lại xảy ra việc này, không phải hắn cũng rất ngại gặp cô ấy sao? Nhưng chuyện Lộ Tử nói cũng rất có thể sẽ xảy ra, phải làm sao bây giờ?

“Lộ Tử, chú bảo liệu Y Y có...” Quý Phong Nhiên không dám chắc lắm.

Tuy Lộ Tử rất muốn cười nhạo nét mặt buồn rầu rồi rầm của Lão Đại hiện giờ, nhưng y không dám, chỉ có thể nghiêm túc nói: “Lão Đại, anh phải biết là, cô Lâu vẫn còn là một cô gái nhỏ, gặp chuyện thế này, rất có thể...” Những lời còn lại, Lộ Tử không nói nữa, mà đặt một bàn tay ngang cổ, xoẹt một cái, ý rất rõ ràng, rất cả thể sẽ nghĩ quẩn đó Lão Đại ơi...

***

Lâu Y Y không biết mình quay về thành phố W như thế nào, một chuyến du lịch đến Nam Hải lại làm đảo lộn cuộc sống của cô đến rối tinh rối mù.

Ngâm mình trong bồn tắm trắng muốt, Lâu Y Y mạnh tay kỳ cọ những vết xanh tím trên người, nhưng không sạch nổi. Làm thế nào cũng không tắm sạch được. Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Cô không biết phải làm gì, nhìn đáng về thăm lại của mình ở trong gương, Lâu Y Y chậm rãi đứng từ bồn tắm lên.

Tuổi thanh xuân rực rỡ, thân thể trắng nõn nà, nhưng bây giờ lại phủ đầy những vết xanh tím.

Lâu Y Y trần truồng bước từ phòng tắm ra, trong phòng khách, bên cạnh đĩa hoa quả đỏ au, con dao gọt hoa quả bằng inox phản chiếu ánh điện càng trở nên chói mắt hơn.

Quý Phong Nhiên vừa bước vào đã thấy Lâu Y Y đang cầm dao gọt hoa quả, trên khuôn mặt xinh đẹp không có chút cảm xúc nào, chỉ đầy vẻ kiên quyết, tuyệt tình.

“Y Y, dừng tay!” Quý Phong Nhiên hoảng sợ, vội lao tới giật con dao trong tay Lâu Y Y.

Lâu Y Y đâu phải là đối thủ của Quý Phong Nhiên, con dao nhanh chóng bị tước mất.

Nhìn Quý Phong Nhiên đứng trước mặt mình, Lâu Y Y tự ti cảm gổi ném qua, gào lên đến nát tim nát phổi: “Anh cút cho tôi, cút ngay!”

Thấy Lâu Y Y kích động như vậy, Quý Phong Nhiên không thể không thừa nhận, Lộ Tử nói đúng, nếu hấn đến chậm một chút thôi, quả thực là chuyện mà hấn không dám nghĩ tới sẽ xảy ra, mà hấn cũng sẽ hối hận cả đời.

“Y Y, em bình tĩnh.” Tránh né đề đặc mà Lâu Y Y đang ném tới, cố gắng muốn trấn an Lâu Y Y. Nhưng mà, tình trạng mà mình không muốn bị người khác nhìn thấy nhất lại bị lộ ra trước mặt người mình yêu, Lâu Y Y làm sao còn đủ lý trí để bình tĩnh được nữa?

Quý Phong Nhiên mất rất nhiều sức lực mới có thể giữ được hai tay Lâu Y Y, giữ chặt cô trong ngực mình.

“Buông ra, anh buông ra!” Lâu Y Y kích động trong lòng Quý Phong Nhiên, ngực xoay tới xoay lui, móng tay sắc nhọn khiến cánh tay hấn đầy những vết xước đỏ ửng.

“Là anh, đêm hôm đó là anh!” Cuối cùng Quý Phong Nhiên không nhịn được nữa, gằn lên một câu.

Lâu Y Y lập tức dừng giãy dụa, ngăn người quay đầu nhìn Quý Phong Nhiên như chưa từng quen biết hấn, không dám chắc, hỏi: “Anh nói gì?”

Quý Phong Nhiên hít sâu một hơi, lặp lại: “Anh nói, người đêm đó là anh.”

Mặt Lâu Y Y hơi nhăn nhó, nhìn Quý Phong Nhiên một lúc lâu sau mới cất giọng giễu cợt: “Anh nghĩ đây là bộ phim truyền hình máu chó lúc tám giờ tối đây à? Hay là trong tiểu thuyết? Anh nói là anh thì là anh!” Lâu Y Y có thể nói gì, còn nói được gì nữa? Bây giờ cô rất rối loạn, không muốn nghĩ thêm gì nữa.

“Thật sự là anh.” Quý Phong Nhiên luống cuống, kể hết lại chuyện đêm đó cho Lâu Y Y nghe. Thật ra, chuyện này cũng rất tình cờ, ngay lúc Sứ Ngang Tư muốn cưỡng hiếp Lâu Y Y, trợ lý của hấn ta lại gọi điện tới, nên Sứ Ngang Tư tạm thời ra ngoài.

Mà Quý Phong Nhiên lúc đó, đợi mãi không thấy Lâu Y Y đâu cũng điều tra được quán bar mà cô đã ngồi, kết quả là phát hiện ra cô vừa bị bỏ thuốc.

Ghê tởm nhất chính là, thứ thuốc mà Lâu Y Y bị trúng chính là loại thuốc kích dục mới nhất, mà bọn chợ đen vừa điều chế ra, nếu bọn họ không làm, Lâu Y Y sẽ chìm trong sự kích thích, cho đến khi chết thì thôi. Đây là loại thuốc cực kỳ tàn độc.

Nghe Quý Phong Nhiên nói xong, Lâu Y Y ngồi một lúc lâu mới chỉ thẳng ra cửa, mặt không chút cảm xúc nào, nói: “Đi ra ngoài.” Dù là Quý Phong Nhiên thì cô cũng không có cách nào đối mặt với hấn.

Hấn lo lắng cho Lâu Y Y như vậy, sao có thể đi chứ.

“Tôi sẽ không tự tử nữa, nhưng bây giờ anh cút đi. Tôi không muốn gặp lại anh.” Trong nụ cười của Lâu Y Y ẩn chứa sự tức giận, nếu Quý Phong Nhiên không đi, cô thật sự không biết mình sẽ gây ra chuyện gì.

Quý Phong Nhiên không biết làm sao, nhìn Lâu Y Y chân thành nói: “Y Y, anh chưa bao giờ là người tùy tiện. Tuy hiện giờ anh không yêu em, nhưng anh nghĩ khoảng cách đến tình yêu cũng không xa. Anh về trước, em nghỉ ngơi cho tốt.” Đây là lần đầu tiên Quý Phong Nhiên có suy nghĩ muốn sống cùng với một người phụ nữ cả đời, mà người phụ nữ này, chính là Lâu Y Y.

Tiếng đóng cửa vang lên, Lâu Y Y vòng hai tay qua chân, ngồi thu mình trên ghế salon. Cô ngồi suốt cả một đêm. Đêm nay, Lâu Y Y suy nghĩ rất nhiều việc. Những hình ảnh khi cô và Quý Phong Nhiên bên nhau từng chút từng chút một kéo về, đương nhiên là rất tươi đẹp, nhưng cũng khiến cô không thể chấp nhận được. Rõ ràng chấp nhận sẽ là kết quả tốt nhất, nhưng sự buồn bã của cô khiến cô không thể vượt qua được bức tường kia.

Khi mặt trời vừa ló dạng, ánh mặt trời ảm áp chiếu vào cơ thể Lâu Y Y, cô duỗi người, thư giãn toàn thân đang cứng ngắc của mình, cô và Quý Phong

Nhiên, cứ để thuận theo tự nhiên đi vậy! Có lẽ một ngày nào đó, cô sẽ quên chuyện kia đi, bọn họ sẽ vui vui về về ở bên nhau, nhưng bây giờ vẫn chưa được.

Sau đó, là đứa bé duy nhất còn sống sót của nhà họ Quý, Quý Phong Nhiên bắt đầu bắt tay vào phát triển cơ nghiệp ở thành phố W.

Mà thời gian trôi đi, Lâu Y Y không những không có ý đón nhận Quý Phong Nhiên, ngược lại còn muốn thoát khỏi bàn tay của hắn.

Đã trộm mất trái tim của anh rồi, Lâu Y Y, em không thể chạy thoát được đâu.

Anh đuổi tôi trốn, giữa tầng tầng lớp lớp cạm bẫy, dùng lưới tình được đan bằng sự dịu dàng ảm áp, Lâu Y Y từng bước, từng bước một bước vào trong lưới tình mà Quý Phong Nhiên đã đan chặt, cam tâm tình nguyện trầm luân, không bao giờ bước ra nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Bảo Trân Và Thẩm Vĩ Bạch.

Bảo Trân là con gái thị trưởng thành phố S, từ nhỏ đã tiếp xúc với những mặt trái của xã hội, nên lần đầu tiên nhìn thấy Dương Nham Du, Bảo Trân đã cực kỳ ghét cô ả giả dối đó.

Việc phân phòng ở ký túc xá khiến Bảo Trân cực kỳ khó chịu, biết rõ cô ghét nhất là mấy cô chủ nhỏ nhà giàu, vậy mà phân cho cô cái phòng có ba cô bạn khác đều là cô chủ con nhà giàu.

Tuy cô thật sự rất muốn rời khỏi căn phòng ký túc xá này, tự ra ngoài sống, nhưng trường học của cô lại không cho phép cô ra ngoài sống, vì vậy, đa số thời gian học cô đều quay về phòng rất muộn, hơn nữa, toàn thân đều tỏa ra luồng khí lạnh lẽo khiến mọi người chùn chân. Cô không muốn tiếp xúc nhiều với mấy người này.

Tuy cuộc sống của Bảo Trân đã cực kỳ khiêm tốn, khép kín, nhưng là con gái của Bảo Cường, cuộc sống cũng không thể quá yên lặng được. Đối với các đối thủ của mình, Bảo Cường luôn tìm mọi cách khiến bọn họ phải bó tay chịu thua, nhưng Bảo Trân lại là người duy nhất có thể dùng để uy hiếp được Bảo Cường. Dù Bảo Trân có giấu mình đến mức như người qua đường Giáp, nhưng chỉ mới khai giảng được một tuần, cô đã ba lần gặp người muốn bắt cóc cô.

Có điều, dù sao Bảo Trân cũng là một cô gái trẻ, dù có võ công không tồi, những thoát được từ tay mấy người đó đã là quá giỏi rồi, không thể tránh khỏi việc bị thương.

Ba lần trước, Bảo Trân may mắn trốn thoát được, nhưng có lẽ vận may của cô ấy đã dùng hết, nên vào một buổi tối trăng non sáng rõ, trên một con đường nhỏ không hoang vu lắm, Bảo Trân lại một lần nữa bị người ta chặn lại.

Ba chiếc xe màu đen dừng lại giữa đường, chặn lối đi của Bảo Trân.

“Cô Bảo, hy vọng cô đừng chống cự vô ích, chúng tôi sẽ không làm cô bị thương.” Người đàn ông đeo kính râm, ăn mặc chỉnh tề có ý tốt nhắc nhở Bảo Trân.

“Bị thương à? Ông nghĩ tôi là đồ ngọc à?” Sau khi trải qua quá nhiều chuyện như thế này, Bảo Trân không hề tin một câu nào trong lời nói của bọn họ. Như vậy mà không tính là bị thương, thì thế nào mới gọi là bị thương?

“Ý của cô Bảo, là không muốn phối hợp với chúng tôi sao?” Dường như gã đàn ông đó đã dự đoán trước được là Bảo Trân sẽ không ngoan ngoãn đi cùng gã, nhưng gã cũng chẳng thêm quan tâm, chỉ phất tay với phía sau: “Cẩn thận một chút, cô Bảo là khách quý.”

Đã nói đến nước này, thì cũng không cần phải nói thêm gì nữa.

Nhưng mấy người lần này rõ ràng không giống với những lần trước, người nào cũng được huấn luyện chuyên nghiệp, một mình Bảo Trân sao có thể đánh thắng được cả đám đàn ông khỏe mạnh đó. Cô nhanh chóng bị khống chế không nhúc nhích được. Còn những người qua đường, hầu như đã biến mất ngay khi bọn họ bắt đầu hành động, không một ai báo công an, khiến Bảo Trân hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Bảo Trân rất bức bối, bố cô có thể dùng đối nghịch với nhiều người như vậy được không?! Dù cô biến thành người qua đường Giáp mà cũng có thể bị người ta tìm được, đúng là muốn ngựa mặt lên trời mà gào thét!

Ngay khi Bảo Trân tuyệt vọng, nghĩ lần này chắc phải cúi đầu chịu trói, một giọng nói quen thuộc vang lên giữa không trung, nhưng giọng nói này, đối với Bảo Trân mà nói, lại giống như một luồng sáng lóe lên trong bóng đêm.

“Này, mau buông cô ấy ra.” Lâm Vĩ Lam đứng cách đó không xa, quát lên với mấy gã đàn ông mặc đồ đen đang ghì chặt Bảo Trân xuống.

“Này cô bé, đừng xen vào việc của người khác.” Người đàn ông đeo kính râm căn bản không thêm quan tâm tới sự xuất hiện của Lâm Vi Lam, mục tiêu của gã là Bảo Trân, có điều, nếu cô gái nhỏ này cứ cố tình xen vào việc của gã, thì đừng có trách gã.

“Vậy sao?” Lâm Vi Lam cũng không thêm quan tâm đến sự uy hiếp của người đàn ông đeo kính đen kia, mà trực tiếp rút điện thoại ra, cười vô cùng xảo trá: “Có điều tôi đã báo công an rồi! Bọn họ bảo sẽ tới nhanh thôi!”

Trong bóng đêm mờ mịt, có thể nhìn thấy rõ ràng màn hình hiển thị cuộc gọi tới 110.

Người đàn ông kia vừa nhìn thấy vậy, liền tức giận chửi thề một câu, rồi khoát tay bảo mọi người nhanh chóng rời đi, không ai muốn tới cục cảnh sát uống trà hết.

Bảo Trân day day cổ tay đau nhức, trừng mắt lên uy hiếp Lâm Vi Lam: “Không cho nói với ai!”

Lâm Vi Lam không thêm để ý đến thái độ tồi tệ của Bảo Trân, nhún vai nói: “Tôi chỉ là người qua đường, cậu có thể không cần để mắt tới tôi. Thật đấy!”

Lời nói của cô ấy khiến khóe miệng Bảo Trân run lên, sao cô chưa từng phát hiện ra bạn cùng phòng của cô lại ngốc như thế nhỉ? Nhưng rồi cô lại nhanh chóng phát hiện ra, một tiểu thư nhà giàu, nhưng tốt hơn cái cô Dương Nham Du của nhà họ Dương kia nhiều, đây mới là tác phong một tiểu thư nhà giàu nên có.

“Chúng tôi đều là người qua đường Giáp, cậu không nhìn thấy chúng tôi đứng không! Vi Vi, chúng ta đi thôi.” Không biết Lâu Y Y chui đâu ra, giữ chặt cánh tay Lâm Vi Lam, nói với Bảo Trân, rồi sau đó còn làm ra vẻ xác nhận lại, gạt gù một lúc.

Nhìn thấy hai người làm như không có chuyện gì rồi đi, cả cơ mặt của Bảo Trân đều run lên, các cậu có thể đừng có phớt lờ tôi như thế được không?

Cũng từ lúc đó, Bảo Trân bắt đầu chú ý đến hai người trong phòng. Cô Lâm của nhà họ Lâm thành phố W, và cô Lâu của nhà họ Lâu thành phố W, tuy hai người đều là tiểu thư nhà giàu, nhưng tốt hơn cái cô Dương Nham Du của nhà họ Dương kia nhiều, đây mới là tác phong một tiểu thư nhà giàu nên có.

Cuộc sống trong trường học trôi qua rất nhanh, tập quân sự kết thúc bằng một buổi tối đốt lửa trại. Sau đợt huấn luyện quân sự, mọi người thích nhất là buổi tối đó.

Cũng chính trong buổi tối này, lần đầu tiên Bảo Trân nhận ra, cô ả Dương Nham Du kia thật độc ác.

Nhìn thấy Lâm Vi Lam lóp ngóp trong nước, Bảo Trân không nghĩ ngợi gì lập tức nhảy thẳng xuống nước.

Người không biết bơi thường sẽ vùng vẫy loạn trong nước, hại chính cô cũng phải uống mất mấy ngụm nước. Cuối cùng Lâm Vi Lam bị sặc ngất xỉu đi, cô mới có thể kéo cô ấy lên.

Không ít sinh viên kéo tới đây, có người gọi cấp cứu, có người cùng giúp cô đưa Lâm Vi Lam đến bệnh viện. Cũng chính lúc này, cô gặp được tên nhóc khốn kiếp Thẩm Vĩ Bạch của nhà dì Tiền.

Nhìn dáng vẻ xum xoe gọi Lâm Vi Lam là chị dâu, trong mắt Bảo Trân tràn ngập ý cười. Vì cô vẫn nhớ rõ, ngày xưa mặt hấn giàn rụa nước mắt nước mũi đuổi theo sau lưng anh cả Thẩm, vừa ngã sấp xuống là khóc đến bù lu bù loa.

Tuy tên nhóc ngốc đó thoát nhìn có vẻ rất lưu manh, nhưng đối với những chuyện mà anh cả Thẩm dạn dò, thì hấn luôn làm rất nhiệt tình.

Mọi người đều nói, khi đàn ông nghiêm túc là lúc họ quyến rũ nhất. Cô muốn biết Thẩm Vĩ Bạch bây giờ rốt cuộc khác với trước kia như thế nào.

Ánh mắt của cô bắt đầu bắt giắc đuổi theo bóng Thẩm Vĩ Bạch, dần dần không rời đi nổi.

Suy nghĩ của chính mình khiến Bảo Trân hoảng sợ, dù lúc nhỏ dì Tiền hay trêu đùa bảo cô gả cho tên nhóc kia, sau đó hấn rất hay khóc vì bị cô ghét bỏ, nhưng nếu chuyện này thành thật, cô lại thẹn thùng.

Từ trước tới giờ, ánh mắt Bảo Trân luôn dõi theo Thẩm Vĩ Bạch, đột nhiên tới một ngày, ánh mắt của cô không còn đặt trên người hấn nữa, Thẩm Vĩ Bạch lại thấy thiếu thiếu. Thẩm Vĩ Bạch suy nghĩ rất nhiều ngày, cuối cùng rút ra một kết luận, nếu em đã không nhìn tôi, thì tôi nhìn em là được rồi.

Bởi vậy, với cái suy nghĩ ngốc nghếch này, Bảo Trân thẹn quá hóa giận, trợn trừng đôi mắt to tròn lên nhìn Thẩm Vĩ Bạch: “Anh nhìn tôi làm cái gì?!”

“Này, lúc em nhìn anh, anh có nói gì đâu, anh mới nhìn em có hai ngày thì làm sao?” Thẩm Vĩ Bạch kiêu ngạo, bướng bỉnh hất cằm lên.

“Nói vậy, tôi nhìn anh bao giờ?” Dáng vẻ kiêu ngạo của Bảo Trân lập tức biến mất. Tên khốn kiếp Thẩm Vĩ Bạch này, sao có thể nói ra mấy câu như thế được chứ.

Thẩm Vĩ Bạch không nói gì thẳng tay mạo phạm Bảo Trân, sau này phải chạy không ngừng trên con đường theo đuổi vợ. Mà Bảo Trân thì dù thế nào cũng không chịu đồng ý, chuyện này cũng chẳng liên quan gì đến người khác, đây chỉ là bí mật giữa hai người bọn họ mà thôi.

Hết chương 56.

Bạn đang đọc truyện *Trời Sinh Một Cặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

